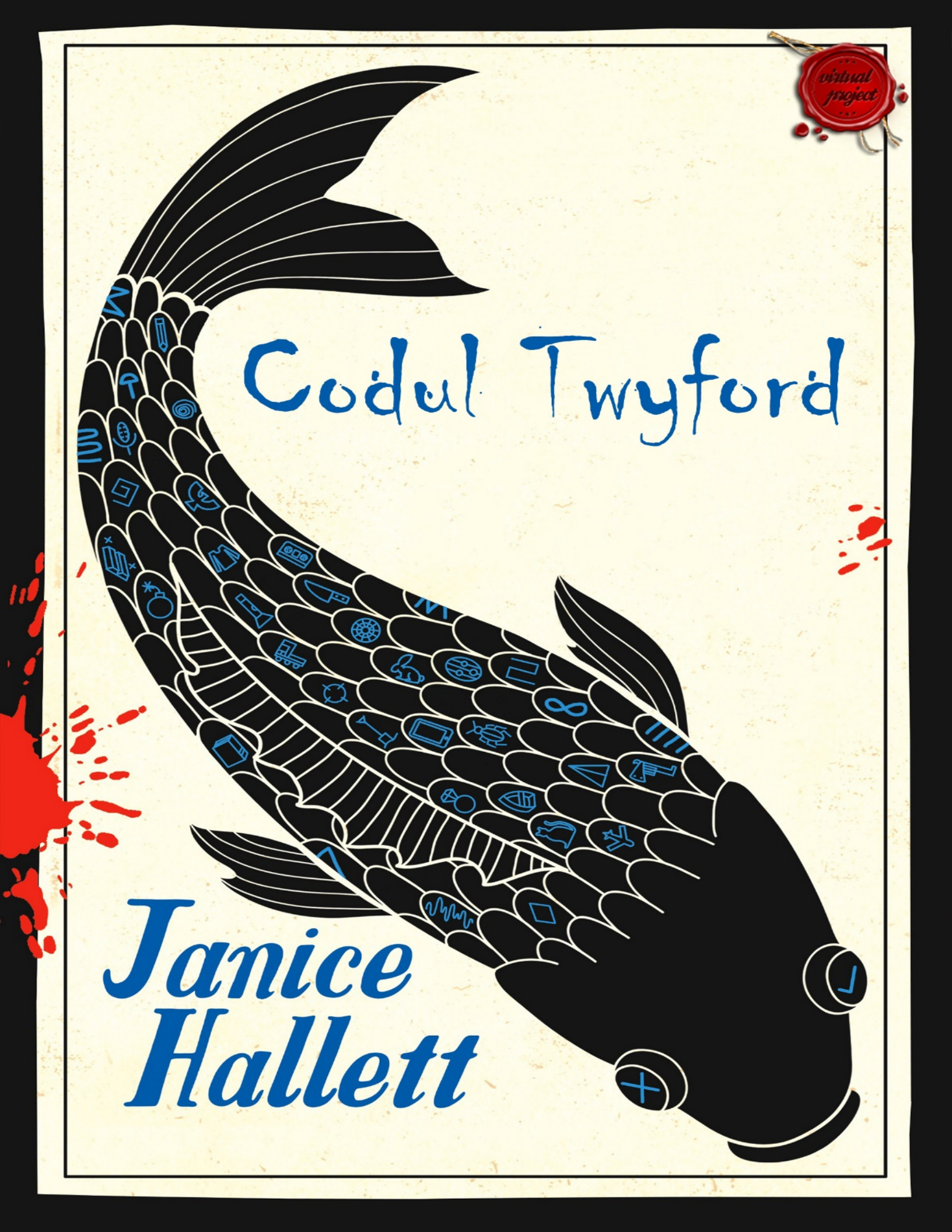
virtual project
Codul Twyford
Janice Hallett

JANICE HALLETT

CODUL TWYFORD

Original: *The Twyford Code* (2022)

Traducere din engleză și note de:
ALEXANDRA FUSOI

virtual-project.eu

3
TREI

2023

Prietene, stând să mă gândesc.
Fie să fii ploaia
În arșița toridă.
Și chiar drumeag stâncos,
îndepărtată, de neatins.
Și acum…

19 noiembrie 2021

Domnule Profesor Mansfield,

Anchetez un caz misterios și bănuiesc că m-ați putea ajuta. Să vă explic.

Printre lucrurile unei persoane date de curând dispărută se află și un iPhone 4. Nu este conectat la nicio rețea de telefonie mobilă și inițial părea să fie complet gol, fără niciun fel de înregistrări de convorbiri, muzică, e-mailuri, mesaje sau poze. La o examinare mai atentă, s-a descoperit că de fapt conținea o serie de fișiere audio șterse: înregistrări vocale în diverse formate criptate, cu date care se întind pe 11 săptămâni din cursul anului 2019. Am recuperat fișierele și le-am decriptat.

În total, sunt 200 de fișiere. Am folosit un software specializat și le-am prelucrat în calupuri, ca să grăbim procesul de transcriere. Urmează o cheie pentru ele, împreună cu textul. O să observați că transcrierea este fonetică, așa că ortografia și gramatica sunt cel puțin ciudate. De mai multe ori softul „aude greșit” sau pur și simplu aproximează cuvinte și expresii, mai ales când se vorbește în dialect. De exemplu, „musai să” e transcris frecvent ca „mușar”. „Urma să” devine „armă” și orașul Bornemouth e transcris în diverse feluri, „bornă”, „bortă”, „borât”, „ornat”. O să vă obișnuiți repede și n-ar trebui să afecteze înțelegerea materialului.

Domnule Profesor, v-am trimis aceste fișiere cu cel mai strict titlu confidențial. Pe lângă orice legătură personală ați avea cu subiectul, opinia de expert asupra conținutului ar fi deosebit de apreciată. Sunați-mă când le citiți până la sfârșit și vorbim atunci.

Al dvs.,
Inspector Waliso

DecipherIt™

Softul nr. 1 de transcriere rapidă pentru afaceri

Automatizare integrală
Acurateţe până la 99%
Identificarea vocilor multiple
Mii de nume şi mărci
Adaptarea accentelor*
Punctuaţie avansată
Filtrarea fundalului
Depistarea paragrafelor
Transcriere în 60 de secunde**
Opţiuni pentru transcriere literală şi interpretată
Sincronizare automată***
Recunoaştere avansată a numerelor
Identificarea limbilor străine***

* acurateţe de până la 80%

** nu este garantată

*** numai cu upgrade plătit

***DecipherIt*™**

Softul nr. 1 de transcriere rapidă pentru afaceri

Legendă

()	conținut verbal indescifrabil, fie inaudibil, fie neclar
(.)	scurtă pauză în vorbire (de ex., o zecime de secundă)
(…)	pauză mai lungă în vorbire (de ex., trei zecimi de secundă)
=	mai mulți vorbitori în același timp, vorbitorul e întrerupt de altcineva
D:::a	prelungire. Numărul de puncte înseamnă lungimea prelungirii
MAI TARE	cu majuscule, vorbire pe ton mai ridicat (poate însemna și accent)
Mai încet	text italic, vorbire pe ton mai scăzut sau șoptit
.hhhhh	inspirație detectată. Proporțional cu durata inspirației
hhhhh	expirație detectată. Proporțional cu durata expirației
(probabil)	conținut verbal indescifrabil; cuvântul este sugerat pe baza propoziției audibile
r[EXPLICIT]*t*	cuvânt jignitor sau vulgar; doar în modul Curat de transcriere
[*zgomot de fundal*]	fundal verbal sau nonverbal detectat. Poate sau nu să acopere vorbirea.
(00:01:00)	perioadă mai lungă, cronometrată, de tăcere sau zgomot de fundal nonverbal
[*ref temp 0000*]	referință temporală detectată. Sincronizare automată cu jurnalul numai pentru versiunile

actualizate plătite

[*limba: franceză*] limbă străină detectată. Traducere automată numai pentru versiunile actualizate plătite

Primul calup de fișiere audio

[Începutul transcrierii]

Fișier audio 1
Data: 12.04.2019 14:20

Calitate audio: slabă .hhhhh Gata? Asta-i doar ca să-i arăt lui Maxine că vorbeam serios.

Fișier audio 2
Data: 12.04.2019 14:24
Calitate audio: bună

E mai bine. Așa. Vorbesc în fostul telefon al băiatului meu și o să explic imediat de ce. Nu sunt învățat, așa că (…) Când mi l-a dat, eram convins că n-o să-l folosesc niciodată decât ca să vorbesc cu Maxine și să anunț la serviciu că sunt bolnav. Dar în seara aia am stat treaz până la 2 dimineața [*DecipherIt™ ref temp 52781277-0988837*]

Am ascultat toate înregistrările lui din iTunes. Ideea lui. Era doar a doua oară când ne întâlneam. Vezi tu, n-a crescut cu mine. N-am știut că exista până când o cunoștință a zis în treacăt că mama lui avea un băiețel. Am adunat doi cu doi și mi-a dat nouă luni. Probabil că atunci avea vreo zece ani. Sunt multe de spus, dar mă uit la el peste masa de la Costa, la părul care stă să-i încărunțească la tâmple și la micile riduri de pe fruntea lui. Mă gândesc: cum poate băiatul meu să fie așa de mare?

Îmi zboară orice din cap și stăm acolo în tăcere.

Până la urmă, zic cum abia aștept să-i cunosc jumătatea și țâncii, să-i văd casa din Surrey și universitatea aia elegantă unde lucrează. Ăla-i momentul când i se pune pe față o expresie panicată și trântește că nu vrea să ne mai întâlnim. Poate câte un telefon când și când. Să ținem legătura, dar nu prea (…) Așa că tace și după aia zice că putem să vorbim pe FaceTime. Și io-l întreb dacă nu ne vedem acum la față. Vrea să vadă telefonul pe care mi l-au dat la liberare și când i-l arăt râde și zice că e de

unică folosință, nu prea ai ce face cu el. Se duce la mașină și în câteva minute telefonul lui vechi a devenit telefonul meu nou.

Fișier audio 3
Data: 12.04.2019 15:04
Calitate audio: bună

Dacă voiam să continui la fel, erau mulți la care m-aș fi putut duce. Chiar și acum, după tot ce s-a întâmplat, cu toți cei din gașca veche morți sau la pârnaie, dacă dau de veste, aș putea fi instalat și cu treabă cât ai zice pește. Dar n-o s-o fac. Vremurile alea au apus. Beleaua e că de partea asta a gardului nu știu pe nimeni. Doar pe Maxine și (…) doar tu, Maxine. Pentru mine s-au schimbat multe în ultimii câțiva ani. Și știi ce a declanșat totul? Am învățat să citesc.

Intră doi armă seacă. Un el și-o ea. Pe la 20 de ani. Zic ei că au o metodă nou-nouță să le predea adulților cu probleme de citire. Nu-i ușor. Cei mai mulți de-acolo aveau așa de multe probleme, că alfabetizarea era cea mai mică din ele. Da' puștii ăștia sunt așa de entuziasmați, că nu poți să nu faci ca ei. Până și hârșiții ăi bătrâni. Și tinereii care credeau că sunt niște duri.

Ne iau scaunele. Ne fac să ne-nvârtim prin cameră. Nu cum stai prăvălit în fața profesorului, cu ochii beliți, și încerci să asculți.

Ne-au pus să ne jucăm cu litere mari de alfabet. La-nceput, era ciudat rău. Haidamaci bătrâni se jucau de parcă erau copii. După aia s-a schimbat ceva. Au apărut cuvinte. Puteam să le leg de sunete, de înțelesuri, cumva cum n-am putut niciodată la școală. De parc-aș fi spart un cod secret.

Toți am făcut progrese mulțumită puștilor. Zic progres. Din Kos că sigur că ignoranța e o binecuvântare. Spanners și-a dat seama că unul dintre cele mai vechi tatuaje e scris greșit. Bob Puturosu' a înțeles în sfârșit ce zicea graffiti ăla de pe plăcuța celulei. Dar pentru mine, s-a deschis o ușă acolo unde fusese dintotdeauna doar un zid (…) Pare că aș fi evadat, dar (…) presupun că am evadat în capul meu. Brusc, căruciorul de la bibliotecă nu mai era doar locul de unde-mi luam marfa de contrabandă. Era plin de comori care așteptau să fie descoperite.

Am citit o propoziție după alta. Nu mă mai săturam de cuvinte. Mă rog, aveam și o groază de timp de recuperat. Destul de repede, citeam o carte întreagă, de la început la sfârșit. *Împăratul mușt*elor. Eram stăpânul lumii, însemna că pot citi. În sfârșit. Citeam. Puteam brusc (…) Și atunci am

început să mă gândesc să fac ASTA când ies. Și m-a ajutat să supraviețuiesc ultimilor câțiva ani.

Toți copiii ăia care fugeau de nebuni pe insulă. Probabil că m-a dus cu gândul în trecut. Mă tot sâcâia ceva legat de misivă și ce s-a întâmplat cu ani în urmă. Am citit și *Ferma Animalelor,* dar nu era vorba decât de animale. Nu m-a prins ca piggy și Ralph. După aia tot aveam sentimentul ăla. Îl am și-acum. E tot timpul acolo. Sâcâială. Neterminat.

Fișier audio 4
Data: 12.04.2019 18:44
Calitate audio: bună

E neplăcut că nu știu cum să ascult înregistrările astea după ce le fac. Poate că m-ar putea ajuta la bibliotecă (……) Așa că acum pot să citesc mult mai bine, dar scrisul e tot cu probleme. Când am descoperit că pot să-mi înregistrez vocea pe telefonul vechi al băiatului, cum era cu dictafoanele vechi, dar fără să mai ai nevoie de casete, am hotărât că o să dictez chestia asta. Ce e? Jurnal? Proiect? Investigație? Pentru Maxine. Ceva să am de făcut când termin seara cu treaba. Să-mi dea de lucru. Să mă țină departe de belele.

Vreau să fie clar că, deși nu pot să citesc, nu eram analfabet ca mulți din ăștia de-aici. Unii nu și-ar recunoaște numele nici dacă ar fi scris cu litere luminoase de zece metri care clipesc. Nu și eu. Pot să recunosc cuvintele importante. Steven Smith. Toaletă. Bărbați. Bilete. Ieșire. Îmi dau seama mai degrabă de forma cuvintelor decât a literelor.

Învățăm din cunoștințele altora și pentru mulți, cititul este mare parte din învățare. Așa că, dacă nu poți să citești, se presupune că ești prost. Acum, poate că n-oi fi eu prea citit, dar știu câte ceva despre lume. Am trăit. Am avut experiențe și am văzut o grămadă de documentare foarte interesante, mai ales în ultimii câțiva ani. Aș vrea să spun și că mă consider o persoană coerentă. Verbal, adică. Ascult ce se spune. Nu doar aud. Ascult. Am auzit la fel de multe cuvinte câte ai citit tu, Maxine. Și dacă ai auzit un cuvânt o dată, din momentul ăla poți să-l folosești cât de des vrei tu.

Atâția ani nu mi-a lipsit ceva ce nu avusesem niciodată. N-am simțit nevoia să citesc propoziții. Puteam să improvizez. Dacă eram prins, ziceam vai, mi-am pierdut ochelarii, poți să-mi citești și mie? Era și o parte bună.

Gândește-te și tu. Dacă ai nevoie să-ți aduci aminte ceva, scrii. Eu nu puteam – și încă nu pot –, dar asta înseamnă că-mi aduc aminte multe lucruri. Pun pariu că memoria mea e mult mai bună ca a ta. De-asta mi se învârte prin cap misiva, pentru că sunt multe din perioada aia pe care NU MI LE POT aminti. Sau le-am uitat. Nu-mi pot aminti. Am uitat. Sau n-am știut niciodată.

Fișier audio 5
Data: 13.04.2019 19:09
Calitate audio: bună

Am ascultat playlistul care se cheamă MAȘINĂ al băiatului meu. Niciunul dintre cântece nu e despre mașini, așa că musai pune muzica asta când merge cu mașina. Mă gândesc la el în drumul ăla zilnic din Surrey la Uxbridge. Și înapoi seara. Am tot vrut să înregistrez bucata următoare, dar m-am oprit. O s-o fac acum.

O să încep cu începutul, dar o să sar niște bucăți pe care nu vrei să (…) Așa că o să zic că m-am născut la Londra, chiar în ultima zi din 1968. Nu mi s-a părut niciodată corect să spun că m-am născut în 1968, pentru că anul era practic terminat, iar 1969 ar fi greșit, pentru că nu începuse. Încă explic asta și în ziua de azi. Amuzant. Ceva asemănător. La școală, când întrebau unde stau, spuneam Girton House și toată lumea presupunea că trăiam la înălțime. Trebuie să spun că nu: stăteam la parter. Stăteam la parterul unui bloc-turn. Vezi tu, unele răspunsuri sunt (..) uneori adevărul e înșelător.

Sunt convins că odată muștar să fi fost ambii mei părinți, fratele meu și cu mine, într-un apartament, dar nu-mi aduc aminte. Când ești așa de mic, aici stă tabloul, aici eram în casa elegantă, parcă urcată, templu unic luminos (…) Mama muștar să fi plecat foarte devreme (…) pentru că abia dacă o pomenește cineva. Chiar și acum pare ciudat să rostesc cuvântul cu voce tare.

Când o spuneam atunci, aveam o senzație. Că sunt ridicat pe sub brațe. Ca și cum cine mă ținea nu mi-ar fi dat drumul niciodată. Cald. Dulce .hhhhh (…) Am mai avut și înainte același sentiment. Vine într-o străfulgerare, cel mai des când prind o adiere a anumitor parfumuri de modă veche. Pudră de talc amestecată cu altceva. Ea să fie? Să fie până la urmă o

amintire a ei în pieptul meu? Sau simt doar (…) pustietatea (…)

N-am avut niciodată aparat foto, așa că nu există poze cu ea. Și cum nici n-au fost căsătoriți, nu-s nici poze de la nuntă. Doar o dată mi-am făcut curaj să-l întreb pe tata unde era mama. A zis că a fugit cu unu' imediat după ce m-am născut eu. Are o casă mare acum, a zis el, fericită că nu vă are pe voi doi pe cap. Vorbea de Colin și de mine. După aia a spart o sticlă în chiuvetă, a ieșit trântind ușa și a dispărut două zile. N-am mai adus vorba niciodată.

Nu țin minte ziua când a plecat tata de tot. În cel mai bun caz, tot venea și pleca. Dar a fost după Jubileul de argint și înainte de greva gunoierilor. A cunoscut o păsărică drăguță la cârciumă, mi-a zis Colin și a ridicat din umeri. Nu poți să-l acuzi, Steve, uneori poți să fii un *r*[EXPLICIT]*t* și ea are un apartament frumos și curat în nord.

De-atunci, Colin a avut grijă de mine. Asta recunosc. Ducea rufele la spălătoria automată și punea din când în când o oală de fasole pe foc, dar nu vorbea mult. Cu 11 ani mai mare ca mine. Când mă gândesc la el, îmi aduc aminte de anii 1970. Și invers.

Pantaloni evazați. Păr lung. Boomtown Rats în topuri. Se uita la televizor în fotoliul de lângă radiatorul electric. Cu cămașa lui de nailon și maiou. Dacă ne-am fi putut permite mai mult de un element de încălzire, ar fi luat-o în sus ca o rachetă. Maro, portocaliu, galben, verde, toate culorile bătându-se între ele în disperare. A purtat aceleași haine și mult după 1980. Până la urmă și-a găsit o slujbă la o fabrică metalurgică și venea acasă plin de bobițe de aliaj de lipit.

Acum sună rău. De parcă n-aș fi avut parte de nicio educație. Dar altceva nu știu. Nici măcar nu consider că problemele mele au început atunci. Abia în vara lui 1983 (…) misive (…)

Fișier audio 6
Data: 14.04.2019 12:29
Calitate audio: bună

Îți spun totul acum și nu opresc pornesc. 1983 era o vară fierbinte în Londra. Îmi aduc aminte o mulțime de culori deschise. Haine deschise la culoare. Fete în roz-prăfuit, albastru și alb. Aveam 14 ani, așa că observam ce poartă fetele. Era iunie sau iulie.

Pe-atunci încă mergeam la școală. Și eram îngrijorat că întârzii cu înscrierea. În ziua aia am întârziat. Totuși, nu puteam să alerg. Sufocant de cald pentru ora aia, dimineață. Mă grăbeam pentru că băiatul cu care mergeam de obicei plecase deja. Mi-a trecut prin cap că aș putea să iau un autobuz și chiar atunci, dacă-ți vine să crezi, s-a apropiat de bordură un autobuz verde mare și a oprit chiar în fața mea. Păi, m-am gândit ce noroc am și am sărit în el.

Acuma, știi că autobuzele cu etaj din Londra aveau pe vremea aia o platformă deschisă în spate pe unde să urce și să coboare pasagerii când vor. Știi și că autobuzele din Londra sunt roșii, nu verzi. Cel puțin erau roșii unde stăteam eu. Trebuia să te duci până în mahalale ca să găsești un autobuz verde. E ceva la care m-am gândit mult în ultima vreme. Autobuzul verde.

Așa că am sărit în autobuz și am tulit-o pe scări, ca să mă așez la etaj, în față. Amuzant. Nu-mi aduc aminte să mai fi fost și altcineva. Nici pasageri și nici șofer. Îmi joacă feste memoria? Așa că am ajuns pe platforma de sus și, ura, și asta e pustie. Chiar când mă duceam spre locul din față, m-a oprit ceva și am hotărât să mă așez chiar în spate. Pe locul ăla comod înghesuit, foarte special. Ce m-a determinat să fac asta? Oare o vedeam?

Am încremenit. Era acolo. Așezată frumos pe tapițeria în carouri. O carte.

Acuma, pentru mine, pe-atunci o carte era o carte. Toate cărțile erau la fel. Numai că aveau coperte diferite. Asta avea un desen cu un băiat într-un pulover roșu, care se uita la un aeromodel pe cer. Asta-mi aduc aminte limpede. Trebuia s-o ridic ca să mă așez, așa că am ridicat-o. În momentul în care am atins cartea aia, autobuzul a pornit și m-am așezat cu ea în brațe, dar n-aveam în cap decât să ajung la școală.

Nu susțin că aș fi vreun înger. Nici atunci, nici acum. Cartea nu părea să aparțină nimănui, așa că dacă o luam n-avea cum să fie furt. Dar aveam destulă conștiință ca să știu că ar trebui să i-o dau șoferului. Așa că, atunci când autobuzul a ajuns mai aproape de școală, am așteptat pe platforma deschisă și am aruncat o privire. Nu-l prea vedeam pe după spătarul scaunului lui și a jaluzelei pe jumătate lăsate. Ar fi trebuit să ocolesc în fugă și să bat în geamul cabinei. Am alungat gândul destul de repede, pentru că mi se cuibărise în cap ideea să vând cartea. Așa că în ghiozdan cu ea!

Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte e că eram laur de EA. Trebuie să mă întorc în timp și să explic. EA nu înseamnă Educație Aplicată, așa cum te-ai aștepta, ci Engleză Ajutătoare. Nu trecuse un an de când diriginta mea mă pusese să mă ridic în picioare în fața clasei și să citesc ceva cu voce tare. După câteva momente, cu o expresie gânditoare, a zis destul de practic a, ești dislexic. A, ești dislexic. Nu prea era un diagnostic științific și n-a părut mare lucru pentru nimeni, numai că trebuia să mă duc laie A în loc de engleză, ca restul clasei.

La vremea aia, eram cinci laie A. Îi țin minte pe toți. Nathan, Michelle, Donna, Paul și cu mine. Cinci copii pentru care două dintre cele mai elementare abilități omenești, cititul și scrisul, era dificile spre imposibile. Toți amestecați într-o clasă micuță, unde să se chinuie cu ceva pe care ceilalți îl învățaseră fără probleme cu zece ani în urmă. Nu-i de mirare că (…) Mă întreb dacă și ceilalți se mai gândesc la asta.

Fișier audio 7
Data: 14.04.2019 13:15
Calitate audio: bună

Deci mă furișez pe scări laie A până în clasa micuță din capătul etajului de sus. N-aveam obiceiul să ascult, așa că nu-mi aduc aminte despre ce era lecția. Cum n-aveam cu ce să-mi ocup mintea, gândurile mi-au fugit la cartea din ghiozdan. Dacă o vindeam la un preț bun, puteam să-mi cumpăr cartofi prăjiți în drum spre casă. Am scos-o pe furiș de sub bancă și am răsfoit-o. Cuvintele n-aveau nicio noimă pentru mine, dar am văzut schițele și câte o ilustrație colorată. De fapt, mă uitam după orice care să mă ajute s-o vând pe șest tocilarilor în pauză.

STEVEN SMITH. M-a văzut profesoara. Ce faci acolo? Citesc o carte, domnișoară. Tu și poveștile tale, oftează ea. Ce ți-am spus eu? Nu mai scorni minciuni.

Ea era. Misive. Stătea lângă mine, cu mâinile în șolduri. Cu sprâncenele ridicate. Un deget care-mi făcea semn să-i dau ce aveam sub bancă.

I-am întins cartea. Doar un impediment trecător. Avea să mi-o dea la sfârșitul orei. I-a căzut privirea pe ea și n-o să uit niciodată tonul ei surprins, AH, chiar E o carte. Felul cum i-au dispărut sprâncenele sub

breton când a văzut coperta. De unde-o ai?

Mi-a trecut prin cap un șir întreg de posibile răspunsuri, niciunul din ele adevărul. O librărie. Misiva s-a dus înapoi la catedră și a întors cartea în mâini. A râs de una singură, ca și cum și-ar fi adus aminte ceva plăcut de demult.

Acuma, poate că mi se părea dificil cititul, dar nu eram tâmpit.

E de vânzare, domnișoară. S-a prefăcut că n-aude.

Am citit-o când eram mai mică decât tine. Era preferata mea, spune ea melancolică. La asta, am mai adăugat un zero la prețul de vânzare și un cârnat în foitaj la cartofii prăjiți pe care-i aveam în minte.

S-a smuls brusc din starea de visare și mi-a aruncat o privire serioasă. N-ar trebui s-o ai, Steven. Nu aici. Nu acum. Nu în școala asta.

De ce nu, domnișoară? E a mea. Am cumpărat-o.

Pentru că e INTERZISĂ. Tonul ei înăbușit mi-a trimis un fior pe șira spinării.

Ei bine, până acum ceilalți copii stătuseră ghemuiți la căldură, privind cu ceea ce nu pot descrie decât drept recunoștință că am întrerupt ora și încântare că nu erau ei în vizor. Dar la vestea asta, au ciulit urechile.

Și eu, dar cuprins de o senzație de groază. Interzisă? Niciuna dintre ilustrații nu avea vreo asemănare cu revistele hărtănite cu nuduri pe care le mai vedeam câteodată prin parc. Pagini rupte, pe jumătate călcate în picioare în noroi. Nu-s expert, să-mi fi scăpat un element sexual în desenele copilărești? Oare misiva credea că mă *m*[*EXPLICIT*]*m* sub bancă? Am înghițit în sec, rușinat.

De ce e interzisă? Paul era un copil imprevizibil. Cu toane. Bombănit. Sărea la bătaie ca o pisică vagabondă. Copiii și adulții se întrebau cu voce tare de ce era cum era. Nu făcea nimeni legătura cu faptul că taică-su se spânzurase în garaj cu câțiva ani înainte. Ce vremuri!

E vulgară? Michelle, sau Shell, arăta ca Jay din Bucks Fizz. Păr blond lung, cercei, machiaj. Când eram mici, hoinăream împreună pe moșie. Când avea vreun client, mă-sa o dădea afară din apartament, așa că venea și-mi bătea în geam și stăteam în leagăne pe întuneric. N-avea tată și eu n-aveam (…) *mamă.* Dar asta era atunci. Până în 1983, Shell ajunsese mult peste nivelul meu.

Misiva s-a așezat pe catedră. Cu picioarele încrucișate, a studiat cartea, cu ochii devorând fiecare pagină. Într-un târziu, a ridicat privirea.

A oftat.

De ce ESTE interzisă? Voi să-mi spuneți.

Apoi ne-a citit-o.

Acuma, n-avea cum să citească toată cartea cu voce tare. Dar a citit ceva din ea. Recunosc că eram fascinat, îmi aduc aminte și acum bucăți din ea. Câțiva copii cu nume de flori se duc într-o excursie cu cortul și zăresc niște mișcări înșelătoare pe un aerodrom abandonat. Clasa s-a cufundat în tăcere în timp ce ne citea. Ritmul cuvintelor avea ceva hipnotic. Ține minte că eram toți copii care nu puteau citi, așa că bănuiesc că în momentul ăla ne făceam o idee despre ce pierdeam. Totuși, asta spun acum. Eu, un bătrân care crede că înțelege un pic mai bine.

Ce-i țârâitul ăsta? A, e.

Fișier audio 8
Data: 14.04.2019 14:03
Calitate audio: bună

Era doar Maxine la telefon. Unde rămăsesem?

Deci misiva a avut liniște cât a citit. Povestea a mers mai departe, până a întors o pagină și s-a oprit. Era încremenită, captivată de ceva din carte. O bucățică de hârtie. A întors-o în mână, a cercetat-o, s-a uitat mai de-aproape, ca și cum ar fi fost greu de văzut. Apoi s-a încruntat ca și cum ar fi avut în față cel mai extraordinar puzzle.

A pus la loc în carte bucățica de hârtie. S-a uitat încet la ceas. A închis cartea. Eram toți nemișcați, tăcuți și cu ochii la ea. Doar schimbam câte o privire între noi. Apoi s-a întâmplat ceva extraordinar.

Ce se petrece la final? Nathan nu vorbea. Pur și simplu nu vorbea. Pe-atunci, când un copil nu vorbea – și vreau să zic când nu vorbea DELOC –, era doar un copil care nu vorbea.

Toate capetele s-au întors spre el. Era cu gluga pe cap, chiar și pe căldura asta. Sigur nu putea vedea mare lucru pe lângă ea. Singurul copil de culoare din clasă.

Află cine e străinul? Donna are părul scurt, ca un băiat. Neobișnuit pe vremea aia.

De ce e interzisă, domnișoară? Paul nu se lăsa.

Nimic. Până la urmă, a sunat clopoțelul și a smuls-o pe misivă din

gândurile ei. A ridicat privirea spre noi, cinci feţişoare aşteptând un răspuns, pentru prima dată absorbite şi atente. O ceată de respinşi care nici în zilele bune nu se alegeau cu nimic de la şcoală (…) mda, îşi dădea seama că e pe calea cea bună.

O să citesc restul ora viitoare şi o să discutăm atunci, a zis ea, iar noi i-am răspuns cu un oftat colectiv de resemnare. Între timp, eu nu uitasem de cârnatul meu în aluat şi de cartofii prăjiţi. Când ceilalţi şi-au luat ghiozdanele şi s-au strecurat afară, m-am apropiat de catedră.

Scuze, domnişoară, dar îmi trebuie cartea SAU ţi-o dau pe 10 lire. S-a uitat la mine.

Steven, cartea asta e o distragere. E treaba mea s-o împiedic să-ţi distrugă educaţia. Oricum, mai trebuie să mă uit la ceva.

Dar, domnişoară, eu (…) trebuie să (.) E re (…) Ştia că am luat-o? Avea de gând să-l găsească pe proprietarul legal? Panicat, nu puteam gândi destul de repede.

Unde ai găsit-o, de fapt? Avea cartea deschisă şi o ţinea la piept, unde nu puteam ajunge la ea.

Am înghiţit un nod. De unde ştia că am găsit-o? Trebuia s-o scot la capăt. Am ridicat din umeri, nu-mi aduc aminte.

A închis-i cu un POC sonor şi din carte a zburat bucăţica de hârtie. A prins-o ea. Mi-a mai aruncat o privire, de data asta o privire lungă, ciudat de sclipitoare.

Ce-i asta? A întrebat de parcă n-ar mai fi văzut până atunci bucăţica de hârtie. M-am uitat la ea şi mi-am regăsit curajul.

Un semn de carte, domnişoară. Ar mai fi o liră în plus, dar puteţi să-l luaţi gratis cu 10 lire jumate.

Pe faţa lui misivă au trecut câteva expresii.

Uite. Aici. Mi-a vârât pentru o clipă bucăţica de hârtie sub nas. În faţa ochilor mi-a jucat un rând de litere, la fel de neinteligibile ca de obicei, înainte să mi-o ia de tot din faţă.

Scrie livraţi la Alice isles. Cartea e a mea, Smithy. S-a uitat urât la mine. Îmi e destinată MIE.

Fişier audio 9
Data: 14.04.2019 14:53
Calitate audio: bună

Pe bune a zis așa ceva? N-are nicio noimă să fi zis. Găsisem cartea din pură întâmplare, nu? Știa foarte bine că nu puteam să citesc ce scria pe bucățica aia de hârtie. Dar ținând cont de ce s-a întâmplat după aceea, nu sunt foarte sigur. Știu că am plecat din clasă cu sentimentul că am fost înșelat. Mă simțeam așa de – cum? – descurajat, că m-am hotărât pe loc să nu mai fiu înșelat niciodată, să nu mai fiu niciodată luat pe nepregătite, să fiu întotdeauna cu un pas înaintea tuturor. Și da, privind în urmă, momentul ăla când am fost singur cu misiva a fost probabil ultima dată când am rămas fără cuvinte. Dar era doar începutul poveștii ăsteia.

[Încheierea transcrierii]

Al doilea calup de fișiere audio

[Începutul transcrierii]

Fișier audio 10
Data: 15.04.2019 18: 37
Calitate audio: bună

Am făcut multe de care nu sunt mândru. După povestea cu misiva, am luat-o razna. Nici (…) mamă sau tată care să-mi spună ce să fac. Colin la muncă sau prăbușit în tăcere în fața televizorului. Dacă armă să scurtez o poveste lungă, atunci da, în retrospectivă, m-am înhăitat cu cine nu trebuia.

Comparativ cu armă seacă de se înhăitează acum cu cine nu trebuie, era ceva destul de nevinovat. La început. Bunuri șutite. Pare de modă veche, dar (…) Mai mult o piață pentru haine de designer, bucăți de carne proaspătă și jucării pentru copii pe moșii decât persane pe-atunci. Acum e altă poveste. S-a schimbat repede. Știi ce vreau să spun cu persana, Maxine. Covoare persane (…) mda.

Te prindeau de tânăr. Făceai comisioane, duceai mesaje, pachețele. Băieții aveau grijă de tine cât învățai mersul și, pe măsură ce creșteai, ți se dădeau mai multe responsabilități. Ocazia să-ți dovedești loialitatea. Erau lupte pentru putere tot timpul. Dar eu nu eram ambițios. Voiam doar să fac parte din ceva. Să câștig suficient cât să trăiesc. Știam cine era șeful și dacă făceam cum îmi zicea el, nu puteam să greșesc prea tare.

Privind în urmă, mă gândesc de multe ori că am avut noroc că am nimerit cu Harrisonii. Își aveau tarlaua lor încă de dinainte de al Doilea Război Mondial. Aveau un sentiment al responsabilității și corectitudinii pe care nu-l mai găsești acum, cel puțin din ce-am auzit cât am fost închis.

Atunci, la început, negoțul cu bunuri furate era pâinea noastră cea de toate zilele. Când și când, câte o bancă sau un oficiu poștal, poate și câte o bijuterie. Orice apărea interesant. Dar totul a luat-o razna în anii 1990. Docurile, de unde ne luam cele mai multe echipamente, dispăruseră cu totul și prin aeroporturi era mai greu să treci mărfuri. Tot atunci, băncile se dotaseră cu camere de supraveghere și sisteme de securitate electronice. Nu

mai făceam bani ușor, ca înainte. Am început cu persane ca să compensăm deficitul. Cât ai clipi, persanele (…) drogurile s-au impus. Și așa am ajuns laolaltă cu greii internaționali, care-și tăiau bunica dacă nu-i tăia ea prima.

Atunci s-au retras destul de mulți dintre cei vechi. Au fugit în Spania sau în Essex. Aș fi putut și eu, dar n-aveam bani. A trebuit să rămân pe loc. Și copoii erau pe urma mea. De la jumătatea anilor 1990, am fost închis și am ieșit de mai multe ori decât șuruburile de la mașinuțele de jucărie. Apoi am primit o condamnare lungă și mi-a pus capac. Niciodată. A fost greu atunci, ultima dată.

M-au transferat la mama naibii. Un loc unde făceau ședințe cu discuții de grup și clase de pictură. De parcă asta ar fi ușurat (…) simțeam fiecare zi. Vezi tu, era vârsta. Ajunsesem dintr-unul din băieții care făceau legea un puștcăriaș cu vechime. Tolerat, ignorat și batjocorit. Armă seacă se uită altfel la tine. Nu mai ești unul dintre ei. Poate păsări nu mai era ce fuseseră pe vremuri. Poate că mă schimbasem. Știu doar că eu căutam altceva când au venit armă seacă ăștia cu literele lor mari și, în fine… ți-am spus deja.

Fișier audio 11
Data: 16.04.2019 09:59
Calitate audio: moderată

Vreau să-ți spun restul despre misive și să nu mă pierd într-o poveste despre trecut de câte ori ajung la ceva cu care nu vreau să mă confrunt. Cel puțin așa zice Maxine. Așa că am luat telefonul băiatului meu în gheretă. O să înregistrez câte un pic când și când, între verificarea camioanelor la intrare și la ieșire. Sper că zgomotul n-o să () Ăsta a fost mare.

Așa, deci misive mi-a confiscat cartea și m-a lăsat fără cârnat în aluat și fără chipsuri de cartofi. Bănuiesc că eram furios, dar la 14 ani uiți repede, știi? Știu că am uitat până la ora următoare de EA, așa că îți închipui ce surpriză am avut când primul lucru pe care l-a făcut misiva a fost să scoată cartea mea din geantă. Vedeam clar ce făcuse. Pusese așa de multe foi printre pagini, că acum cartea era de două ori mai groasă. Vedeam scris cu pixul pe ele. De parcă ar fi mâzgălit notițe despre fiecare cuvânt.

Misive a deschis cartea, s-a așezat pe catedră și a luat povestea de unde rămăsese. Am încercat să ascult, dar eram mai intrigat de ce făcuse.

Și a ajuns la final, a închis cartea și a strâns-o la piept cufundată încă în

gânduri.

Asta-i o poveste veche.

Pentru că Nathan nu vorbea niciodată, când a vorbit am sărit cu toții de șapte coți.

Da, Nathan. A fost publicată acum 44 de ani, în 1939. A fost prima dintr-o serie. Cei Șase Extraordinari. Trei fete și trei băieți sunt trimiși în fiecare vară să stea la țară cu mătușa lor țâfnoasă. Acolo n-au mare lucru de făcut, așa că rezolvă mistere care au pus în încurcătură comunitatea locală.

De ce e interzisă? Paul.

E interzisă, spune misive, pentru că e zen of obicei (…) Trebuie să-ți spun că e un cuvânt pe care nu-l auzeam des în sudul Londrei în anii 1980. Dar nu terminase. E sexistă, rasistă, arogantă și simplistă. Dacă ar ști conducerea școlii că vă citesc așa ceva, face o pauză, ne fixează pe fiecare cu privirea, ca să nu ne îndoim că vorbește serios. M-ar da afară pe loc.

Eram impresionați. Nu de cât de hotărâtă era școala să respecte corectitudinea politică, ci de spiritul de răzvrătire al lui misive.

Acuma, trebuie să fiu sincer și să spun că n-am observat niciuna dintre trăsăturile astea la povestea pe care ne-a citit-o misive. Pe de altă parte, nu eram nici de culoare, nici fată, așa că rasismul și sexismul îmi scăpau. Habar n-aveam ce însemna arogant, cu atât mai puțin zen of obicei, și când ceva era simplist, eu aș fi zis că e un lucru bun. Totuși, privirea din ochii lui misive nu lăsa loc de îndoială. De. Loc.

Ce-s paginile pe care le-ați băgat în carte? Pe-atunci, nu prea eram genul care înțelege situația.

Nimic. A strecurat imediat cartea în spatele ei, pe catedră, unde nu se mai vedea.

Dacă n-aveți voie să ne-o citiți, atunci de ce ne-ați citit-o? Donna părea întotdeauna mai inteligentă decât ceilalți de laie A.

Mda, putem să vă pârâm, zic io, cu o urmă de amenințare în glas. Nu-s ciripitor, dar încă mă mai durea că misive mă păcălise și mă lăsase fără carte.

Pentru că. Toți cei din încăperea asta sunt suficient de isteți să înțeleagă că e o carte care aparține altei lumi. Din alt timp și loc. După aia, cu o înfloritură în glas, spune: trecutul e o țară străină. Acolo lucrurile se fac altfel. Cine spune așa? S-a uitat la noi plină de speranță.

Tocmai ați spus dumneavoastră, domnișoară. Știam cum s-o fac să râdă.

Ne spune numele cui a zis, dar să fiu al naibii dacă mi aduc aminte. Țin minte însă că scoate cartea mea aeroplan și-și trece mâna peste copertă. Parcă desenându-i aura pe lângă linii, serioasă, dornică. Poate a fost felul cum a zis, felul cum a folosit cuvântul NOI care ne-a atras și ne-a aliat cu ea, sau poate pentru că ne spusese că suntem inteligenți când nimeni altcineva n-o mai făcuse în viețile noastre (…) sau o s-o mai facă vreodată în cazul meu. Dar următoarele ei cuvinte îmi răsună și azi în urechi. A ridicat cartea și s-a uitat roată la noi.

Toți putem să vedem dincolo de asta, de povestea asta aparent simplă, cu personajele ei arhetipale și personaje negative stereotipe, putem să vedem despre ce e vorba *cu adevărat.*

Bineînțeles, acum mi-aș dori să fi putut și eu.

Fișier audio 12
Data: 16.04.2019 11: 08
Calitate audio: bună

Aici se opresc amintirile mele și sar înainte. Zile? Săptămâni? Nu luni, pentru că atunci când ne-am îngrămădit toți în microbuzul școlii pentru excursia pe coasta de sud era încă vară și era încă 1983. Eram foarte încântat că scap de școală o zi. Nu-mi păsa unde mergem. Sau de ce. Sau că nu era chiar. Nu era regulamentar. N-avea cum să fie, nu?

Vezi tu, asta e. Am mers cu toții pe coasta de sud. O excursie de o zi care ar fi trebuit să fie plăcută. Misive era (…) S-a (…) Acum eram toți, și după o clipă (…) Ce-a făcut? Pe cine a văzut? Pentru că nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat. Sau am uitat. Sau n-am știut niciodată. Dar am urcat toți în microbuz în ziua aia și misive nu s-a mai întors.

Fișier audio 13
Data: 16.04.2019 11:57
Calitate audio: bună

Când a început din nou școala în septembrie, m-am ținut departe. Dacă a observat, Colin n-a spus nimic. Dacă a venit vreun inspector școlar, eu n-am auzit nimic. Ce m-a făcut să devin dintr-un copil care ura școala, dar era

suficient de conștient să-și facă griji când întârzia, într-un copil care n-a mai pus piciorul în nicio sală de curs? Ceva mi s-a întâmplat, asta-i sigur.

Unul dintre avantaje când înveți să citești sunt internetul și rețelele sociale. Sunt o poartă către orice, așa ne-au spus la colegiul de stat. Maxine mi-a aranjat să mă duc și ne-au ajutat să ne facem o adresă de e-mail, să folosim Google™ și să facem cont pe Facebook™. După câteva eșecuri și ceva înjurături, am reușit să-mi accesez pagina de profil pe telefonul băiatului meu. E al naibii de mult mai mică totuși. Durează mai mult decât pentru majoritatea celorlalți să tastez ceva. Cum am mai zis, e mult mai greu să încropești cuvintele de la zero decât să citești ceva ce a fost deja scris. Mai ușor când pot face butonul de voce să funcționeze. Din fericire, am toată ziua la dispoziție, mai ales când e ca acum, când e liniște la gheretă.

Am amânat ceva vreme, dar dacă armează s-o fac așa cum i-am promis lui Maxine, atunci trebuie să-i găsesc pe ceilalți. Nathan, Shell, Donna și Paul. Să-i găsesc și să văd dacă-și aduc aminte de misive. De excursia aia la borta morii. O parte din mine nu vrea. De ce așa? Doar n-am mare lucru de făcut. Și n-are cum să fie rău, nu?

Fișier audio 14
Data: 19.04.2019 17:25
Calitate audio: moderată

Voce 1: Vezi, Steve, liniile care pâlpâie înseamnă că-ți înregistrează vocea.
Voce 2: O să ne înregistreze pe amândoi?
Voce 1: Așa pare.
Voce 2: Îl pun între noi, pe masă.
Voce 1: Pentru ce-i?
Voce 2: Mă gândesc la vremurile când eram la școală. Poate scriu niște memorii sau =
Voce 1: Ce bucată? Ce anume?
Voce 2: Laie a. Orice. Copii din Londra, orașul vechi. Cum s-a schimbat.
Voce 1: ()
Voce 2: Vorbesc cu Paul Claken (…) Spun asta în reportofon, Paul dragă. Ca să știu cine e când aflu cum să ascult fișierele astea (…) Paul a fost la aceeași școală. Eram (…) eram camarazi. Jucam fotbal

împreună=
Voce 1: Aia era la gimnaziu. Vrei să zici liceu?
Voce 2: Dacă =
Voce 1: Nu țin minte.
Voce 2: Nimic?
Voce 1: Nimic =
Voce 2: Ții minte laie A. Misive? Donna, Nathan și Shell, excursia la mare =
Voce 1: Eu nu. N-am fost. Fă și tu o treabă bună. Închide aia.

Fișier audio 15
Data: 19.04.2019 17:40
Calitate audio: moderată

L-am găsit ușor pe Facebook™. Paul. Stă peste drum de comunitate, într-unul dintre blocurile vechi de pe drumul imașului. Abia dacă s-a mișcat de când eram copii. Asta-i tare când o spun eu. Nici eu n-am ajuns departe. E mecanic auto mobil, ca și taică-su. A stat în banca lui de-a lungul anilor. Încă-i mai știe pe unii din gașca veche. Sigur n-are cum să fie căsătorit. Neîngrijit și murdar. Degete pătate de nicotină. Nas roșu bubos de bețivan.

Am stat acolo, în cârciumă, încercând să arăt ca și cum nu plecase în trombă când era privit cu suspiciune. Foarte utilă chestia asta. Pot să mă prefac că vorbesc la telefon când de fapt vorbesc în reportofon. A fost destul de prietenos până și-a dat seama despre ce voiam să vorbim. Și de ce?

Ei, haide, Smithy, nu interpreta mai mult decât e. A fost un copil cu probleme. Era ceva în familie. Nu vreau să zic că ar ascunde ceva, nu? Oamenii de pe-aici sunt circumspecți. E în firea lor. Știu, din Kos că sunt și eu unul din ei. Dar dacă ziua aia n-a avut nimic neobișnuit, de ce era așa de reticent să discute despre ea? Cu mine. Care fusesem și eu acolo.

Pentru că ideea e că știu sigur că Paul a venit cu noi. Parcă-l văd și acum. A sărit în microbuzul ăla ca și noi, încântat de o zi departe de școală. Am urcat în spate și misiva s-a dus pe locul șoferului. A tot întors cheia. Motorul tușea și murea de fiecare dată. Ne-am cufundat în tăcere toți și moralul ne scădea rapid, când Paul s-a aplecat între scaune și a mijit ochii la bord. Îl ajuta pe ta-su în garaj de când era de țâță. După ce a tras adânc

aer în piept, i-a zis să aștepte să se stingă beculețul și să încerce atunci. Ea a făcut ce i-a zis, motorul a păcănit și a pornit și am plecat. Mda, Paul i-a arătat cum să pornească microbuzul. Mi-am adus aminte după atâția ani din Kos că mi se părea că nu știe nimeni de la școală că pleacă, pentru că altfel i-ar fi arătat cum să-l pornească.

Trebuie să închid. Mi-am terminat băutura și sunt pe-aici niște mutre pe care sincer aș prefera să nu ().

Fișier audio 16
Data: 20.04.2019 10:12
Calitate audio: bună

Michelle Madden. Tre' să fie numele de căsătorie, pentru că ea e. Shell. Fata superbă de laie A. Am găsit-o pe o listă cu cei care au confirmat că merg la o reuniune a școlii acum zece ani. Poza aia din profil. E într-o rochie de seară, cu un pahar de spumos. Un grup de femei. Păr și haine identice. Dar ochii ei îmi atrag atenția de la o poștă. Dacă armează să fac asta. Trebuie s-o fac. De ce mă simt ()? Uite. Cerere trimisă.

Fișier audio 17
Data: 20.04.2019 22:36
Calitate audio: bună

A ACCEPTAT. Am stat toată ziua și am verificat la câteva minute. Niciun mesaj, dar da, acum îi văd pagina. Pare că-i place câte o croazieră de lux. Și să stea într-un hotel mare cu piscină și grădini imaculate. Vila Kappa™ oare unde satisfăcător așezată pe o insulă grecească. Grămezi de prieteni. Căței. Căței mici, albi, creți. Stă la nord de râu. High Barnet. Departe de conacul meu. Doi băieți mari. Soțul se ocupă cu ceva chirurgie estetică, așa că poate să fie cineva de demult sau vreo prospătură. Dar e ceva care nu s-a schimbat. O privesc direct în ochi.

E acolo? Jur că pot să văd ceva.

Trebuie să dorm acum. Iau mâine o mașină nouă de la vecina lui Maxine.

Fișier audio 18
Data: 21.04.2019 16:02
Calitate audio: bună

Nu pot să cred nici de-al *d*[EXPLICIT]*i*. Locul ăla fițos de pe Facebook™ e CASA EI. Credeam că e un *c*[EXPLICIT]*t* de hotel. Porți imense. Genul de loc pe care l-am fi jefuit cu ochii închiși pe vremuri. A trebuit să parchez rabla asta de *c*[EXPLICIT]*t* la fereală. Nu se poate să mă vadă venind cu ea.

Fișier audio 19
Data: 21.04.2019 16:11
Calitate audio: bună

După colț de casa lui Shell. Porți mari de *c*[EXPLICIT]*t* în față și zero securitate în spate. Treabă de făcut ziua-n amiaza mare. Aș fi sărit peste zidul ăla într-o clipită. Pariu că pot și-acum.

O să fiu sincer. A trebuit să-mi adun tot curajul ca să-i scriu un mesaj cum se cuvine lui Shell. Nu era de nasul meu atunci și sunt la fel de mut în fața ei și-acum. S-a dovedit că nu era cazul să-mi fac griji. Imediat ce am zis ceva că să ne întâlnim, răspunde cu DAA, treci oricând ai drum pe-aici, ne punem la curent, ar fi drăguț să te văd. Așa că scriu și eu GROZAV, ne vedem într-o oră (…) Atunci durează o vreme să răspundă. Probabil ocupată să-și pună la treabă Hooverul™ și ținând cont de cât de mare e locul ăla, e ceva care durează. Dar tre' s-o fac. Tre' să aflu. Pentru Maxine. Așa că am venit (…) Parc-aș fi un copil care așteaptă în fața biroului directorului. Bine.

Fișier audio 20
Data: 21.04.2019 16:27
Calitate audio: bună

Voce 1: E lap sang sue shong. *Ceai de fițe.*
Voce 2: Mmmm (…) drăguț. O să-l pun jos, totuși.
Voce 1: Toate astea nu mai au nicio importanță acum, Steven. Nu mă mai gândesc la ele.

Voce 2: (.) .hhhhh *Gust persistent.* Ce e? Nerelevant

Voce 1: Școală. Copilărie. S-au terminat și gata. Nimic de-atunci nu mă definește în niciun fel (…) Ții minte când ne jucam în parc NOAPTEA?

Voce 2: Da, da=

Voce 1: De neimaginat acum. Mi-ai zis că maică-ta voia așa de tare să stai cu ea, că ținea în bucătărie un cuțit, o furculiță și o farfurie curate pentru tine. Numai că tu nu-l puteai părăsi pe taică-tu pentru că avea nevoie de tine să-l aduci acasă de la cârciumă. Amuzant acum=

Voce 2: Nu-mi vine să cred că stai într-o asemenea casă, Shell. E un palat.

Voce 1: Mulțumesc. Tu ce-ai mai făcut, Steven?

Voce 2: De ce? Ce-ai auzit?

Voce 1: Nimic. Pari să fi muncit din greu în ultimii 40 de ani.

Voce 2: Chiar? Mersi. Tu. Tu ești. Și tu. M-am ocupat de afaceri. Import-export. Condus. Logistică. Și cluburi de noapte. Mai nou însă m-am ocupat de securitate.

Voce 1: Despre ce-i cartea ta?

Voce 2: A mea? A, da. DA. E despre copiii din centrul orașului.

Voce 1: Cum eram noi. Ce-i cu ei?

Voce 2: Cum scapă copiii săraci. Cum reușesc să rupă ciclul vieții defavorizate.

Voce 1: Educație și muncă grea. Nu-i niciun mister.

Voce 2: Vreau să arăt cum se pot ajuta singuri. Să-și clădească o viață atunci când șansa nu-i de partea lor. Să sfideze sistemul. Așteptările societății. Să se descurce bine (……)

Voce 1: Despre ce-i vorba de fapt? (…)

Voce 2: Misive și excursia noastră la borna morii din ziua aia. Scuze nu pot să mai beau din aia.

Voce 1: Las-o. De ce ziua aia?

Voce 2: Erai acolo, Shell. Îți aduci aminte.

Voce 1: îmi aduc aminte foarte bine, Steven.

Voce 2: Poți să-mi spui și mie? Tot ce știi. Tot ce-ți aduci aminte.

Voce 1: Am (…) .hhhhhh amintesc că tu ai început. Ai adus o carte. O carte foarte veche, de Edith Twyford. Dumnezeu știe de unde ai căpătat-o. Misiva ne-a citit-o. E o carte pe care le-am citit-o și eu băieților

mei când erau mici. Lui misiva îi plăcea cartea aia. Vorbea despre Edith Twyford la fiecare oră. Parcă am fi învățat cărțile EI, nu citirea și scrierea, ca să recuperăm diferența față de colegii noștri. A organizat o excursie la Bornemouth pentru că acolo stătea Twyford. (…) Steven? Ești bine?

Voce 2: Mai ții minte ce s-a întâmplat la sfârșit?

Voce 1: .hhhhh Ne-am întors acasă. Mai târziu decât era planificat. Microbuzul se tot încingea sau așa ceva. Am mers pe întuneric. Altfel, a fost o zi foarte plăcută, departe de școală. Nu cred că evada prea des din oraș niciunul dintre noi. N-am decât amintiri plăcute. (……)

Voce 2: Ești SIGURĂ, Shell?

Voce 1: Mă concentrez pe aspectele pozitive, Steven. Așa merg mai departe. Habar n-am de ce vrei să scrii o carte despre ziua aia. Dar, de fapt, TU, un copil care se chinuia cu alfabetizarea cu atâția ani în urmă, scrii o carte [*zgomot de fundal*] dovedește că educația este cheia. A, ZANDER. El e Steven, de la fostul meu liceu. Steven. Soțul meu, Zander.

Voce 3: Bună. Mă bucur de cunoștință. Michelle, i-ai dat oroarea aia. Pot să-ți ofer un ceai cum se cuvine? Dă-mi ceașca, dragă.

Voce 2: Da, te rog, șefu'.

Voce 3: Sunt în bucătărie [*zgomot de fundal*] câinii au înnebunit (……)

Voce 1: Steven, situația ta de-acasă era dificilă. Înțeleg. Nu-i de mirare că nu-ți poți aduce aminte detalii din perioada aia. Mintea uită. E un mecanism de siguranță. Supraviețuire. Scrie-ți cartea despre altceva.

Voce 2: .hhhhhhh Da. Ai dreptate, Shell. Așa o să fac. Doar interpretez mai mult decât e. Simplu.

Voce 1: Vezi. Are. Tău. ÎNREGISTREZI tot?

Voce 2: Doar. Ca să pot=

Voce 1: ȘTERGE. ACUM. Și e Michelle. Acum sunt MICHELLE [*zgomot de fundal*]

Fișier audio 21
Data: 21.04.2019 17:19
Calitate audio: bună

Ce bine-a mers, cum se zice acum când lucrurile merg prost. Destul de greu să conduc din nou după atâta vreme, ca să nu mai zic că și în starea asta. A trebuit să stau un pic în mașină. Nu știu dacă a ieșit. Sau dacă a ajuns la înregistrare înainte să-i smulg telefonul. Văd că (…) Dar când apăs trebuie să fac upgrade la ai osul ca să ascult fișierul ăsta. Ca și la celelalte.

Am apăsat butonul de înregistrare când a adus ceaiul. Trebuie să-ți spun că a fost o trăsnaie. Avea un gust de parcă era scrumieră. Mai rău ca orice se servește la Scrubs. De fapt, servește așa ceva la pârnaie și băieții o să bată cu capacele găleților pe acoperiș înainte să apuce să se răcească.

Arată exact ca atunci când eram laie A. Mișto. Trufașă. Dar încearcă să vorbească exact ca una dintre ei. Nu mă păcălește.

Educația și munca grea socotește ea că e calea de ieșire din sărăcie. Dar nu calea ei. Ea a făcut un mariaj bun, cum se spune în piesele istorice de duminică seara. Cinstit, bătrânul ei era aur curat. Se dovedește că nu e vreun golan – e chirurg estetician. Ea a fost asistentă. Așa s-au cunoscut. Unul dintre băieții lor e doctor și celălalt e în lumea finanțelor. Să le fi văzut fețele când le-am zis că și băiatul meu lucrează cu numere. Predă matematică la Brunel University. Nu se așteptau la AȘA CEVA. Nu când eu sunt (…) lui, nu când eu sunt (…)

De ce crede ea că aveam probleme acasă? Nu mai mult ca ea. Sau ca alți copii pe-atunci, la școala aia. Eu aveam un acoperiș deasupra capului. Îl aveam pe Colin. Obrăznicătură.

Dar misive. A respins foarte repede asta. Ochii mei nu văd cuvintele la fel de ușor că ai tăi, Maxine. Scrise la mașină, tipărite, scrise de mână, niciunele din ele. Dar văd lucruri pe care tu nu le vezi. E în parte un talent profesional. I-am observat aproape fără să mă uit inelul Bulgari, colierul Chopard și brățara Tiffany. Puteam trăi superb o lună cu conținutul unei cutii de bijuterii ca aia. Pe vremuri, vreau să zic.

E în parte altceva, ce nu prea pot să explic. Ca ochii lui Shell când m-a asigurat că n-aveam dreptate. Ca ridurile din jurul gurii ei. Ca mâinile și picioarele ei, și felul cum trupul ei își schimba forma când vorbea. Tonul vocii și aerul de ușurare când m-am prefăcut că-i cred minciuna. Felul cum a schimbat rapid subiectul cu o pălăvrăgeală ușurică și superficială despre vila lor de vacanță pe care n-o pot vinde. Prea izolată, prea simplă, necesită prea multă muncă. Mda, o mare problemă dată *d*[EXPLICIT]*i*.

N-o prea pot acuza că a mințit, când eu i-am spus că scriu o carte. Dar

măcar știu un pic mai mult despre (). Deci misiva a vorbit o grămadă despre Edith Twyford din Kos cărții pe care am găsit-o. Păi, eu n-ascultam niciodată la oră, nu mă concentram, nu-mi păsa nici cât negru sub unghie, așa că nu-i de mirare că nu-mi aduc aminte. Edith Twyford. Numele ăsta îmi spune ceva.

[Sfârșitul transcrierii]

Al treilea calup de transcrieri audio

[Începutul transcrierii]

Fișier audio 22
Data: 25.04.2019 13:45
Calitate audio: bună

Până acum, n-am avut noroc cu localizarea lui Nathan sau a Donnei. Am dat mesaje la câțiva de la școală, așa că să vedem. Dar între timp am mers înainte cu investigația. Am stat de vorbă cu bibliotecara nouă. S-a scuzat că biblioteca n-are cărțile lui Edith Twyford și așa mai departe și, ca să se revanșeze, m-a ajutat să mă înscriu pe ebay. Am căutat acolo și am văzut imediat coperta. Băiatul cu puloverul lui roșu. Se cheamă *Șase pe dealul Goldtop,* primul volum din seria Cei Șase Extraordinari. Ieftină ca braga. A ajuns ieri, prin poștă. Am sprijinit-o pe masă, ca să pot să-l văd pe băiețelul ăla cu avionul lui de jucărie de oriunde aș fi în cameră. Mă tot uit la el. Cât despre citit, ei bine, trebuie să ajung acolo. O să încep luni, când se face liniște în gheretă.

Am căutat pe Google™ o expertă în opera lui Edith Twyford. Noroc chior. Lucrează în Gower Street, la marginea orașului. Am stat toată după-masa să mesteresc un e-mail către ea. Am asudat de-a binelea pe el. Răspunde imediat și e de acord să-mi dea un interviu pentru cartea asta pe care n-o scriu. Se dovedește că, dacă scrii o carte, oamenii sunt mult mai dispuși să stea de vorbă cu tine decât dacă nu-ți dorești decât să te împaci tu. Întâlnirea mea e la ora 2. Trebuie să găsesc departamentul de engleză și să întreb de ea la recepție. O cheamă Rosemary Wintle. Am poza ei în telefon. Ochelari mari, bob cărunt, pe la 65 de ani. Exact așa mi-am imaginat-o când i-am citit numele. Ciudat.

Fișier audio 23
Data: 25.04.2019 14:09
Calitate audio: bună

Voce 1: Sunt la University College London, sau ulcele, și înregistrez o discuție cu Rosemary Wintle, pentru cartea mea. Este expertă în opera lui Edith Twyford.

Voce 2: Nu. Sunt expertă în literatură pentru copii din secolul XX. Edith Twyford este un personaj interesant din acea perioadă. Lucrez pe post de consultant pentru editorul ei și uneori sunt solicitată să vorbesc în presă despre ea, dar nu m-aș numi expert exclusiv în opera ei.

Voce 1: Ah. E în regulă. Mulțumesc, probabil că tot o să-mi fiți de ajutor.

Voce 2: .hh (…) Bun.

Voce 1: Mă interesează în mod special această carte.

Voce 2: Ce-i cu ea?

Voce 1: Are ceva care s-o facă importantă în (…) lui Edith Twyford?

Voce 2: Ce anume?

Voce 1: Lumea?

Voce 2: *Șase pe dealul Goldtop* este una dintre cărțile din seria Cei Șase Extraordinari a lui Twyford, probabil cea mai cunoscută serie a ei, scrisă între 1939 și 1963. Sunt șase personaje tinere, care se bucură împreună de diverse aventuri și rezolvă mistere rurale. Nu cred că e mai importantă decât celelalte din serie.

Voce 1: Și atunci de ce a fost interzisă?

Voce 2: Nu știu să fi fost interzisă.

Voce 1: Acum mulți ani, profesoara mea de la școală mi-a spus că a fost interzisă.

Voce 2: .hhhh înțeleg. Păi, unele școli, profesori și părinți au avut, de-a lungul anilor, o politică anti-Twyford. O politică activă de a nu-i promova opera sau de a nu-i citi cărțile la oră. Cărțile ei se găsesc rareori în școli sau biblioteci municipale.

Voce 1: De ce nu?

Voce 2: Păi, i-ai citit setul de reguli.

Voce 1: SETUL DE REGULI? (…) DA. Am de gând să-l citesc. Când apuc.

Voce 2: Scrii despre Edith Twyford, dar nu i-ai citit cărțile?

Voce 1: Mi-am pierdut ochelarii.

Voce 2: Păi, când îi găsești, o să vezi că Twyford a scris într-un anumit mod. Un mod foarte simplu. Este o lectură care nu pune probleme la niciun nivel. Fără subtext. Fără profunzime. Fără înțelesuri

ascunse. Nimic care să te pună pe gânduri. Niciun pic de loc pentru interpretare. Chiar și unde descrie realitatea, e așa de idealizată, încât frizează fantezia. Știai că Twyford a fost cel mai productivă în timpul Celui de-Al Doilea Război Mondial?

Voce 1: Da. E unul dintre lucrurile de care sunt conștient=

Voce 2: Spunea că vrea să-i ajute pe copii să scape de stresul și trauma din jurul lor. Explică multe despre stilul și abordarea ei. Poveștile ei sunt în prezent, pe loc, și apoi gata. Atemporale în felul lor, și totuși ușor de localizat în timp pentru cititorul contemporan. După anii 1960, literatura pentru copii și-a extins sfera și gradul de sofisticare. Autorii simt acum că au o responsabilitate față de modul în care sunt modelate de poveștile pe care le spun ei perspectivele și dezvoltarea cititorilor. Creațiile lui Twyford nu se compară cu Harry Potter, Tom Gates sau Dora Marquez, ca să nu pomenesc decât trei.

Voce 1: Au scris în aceeași perioadă?

Voce 2: (…) Sunt personaje de ficțiune.

Voce 1: Așa e. Da. Bineînțeles.

Voce 2: Acestea fiind spuse, acuzațiile de sexism, rasism, misoginism și xenofobie au urmărit-o pe Twyford încă de când și-a început cariera, în anii 1930. Stai să văd (.) Asta e o reeditare din anii 1970. A fost editată ca să elimine o bună parte din limbajul bombastic original. În străinătate, rămâne foarte populară. Publicată în 42 de limbi. Sigur, cu fiecare traducere, povestea este actualizată, aproape implicit, la tendințele contemporane.

Voce 1: Puteți să-mi spuneți, domnișoară. Vă rog. Este posibil să devii atât de obsedat de această carte încât să .hhhhh te pierzi?

Voce 2: (…) Mi s-ar părea improbabil. Deși dacă ești înclinat spre obsesii (.) E greu de spus.

Voce 1: Ah.

Voce 2: Ți-am răspuns la toate întrebările?

Voce 1: Da, domnișoară.

Voce 2: Bun. Ei, faci stânga când ieși pe ușă și imediat la dreapta, ca să ajungi la scări.

Fișier audio 24

Data: 25.04.2019 14:54
Calitate audio: bună

Mă trec toate sudorile. Am uitat în ce hal te pot intimida profesorii. Ce-au de reușesc să-mi astupe urechile în secunda în care încep să vorbească? Stau pe o băncuță în piațeta asta drăguță și mă prefac că vorbesc la telefon. Era afectată toată și ordonată. A vorbit în reportofon de parcă a susținut discursul ăla de sute de ori până acum. Mă rog, a fost suficient de drăguță să accepte să se vadă cu mine, dar singurul lucru bun cu care m-am ales din vizita asta a fost că, în timp ce o așteptam la recepție, am descoperit cum să pun poza băiatului meu pe fundalul telefonului. Am ales una pe care o lăsase el în galeria de fotografii. E la o masă de picnic, într-o vară, probabil acum câțiva ani. Pare foarte fericit. Nu m-am gândit prea des la asta, dar expresia lui are ceva (…) Seamănă cu mine în poza aia.

Fișier audio 25
Data: 25.04.2019 19:17
Calitate audio: bună

Deci am luat *Șase pe dealul Goldtop* la muncă și am citit-o între camioane. Nu e ca *împăratul mușt*elor. Sau *Ferma animalelor,* de fapt. Doamna Wintle are dreptate totuși, e destul de ușor de citit, chiar și pentru mine. Vorbea de parcă ar fi fost o problemă. O să-ți citesc un pic și ție, Maxine. O să vezi ce vreau să zic. Uite.

Capitolul unu. O săptămână extraordinară. Era o zi de primăvară frumoasă, luminoasă, însorită, când mașina neagră masivă a domnului Horton a tras pe aleea de la cross keys. Imediat ce motorul s-a oprit, ambele uși s-au deschis brusc și au ieșit cei șase copii Horton. Sophie, Ros și micuța Iris au fost urmați de (...) Edward, (...) Piers și Horatio (……), mare-mare. Toți dădeau pe dinafară de entuziasm la revederea căbănuței frumoase. Pentru familia Horton, sclipea în razele soarelui.

Au avut suficientă minte să evite motanul roșu ale cărui mustăți se zbârleau urât dintr-o tufă de grozamă. Sophie, genul de fată deschisă, a fost prima care a zărit trandafirii roz dantelați din jurul ușii de lemn. Uite, a ciripit ea, țopăind ca o capră. Trandafirii ăștia au nuanța obrăjorilor lui

Rose a noastră. S-au întors cu toții să se uite la sora lor mijlocie Rose, un copil ursuz care ura să se afle în centrul atenției. Nu mai e așa, a țipat Edward, căruia îi plăceau florile ca unei fete. S-a făcut ca (...) nalba-mare-de-grădină acum. Au râs toți de biata Rose.

Acuma, copii, a zis mătușa lor (...) Honoria, scoțând capul pe ușă. Spuneți-i mulțumesc tatălui vostru că v-a adus cu mașina până aici, deși e un doctor foarte important și locul lui e lângă pacienți, nu lângă voi. Mulțumim, tată, au strigat ei, în timp ce mașina mare neagră a domnului Horton a pornit legănându-se pe alee și a dispărut. Piers s-a întors spre frații și surorile lui. Păi, a zis el, să sperăm că săptămâna asta o să fie la fel de plină de aventuri palpitante ca data trecută când am stat o săptămână la cross keys (...)

N-o s-o citesc toată, dar (…) mi-o aduc aminte de când ne-a citit-o misive. Din fericire, numele care sună ciudat ale copiilor mi-au rămas în memorie. Altfel, n-aș ști cum să pronunț acum cuvintele alea. Hora ție. Ho nori ia. Pi ei es. Mă întreb de ce eram așa de fascinați de ea atunci? Că doar nu plecaserăm niciodată vreunul dintre noi să stăm la țară cu vreo mătușă nemăritată. Se dovedește că puștii ăștia cu nume latinești AU o aventură când se duc în excursie pe dealul Goldtop. Într-un hangar vechi pentru avioane e ascunsă marfă de contrabandă, probabil de către o firmă locală. Doar din ilustrații le-aș fi putut spune că-i un loc tâmpit pentru așa ceva. Se vede dintr-un loc de campat popular de la capătul unui drum cu o singură bandă, de-a lungul căruia o mulțime de localnici care au prea mult timp pot să vadă cine vine și pleacă.

Secretul când ascunzi ceva e mișcarea. Dacă vrei să ascunzi lucruri la vedere, ai nevoie de un loc aglomerat, pe unde trec oamenii în fiecare zi, unde un străin în plus n-ar sări în ochi. Ca alternativă, ține marfa în mișcare. Pare mai riscant, dar pe termen lung reduce la minimum probabilitatea de a fi descoperită și, în plus, poți să schimbi și să limitezi numărul de persoane care știu unde se află. În toată cartea asta nu spune ce marfă de contrabandă era. În esență, e o carte pentru copii, așa că nu știu, poate că era iarbă sau poate pistoale? Pe scurt, am citit-o de la cap la coadă, cuvinte și desene, și tot habar n-am de ce misiva. De ce a. De ce misiva nu s-a mai întors în ziua aia.

Fișier audio 26
Data: 30.04.2019 16:11
Calitate audio: bună

L-am găsit pe Nathan. Fratele unui fost amic din școală îl știa pe vărul tatălui lui Nathan și, ca s-o scurtez, așa am obținut numărul lui de telefon. Inițial, am crezut că nu-i de folos, Nathan nu vorbește. Acum mi-a dat prin cap că probabil că a scăpat de asta când a crescut. Ține minte că nu l-am mai văzut din 1983. Totuși, nu pot să nu mă întreb ce o să fie la celălalt capăt al liniei. Lasă ce-a zis Shell, că eu am fost un copil cu probleme. Dar Nathan? O singură cale să aflu. Armă să sun într-o clipă.

Am început o discuție cu noua bibliotecară azi-dimineață. Mare greșeală. Cea mai bătrână se învârtea pe-acolo și ar fi trebuit să-mi țin gura. Le-am întrebat cum să fac să înregistrez convorbirile telefonice. Ei bine, ce priviri mi-au aruncat. Puteai să auzi un ac căzând pe jos, și nu doar pentru că e o bibliotecă. Ce își imaginează ele că încerc să fac? Nici când le-am zis că scriu o carte și am nevoie să înregistrez discuții n-au părut convinse. Bibliotecara mai bătrână a zis că trebuie să întreb la magazinul de telefoane. O să încerc totuși butonul de înregistrare. Să vedem.

Fișier audio 27
Data: 30.04.2019 16:50
Calitate audio: bună

Nu mi-a apărut niciun semn nou în listă, așa că n-am înregistrat, dar chestia pentru care-mi făceam eu griji? Nathan e un tip tare. Aur curat. Nu că vorbește, pentru asta e făcut acum. Am avut o discuție lungă despre vremurile de demult și ce să vezi, e la fel de curios ca mine în legătură cu misive. A încercat și el să afle mai multe de-a lungul anilor, când și când. Ne vedem la el, în Tonbridge, mâine. Armă să compar ce avem și o să facem schimb de informații. În sfârșit ajung undeva.

Fișier audio 28
Data: 01.05.2019 13:22
Calitate audio: bună

Voce 1: Podcast, nu?

Voce 2: Mai mult o înregistrare orală. Am (.) Maxine e foarte interesată și, mă rog, eu nu-s genul care să scrie.

Voce 1: Maxine e jupâneasa ta?

Voce 2: NU. Nu, nu. Suntem prieteni. (…)

Voce 2: Hm. Deci Nathan Welch a fost în clasa de laie A cu mine și ceilalți pe vremuri. Spun doar în reportofon, Nate, ca să știu cine e. Nathan, poți să-mi spui ce-ți aduci aminte despre excursia noastră?

Voce 1: Sigur. Pare un pic forțat. Încerc să fac să sune mai natural dar=

Voce 2: Vorbește clar, ca să sară liniuțele pe ecran când vorbești=

Voce 1: Bine. Misiva era profesoara noastră, nu? O doamnă foarte drăguță. Era caldă, Steve=

Voce 2: Mda=

Voce 1: Era caldă și te însufleția, dar nu era fraieră. Ne-a citit o carte la școală și ne-am dus la Bornemouth pentru că acolo stătea autoarea. Sau acolo era născută. Sau acolo era acțiunea cărții. Mă rog, un motiv. Am presupus că era o carte specială ca să ne ajute cu cititul. După aia mi-ai spus tu că era o carte veche de Edith Twyford. Ai găsit cartea și era interzisă. Eu nu-mi aduc aminte asta, dar e logic, pentru că niciunul dintre ai mei n-a citit vreodată cărți de Edith Twyford la școală.

Nu că ar fi mari cititori. Preferă jocuri pe computerul lor. Din Kos că jocurile spun povești, dar sunt interactive. Te prinzi singur cum să ajungi la sfârșit. Multe soluții diferite. Cititul e PASIV, nu? Plicticos (…) [*zgomot de fundal*] Mda, oricum, am vorbit ieri despre Bornemouth și am fost de acord amândoi că n-a fost o excursie oficială de la școală.

Voce 2: Așa e.

Voce 1: Asta m-a sâcâit cel mai mult de-a lungul timpului, Steve. Asta, și cum s-a terminat. Îmi aduc aminte că a început al *n*[EXPLICIT]*ii* de extraordinar. A parcat microbuzul pe faleză. O zi cu soare minunată. Steve, nu știu dacă e și cazul tău, dar eu nu mai fusesem în viața mea la mare. Am încercat eu să mă dau calm, dar nisipul ăla, frate! Am avut pantofii uzi toată ziua, dar (…) fetele au rămas cu misiva pentru că nu voiau să le intre nisip în pantofi. Erau din pânză sau ceva? Pânză albă. Ciudat ce-ți aduci aminte, ne?

Voce 2: Și ce uiți.

Voce 1: Și ce uiți. Adică, nu pot să-mi aduc aminte dacă ne-am urcat sau nu din nou în microbuz, dar după aia eram la o căsuță care avea o legătură cu Edith Twyford. Ții minte? Era moartă de ceva vreme, așa că n-avea cum să fie acasă sau ceva, dar Miss aia era disperată să intre. Am bătut la ușă și cum n-a răspuns nimeni, ne-a dus în spate. Ții minte cum ne-am uitat pe toate ferestrele?

Voce 2: ()

Voce 1: După aia, ai intrat tu în casă. Te vedeam, în patru labe, cum trăgeai de ușa aia mare din spate, împărțită în două ca să se uite un cal afară. Ne-ai dat drumul înăuntru=

Voce 2: Nu pot să zic că-mi aduc aminte=

Voce 1: Deci suntem în casa asta și căutăm unde a scris Edith Twyford cartea sau așa ceva. Nu știu ce căutam. Adică, acuma bănuiesc că un birou sau o masă, dar atunci eram gen a scris pe scaunul ăsta? În patul ăsta? La chiuveta asta? Dar, Steve, era casa cuiva. Despre ce era vorba?

Voce 2: Misiva căuta ceva.

Voce 1: CATEGORIC căuta ceva. Dar a găsit? Din Kos că ne-am despărțit. Fiecare în altă cameră. Trei băieți, două fete și Miss aia. Eram șase. Muștar să fi fost prin toată casa aia. Adică, am trecut pe lângă un dormitor și tu săreai efectiv într-un pat mare. O adevărată trambulină=

Voce 2: NU ERAM=

Voce 1: Mda, săreai, încercai să atingi tavanul=

Voce 2: Asta-i ciudat. Nu-mi=

Voce 1: Mda, mă învârteam pe-acolo și o căutam pe Miss aia. Paul era în bucătărie și mânca din frigider. Își îndesa mâncare în buzunare. Dar n-am reușit s-o găsesc pe Miss aia nicăieri. Am ajuns să mă așez în grădinița de-afară. V-am așteptat pe voi (…) Ești bine, Steve?

Voce 2: Mda.

Voce 1: La un moment dat, ne-am urcat înapoi în microbuz. Eram supărat. Voiam să mă joc pe plajă. Aici lucrurile devin neclare, pentru că mi-am pus gluga în cap. Eram un copil anxios pe-atunci, Steve, și când (…) nu voiam să fiu undeva, dădeam drumul la Walkman™

și-mi puneam gluga în cap. Ca și cum nu mai eram atent la nimic.

Voce 2: Aveai căști sub glugă?

Voce 1: Mda.

Voce 2: Tot timpul? De câte ori aveai gluga pe cap?

Voce 1: Mda.

Voce 2: Deci nu auzeai mare lucru. La ore. Sau în excursia aia.

Voce 1: Așa e. Cel puțin nu în momentul ăla. Dar îmi aduc aminte finalul. Sau, ca să zic așa, îmi aduc aminte UN final.

Voce 2: Ce s-a întâmplat.

Voce 1: Miss aia ne duce cu microbuzul într-un loc deschis, tot numai verde, cu structuri de beton vechi răspândite prin iarbă. Buncăre din timpul războiului, dărăpănate, părăsite. Ne jucăm o veșnicie pe-acolo. Dar se face târziu. Apune soarele. Și asta era vara. Era 9, 10 [*ref temp DecipherIt*™ 52817122–2946043]. Prea târziu. Întuneric. Ar fi trebuit să plecăm de mult. Dar Miss aia a dispărut. Fetele s-au speriat mult înaintea noastră. Nu sunt sexist, dar așa e, Steve.

Voce 2: Asta e, Nathan. Nu-mi aduc aminte să fi plecat spre casă, când am ajuns acasă, nimic. Mușstar fi ajuns acasă cumva. *P*[EXPLICIT]*e* se tulbură elementele. Iese neant. Obscur. Vag, lămurirea oricum volatilizată.

Voce 1: [*zgomot de fundal*] Lămurire volatilizată. Mă faci să râd, Steve (…) Mușstar s-a întors într-un târziu și ne-a dus acasă. Din Kos că-mi aduc aminte că mama era înnebunită când am ajuns. Poate că n-ar fi trebuit să ne ducă acolo, așa că au dat-o afară. Școala nu recunoștea că o profesoară a plecat neoficial la mare cu o clasă de copii, așa că nu s-a spus nimic. Au mers pe burtă.

Voce 2: Dar s-a întors misiva sau ne-a dus altcineva înapoi la școală? (……)

Voce 1: Steve, chestia e că nimeni n-a vorbit cu noi după aia. Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu adevărat rău, ar fi fost polițai agitându-se pe-acolo și punând întrebări. A vorbit cineva cu tine despre asta?

Voce 2: Nu.

Voce 1: Nici cu mine. Ce vreau să spun e că n-are cum să fi fost nimic periculos.

Voce 2: Dar mai erau doar câteva zile de școală. Lucrurile se calmau. Inițial

n-a știut nimeni că am fost la ornat morii, așa că nu s-au întrebat unde eram. Dacă ne-ar fi adus altcineva cu microbuzul la școală, l-ar fi parcat în hambar, i-ar fi dat cheia înapoi îngrijitorului sau altceva, ar fi mers. N-ar fi știut nimeni altceva.

Voce 1: Doar noi.

Voce 2: Doar noi (……) Te-ai întors la școală în septembrie, Nate?

Voce 1: Sigur. Aveam doar 14 ani, Steve. Copii. Am început clasa a opta în septembrie. Cursurile CSE. Și tu ar fi trebuit să faci la fel.

Voce 2: Nu m-am mai întors niciodată.

Voce 1: Sigur? Dacă stau să mă gândesc, nu-mi aduc aminte de tine.

Voce 2: Erau și ceilalți acolo? Clasa de laie A?

Voce 1: Da. Mă rog, așa cred. Am (…) aveam un profesor nou. Îl ții minte pe domnul Wilson? Cred că a spus că ea a plecat. Destul de sigur că erau acolo și ceilalți.

Voce 2: Deci doar eu nu m-am întors?

Voce 1: Da. Tu și Miss aia.

Fișier audio 29
Data: 03.05.2019 12:44
Calitate audio: moderată

Voce 1: Vezi (chestia) aia? Acum înregistrează, vezi?

Voce 2: Da, am reușit. Doar eu.

Voce 1: Butonul roșu ca să înregistrezi, butonul roșu ca să oprești.

Voce 2: Dar când e o convorbire telefonică=

Voce 1: La fel. Roșu ca să înregistrezi. Roșu ca să oprești.

Voce 2: Și înregistrează cealaltă persoană? Prin telefon?

Voce 1: Sigur că nu.

Voce 2: A, dar.

Fișier audio 30
Data: 03.05.2019 12:55
Calitate audio: moderată

Avea bucuros să ajut pe tricou. Ei bine, nu era bucuroasă și nici de ajutor. Credeam că se pricep la tehnologie la Argos™. Au ecrane peste tot

acum, ca într-o navă spațială. Jupâneasa a cumpărat toată mobila noastră de-acolo când ne-am mutat în apartamentul nostru. Pentru ea, catalogul ăla era ca o Biblie. Puteam să iau unul acum, cât eram acolo, dar (…) prea greu. N-aveam loc.

Fișier audio 31
Data: 03.05.2019 14:39
Calitate audio: bună

Sunet de apel.
Sursa: Bună.
Interlocutor: Caut o anume Donna Cole, care a fost la școală cu mine în anii 1980=
Sursa: Smithy. (…)
Interlocutor: De unde-ai știut că eu sunt?
Sursa: Unde să ne întâlnim?
Interlocutor: Ăă. Să ne întâlnim? Tu (.) ții minte pe Nathan?
Sursa: Adu-l și pe el.
Interlocutor: .hhhhh
Sursa: Mâine. Cârciuma de pe Picketts Lane. Unde era Load of Hay.
Interlocutor: Peste drum de școală. OK. Dar nu știu dacă Nathan=
Sursa: 11.
Interlocutor: Dimineața? () Bine, o să
Încheierea apelului.

Fișier audio 32
Data: 03.05.2019 14:42
Calitate audio: bună

Nu-mi revin. Șocat. Nu cred că a ieșit pentru că nu se deschidea chestia aia, dar jur că aștepta s-o sun. Donna, adică. De parcă tocmai vorbiserăm acum o săptămână, nu acum 40 de ani. Și nici nu vreau să zic într-un sens bun. Nu că ne-am fi înțeles așa de bine că puteam relua conversația de unde o lăsaserăm.

Cred că văd mai mult decât e în realitate. I-am luat numărul de la cineva de pe pagina de Facebook™ a școlii noastre, Oliver Unwin. Nu-mi aduc

aminte numele și nici nu era vreo poză cu el. Dar e pe lista cu grupul din anul nostru, așa că i-am scris și lui când le-am scris celorlalți. A răspuns cu un mesaj care conținea doar numărul ei. Nimic altceva. Muștar să-i fi spus că o să iau legătura. Sau ceva de genul ăsta.

Oliver Unwin. Răsună mai anapoda. Desigur e prea elevat. Și te evită, ca un ratat adevărat tăinuit, se iețește (…) fără a recunoaște adevăratul cognomen. Oare al Donnei? Aș zice că (…) evident că nu… îmi place să mă gândesc că are un alter ego, dar (…) nu.

Dacă Shell știe de Donna, atunci muștar îmi fi pomenit și mie. Dar n-a zis s-o aduc și pe Shell mâine, doar pe Nathan. I-am lăsat un mesaj, dar mă îndoiesc că poate să vină așa din scurt. Are serviciu și familie. De ce vrea Donna să-l vadă și pe el? Am un sentiment ciudat despre toată povestea asta și nu știu de ce. Pentru că, de fapt (…) în adâncul sufletului (…) nu vreau să știu ce s-a întâmplat cu misiva? Ei, Maxine vrea, și de-asta o să fiu acolo, așa cum am spus.

Fișier audio 33
Data: 03.05.2019 23:28
Calitate audio: bună

Nu pot să dorm când mă gândesc la ce-o să fie mâine. Niciun semn de la Nathan. Am avut șase pe dealul Goldtop în gheretă azi. Am zis s-o citesc iar de la început. Poate că mi-a scăpat ceva prima dată. Cititul e plicticos când știi deja ce se întâmplă la final. Mă întreb dacă puștilor lui fii-miu le plac cărțile. Aș putea să le-o dau lor (…) nepoții mei. Nu sună normal. Îi spun bunic tatălui lui vitreg. Nu pot să mă plâng. Nu l-am cunoscut, dar știu că e aur curat dacă a () făcut tot ce-a făcut pentru ().

(00:01:07)

Uneori uit ce ar trebui să înregistrez și vorbesc în schimb despre ce-mi trece prin cap. Scuze, Maxine.

Nu mi-o aduc aminte pe Donna la fel de limpede ca pe Shell. Probabil pentru că nu-mi plăcea de ea. Așa mult. Mama ei a fost lovită de o mașină când eram mici. N-a mai putut să meargă niciodată. Donna pleca devreme în unele zile din Kos că trebuia să vină instalatorul sau să-l plătească pe omul cu piscina. Alteori, nu venea deloc la școală. Ciudat. Nu putea citi mare lucru, și totuși era mai isteață ca noi toți. Nu mă înțelege greșit, nu

spun că noi eram tâmpiți pentru că eram laie A, dar Donna era un pic mai pe față. Punea întrebări. Aici vreau să ajung. Punea întrebări pertinente. În parte, nu sunt surprins că știe mai multe ca noi.

[*zgomot de fundal*]

A, SMS. Nathan. Și-a anulat toate întâlnirile de serviciu și vine în oraș mâine. Ce povară mi s-a luat de pe umeri. Speram să vină. Mi-era teamă să mă întâlnesc singur cu ea. Probabil că a auzit și el asta în vocea mea. E un tip sensibil. Măcar o să am un aliat.

Fișier audio 34
Data: 04.05.2019 11:03
Calitate audio: moderată

Voce 1: Nu. Oprește-l, Steve.
Voce 2: E doar pentru mine, Donna. Nu pot să iau notițe pe lumina asta.
Voce 1: Poate să cadă în mâna cui nu trebuie. Oprește-l.
Voce 3: Mâna cui nu trebuie?
Voce 1: Da, Nathan. *Mâna cui nu trebuie.*
Voce 2: E oprit.
Voce 1: Veniți mai aproape, amândoi (…) Acum, *înainte să dispară, misiva mi-a spus un secret. Excursia aia la borta morii era o acoperire. Căuta ceva (...) ceva exploziv. Cred că a ajuns prea aproape.*
Voce 3: A fost dată în vileag?
Voce 1: NU. *A dat peste ceva de care ar fi trebuit să se ferească.*
Voce 3: S-a împiedicat, a căzut, s-a lovit la cap. Simplu.
Voce 1: Nu, Nathan. Misiva era cât pe ce să descopere ceva ce alții voiau să rămână ascuns (…) Înțeleg că ești sceptic. Steven.
Voce 2: Ăăă?
Voce 1: Oprește *n*[EXPLICIT]*ul* ăla de telefon, amice. Butonul de sus. Aici.

Fișier audio 35
Data: 04.05.2019 11:35
Calitate audio: moderată

Voce 1: Dar e *ț*[EXPLICIT]*ă*, Steve.
Voce 2: L-am [*zgomot de fundal*] pornit [*zgomot de fundal*] mă asigur că

ecranul e închis deci. Ține ochii pe ea, Nathan. Mai e acolo? Uită-te la ușa toaletei.

Voce 1: Mă uit, dar nu=

Voce 2: La femei, nu la bărbați =

Voce 1: Da, da. Steve, e nebună [*zgomot de fundal*] nebună. SE ÎNTOARCE. Pornește.

Fișier audio 36
Data: 04.05.2019 19:10
Calitate audio: bună

N-ar trebui să beau alcool. Nu e ce crezi tu. N-am o problemă. Doar că i-am promis lui Maxine că o să mă țin departe de orice ar putea fi o (…) știi tu, o Evadare.

Dar când mă întorceam azi m-am oprit la un magazinaș și am cumpărat câteva sticluțe. Le-am aliniat aici. Nu știu de ce ar trebui să fiu așa de zdruncinat. Vreau să știu, nu?

Pe vremuri, avea părul scurt, ca un băiat. La fel și acum, doar că e presărat cu cenușiu. Se potrivește cu cămașa și blugii bărbătești, cu ghetele Dr. Martens™. Ceas Tag Heuer™. Foarte drăguț.

Crede-mă, când ai fost plecat 11 ani, unele lucruri nu se schimbă niciun pic. Alte lucruri se modifică de nu le mai poți recunoaște. Imediat ce a ajuns Donna, când Nate întreabă calm dacă e femeie sau bărbat.

Tușesc de-mi scuip berea înapoi în pahar, dar Donna nici nu clipește. Îi răspunde cât se poate de serioasă. Zice că e neutră din punct de vedere al genului, în stilul ei personal, dar preferă pronumele EA (…) deci e păsărică, dar pot să înjur în fața ei la fel ca în fața oricărui bărbat.

Încă îmi mai șterg berea de pe bărbie când Nathan începe cu chestiile obișnuite despre ce grozav e s-o vadă și unde stă acum. Dar Donna nu se lasă. Se așază la măsuță și ne fixează pe amândoi cu o expresie pe care n-o pot descrie decât ca (…) hotărâtă.

Am apăsat pe înregistrare și am împins telefonul între noi pe masă, dar ea-l zărește pe loc, zice să-l opresc. Apăs pe ecran și zic că e oprit când nu e. Scuze, Maxine, încerc să nu mint, dar era în interesul (…) anchetei mele. Nu că ar avea vreo importanță, pentru că imediat se prinde și mă face să-l opresc de tot. Armă să-ți spun acum ce a zis despre misiva, dar trebuie să-ți

păstrezi perspectiva.

Iii. Am uitat cum te pocnește. Ca țapul. N-am fost niciodată băutor de tărie. Maximum o sticluță. Așa.

Misiva i-a spus Donnei adevăratul motiv pentru care am mers la borta morii în ziua aia. A luat-o deoparte în timp ce restul eram pe plajă și i-a explicat tot, în caz că se întâmpla ceva. Misiva văzuse ceva în cartea pe care o găsisem eu. Un mesaj într-un cod secret.

Edith Twyford nu era doar autoare de cărți pentru copii. Ea și soțul ei se învârteau prin cercurile înaltei societăți, cu acces la informații destinate numai elitei influente. Din ce zice Donna, aveau și niște loialități îndoielnice, orice ar însemna asta. Oricum, Twyford știe ceva important, dar nu poate face nimic, cel puțin nu din căsuța ei izolată de pe coasta de sud, așa că pune totul în cărțile ei. Îl ascunde printre litere, cuvinte, propoziții și paragrafe. Ca să-l găsească oamenii în viitor și să-l înțeleagă. De-asta a scris așa de mult în timpul războiului. Carte după carte. Le-a produs una după alta, și fiecare conținea următorul fragment de cod. Cărți pe care Rosemary Wintle le-a caracterizat drept cărți simple și care nu pun probleme. Ei bine, din ce zice Donna, în ele e cheia unor informații care rămân și astăzi în cel mai bun caz sensibile și în cel mai rău caz, periculoase.

Ei, expresia de pe chipul lui Nathan. Destul de amuzantă acum – după trei sticluțe. Se aștepta să depănăm în liniște amintiri despre vremurile bune de demult.

Telefonul Donnei sună în toiul discuției și ea dispare la toaletă ca să răspundă. Nathan și cu mine rămânem o clipă într-o tăcere uluită. El ia o gură zdravănă de bere. Eu încerc să-mi pornesc iar telefonul, să-l fac să înregistreze pe șest, dar nu-mi iese. Poate să întreb iar la bibliotecă, poate știu ei cum.

Când se întoarce la masă, Nathan și cu mine suntem pregătiți cu întrebări. Cum ar fi, de ce ți-a spus misive ȚIE, și nu și celorlalți? Nu știe. Ce spun mesajele criptate? Nu știe. De ce dispare misive, chiar dacă A GĂSIT un cod secret? Nu știe. Dacă misive ți-a spus toate astea, în caz că se întâmplă ceva, și CEVA s-a întâmplat, de ce ai așteptat 40 de ani până să dai alarma? Șovăie și se uită în altă parte. Apoi întoarce privirea spre noi. O omoară că trebuie s-o spună, dar. Mi-e frică.

N-a spus-o ca o fetiță. Nu ca și cum ar fi văzut un păianjen. A zis-o ca și

cum n-ar fi speriată deloc. Nu pentru ea. Ci pentru. Ceva mai important. Ce, nu știu. Lumea?

Donna se foiește pe scaun, soarbe din apa minerală, aruncă priviri prin încăpere, de parcă ar verifica dacă suntem singuri. Trag adânc aer în piept și mă uit la Nathan. Ce mama *m*[EXPLICIT]*ii*? Are gluga pe cap, ca pe vremuri. Îi dau un ghiont. Nate, NATE. Tresare și-i cade gluga din cap. Ne uităm unul la altul, dar se dovedește că nu ne gândim la același lucru. El vrea să se scuze și să plece, dar eu trebuie să întreb, de-aia sunt aici.

Donna, unde s-a dus misive în ziua aia? De ce nu s-a întors după noi?

Ea se uită iar prin încăpere, se apleacă și coboară vocea. *Nu s-a DUS nicăieri,* șoptește. Îți jur că abia aud cuvintele: *a fost răpită. Și cred că a fost ucisă.*

Nathan își drege glasul ca și cum nu și l-ar mai fi dres niciodată în viața lui. D-asta n-am spus nimic atâta vreme, șoptește Donna. Dar n-a existat niciun moment în care să nu mă gândesc la ea. Niciun moment în care să nu reiau în minte ziua aia și să mă întreb. Misiva era o femeie deșteaptă. Știa ceva. A avut încredere în mine că o să păstrez cel mai mare secret al ei. E un semn. Că sunt singura care poate descoperi adevărul. Mi-am jurat că, într-o bună zi, când va veni momentul potrivit, o să mă întorc și o să-i aduc în fața justiției pe vinovați.

Nu mă pot abține. O spun. Donna, n-ai fost singură în excursia aia la borna morii și nu ești singură nici acum. Suntem toți bântuiți de ce s-a întâmplat în ziua aia, așa că orice ai nevoie să facem, o să facem. Suntem alături de tine. Nu, Nate?

Nate deschide gura. O reacție de șoc; maxilarul îi cade pur și simplu. Bun, asta clarifică situația, zic io, într-o clipită. Nu te supăra, Maxine. N-am vrut să-l târăsc pe Nathan în nimic, doar că-l vreau alături de mine. El pune pardoseli în Kent. Jupâneasa lui lucrează într-o școală. Sunt căsătoriți de aproape 30 de ani. Doi copii mari, un nepot pe drum. Visează la o vacanță de o lună și jumătate în Caraibe SAU o mașină nouă. În lumea lui Nathan nu se pot întâmpla lucruri îngrozitoare. Pe mine mă urmărește ghinionul, dar nu știe că Nathan există. Câtă vreme e cu mine, sunt în siguranță. Totul o să fie OK. Am nevoie de Nathan.

Donna ne mulțumește. Zice să stăm liniștiți deocamdată. O să țină ea legătura cu noi. Trebuie să se asigure de câteva lucruri. Nathan bălmăjește ceva despre cât de ocupat e cu serviciul, că își redecorează dormitorul din

spate. Nu-l băgăm în seamă. Dar ceilalți? întreabă Donna. Niciunul dintre noi nu ține minte cum am ajuns acasă în ziua aia, zic io, așa că orice s-a întâmplat, ni s-a întâmplat tuturor.

Și atunci Donna încremenește. *Eu* îmi aduc aminte cum am ajuns acasă, spune ea, fără să-i vină să creadă, ca și cum ar fi presupus că și noi știam.

Paul a condus. Știa cum să conducă microbuzul, așa că ne-a dus acasă.

Apoi se uită la noi, de la Nathan la mine, și înapoi, ca și cum, brusc, și-ar pune la îndoială amintirile pentru prima dată.

Paul *a fost,* nu?

Fișier audio 37
Data: 06.05.2019 12:54
Calitate audio: slabă

Și eu, care credeam că în căruciorul bibliotecii din vale erau multe cărți. N-am mai fost niciodată într-o librărie, nu? Cărți de anticariat. Miroase ca în casa unei persoane în vârstă. Rafturi înghesuite până la tavan. Stau să cadă. Toate cărțile sunt puse pieziș. Problematic de citit titlurile. Asta-i 18 lire. Cam mult. Mai ales când prețul original era 2 șilingi și 6 penny.

O fată citește la casa de jos și un băiat studiază cărțile vechi dintr-o cutie. Îi aud vorbind din când în când unul cu altul, o scurtă discuție practică. Niciunuia nu-i pasă de mine. Sunt singur aici, sus. Nevăzut. Nicio cameră de supraveghere. Nici măcar o oglindă convexă. Pot să bag oricâte din cărțile astea în haină.

Recunosc cărțile pentru copii după culorile vii. Coperte texturate pentru copii foarte mici. Acum. Unde să mă uit? Ordinea alfabetică nu e ceva ce să mi se pară foarte util. Armă seacă nu ne învață literele așa. Știu a be ce, atâta tot. Caut primele câteva litere din Twyford. O combinație foarte aparte. Aici. Noi. Suntem. *Șase pe insula diavolului.* Copiii sunt într-o barcă cu vâsle. Șase rezolvă un puzzle ca::::aptivant. Cercetează o peșteră cu o lanternă. Șase urcă stânca umbrei. Urcă pe o stâncă în asta. Ciudat, ce observ la desenele de pe copertele astea, întotdeauna e un copil în roșu. Uneori un băiat, alteori o fată, dar întotdeauna unul cu o bluză roșie.

De când a vorbit Donna de un cod, am încercat să-l identific. Ilustrațiile sunt mult mai ușor de asimilat decât cuvintele. Am răsfoit *Șase pe dealul*

Goldtop iar și iar.

Nu pot să văd niciun indiciu în desene. Îmi trebuie mai multe cărți de Edith Twyford ca să le cercetez. O să mă țină în priză.

Bine. Capul jos. Afară pe ușă.

Fișier audio 38
Data: 06.05.2019 16:03
Calitate audio: bună

Când am lăsat-o pe Donna cu promisiunea că ne întâlnim curând cu toții, Nathan era furios pe mine, dar prea politicos s-o arate. Steve, spune el, Steve, e nebună de legat. Nu crezi, nu – că misiva a fost ucisă pentru că a găsit un cod de spionaj? În borta morii?

Deloc, zic io, dar Donna crede, iar ea un tovarăș vechi. Are nevoie de ajutorul nostru. Nathan încuviințează. Păi, zice el, am multă treabă și dormitorul din spate arată ca în anii 1990, așa că anunță-mă cum merge. Sigur, spun când ne despărțim la metrou. Dau de veste dacă am nevoie de ceva, amice. Când dispare în josul scărilor, îmi propun să țin minte să-l las câteva zile până îl sun din nou.

Fișier audio 39
Data: 07.05.2019 10:11
Calitate audio: bună

În dimineața asta, a fost fără nicio pauză. Camion după camion. De obicei, nu mă deranjează, dar azi. A trebuit să mă uit pe sub birou ca să răsfoiesc cărțile Twyford și. Uite așa, vezi. Întrerupt. CE-I, AMICE? () NU. ZECE.

ZECE TREIZECI (). N-AM CE SĂ FAC. BIROUL.

Unii șoferi sunt foarte mici. Nu de înălțime. Mă rog, poate. Nu-mi dau seama cât de înalți sunt de-aici, de jos. Vreau să zic, după cum vorbesc cu tine. La început, am crezut că e din cauză că au mers drum lung, că sunt obosiți, dar acum bănuiesc că e din cauză că știu despre mine. Un șofer a strigat HEI, GOLEȘTE HÂRDĂUL când a vrut să-mi atragă atenția. Altul a zis ceva în barbă despre ridicat săpunul de pe jos la duș.

DA. DIRECT. BANDA 10. ȘI TU.

O să trebuiască s-o întreb pe Maxine dacă are cineva idee ce mă

așteaptă. N-au de unde, nu? Asta-i ceva ce nu ți se spune despre reabilitare. Pe de altă parte, nimeni nu sare la bătaie când știe că ai fost închis. Uneori, e un statut oarecare. Aici, nici vorbă. Sunt bănuitori. Se uită la tine într-un anumit fel. Mă fac să mă simt diferit. Nu-i o senzație tocmai plăcută. Ce-i asta?

(00:00:11)

Trebuie să spun un lucru: nici la viile, nici la vale sau la marsh nu se mai golesc hârdaiele de zeci de ani.

Fișier audio 40
Data: 07.05.2019 17:31
Calitate audio: bună

Și au săpun lichid în dozatoare.

Fișier audio 41
Data: 07.05.2019 17:31
Calitate audio: bună

Bibliotecara mai în vârstă nu era prin zonă, așa că am întrebat-o pe Lucy, fata nouă, cum să înregistrez pe telefonul băiatului meu fără liniile alea care dansează și pe care pare să le observe imediat toată lumea. E foarte săritoare dacă o prinzi singură. I-am zis că încă nu mi-am reparat ochelarii, așa că a stat cu mine la ecranul cu internetul și a scris ea și mi-a citit ce a găsit. Mult mai repede așa. Am parcurs împreună cu ea toți pașii, ca să țin minte. E ușor când știi cum. Cât eram doar cu ea, am adus vorba despre cum se înregistrează o convorbire telefonică. A căutat pe Google și mi-a citit din paginile cu rezultate. Am dat peste câteva sugestii. E migălos, așa că o să-l pornesc doar când știu că o să fie probabil o convorbire interesantă. Am descărcat câteva aplicații. Armează le încerc pe toate, ca s-o găsesc pe cea mai bună. O s-o sun acum pe Shell, doar ca să văd cum merge.

Fișier audio 42
Data: 07.05.2019 17:33

Calitate audio: bună

Sunet de apel
Interlocutor: Bună, Shell, sunt Steve Smith. I-am găsit pe Donna și Nathan. Vrem cu toții să știm despre misivă și ne întrebăm dacă tu=
Sursa: Steven.
Interlocutor: Alo? Tu ești, Shell?
Sursa: Am ieșit din oraș și am ajuns târziu acasă, asta-i tot.
Interlocutor: Îți aduci aminte să ne fi adus Paul acasă cu microbuzul?
Sursa: Paul? Avea 14 ani. Cum să fi știut să conducă mașina, cu atât mai mult un microbuz?
Interlocutor: Ta-su era mecanic, nu? Uite, noi credem () că dacă ne punem cu toții mintea la contribuție=
Sursa: Nu se () Îmi pare rău că sunteți toți traumatizați de ceva, dar eu mă=
Interlocutor: Ții minte căsuța lui Edith Twyford? Cum am intrat? Dup-aia, cum am mers cu microbuzul într-un Un loc. Clădiri vechi într-o mlaștină său. Misive căuta ceva. Donna crede=
Sursa: Donna? Uite, las-o (baltă) *(inaudibil)*
Încheierea convorbirii.

Fișier audio 43
Data: 07.05.2019 17:35
Calitate audio: bună

A mers. A apărut un fișier nou în listă. O să-i mulțumesc lui Lucy data viitoare când o văd. Chestia e că Shell are o casă frumoasă, un bărbat bogat, o viață minunată. Nu vrea să se schimbe nimic. Pentru mine, e altfel. Oare Paul ne-a adus acasă? Mă rog, nu există decât o singură cale să aflu.

Fișier audio 44
Data: 08.05.2019 12:18
Calitate audio: bună

Voce 1: Scuze, am luat-o razna data trecută, Steve. Mai am și zile proaste.
Voce 2: Nicio problemă, Paul, amice.

Voce 1: Uite-ți berea. Noroc.
Voce 2: Noroc.
Voce 1: N-ar trebui, dar… Una n-are ce să strice.
Voce 2: Limonade la rândul următor.
Voce 1: De acord.
Voce 2: Încă mă interesez de (…) chestia asta cu misive. Am vorbit cu Nathan, Shell și Donna.
Voce 1: Da, da. Nu mă înregistrezi, nu?
Voce 2: Nu. Nici vorbă. Uite, vezi? Închis.
Voce 1: OK, bine. Păi, s-a întâmplat. Gata. N-avem ce face. S-a terminat. Nu te mai tortura singur. Treci mai departe. Uită-te la mine, eu așa am făcut.
Voce 2: Tu. Bine. Ești ()
Voce 1: Eram copii. Copiii fac tâmpenii.
Voce 2: Să bem pentru asta. () Tu ai condus microbuzul în seara aia, Paul?
Voce 1: Ce?
Voce 2: Îmi aduc aminte că tu i-ai pornit microbuzul lui misive, i-ai arătat cum merge. Dar puteai să-l și conduci? Ne-a adus cineva acasă după ce. După ce misive. () Amintirile mele sunt neclare. Dar Donna își aduce aminte că TU ai condus.
Voce 1: Nu eram EU.
Voce 2: Ești sigur? Ești absolut sigur, Paul?
Voce 1: Da. Categoric.
Voce 2: Și cine ne-a adus acasă? Pentru că am ajuns acasă, nu? Târziu. Foarte târziu. În toiul nopții. Dar am ajuns acasă și microbuzul era la școală a doua zi.
(……)
Voce 1: *Am urcat în microbuz și am adormit; ne gândeam că o să găsim o cabină telefonică după ce se lumina. Trebuie să fi apărut cineva și să ne fi dus înapoi la școală. M-am trezit când s-a oprit motorul, am coborât și am plecat acasă.*
Voce 2: De ce nu ne aducem toți aminte? (…) Scuze, Paul, amice. Sunt multe de digerat. Deci e posibil să se fi întors misiva până la urmă? Să ne fi dus acasă, dar să nu se mai fi întors la școală?
Voce 1: Misiva s-a întors? Categoric (nu).
(…)

Voce 2: Îți aduci aminte că misiva a confiscat o carte pe care o aveam eu. Ei, a găsit în ea ceva care credea că e un cod. I-a zis Donnei că vrea să-l spargă. Era obsedată de idee. De-asta ne-a dus la borta morii. Donna crede că misiva avea un indiciu și a fost (.) răpită.

(…)

Voce 1: Asta pare o *m*[EXPLICIT]*e*, Steve.

Voce 2: Așa e, și Nathan crede la fel. Shell zice că nu s-a întâmplat nimic, pentru ea au fost toată ziua doar floricele pe câmpii și zâne dansând prin aer. Totuși, ce tocmai ai zis tu mă face să cred că Donna s-ar putea să aibă dreptate. Vezi?

Voce 1: Nu.

Voce 2: O răpesc pe misiva, așteaptă să adormim noi, sar în microbuz, ne duc acasă, ne lasă în fața școlii. Îngrijitorul se întreabă dimineață ce caută microbuzul acolo, dar e sfârșitul trimestrului și nu lipsește nimic, așa că-l bagă la loc în garaj și încuie pentru vacanță.

Voce 1: Las-o baltă, Steve. Nu pune nimeni întrebări. Tu, mai mult ca oricine, ar trebui să fii recunoscător. Și te-ai descurcat de minune, așa că nu răscoli *c*[EXPLICIT]*l*.

Voce 2: (…) Ție chiar ți se pare că m-am descurcat de minune?

Voce 1: Dă-i pace. Ai fost ANI de zile cu Harrisonii. Probabil că ai pus deoparte o avere din toate loviturile alea mari pe care le-au dat.

Voce 2: Niciun firfiric pe numele meu, Paul. Stau într-un hostel.

Voce 1: *Operațiunea Belgravia? FSBC?* Vrei să spui că n-ai scos niciun *c*[EXPLICIT]*t* de la ei?

(00:00:21)

Voce 2: Prea puțin, amice. Polițaiul e prea deștept, nu destul de corupt. Și nici nu făceam parte din familie. Am fost la pârnaie 11 ani de *c*[EXPLICIT]*t*. Am pierdut tot. Jupâneasa. Bârlogul. Am stat la mititica pentru TOȚI *N*[EXPLICIT]*II* DIN TOATĂ ORGANIZAȚIA AIA.

Voce 1: Vorbește *d*[EXPLICIT]*i* mai încet, eu sunt…

Voce 2: *Nu făceam parte din familie. N-am obținut nimic. Am terminat cu ei. Mi-am ispășit sentința. Reabilitat acum. Dar nu știe nimeni.* Aș fi recunoscător dacă n-ai (…)

Voce 1: Dacă e adevărat, atunci, știi tu, îmi pare rău.

Voce 2: Paul, tu ești tovarăș vechi. Absolut. Nu te-aș minți, jur (…)
Voce 1: Deci misiva era obsedată de cărți pentru copii? O profesoară? Foarte amuzant.
Voce 2: Mda. Mda, e amuzant.
Voce 1: Totul din Kos la. Nu-i de mirare că vrei scuze.
Voce 2: Ce vrei să spui?
Voce 1: Cartea aia interzisă pe care o aveai. De la aia a început totul. Când ai citit-o. Ar fi trebuit să vezi expresia de pe mutra lui misivă.
Voce 2: Îmi aduc aminte cartea. Dar n-am citit nimic din ea.
Voce 1: Categoric ai citit.
Voce 2: Nu puteam să citesc. Nu ca lumea. Nu până (…) mult mai târziu.
Voce 1: Nu zic că citeai bine. Niciunul dintre noi nu citea ca lumea. Pentru asta făceam laie A. Dar ai citit cu voce tare din ea. Ai dat-o pe spate pe misivă.
Voce 2: Spui *c*[EXPLICIT]*turi* acum=
Voce 1: Da, toată chestia aia pe care ai citit-o cu voce tare era e *c*[EXPLICIT]*t*. Misiva credea că e pe bune. Eu am bănuit că inventai. Totdeauna ai fost (…) cum se zice? Plin de imaginație. Mda. Scoteai pe gură idioțenii aiurea ca să râdem. Dar ea era serioasă. Zicea că la tine creierul funcționează altfel. Că poți să vezi lucruri ascunse în cuvinte. Lucruri pe care oamenii normali nu pot să le vadă. Zicea că ai văzut un mesaj secret pe o pagină și că altfel doar un geniu ar putea să-l spargă. Aveai mutra serioasă tot timpul, *c*[EXPLICIT]*r* mișto ce ești tu. Ai făcut-o de-a binelea. Așa că orice i s-a întâmplat ei din Kos ASTA, atunci a fost din Kos TA. Ce, pleci?
Voce 2: Mă duc să mă *p*[EXPLICIT]*ș*.

Fișier audio 45
Data: 08.05.2019 12:32
Calitate audio: moderată

Voce 1: Încearcă să dea vina pe mine. N-a fost cum a zis el. Poate că nu-mi aduc eu aminte totul, dar ASTA aș ține minte. Nu puteam să citesc. Abia când au venit armă seacă la pârnaie cu literele lor mari și alergatul prin cameră. Am încercat, dar. Nu, nu, spune

c[EXPLICIT]*turi.* Cum se zice acum? Manipulare. Șarpe mic ce e el! încearcă să-și asigure spatele. Oare știe mai multe decât arată? Totuși, nu-l pot îndepărta. Dacă am învățat ceva de la Harrisoni, e că trebui să-ți ții dușmanii aproape.

[*zgomot de fundal*]

Voce 2: AI TERMINAT ÎN CABINA AIA? MAI SUNT ȘI ALȚII CARE ABIA AȘTEAPTĂ SĂ SE *C*[EXPLICIT]*E*.

[*zgomot de fundal*]

Voce 1: DA, da, am primit un telefon pe budă. Scuze, amice.

Fișier audio 46
Data: 08.05.2019 12:18
Calitate audio: bună

Am ajuns să-mi închid telefonul din cauza panicii. Nu că Paul ar mai fi zis mare lucru după ce-am ieșit de la budă. Cât eram plecat, se mai făcuse cu o bere. Sugativa nenorocită intrase în vorbă cu niște moși răguși de la bar. Am bălmăjit niște scuze și am plecat. Am zis că ținem legătura. Abia dacă a mormăit un salut. Dar uite ce e. Am ieșit pe ușa din mijloc, am ocolit clădirea și aproape imediat am dat de ușa laterală a cârciumii, larg deschisă. Am aruncat o privire spre locul unde stătea Paul, cu boșorogii pălăvrăgind în jurul lui ca o gașcă de drojdieri bătrâni ce erau. E complet încremenit și tăcut în mijlocul lor, cu ochii lipiți de ușa pe care tocmai ieșisem. Expresia de pe moaca lui. Ce? Teamă? Furie? Hotărâre? E dus la șapte poște, și nu-i într-un loc cu trandafiri, dacă înțelegi ce vreau să zic. Un drojdier îi dă un ghiont și revine la realitate.

Dar expresia aia (…). Mi se face pielea de găină când îmi aduc acum aminte.

Fișier audio 47
Data: 08.05.2019 20:29
Calitate audio: bună

Sunet de apel.

Interlocutor: Donna. Sunt Steve. Nu m-ai sunat încă și mă întreb ce se

întâmplă. Am orbit cu câțiva oameni și mi-am luat niște cărți de Edith Twyford. Documentare. Poți să mă suni? Am câteva idei pentru tine. Și Nathan abia așteaptă. Salut.

Încheierea convorbirii.

Fișier audio 48
Data: 10.05.2019 14:56
Calitate audio: bună

Stau pe o bancă lângă alt anticariat. Nu pot să mă duc iar la primul, în caz că mă recunoaște cineva. Oricum, ăsta-i mult mai mare. Chestia e că am studiat toate patru cărțile lui Edith Twyford și nu văd niciun cod. Dar pentru mine simplul citit e ca descifrarea unui cod, deci ce caut eu de fapt? Cum să identific un cod când e într-o carte? Am întrebat-o pe Lucy, dar s-a băgat bibliotecara-șefă, a zis că n-au timp azi. Așa că am găsit singur locul ăsta pe Google™. Asta e.

Fișier audio 49
Data: 10.05.2019 15:13
Calitate audio: bună

Voce 1: *Codul lui Da Vinci* și *Codul Bibliei.* Sunt cele mai populare. Ți le aduc eu.
(00:01:59)
Uite.
Voce 2: Mulțumesc (…) Ah.
Voce 1: Care-i problema?
Voce 2: Zice chiar pe copertă că e un cod. VEZI? Pe ambele.
Voce 1: Da.
Voce 2: Cam strică surpriza, nu?
Voce 1: Nu știu ce vrei să spui, scuze.
Voce 2: N-ar trebui să descoperi singur?
Voce 1: Despre asta sunt cărțile.
Voce 2: Eu caut un cod SECRET. Unul pe care nu-l știe nimeni.
Voce 1: .hhhh Păi, *Codul lui Da Vinci* s-a vândut în peste 80 de milioane de exemplare, așa că e destul de cunoscută. Cât despre *Biblie*=

Voce 2: Totuși, sunt coduri reale?

Voce 1: Cartea lui Dan Brown e ficțiune care se referă la anumite teorii despre creștinism. *Codul Bibliei* susține că e real, sau cel puțin că e o aserțiune credibilă. Destul de controversate. Fiecarex în felul ei. Lectură plăcută.

Voce 2: A, nu, nu le cumpăr. O să i le cer lui Lucy la bibliotecă. Nu, de fapt eu caut *Codul Twyford.*

Voce 1: De cine e? Nu vă referiți la Edith Twyford?

Voce 2: Am auzit că a codificat secrete în cărțile ei. În Al Doilea Război Mondial. Poate secrete de spionaj pe care le aflase de la soțul ei. Odată am (…) *auzit despre cineva obsedat de rezolvarea lor*= [*zgomot de fundal*] cred că e destul de amuzant.

Voce 1: Scuzați-mă. Asta m-a înveselit de-a binelea. Nu, n-am auzit niciodată de așa ceva. Poveștile lui Edith Twyford sunt GROAZNICE, dezgustătoare, sadice, povestioare moralizatoare pline de superioritate pompoasă în cel mai bun caz și de rasism în cel mai rău caz. Dacă există vreun cod în VREUNA dintre ele, mă îndoiesc foarte tare că merge dincolo de viziunea ei nefirească asupra lumii. Dar n-aveți decât să căutați prin ele un cod secret. Numai să nu le dați copiilor.

Voce 2: Mersi. Mulțumesc pentru ajutor, domnișoară.

Fișier audio 50
Data: 10.05.2019 22:22
Calitate audio: bună

Deci am ajuns la capătul încă unei zile. Niciun apel de la Donna. Orice-ar fi Codul Twyford, nu e cunoscut de toată lumea. Singurii care par să știe măcar de el, ca să nu mai vorbim de crezut în el, sunt Donna, misive și, în fine (…) subsemnatul, bănuiesc. Shell e în faza de negare. Nathan nu vrea să știe. Paul e hotărât să dea vina pe mine. Cu siguranță în zilele și săptămânile dintre momentul când misive mi-a confiscat cartea și momentul când am sărit în microbuz spre borta morii mușstar fi spus ceva cuiva. Unuia dintre profesorii cu care era prietenă. Bine, uimiți, cu așteptări, totul are doar existență. Printre ele, strălucire, tenacitate, educație, inteligență, nu fără învățăcei entuziaști. Cum a reușit ea oare pe toți să ne

adune? Sper că misive a spus cuiva. Muștar fi spus.

Fișier audio 51
Data: 12.05.2019 11:01
Calitate audio: moderată

Voce 1: BUNĂ ZIUA, DOMNULE WILSON.
[*zgomot de fundal*]
Voce 1: STEVEN SMITH DE LA FOSTA DUMNEAVOASTRĂ ȘCOALĂ.
[*zgomot de fundal*]
Voce 1: DA. A TRECUT MULT TIMP. CE MAI FACEȚI?
Voce 2: Frig.
Voce 1: TOȚI SUNTEM BĂTRÂNI ACUM.
Voce 2: Frig.
Voce 1: EȘTI PE CÂT DE BĂTRÂN TE SIMȚI. ÎNCHIDEȚI FEREASTRA. TRAFICUL E ASURZITOR.
[*zgomot de fundal*]
Voce 1: Acum e mai bine. Stați acolo toată ziua cu el larg deschis?
Voce 2: Da.
Voce 1: A, bine. Vedeți ce se întâmplă în lume. Sau măcar pe South Circular.
Voce 2: Da.
Voce 1: Domnule Wilson, mă întreb dacă vă aduceți aminte ceva. S-a întâmplat în 1983.
Voce 2: MICUȚUL SMITHY=
Voce 1: Eu sunt.
Voce 2: Smithy, Marele Smithy și Micul Smithy=
Voce 1: Tata, fratele meu Colin și eu. Eram în (…) clasa de engleză *ajutătoare.* Profesoara noastră era=
Voce 2: Cred că=
Voce 1: Alice Isles. Ne-a dus într-o excursie la borta morii. Țineți minte?
Voce 2: Da.
Voce 1: A fost ceva ciudat în legătură cu excursia aia? A zis DE CE ne-a dus acolo? Sau v-a cerut să nu spuneți nimănui? Domnule Wilson, misive s-a întors în ziua acea?

Voce 2: Stai să=
Voce 1: A pomenit de Codul Twyford? (…)
Voce 2: CODUL TWYFORD. Twyford (), asta e? Codul Twyford?
[*zgomot de fundal*]
Voce 1: () CE *d*[EXPLICIT]*u”*? Ați apăsat o alarmă?
[*zgomot de fundal*]
Voce 3: Ești bine, Tom?
[*zgomot de fundal*]
Voce 1: Mă (trec) fiorii=
Voce 2: Ceva foarte important acum.
Voce 4: Ce-i, Kath? Defibrilare?=
Voce 5: Hei, da, uite=
Voce 3: Alarmă falsă. Falsă. Patru patru unu doi pe alarmă, Mike.
[*zgomot de fundal*]
Voce 1: Ce armă să spui, domnule Wilson?
Voce 2: E (…) Ah, nu ajung să=
Voce 3: Ce? La ce nu ajungi, Tom? Știi că suntem toți aici ca să avem grijă de tine.
Voce 1: N-am vrut să=
Voce 3: Are 97 de ani. Se pierde. E. Ești bine, nu, Tom?
Voce 2: Da.
Voce 3: Hai să-ți deschidem geamul.

Fișier audio 52
Data: 12.05.2019 17:33
Calitate audio: bună

Deci mi-am adus aminte niște nume de profesori, dar câteva discuții pe Facebook™ n-au făcut decât să-mi clarifice când au murit. Am profitat și l-am sunat din nou pe Nathan, în caz că știa ceva de vreunul. Nu știa, dar a întrebat-o pe soră-sa și a aflat că domnul Wilson, care preluase clasa laie A de la misive, stă într-o comunitate de îngrijire pe Eltham way.

Acum, dacă există vreun loc care să-mi dea fiori, ăsta e. Searbăd, fără personalitate. Pereți subțiri ca hârtia. Ferestre pătrate. Camere ca niște cutii albe. Genul de loc unde poți să-ți petreci fiecare zi din viața ta și să nu-l observi. Uitat. Ca și oamenii de-acolo. Uitat și de moarte, ce să mai zic de

cei vii. Un loc ca ăsta e mai rău ca pârnaia și asta e o declarație. Domnul Wilson nu era tânăr nici în 1983. Era acolo când mergea Colin la școală, ce mama *m*[EXPLICIT]*ii*, Dumnezeu știe că de-acum e istorie antică.

Camera lui dă spre patru benzi cu trafic intens și o fabrică dărăpănată. Era așezat lângă o fereastră deschisă și se uita afară. Probabil trăiește cu aer. Era șeful catedrei de engleză. Mi-l amintesc mai bine acum, după ce l-am revăzut. Emfatic, energic. Vorbea la adunări, citea cu voce tare, se mișca mult. Însuflețit, as zice. Însuflețitor. Pentru cei dispuși să se lase însuflețiți. Cu tristețe trebuie să spun, nu și eu pe-atunci. Și uită-te la el acum.

Cum a sărit și a apăsat butonul roșu imediat ce am rostit Codul Twyford. Mușchi fi știut ceva cândva. Dar orice-ar fi fost, nu mai știe acum. Totuși, dacă stau să mă gândesc, jur că a fost ceva. E că (…) e ca mine. Nu-mi pot aduce aminte anumite lucruri. O, profesore (…) te las oricum, ca un rândaș îngăduitor; nu-l urnesc deloc (…) a rămas tot bătrânul om amnezic rătăcit, departe (…) ca într-o mlaștină. O mare eșuare, ne temem etern (…) asta era senzația. E ceva ce mușchi să fi știut cândva.

Fișier audio 53
Data: 13.05.2019 07:46
Calitate audio: bună

Nu sunt sigur dacă din cauză că l-am revăzut pe bătrânul domn Wilson sau de ce, dar i-am trimis băiatului meu un mesaj aseară. Am încercat să nu-l sâcâi din moment ce a zis că e. Prea ocupat să ne întâlnim. Totuși, am niște întrebări despre telefon, așa că. E important să iau legătura cu el. Doar de data asta.

Mama lui avea o aniversare importantă. 50. Aveau petrecere. Nu era jupâneasa mea. Doar o fată cu care eram pe la 16, 17 ani. S-a fâsâit după șase luni. Habar n-am avut că era însărcinată, pentru că aș fi (…) Am aflat după mulți ani, cred că ți-am zis deja. Numai că pe atunci nu prea voiam să iau legătura din cauza vieții pe care o duceam și a firii celor cu care eram.

Am întâlnit-o mult mai târziu. În cursul unor ani când am reușit să mă țin departe de mititica, pe la începutul anilor 2000. Nu mi-am dat seama atunci, dar privind acum în urmă, atunci am fost cel mai fericit. Era aur curat jupâneasa. Aveam apartamentul nostru. La muncă se mai liniștise puțin și mă simțeam pregătit să iau legătura, să mă întâlnesc în cele din

urmă cu el. Să recuperăm anii pierduți. Problema e că ea nu voia (…) gelozie, vezi tu. Am amânat. Au trecut anii. Am intrat iar la mititica pentru ultima sentință. I-am zis să divorțeze și să-și vadă de viață. Așa era corect.

Programul de reintegrare m-a ajutat să-l găsesc și să iau legătura în ultimele luni. Acum poți să înțelegi de ce. Mi-a dat un motiv să fac o încercare. Viața. Asta. O să fiu întotdeauna recunoscător pentru asta, Maxine.

De-asta o fac. Pentru tine.

Fișier audio 54
Data: 13.05.2019 13:58
Calitate audio: bună

Voce 1: Uite *Codul lui Da Vinci* și *Codul Bibliei.* Sigur nu asta cauți?
Voce 2: Codul (…) un gram.
Voce 1: *Codul Enigma.* Dacă te interesează codurile din al Doilea Război Mondial, de-aici ar trebui să începi, de fapt.
Voce 2: Atâtea pagini. Tu ai citit-o, Lucy?
Voce 1: Nu încă. Am văzut documentare.
Voce 2: Dacă stau să mă gândesc, parcă îmi aduc aminte ceva. L-a folosit și Edith Twyford?
Voce 1: Of, Steven, chiar EȘTI amuzant. Nu renunți la chestia asta cu Edith Twyford, nu?
Voce 2: Păi, am auzit că oamenii pot deveni obsedați de ea, așa că=
Voce 1: Nu, zău? Păi, sunt sigură că Twyford nici n-a auzit de Codul Enigma. Chiar și faptul că exista a fost secret zeci de ani. Uite. Vezi? Wikipedia. A fost făcut public în anii 1970. Edith Twyford a murit, când, în 1968. Steven? Ești bine?
Voce 2: .hhhh E posibil să-l fi creat ea?
Voce 1: N-am=
Voce 2: De ce nu? Nu poate fi o coincidență, nu? Moare și imediat după aia e dezvăluit totul. Ca și cum, acum, că e moartă, nu mai e o amenințare. Sau ceva de genul ăsta.
Voce 1: Twyford era britanică. Și foarte patriotă. Enigma era un cod al inamicului. Britanicii au fost nevoiți să-l spargă. În plus, codul Enigma era stabilit de o mașinărie. Un dispozitiv revoluționar care

schimba cheia la fiecare transmisie. Numai o echipă de genii îl putea descifra. E un muzeu întreg în Bletchley Park. Foarte interesant, din ce am auzit.

Voce 2: Cum l-au descifrat? E posibil să fi ajutat și ea?

Voce 1: Nu cred că Edith Twyford are VREO LEGĂTURĂ cu câștigarea războiului.

Voce 2: Și dacă are și pur și simplu nu știe nimeni. Încă. Lucy, asta s-ar putea să fie. Schimbau cheia la fiecare transmisiune? Unde erau ținute toate cheile astea?

Voce 1: Nu o CHEIE cheie. O referință care permite cuiva să traducă înapoi în cuvinte codul. Enigma avea la bază numere.

Voce 2: E aici cheia?

Voce 1: Păi, presupun că da. N-am=

Voce 2: Le iau pe toate trei.

Fișier audio 55
Data: 15.05.2019 21:59
Calitate audio: bună

Mă chinui cu cărțile astea pe care mi le-a împrumutat Lucy. Nici pe departe la fel de bune ca *Împăratul muștelor*. L-am sunat pe Nathan, să văd dacă el a auzit de Enigma, *Codul lui Da Vinci* și *Codul Bibliei.* A auzit. De toate trei. Cât era la telefon, am întrebat ceva ce n-am avut curaj să zic mai devreme. N-am vrut să-l sperii și să-l fac să fugă. Mi-am luat inima în dinți și am zis. Vrea să vină cu mine la borta morii să (.) refacem traseul? Să vedem dacă apare ceva. Poate să fie scânteia pe care-o caut. Dacă nu altceva, măcar o să fie o zi frumoasă afară din oraș.

Pește cu cartofi prăjiți pe faleză. Doar eu și el. Amintiri.

A mormăit și bombănit, dar până la urmă a fost de acord. Sâmbătă. O să trebuiască să mai citesc câteva pagini din cărțile astea până atunci. Imediat ce închid telefonul, o sun pe Donna. Pentru că n-am fost 100% sincer cu el, scuze, Maxine, dar vreau să vină și ea. Poate să pară un pic ametită acum, dar îmi aduc aminte de ea de laie A (…) e mai deșteaptă decât noi toți.

Ideea e că am avut timp să mă gândesc și vreau s-o întreb câteva lucruri despre ce ne-a spus. De exemplu, dacă misiva i-a arătat cartea mea, notițele ei sau vreun indiciu pentru dezlegarea codului. E în cuvinte, ca în *Codul*

Bibliei, în imagini, ca la *Da Vinci,* sau în numere, ca la Enigma?

Mi-am pus telefonul să înregistreze convorbirea, dar n-am auzit decât un urlet lung și zgomotos. Ăsta-i tonul de ocupat? Parcă e tinitus pe fir. Și-a schimbat numărul? Telefonul ei (…) o fi mort?

Fișier audio 56
Data: 18.05.2019 08:17
Calitate audio: moderată

Asta e ce se cheamă karma. Pentru că am încercat s-o aduc pe Donna pe la spatele lui Nathan. Am ajuns relaxat la stația de metrou să mă întâlnesc cu el, și uite-o, pălăvrăgind cu Nate de parcă ar fi fost invitată de la bun început: Shell. Medalion Cartier, două inele vintage.

Stau la coadă să plătesc benzina și mă prefac că vorbesc la telefon. S-a dovedit că Nathan și Shell țin legătura unul cu altul. Mă rog, ea n-a zis nimic când ne-am văzut și sunt SIGUR că am spus că-l caut. El a zis că i-a pomenit și ei de excursie, ea a zis că ar fi drăguț, la ce oră? Așa că, uite-o aici, veselă și plină de viață. Pe bune? Nu-i așa mult de când mi-a închis telefonul doar pentru că am adus vorba despre asta. Despre ce? Ce caută aici dacă e convinsă că nu s-a întâmplat nimic? Sunt la volan, așa că o să trebuiască să înregistrez ce se poate, fără să știe și ei, și o să fac o actualizare mâine.

Fișier audio 57
Data: 18.05.2019 10:10
Calitate audio: slabă

Voce 1: Aici (am) alergat, Steve. Ții (minte)? A parcat microbuzul ACOLO, am urcat în fugă până aici și (ne-am) uitat în jos la plajă, după aia tu cu mine și cu Paul am zbughit-o pe cărarea în zigzag spre apă. Uite și tu. Drăguț, nu? ()

Voce 2: Noi, fetele, am coborât toate trei după voi. (Îmi) aduc aminte cărarea abruptă.

Voce 1: [*zgomot de fundal*] Dar țin minte () sus din nou după aia. Pantofi uzi.

Voce 2: N-am vrut să merg pe nisip. Bate prea tare vântul. Mă întorc în

mașină.

Fișier audio 58
Data: 18.05.2019 10:37
Calitate audio: bună

Voce 1: Edith Twyford, autoare populară de cărți pentru copii, a trăit aici între 1939 și 1945.
Voce 2: Ani de război, vezi, Nate?
Voce 1: Îmi plac plăcuțele comemorative. Istorie.
Voce 3: E mai sigur aici ca la Londra.
Voce 1: Bine zis, Michelle.
Voce 3: Și mai plăcut.
Voce 2: Am ajuns.
Voce 1: Asta e, Steve. Acoperiș de stuf. Ferestre mici, cu ochiuri de geam cu armătură de plumb. Dar sunt podelele și șemineurile originale. Poți să crezi că misive ne-a lăsat aici, ne-am uitat pe geamuri=
Voce 3: Am călcat în picioare straturile de flori=
Voce 1: Am alergat prin toată casa=
Voce 3: Nu doar că ne-a lăsat, Nathan, era chiar cu noi.
A=
Voce 2: Parcă nu se întâmplase nimic, Shell? (…) Acum îți aduci aminte că am spart o casă.
Voce 3: Îmi aduc aminte că TU ai intrat în casă. Ne-ai deschis ușa.
Voce 1: Căile misterioase ale memoriei=
Voce 3: Poate că misive îi știa pe proprietari. Știa că ușa o să fie deschisă.
Voce 1: Uite, Steve, vezi? întotdeauna există o explicație logică.
Voce 2: Dacă ușile erau încuiate, aș fi căutat o fereastră laterală. Hai să vedem (…)
Voce 3: *Steven.* NU PUTEM. *Steven,* întoarce-te. Aici stă cineva. Nu intra=
Voce 2: N-am de gând să intru, Shell, [*zgomot de fundal*] Armează doar să arunc o privire prin jur fără să fac nimic ilegal de data asta, [*zgomot de fundal*]
(00:01:03)
Voce 4: Bună.
Voce 2: Scuze de deranj, domnule, suntem doar admiratori ai lui Edith

Twyford. Vizităm zona într-un tur al locurilor unde a trăit și lucrat=

Voce 4: Și vreți să-i vedeți biroul. Strângem donații pentru azil. Cel puțin 10 lire. Fiecare (…)

Voce 2: SHELL [*zgomot de fundal*] ai 30 de lire la tine? [*zgomot de fundal*] (…) [*zgomot de fundal*] (…) [*zgomot de fundal*]

(00:02:18)

Voce 4: Aici ni s-a spus că lucra. Așa cum puteți vedea, are o priveliște largă asupra coastei. A scris aici în fiecare zi, de la 7 dimineața până la 4 după-amiaza, când își lua câinii pe plajă sau pe cărarea de pe stâncă.

Voce 2: Stăteați aici în 1983?

Voce 4: (…) De ce?

Voce 2: Fără niciun motiv.

Voce 3: Am venit toți cu școala atunci. O zi minunată.

Voce 1: Totuși, nu noi am spart casa.

Voce 2: NATE. Vrea să spună că profesoara noastră ne-a arătat casa și (…) ușa deschisă (…)

Voce 4: Nu, părinții mei au cumpărat casa în 1990. Au restaurat camera asta și au făcut-o cum o vedeți azi.

Voce 2: Ăsta-i biroul la care stătea ea?

Voce 4: Nu, nu. E o replică, pe baza acestei fotografii celebre. Încă mai sunt pe-aici o parte din mobila veche și mai multe bibelouri. Biblioteca e acum jos=

Voce 2: Dumnezeule, asta-i ea?

Voce 4: Da, e Edith Twyford lucrând la începutul anilor 1940=

Voce 2: Nate, Shell, uitați-vă la asta. E chiar aici, la biroul ei. Poți să vezi chiar și stânca pe fereastră. Cine a făcut poza?

Voce 4: Mă tem că nu=

Voce 2: Oricine a făcut-o mustar fi st:::::at a::ici. Sau poate aici.

Voce 1: Drăguț.

Voce 2: Shell, te așezi un pic la birou, te rog?

Voce 3: Nu pot să mă așez pur și simplu pe scaunul domnului, Steven.

Voce 4: Haide. Vă fac eu o poză tuturor, dacă vreți.

Voce 2: Stai așa. O mână pe scaun, cealaltă pe birou. Uită-te în spate, peste umăr. Exact cum e ea în poză=

Voce 3: Nu, e prea ciudat. Stau cu fața la voi.
Voce 2: Să găsesc camera pe telefon. Cum se face?

Fișier audio 59
Data: 18.05.2019
Calitate audio: bună

Trebuie să vorbesc încet. Nate și Shell pălăvrăgesc cu proprietarul. E foarte, care-i cuvântul… binevoitor. Și mai tare după ce Shell i-a dat 50 de lire pentru organizația lui caritabilă. Întreb dacă pot folosi toaleta și el zice sigur că da, baia pentru oaspeți e jos, apoi mă lasă s-o caut singur. E TÂMPIT? Aș putea să curăț casa cu totul. Să iau biroul ăla vechi de-acolo. Pun pariu că ascunde tot felul de comori. Sunt sertare de răsturnat în bufet. Aș putea să mă strecor în oricare dormitor, unde-ți ții obiectele de preț personale, ceasuri, moșteniri de familie. Știu ce-i greșit și ce nu e, frățioare, dar tu nu-ți faci niciun bine dacă ai încredere în mine. Aș putea fi oricine.

Sunt jos, în spatele căsuței, și da, am sentimentul puternic că am mai fost aici. E plăcută de privit, dar întunecoasă înăuntru. Apăsătoare. Îmi aduc aminte zona asta dintre bucătărie și camera din față. Un coridor. Haine, pantofi, cizme de cauciuc, un căruț de cumpărături, Hoover™, pătuțul pisicii. Dacă dau deoparte hainele astea. Acolo. Asta-i fereastra pe unde am intrat. F[EXPLICIT]*i, muștar fi fost un copil tare sfrijit. E mică. Mda, m-am strecurat, am sărit aici, pe o ladă veche de lemn. Am dat fuga la ușa din spate* (…) .hhhhhh *Uite-o, o ușă de grajd, cum își aduce aminte Nate. Am deschis-o pentru ceilalți. Acum e deschisă. Am ajuns, bucătăria. Cucoana elegantă limpezește multe acareturi în vechea ei chiuvetă, hârburi, inoxuri, multe ornamente. Rânduite mai abitir, nu trântite. Cobor, doi pași și am trecut pe ușă.*

În jos pe trepte, pe după colț .hhhhh *și ăsta-i exteriorul ferestrei. Cum am ajuns până sus? E la cel puțin 2 metri de pământ. Muștar fi pus un picior sus. Oare m-a ajutat misive să intru?* (……) *Trebuie să mă duc la budă înainte să înceapă să se întrebe pe unde sunt.*

Fișier audio 60

Data: 18.05.2019 12:27
Calitate audio: moderată

Voce 1: UITE-L. Steven (..) ești bine?
Voce 2: Mai bine ca niciodată, Shell=
Voce 3: Vreți să vă fac o poză de grup înainte să plecați=
Voce 2: Frate, nu ne interesează decât un singur lucru și ăla e Codul Twyford. Un cod secret creat pe vremuri de Edith Twyford în cărțile ei.
Voce 1: îmi cer scuze pentru Steven, e=
Voce 3: Nu, nu, e în regulă. Am fost întrebat de atâtea ori, că am ajuns să fiu foarte obișnuit cu mitul. Mi se pare mai degrabă AMUZANT. Edith Twyford abia putea să înșire o propoziție fără să jignească pe cineva, cu atât mai puțin să facă un COD.
Voce 2: Și de ce crede lumea că există un cod?
Voce 3: În principal din cauza unui acul trist din *Șase pe dealul Goldtop.*
Voce 2: Un ce, în *p*[EXPLICIT]-*sii*?
Voce 1: STEVEN=
Voce 3: Spune „un pește de deschis”, ceva de genul ăsta=
Voce 2: Și unde duce?
Voce 3: AA, asta-i întrebarea. Am auzit de toate. Aur furat, bijuterii chinezești, armament nuclear, petrol, comoara nazistă, un portal secret către o societate utopică paralelă, un buncăr subteran plin de opere de artă neprețuite, o bibliotecă etanșă cu cărți de valoare, dovezi că am fost vizitați de extratereștri, un tratament pentru cancer, o mașină a timpului, un dispozitiv cu care să iei legătura cu lumea spiritelor, o hartă a genomului uman cu 50 de ani înainte să-l fi descoperit știința modernă. Orice zici, cineva, undeva, la un moment dat, a bănuit că Edith Twyford a ascuns indicii către subiectul cu pricina în cărțile ei.
Voce 2: Chiar și extratereștri?
Voce 3: Chiar și extratereștri.
Voce 2: *F*[EXPLICIT]*i*.
Voce 1: STEVEN=
Voce 3: Ce crezi că indică e o reflecție a ceea ce VREI tu să găsești. Poate exprima ce-ți lipsește în viață. Când realitatea este că nu duce

nicăieri.
Voce 2: Nicăieri? Și atunci=
Voce 3: E o înșelătorie. Într-un fel. Cred că Edith Twyford CHIAR pregătea ceva ce să rezolve într-una dintre cărțile următoare cu cei Șase Extraordinari, dar n-a mai apucat. Fie a fost distrasă de alte treburi, fie a început să sufere efectele unei stări care a fost diagnosticată ulterior ca demență, așa că indiciile și coincidențele pe care le-a plantat în aceste câteva cărți n-au mai fost folosite în volumele următoare (…) Ah. Îmi pare rău că vă dezamăgesc.
Voce 4: *Mulțumim foarte mult, domnule, că ne-ați lăsat să aruncăm un ochi prin=*
Voce 1: Da, mulțumim mult. HAIDE, Steven.

Fișier audio 61
Data: 18.05.2019 13:03
Calitate audio: moderat

Voce 1: Ăsta-i cod?
Voce 2: Scria cod pe firmă=
Voce 3: E în aluat și sub cartofi, Nathan.
Voce 1: Știu, Michelle, dar în unele locuri fără scrupule îl înlocuiesc cu pește mai ieftin. Cod negru, merluciu, *c*[EXPLICIT]*t*.
Voce 2: Ticăloșii sunt pretutindeni, Nate.
(00:02:00)
Voce 2: Ce-a zis (..) cât am lipsit eu?
Voce 3: L-am întrebat dacă are mulți vizitatori. A zis că minimum doi pe săptămână.
Voce 2: Ăsta-i un venit frumușel.
Voce 1: Zici că bagă banii în buzunar?
Voce 2: S-ar putea, Nate.
Voce 3: .hhhhhh Păi, știm acum ce e cu codul și putem să-l lăsăm baltă.
Voce 1: Da, a fost cathartic. Avem toți un final al poveștii. E momentul să mergem mai departe=
Voce 3: Să mergem acasă fericiți. Să lăsăm toate astea în urmă=
Voce 2: Nate. Shell. Abia dacă am început.
Voce 1: Tre' să merg acasă. La jupânească, Steve.

Voce 3: Și eu. Ședința comisiei de proprietari=
Voce 2: NE TREBUIE CHESTIA AIA, CHEIA CODULUI.
Voce 3: Șșșt. Ai auzit ce-a zis omul, Steven. NU există niciun cod (…) Nu voiam să mai zic, dar ai fost FOARTE nepoliticos și m-am simțit jenată. Domnul ne-a invitat în casa lui (…) NATHAN.
Voce 1: Da, scuze, Steve, sunt de acord. Ai fost deplasat. Băiat bun. Frumos din partea lui să ne arate casa.

Fișier audio 62
Data: 18.05.2019 19:14
Calitate audio: bună

De ce nu pun deoparte pentru o sticlă mare? Să beau din ea câte un pic? M-am obișnuit cu sticluțele la pârnaie, nu? Ce zi! Am înregistrat tot ce-am putut. Tot nu-mi dau seama dacă iese. Vreau mai ales să aud chestiile din casă. Trebuie s-o rog pe Lucy să-mi facă update le ai os. Mai important ca niciodată.

Deci Nathan, Shell și cu mine am refăcut excursia la borna morii. Am găsit drumul care dă spre plajă și căsuța lui Edith Twyford. Am aruncat o privire și am vorbit cu proprietarul. E un tip mai în vârstă, binevoitor, care zice că toată povestea cu codul e o înșelătorie. Acum, din câte știu Nate și Shell, asta-i tot. Asta-i tot ce-am făcut. Îmi cer iertare veșnică de la tine, Maxine, pentru că nu pot să spun întotdeauna adevărul sau poate când nu le spun tuturor totul sunt neapărat mincinos. Dar era ceva în casa aia despre care nu le-am putut spune lui Nathan și Shell. Poate că într-o bună zi. Dar nu încă. Sunt așa de (…) direcți, nu? Nevinovați. Sinceri. În fine. Ei nu înțeleg.

L-am văzut, Maxine, și l-am luat. E chiar aici, în fața mea, chiar acum, pe masă, împreună cu sticluțele mele de la magazin. Pot să-l văd de oriunde din cameră. Asta e. Cheia. Și știi cine mi-a zis unde era? Edith Twyford în persoană.

[Încheierea transcrierii]

Al patrulea calup de fișiere audio

[Începutul transcrierii]

Fișier audio 63
Data: 19.05.2019 10:51
Calitate audio: bună

Auzi o grămadă despre dislexie acum. Unii dintre armă seacă de la pârnaie primiseră ajutor cum se cuvine încă din școala primară. Nu le-a folosit prea mult, dar acolo, la pârnaie, n-o să-i întâlnești decât pe cei care au căzut prin ochiurile plasei. Am zis deja cum simțurile compensează pentru orice deficit și unul dintre talentele mele mai ascuțite e matematica. Pe hârtie, sumele sunt la fel de problematice ca o propoziție, dar pot să socotesc orice în cap. Adunări, scăderi, înmulțiri și împărțiri. E firesc. Când am aflat că băiatul meu s-a dus la facultate pentru matematică și acum predă, am (……) Am avut (…) un moment, Maxine. *A moștenit-o de la mine.*

Din Kos matematicii mele, în copilărie mă căuta echipa de darts de la cârciuma lui tata. N-am avut niciodată prea multe amintiri cu el, și acum au rămas și mai puține (…) .hhhh Tata și prietenii lui jucau împotriva echipei de la cârciuma rivală. Eu, stând pe un scaun lângă tablă și strigându-i scorul lui Rigsy, arbitrul. Le spuneam jucătorilor ce le trebuie ca să câștige. Cinci dublu, dublu maxim, centru. Dublu maxim, triplă, dublu 16. Echipa lui tata, atât. Echipa care juca în deplasare trebuia să se descurce. Smithy era client așa de bun, că proprietarul închidea ochii când își aducea copilul minor în cârciumă.

După aia, tovarășii lui tata îmi strecurau fiecare câte 10 penny ca plată, o mică avere pentru un copil pe vremea aia. Imediat ce ajungeam după colț, tata își lua comisionul din ei și după aia mergeam acasă împreună pe moșie. Era noaptea târziu și întuneric, așa că mă ținea de mână. Singura dată când făcea așa. Mânuța mea în mâna lui mare. Totdeauna speram că o să se oprească să vomite în vreun boschet, pentru că după aia ne așezam pe zid cât fuma o țigară să-și revină. Întâi dădea vina pe băutură pentru (….)

mama care ne părăsise, după aia pe el. Încerc să-mi aduc aminte mirosul ăla cald, dulce. Senzația că sunt ținut în brațe. Ca să putem fi triști împreună. După aia cerea iertare, înlăcrimat tot, și ne uitam la stele unul lângă altul .hhhhh hhhhh amintire tare fericită asta.

Deci să fii rapid la calcule era util în domeniile de activitate în care am ajuns. Am evitat să fiu înșelat de mai multe ori și mi-am salvat și șefii din situații de-astea, ceea ce dă întotdeauna bine. Am zis înainte că firma Harrisonilor a intrat în afacerile cu persane în ultimii ani, dar nu stăteam la colțul străzii îmbrăcați din cap până în picioare în Adidas™, cu buzunarele pline de punguțe. Mai mult mișcare de transporturi mari prin punctele de intrare. Distribuție mai departe. Dar nu cred că eram nici Pablo Escobari. Pești mici. Rotițe într-o mașinărie. Până la urmă, nu era vorba decât despre relații. Să le faci, să le întreții, să le păstrezi și, când era necesar, să le închei. Ca în orice altă afacere. Ca în viață.

Fișier audio 64
Data: 19.05.2019 11:26
Calitate audio: bună

Deasupra toaletei de jos a proprietarului binevoitor atârnă o copie tipărită de mari dimensiuni a pozei ăleia vechi. Edith Twyford e așezată, fericită și zâmbitoare, la biroul ei și mă privește direct în ochi cât stau acolo, cu cocoșelul în mână, încercând să mă *p*[EXPLICIT]*ș*. Nu-i de mirare că nu pot.

Deci mă gândesc la cascade și pâraie înspumate și, în timp ce evit contactul vizual cu fata, cercetez în clipa aia încăperea din spatele ei. Biblioteca, stâncile care se văd pe fereastră, tablourile înrămate de pe pereți, biroul, mașina de scris, lampa. E întoarsă cu spatele, ca și cum cine a făcut poza a strigat-o și a surprins-o exact când se uita să vadă cine e. Dar cu cât mă uit mai mult la ea, cu atât mai nefirească pare. De parcă ar fi pozat cu foarte mare grijă. Când îi cer lui Shell să recreeze imaginea, nu poate. Spune că e prea ciudat.

Stăteam acolo și m-am uitat iar în ochii ăia. Încearcă să spună ceva? Ce anume? Observ unghiul în care-și ține mâinile. Ambele arătătoare sunt îndreptate în aceeași direcție. Urmăresc cu privirea până ajung la ceva aflat

la marginea cadrului. O casetă de lemn. Genul pe care-l găsești în magazinele de antichități. Frumoasă și foarte veche, dar fără nicio valoare. N-are rost s-o șutesc. Asta are o clemă elegantă peste închizătoare. N-o disting bine, dar e destul de specială. Și știu că am văzut-o și înainte.

Las cocoșelul din mână, mă strecor afară din încăpere și, după ce ascult ca să verific că Nate și Shell pălăvrăgesc în siguranță cu tipul, refac drumul. Unde am mai văzut caseta aia?

Mă întorc în locul de unde am dat la o parte hainele ca să găsesc ferestruica. Aici. Pe podea. E mai veche și mai închisă la culoare, iar clema, care văd acum că are forma unui peștișor, e unsuroasă și și-a pierdut lustrul. Pipăi până descopăr că se deschide când miști peștele în dreapta, clic, am deschis. Și uite-o. O foaie de hârtie împăturită. Prăfuită, pătată și sfărâmicioasă, cum e hârtia când e veche. O scot și despăturesc cu grijă pagina țeapănă și grăunțoasă până e întinsă de tot în fața mea. Îmi cad privirile pe ce conține și știu. Asta e.

O împăturesc la loc în grabă, o bag în haină, închid caseta și mă furișez înapoi la toaletă, unde trag apa, tușesc tare și dau drumul la robinete la maximum, ca să se știe că am fost acolo tot timpul.

La un anumit nivel, e greșit, Maxine, dar la un altul (.) Îmi propun să descopăr ce s-a întâmplat cu misiva și asta (…) asta TREBUIE să fie cheia.

Fișier audio 65
Data: 20.05.2019 16:33
Calitate audio: bună

Am întârziat din cauza primei mele ore de management al finanțelor personale. Ți-am promis că mă duc, Maxine, și nu vreau să te dezamăgesc după tot ce-ai făcut pentru mine. Nici nu vreau să mă ia în vizor ăia de la eliberare condiționată. Capul jos, fă ce ți se spune. Ca de obicei, improvizez și ascult doar cu jumătate de ureche. Un ghid pentru idioți despre cum să nu-ți arunci salariul pe țigări, băutură și lozuri. Ne arată cum să facem tranzacții online. Cum să economisim cel mai bine pentru viitor. Nu critic pe nimeni. Sunt mulți în situația mea, care au mare nevoie de sfaturi de-astea. Dar eu sunt un pic ruginit, după atâția ani cu mâncarea, țoalele și acoperișul plătite.

Chiar dacă mă ajută Maxine și-mi completează formularele ca să obțin

tot ce am dreptul, trebuie să spun că asigurările plus salariul nu înseamnă un stil de viață luxos. Nu-i motiv să-mi fac griji cu economiile pentru viitor. Dar, sincer, nu dau doi bani. Îmi aduce aminte cum era pe vremuri, în apartamentul din Girton, cu Colin. Cum număra el monedele din salariu ca să luăm câteva cutii de ceai. Cum făceam o pâine să ne țină pe amândoi două săptămâni. Cum scuturam gândacii din punga cu fulgi de porumb și-i storceam în chiuvetă cu dosul lingurii (…) merge la fel de bine și o furculiță sau cuțit.

Nu se plângea. Mă rog, nu spunea el multe în general. E ceva ce trebuie să fac la un moment dat. Să mă întorc și să-i mulțumesc. Pentru că, dacă nu era el, care să ne asigure atunci traiul din mai nimic, n-aș fi știut să fac și acum exact la fel. Sunt în fața bibliotecii. Mă văd cu Lucy înainte să i se termine tura.

Fișier audio 66
Data: 20.05.2019 16:49
Calitate audio: bună

Voce 1: E foarte veche. Pare un colaj, Steve. De unde o ai?
Voce 2: Am găsit-o. Uite (…) acolo, și (…) aici, și=
Voce 1: Văd. Deci e o imagine făcută din patru ilustrații rupte din cărți.
Voce 2: O carte. *Șase pe dealul Goldtop,* de Edith Twyford. Cineva a rupt desenele și le-a lipit laolaltă. Fiecare din alt unghi, așa încât creează o imagine cu totul nouă.
Voce 1: Și chiar una ciudată. A trasat și un contur în jur și peste imagini, folosind bucățele din fiecare. Stilou roșu. Am mai văzut forma asta (…) Știi ce cred că e, Steve?
Voce 2: Zi=
Voce 1: Uite. O recunoști?
Voce 2: Sunt copiii care pleacă de la cabana mătușii lor, ăla-i băiatul care vorbește cu un fermier=
Voce 1: Nu. Weymouth. Swanage. Poole Harbour. Steve, asta-i o hartă. O hartă a Dorsetului.

Fișier audio 67
Data: 20.05.2019 17:07

Calitate audio: bună

Lucy e aur curat. S-a uitat la foaia aia de hârtie și și-a dat seama în doar câteva secunde ce însemna totul. E o hartă secretă. Ilustrațiile din *Șase pe dealul Goldtop* pot fi lipite ca să formeze conturul Dorsetului. De ce să fi făcut așa ceva, bătrânica, stând la biroul din camera aia de lucru, cu perspectiva coastei și scriindu-și cărțile pentru copilași? Și de ce să facă poza aia, cu degetele ei îndreptându-ți privirea spre caseta cu peștele drăguț peste închizătoare?

Bătrânelul binevoitor din căsuța lui Twyford era destul de plauzibil. I-a convins imediat pe Nate și Shell. Codul e o înșelătorie, a zis el. Un mit urban. O supapă pentru teorii ale conspirației. O aiureală la care pun botul naivii. Ei bine, eu n-am pus botul la replica asta. Pentru că asta a fost.

Am o bănuială sâcâitoare. NU. E mai mult de-atât. Acum sunt convins: sunt implicați bani în povestea asta. Spune-i instinct. O intuiție. Sunt FOARTE puține lucruri în lumea asta care motivează oamenii să-și miște *c*[EXPLICIT]*ul* și să treacă la treabă. Experiența îmi spune că banii sunt pe locul întâi, doi și trei. Pentru că n-am văzut doar caseta de unde stăteam și mă uitam la poză. Erau patru cifre în poza aia. Cinci. Trei. Doi. Patru. În ordinea asta.

Vezi tu, numerele de pe o țintă de darts ți se pot părea aleatorii, Maxine, dar pentru mine sunt perfect logice. Și patru cifre înseamnă un singur lucru: combinația unui seif.

Fișier audio 68
Data: 20.05.2019 19:38
Calitate audio: bună

Sunet de apel
Interlocutor: Nate. Sunt Steve.
Sursa: Numărul se vede pe telefon, amice. Ce mai faci?
Interlocutor: Hai să ne mai vedem. Nu și cu Shell. Doar noi.
Sursa: Sigur. Ar fi frumos, nu? Am niște zile libere luna viitoare=
Interlocutor: Mă gândeam că poate mai repede.
Sursa: Pă:::i, sunt ocupat săptămâna asta, amice. Și următoarea. Când ai=

Interlocutor: Uită-te pe fereastră.
Sursa: CE?
Interlocutor: Sunt la ușă.
Încheierea convorbirii.

Fișier audio 69
Data: 21.05.2019 00:55
Calitate audio: bună

Sticluțe goale. Un șir de soldăței. Când eram mic, mă jucam cu sticluțele golite ale lui tata. După ce storceam ultimele picături. Ciudat. Nu le arunca niciodată singur. Se baza pe Colin și EL nu le strângea cu regularitate. Le găseam dosite pe sub paturi, pe dulapuri, sub scaune. Mulțumită discuțiilor de grup de la vale știu acum de ce. Recunoaștere. Nu le arunca și poți să te prefaci că nu le-ai băut (…..) Când a plecat tata, m-am întrebat dacă puicuța nouă o să-i strângă sticluțele goale și o să le dea încolo. Mi-aș dori s-o fi făcut mai des, din Kos că atunci poate că ar fi rămas cu noi (…) Aur curat, Nate, sunt un *c*[EXPLICIT]*t* perfect.

(00:02:37)

Nu pot să pornesc destul de repede aplicația din telefon pentru înregistrare vocală. Încerc să-ți spun totul (…) înainte (..) până să ajung prea *f*[EXPLICIT]*t* ca să-mi mai aduc aminte. Deci am harta secretă și mă duc la Nate. Nu pot să risc să mă trimită la plimbare, nici s-o aducă și pe Shell. Dacă sunt implicați bani, vreau să fiu cu EL, nu cu cineva care are deja totul.

Sunt acolo nevasta lui Nate și unul dintre băieți. A trecut în drum de la serviciu spre casă. Băiat mare, cu câțiva ani buni mai mic decât fii-miu. Costum elegant. Nate îl prezintă, dă pe dinafară de mândrie. Spun că băiatul MEU a mers la școala privată, lucrează la Brunel University și stă în Surrey. În caz că-și imaginează că seamănă vreun pic cu mine. Cina miroase foarte apetisant, îi spun nevesti-sii, dar înainte să apuce să răspundă, Nate mă ia pe sus și mă duce la șopron. E practic fundul garajului, despărțit și transformat în atelier și vizuină. Miros de stătut, vaselină, lemn. Un cal de lemn pe jumătate montat. Probabil pentru copilul care vine.

Îi mărturisesc că am luat ceva din caseta cu pește din căsuța lui Edith

Twyford. Se trânteşte cu un bufnet în fotoliul vechi. Îmi aruncă o privire de parcă aş fi jefuit o bancă, aş fi împuşcat toţi clienţii şi i-aş fi tras şi un şut căţelului în drum spre ieşire. Îi arăt harta. Sunt ruşinat ca o mimoză. Se strâmbă la imaginea ciudată, lipită, o ţine lângă o hartă a Dorsetului de pe telefon, ridică din umeri, se întreabă cu voce tare dacă proprietarul binevoitor îi duce deja lipsa. Dacă nu, spune el, poţi să te strecori înapoi şi s-o pui la loc, Steve. Să i-o bagi prin uşă. Am zis grozav, ce idee bună. N-o să fim găsiţi decât dacă poliţaiul dă cu praf pe ea pentru amprente. Lasă harta să-i cadă din mână ca o balegă fierbinte.

Cu mâneca trasă peste mână, ridic harta. Asta, zic io, e dovada că Donna ne-a spus adevărul. Există un cod. Duce la ceva suficient de valoros ca să fie păstrat secretul. Dar dacă încerci să-l spargi, ajungi în vizorul celor care vor să-l ţină pentru ei. Şi asta, zic io, e ce a descoperit misive în 1983.

A început deja, Nate, spun. Încă de când ne-am întâlnit cu ea la cârciuma care era pe vremuri Load of Hay, Donna n-a mai răspuns la telefon. Scoate un scârţâit şi MOARE. Tac şi-l las să-şi dea seama.

Ce vreau DE FAPT e să ne întoarcem la căsuţă, să căutăm un seif cu o combinaţie din patru cifre şi să vedem ce-i înăuntru, mulţumită bătrânicii şi pozei ei. E o treabă pentru doi. Am nevoie de el să stea de şase afară, dar nu-i pot spune aşa ceva. Ceva ce am învăţat de la Harrisoni: nu le spui oamenilor decât ce au nevoie să ştie.

Sigur, poţi să le spui ORICE ai tu nevoie, ca să facă ce vrei tu. Ideea e, zic, că atâta vreme cât avem harta asta, suntem în pericol de moarte. Trebuie să ne întoarcem în seara asta. S-o punem la loc în caseta de unde a venit. Viaţă sau o moarte înfiorătoare.

BANG BANG BANG. Sărim amândoi de şapte coţi. Nevasta lui Nate. Cina e gata. VIN, IUBITO. Se uită la mine, dar altfel. O privire înnegurată. Negură deasă. N-am mai văzut privirea asta până acum.

De ce? De ce-ai venit pici, Steve? La mine acasă. Dacă e aşa de periculos? Şi aud furia în vocea lui. Am o jupânească, o familie. Tu poţi să te *l*[EXPLICIT]*i* din Kos că n-ai pe nimeni. Clatină din cap şi clatină şi harta, parcă vrând să-şi scuture amprentele de pe ea. *Uite, amice,* şopteşte el. *Renunţă.* Chestia cu misive. Las-o baltă. Nu există niciun cod. Şi dacă există, nu mă interesează. Nu mai veni pici.

(00:00:52)

S-a schimbat ceva, Maxine. De obicei, aş considera că e un indiciu să

mă întorc cu motive mai convingătoare pentru el, ca să facă ce vreau eu. Dar mă uit în ochii lui și parcă mă văd pe mine prin ei. Un pușcăriaș bătrân, jalnic, bucuros să se folosească de un prieten. Aur curat, Nate ăsta. Am rămas fără cuvinte.

Inima mi se duce până în încălțările Skechers™. Nu pot decât să dau din cap și (…) mă conduce afară. Nevastă-sa și fiu-su, așezați la masa din sufragerie, tac când trec pe-acolo. Căsuța lui frumușică decorată toată și extinsă. Familia lui iubitoare. Viitorul pe care-l are înainte. Îmi trece prin cap că e exact ca Shell. Nu vrea să se schimbe nimic. Și nu-l învinuiesc.

(00:02:18)

Știi ceva? Codul poate că e o înșelătorie, dar tot e periculos. Și eu, care eram hotărât să mă îndrept. Nicio bucățică din mine nu vrea să mă întorc la viața aia. Și totuși (…) un iz de bani obținuți ușor și într-o clipă, uite-l. Eul meu vechi, oribil, dezgustător, împuțit. Așa de aproape. Chiar sub poleială. Știi care-i cea mai mare spaimă a mea, Maxine? Că nu e doar VECHIUL meu eu. Ci eul meu ADEVĂRAT. Ce mă face să cred că pot să mă schimb? Dezamăgit. Cu adevărat dezamăgit.

Fișier audio 70
Data: 21.05.2019 10:37
Calitate audio: bună

Voce 1: Ai băut, Steve?
Voce 2: Doar un pic.
Voce 1: Nu-i o idee bună, ce zici? Nu așa de dimineață.
Voce 2: Scuze, Lucy.
Voce 1: Ce s-a întâmplat?
Voce 2: Nimic. Mă rog (…) m-am certat cu prietenul meu vechi din școală.
Voce 1: E chiar așa de rău? Nu poți să-i ceri scuze? Dacă e un prieten vechi=
Voce 2: Nu știu=
Voce 1: Cum merge cu cărțile? Ai spart codul Enigma?
Voce 2: Nu. Le-am adus înapoi.
Voce 1: (…) Unde sunt?
Voce 2: Nu-mi spune. NU. Le-am uitat. În parc? Nu știu.
Voce 1: Adu-le data viitoare. Poate=

Voce 2: Nu există niciun cod Twyford. E un mit. (…)
Voce 1: Ah. Totuși, te-a ținut un pic departe de necazuri.
Voce 2: NECAZURI? Ce vrei să spui?
Voce 1: Nimic=
Voce 2: N-am probleme. Am avut. O am pe MAXINE. MAXINE SPUNE=
Voce 1: Șșșt. Lorraine tocmai=
Voce 3: TU. E momentul să pleci. LUCY. Te așteaptă o clasă în sala de activități=
Voce 1: Sigur. Îmi pare rău, Lorraine. E supărat=
Voce 3: El tocmai pleacă, nu, Steve?
Voce 2: ȘI NATHAN. Nathan.
Voce 1: Ai grijă de tine, Steve=
Voce 3: *Lucy, du-te odată.* N-ar trebui să încurajezi astfel de oameni. Mă ocup eu.

[Încheierea transcrierii]

Al cincilea calup de transcrieri

[Începutul transcrierii]

Fișier audio 71
Data: 23.05.2019 09:54
Calitate audio: bună

Din nou în gheretă. O nouă zi. Joi. Nu-i așa aglomerat. Am citit printre camioane șase pe insula diavolului. Copiii cred că practic au furat, deși zic că au împrumutat, o barcă cu vâsle de la un pescar și acum fac tabără pe o insulă din largul coastei, în dreptul terenului mătușii lor. S-a dovedit că niște mardeiași din mafia locală folosesc insula să-și dosească marfa de contrabandă. Am bănuit că și pescarul era în combinație. Ia un șperț ca să împrumute mafiei barca și răspândește zvonuri că locul e bântuit ca să țină lumea departe. N-o să meargă. În cel mai bun caz, o să atragă atenția.

[*zgomot de fundal*] MERSI, AMICE. ȘI ȚIE.

Premisa de bază o fi varză, dar e o poveste mult mai bună decât *Șase pe dealul Goldtop.* Ciudat. Se referă la deal în cartea asta. Nu pe nume, ci (…) aici. Bucata asta.

Dimineața era senină și răcoroasă. „O zi perfectă pentru o aventură”, *a spus Rose, molfăindu-și pâinea cu gem.* „Nu”, *a țipat mătușa Honoria. Stătea lângă chiuvetă, cu spuma de săpun proaspătă strălucindu-i pe brațe.* „Nici vorbă de vreo aventură, tânără Rose. Avem pâine de copt, gem de făcut, vaca de muls, paturile de schimbat și grădina bucătăriei de greblat. O să fii prea ocupată să te joci cu frații tăi și n-ar trebui să fii așa de egoistă să gândești altceva. Copilele trebuie să urmeze instrucțiunile”. *Sophie a pufnit, indignată.*

„Fără indisciplină revoltătoare”, *a țipat Honoria.* „Ascultare totală, nu hărmălaie necugetată! Fără aiureli, scuze, lenevie, comentarii… N-o să accept niciodată să se opună cineva poruncilor mele, niciodată!”

Sophie s-a făcut mică la masă. Rose s-a bosumflat. Piers cel lacom, care

înfulecase micul-dejun mai repede decât oricare dintre ei, și-a pus jos paharul gol de lapte și a șoptit: „Hai să fugim pe dealul ăla mare și verde. E o zi așa de senină și însorită, că putem vedea cinci comitate de-acolo”.

Partea cu cinci comitate. Asta se spune despre dealul Goldtop. E unul dintre detaliile alea pe care nu le uiți. Mă întreb de unde știau copiii unde sunt comitatele. Lucy spune că opera lui Twyford e un univers unde poveștile separate sunt legate între ele prin locuri și personaje. Mulți autori fac așa. I-am spus că știu, datorită Omului-Păianjen și lui Captain America. Aveam o seară de film pe lună la vale și armă seacă le plăceau filmele cu supereroi. Păi, zice ea, eu mă gândeam la autori ca Evelyn War burt. A, DA, zic eu repede, și ea.

Vreau să-i iau lui Lucy niște flori, dar sunt scumpe. Și înșelătoare. Ce haos. Tâmpit. Tot amân să mă întorc la bibliotecă. Dar alea trei cărți trebuiau duse înapoi de mult. Asta-i ceva ciudat. Eram așa de întors pe dos din cauza lui Nathan, că am luat o sticlă pe drum. M-am așezat în parc cu ea. Am pus cărțile pe bancă lângă mine. Ei bine, timpul a trecut. Când am ajuns la bibliotecă, nu mai aveam cărțile la mine. Eram așa de *m*[EXPLICIT]*i* de la alcoolul de doi bani, că le-am lăsat pe bancă. Sau așa am crezut. Din Kos că până am ajuns la hostel, fuseseră aduse înapoi, cu numele meu pe ele. Asta n-a avut nicio noimă pentru mine și încă n-are. Nu eram *f*[EXPLICIT]*t* când am plecat și dacă am uitat să le iau de la bun început, ar fi fost pe masă, în camera mea, nu? M-a văzut cineva plecând și le-a adus înapoi? De unde știa cum mă cheamă? Mister.

’NEAȚA, ȘOFER. [*zgomot de fundal*] MULȚUMESC.

ZONA UNU.

Fișier audio 72
Data: 23.05.2019 14:06
Calitate audio: bună

Voce 1: Aș vrea să returnez astea, vă rog.
Voce 2: *Steve. Ce mai faci?*
Voce 1: Bine. Vreau să zic=
Voce 2: *Nu face nimic. E în regulă. Azi e Lorraine aici, așa că nu pot=*
Voce 1: OK. Doar. Eu. Scuze. N-am=

Voce 2: Bine. Toate trei returnate și uite cardul tău.
Voce 1: *Sunt la computer dacă=*
Voce 2: *Șșșt. O să trec pe-acolo dacă pot.* O zi bună, domnule.

Fișier audio 73
Data: 23.05.2019 14:51
Calitate audio: bună

Voce 1: Armă să-ți iau niște flori.
Voce 2: NU. Le urăsc. Cel mai nepotrivit cadou din lume.
Voce 1: Urăști florile?
Voce 2: IUBESC florile, Steve, când sunt în pământ, vii. Nu moarte, într-o vază.
Voce 1: Ah=
Voce 2: Și să NU îmi iei vreo plantă în ghiveci.
Voce 1: N-o să=
Voce 2: O plantă e o povară. Ca atunci când primești un cățel.
Voce 1: OK. Lorraine e=
Voce 2: În sala de activități. Nu pentru mult timp. Acum, despre ce era vorba zilele trecute?
Voce 1: Nu-i nevoie să știi.
Voce 2: Te-ai împăcat cu prietenul tău? Nu? Mai lasă-l. Dacă e un prieten adevărat, o să te ierte.
Voce 1: E Codul Twyford, Lucy. E periculos. Și nu vreau să zic că niște mardeiași o să-ți zdrobească rotulele. E mult mai (…) subtil de-atât. Te face să te distrugi singur, dinăuntru. Te sfâșie. E LĂCOMIE.
Voce 2: Of, Steve. Nu-i un pic distractiv? Nu poți să cercetezi și, nu știu, SĂ TE SIMȚI BINE? Pentru ce e?
Voce 1: Nu merge așa.
Voce 2: Mulțumită ție, am citit despre Edith Twyford=
Voce 1: Nu citi. E=
Voce 2: A fost AȘA de prolifică! A scris efectiv sute de cărți. Cei Șase Extraordinari sunt doar o serie. Și ascultă ASTA. Twyford a făcut turul lumii citind pentru copii din cărțile ei, de multe ori în limbile lor. S-a dus chiar și în GERMANIA în Al Doilea Război Mondial.

Închipuie-ți, Steve. Să fii așa de pasionat de munca ta, încât să mergi efectiv în spatele liniilor inamice ca s-o duci și acolo. Acum, ghici cum a scăpat.

Voce 1: O (..) pereche de ochelari și un sirop?

Voce 2: Tatăl ei era neamț. Și-a schimbat numele din Tritschler în 1915. Ea avea dublă cetățenie și a reușit să treacă fără probleme granița. Sigur, când au apărut în presa britanică poze cu ea citindu-le copiilor germani a fost un SCANDAL, dar ea și-a redus criticii la tăcere spunând că (..) și copiii germani sunt la fel de supărați și speriați cum sunt și cei din Marea Britanie. Nu văd niciun motiv să-i excludem. (..) Ce ADORABIL, Steve=

Voce 1: STAI. Ce-i asta? Cum ai găsit poza aia?

Voce 2: Google™. Am făcut o căutare după imagine. Uite. Apare de multe ori.

Voce 1: Asta-i cea pe care am văzut-o la căsuța ei. E=

Voce 2: Ce-i?

Voce 1: Nimic. E doar o poză frumoasă cu bătrânica, nu?

Voce 2: Foarte drăguță.

Voce 1: Lucy.

Voce 2: Da?

Voce 1: Tabloul de pe peretele ei, dintre biblioteci. Când te uiți la el, ce vezi?

Voce 2: Vă:::ăd ceva ce pa:::re un Kandinsky.

Voce 1: Un CE?

Voce 2: Kandinsky. E un pictor modernist. Un rus exilat, în cele din urmă stabilit în Franța. E în stilul lucrărilor mult mai târzii. Începutul anilor 1920.

Voce 1: Îi vezi semnătura?

Voce 2: NU. Mult prea mică. Uite, mărește. Nu-i nicio semnătură vizibilă. Dar e un stil foarte distinctiv. Am studiat istoria artei și eseul meu de bază a fost despre arta europeană de la începutul secolului XX. Acum, nu pot să spun că recunosc tabloul ăsta anume. Ar putea fi foarte bine o imitație a stilului lui, de vreun artist anonim din epocă.

Voce 1: Cercurile astea, aici, aici, aici și aici. Ce-ți spun?

Voce 2: .hhhhh hhhhh î:::mi sp:::un că artistul folosește ordinea geometrică

să creeze o impresie de haos și mișcare. Văd energie. Încântare. Pac. Pac () PAC. Gândește-te, când a fost concepută – fie că e Kandinsky SAU o imitație –, războiul sfâșiase Europa, distrusese comunități. O întreagă generație de pe un întreg continent este traumatizată. Viața e dată peste cap. Așa că avem siguranța și securitatea cercului perfect, linii drepte și unghiuri în mijlocul TUMULTULUI de culori și texturi excentrice

Voce 1: Lucy. Mă uit la tablou și văd table de darts.

Voce 2: Table de darts.

Voce 1: Nu poate fi altceva. Uite, ăsta are segmentul numărul 5 umbrit. Acolo e numărul 5 pe dartboard.

Voce 2: OK.

Voce 1: Următorul cerc are zona numărului 3 umbrită. Apoi 2 și 4.

Voce 2: Păi (…) asta-i frumusețea artei, Steve. E în ochii celui care privește.

Voce 1: Eu văd 5, 3, 2 și 4. Limpede ca lumina zilei. 5, 3, 2, 4. Dar nu doar asta. Liniile astea trasează o mișcare înainte și înapoi între cifre. Oglindesc răsucirile unei încuietori cu cifru (…) Ăsta-i genul de lucruri pentru care ne-am certat. Prietenul meu. Noi (..) o poveste lungă, dar am crezut că am găsit un seif. Cu combinația asta. Am vrut să-i fac o surpriză cu ce era înăuntru. N-am fost complet egoist. El și cu mine. Am vrut să împărțim (…) orice. Numai că el=

Voce 2: Vezi PATRU table? Dar sunt 6 cercuri.

Voce 1: 6?

Voce 2: Cele 4 ale tale. Și aici, cu segmentul ăla umbrit=

Voce 1: 2.

Voce 2: Și aici. Vezi? Cu=

Voce 1: 5=

Voce 2: Umbrit. 6 table.

Voce 1: [*zgomot de fundal*] NICI MĂCAR NU PUTEAM SĂ LE VĂD ÎNAINTE, [*zgomot de fundal*] 5, 3, 2, 4, 2, 5.

Voce 2: E un scor? Un scor de darts.

Voce 1: Poate după un whisky și 10 beri.

Voce 2: Ce PALPITANT. Crezi că face parte din Codul Twyford? Ca harta?

Voce 1: Asta-i chestia, nu? Nu există niciun Cod Twyford. Nu e. Asta-i ce

(…) nu contează. Eu. Mersi, Lucy, dar.

Fișier audio 74
Data: 10.06.2019 15:47
Calitate audio: bună

N-am mai înregistrat de săptămâni întregi. N-am mai fost la bibliotecă. N-am mai citit o carte. M-am dus doar la muncă, am venit acasă, m-am dus la facultate și m-am uitat la televizor jos. Cel mai sigur așa. Fără distrageri, fără scuze, fără evadare. Așa spune Maxine și are cât se poate de multă dreptate. Nu i-am spus tot. Doar că am ajuns într-o fundătură când o căutam pe misive și m-am certat cu Nathan. Sfârșitul. Nu m-a împiedicat să mă gândesc. Dar gânditul n-a făcut rău nimănui niciodată.

Oricum, am primit niște vești proaste .hhhhh hhhhh Domnul Wilson a murit .hhhhh. Mi-a stat inima când a sunat telefonul din senin. Am crezut că e fii-miu. După aia m-am gândit că e Maxine, că sună să stabilească o întâlnire. Dar nu. Era directoarea azilului. A zis că avea numărul meu de când sunasem eu și că sunt singurul vizitator pe care l-a avut în ultimii ani, așa că s-a gândit că aș vrea să știu. Cât de-al *n*[EXPLICIT]*i* de trist e așa ceva? S-a întâmplat vineri, se pare. Era bolnav.

După aia a zis că mi-a lăsat un mesaj. Și zice mai departe: păi, ia un creion și scrie-l. Tăioasă de-a dreptul, ca o profesoară. Am tresărit ca un copilaș. Am foșnit niște nimicuri, ca și cum aș fi căutat un creion, dar tu știi că eu nu pot să scriu pe hârtie. Cel puțin, nu repede. Nu ușor. Spuneți, zic io, ca și cum aș fi fost în sfârșit pregătit cu creion și hârtie. Îmi citește mesajul.

Spune-i Micului Smithy că i-am dat fratelui lui cartea lui Alice. Am dus-o chiar eu. I-am dat-o lui Smithy cel Mare, dar pentru el era cartea. Era pentru Micuțul Smithy.

Asta-i. Ai scris? se răstește ea. Sigur că n-am scris, dar n-are nicio importanță. Țin minte mesajul cuvânt cu cuvânt. Înseamnă că nu mai pot să amân. Trebuie s-o fac acum. Să aflu ce s-a întâmplat cu misive. Trebuie să mă întorc acasă. La Colin.

Fișier audio 75
Data: 11.06.2019 13:18

Calitate audio: bună

Stau în față la Girton House. Mai mică decât îmi aduceam eu aminte. Doar 10 etaje. A fost refăcută un pic de pe vremuri. Alea două apartamente de la parter. Cod de securitate. Ferestre noi. Uși noi. Wally e tot la numărul 2, 90 de ani ca popa și surd ca lemnul. Actualii chiriași din fostul nostru apartament n-au fost de niciun ajutor. Mi-am stors creierii să găsesc pe cineva care ar putea să știe unde s-a dus Colin.

Am mai zis cum, după misive, nu m-am mai dus la școală. Mă rog, nici acasă nu prea m-am mai dus. M-am încurcat cu Andy Harrison, care tocmai prelua frâiele de la bătrânul lui, Harry. Avea o casă mare în Merton, cu o dependință unde stăteau băieții. Copii ai nimănui și vagabonzi toți. Orin și Billy fuseseră în familii adoptive. Ginger fugise de la școala de corecție. Nu știa nimeni de unde venise Anthony, și apoi eu. Aveam fiecare patul lui, o canapea, televizor. Nevasta lui, Sonia, făcea mâncare caldă în fiecare zi. Cartofi la cuptor. Burgeri de vită. Fasole (…) mda, trăiam ca niște regi.

Andy avea doi frați, Raymond și John. Ar fi ucis și și-ar fi dat viața unul pentru celălalt. Mda, Harrisonii m-au învățat ce înseamnă familia. Dar m-au și lăsat pustiit. Mușstar trebuie să fi fost din Kos că eu nu eram așa. Deci mi-am propus să devin unul dintre ei.

Ne-au spus despre asta la pârnaie. Vai, e zadarnic, întotdeauna crezi orice despre unire; lângă tine, whisky, yoga, fără ordine riști dezamăgirea dacă nu trăiești cum se așteaptă ei, cauți în altă parte. Nu întotdeauna în cele mai sănătoase locuri.

Unii dintre noi, băieții, mușstar fi fost. Nu eram din familie, dar ne câștigam traiul făcând comisioane și treburi mai puțin importante. Au văzut că eram loiali. Că renunțaserăm la toate pentru ei. Așa că aveau grijă de noi, ne tratau egal și în fine. Ne dădeau siguranța pe care noi n-o aveam. Au fost vremuri bune alea.

Fiecare zi era altfel și se întâmpla tot timpul câte ceva palpitant. Acum socotesc că a fost ucenicia mea. Atunci am învățat cum merge treaba. Pare ciudat, privind în urmă. Lumea ar fi bănuitoare acum dacă cineva ar lua în grijă niște adolescenți. Poți să-ți imaginezi? Dar nu era nimic dubios cu noi. Era foarte cinstit. Mai degrabă. Copiii ăia din film. Ce era? Oliver. Mda. Oliver. Șmecher alunecos. Ăsta eram eu.

Îmi trece prin cap Colin. Întâi (…) mama și tata îl lasă cu mine, doar un

copilaș, pe cap. După aia fug și eu și-l las singur. N-am dat doi bani pe el. Familia mea. De-asta am tot amânat. De ce nu vreau să fiu aici nici chiar acum.

Fișier audio 76
Data: 11.06.2019 23:57
Calitate audio: bună

.hhhh hhhh .hhhh hhhh .hhhh hhhh Nu. Nu pot. Prea devreme.

Fișier audio 77
Data: 15.06.2019 22:42
Calitate audio: bună

Stau aici, pe întuneric. Avem o restricție de la ora 10 [*DecipherIt™ ref temp 520356-13310],* așa că hostelul se liniștește acum. Mai ușor de vorbit așa. Dacă nu pot să văd nimic, nu poate să mă vadă nimeni. Sau să mă audă. Ce armează să spun este (…) este (….) Nu pot. O să șterg fișierul după ce termin. Dar trebuie să dau afară. Să zic cu voce tare. Să vorbesc cu cineva care n-o să spună niciodată mai departe. Nu trebuie să știe nimeni toate astea. Nici măcar eu, dar pentru mine e prea târziu.

Deci vorbesc în telefonul lui fii-miu în față la Girton House când mă recunoaște o femeie. Pe scurt, e fata unui cuplu de la etajul trei pe care-l știam. Zice că fratele meu s-a mutat acum 15 ani. Primăria voia apartamentul lui de la parter pentru chiriași cu probleme de mobilitate. Vorbea de parcă s-ar fi dus să stea într-un conac cu servitori sau așa ceva. S-a dovedit că e o căsuță cu un etaj construită special într-un sens giratoriu la vreun kilometru de-aici. Așa că am pornit. Am bătut la câteva uși și până la urmă. Iată-l. Colin. Fratele meu stătea în fața mea. Cărunt unde nu chelise. Solid. Nu la fel de înalt cum mi-l aduceam eu aminte.

Burta ca o minge de fotbal. Ochelari groși ca hublourile de pe Titanic.

Toate bune, Steve? zice el, de parcă am fi vorbit ieri. Ai ieșit de tot de data asta? Mda, zic io. Unde dispăruse tinerelul ăla deșirat cu părul lung și blugi evazați? Chicotesc la el, dar el nici măcar nu zâmbește. Doar se uită la mine și, cu un aer de nu știu, resemnare tristă, îmi dă drumul înăuntru.

Fișier audio 78
Data: 15.06.2019 22:55
Calitate audio: bună

Intru în apartamentul lui Colin și mă lovește un val. Mirosul. Dar chiar înainte să scot aerul din plămâni îmi dau seama care-i problema. Teancuri de ziare, reviste, cărți, haine, cutii. Grămezi de lucruri peste tot. Chiar și pe trepte. *C*[EXPLICIT]*i* vechi, murdare, stricate, pe care le-au aruncat alții. Apartamentul e ticsit. N-avem decât un coridor îngust prin care să mergem. Mă conduce în sufragerie. La un fotoliu vechi și jigărit, la un metru de un televizor ca un exponat de muzeu. Ecran curbat cenușiu și carcasă care imită lemnul, adâncă de cel puțin 30 de centimetri, ca să încapă toate cele în ea. Vintage de-a dreptul. Și la vale aveam un televizor mai nou.

Măsuța de lângă el e plină de șervețele pătate și mototolite, cutiuțe de medicamente, căni, farfurii, castroane și tacâmuri vechi. Toate suprafețele sunt lipicioase. Se așază în mijlocul mizeriei. Șezi undeva, Steve, spune și arată spre o cutie de plastic de sub un morman de ziare. N-am unde să le pun, așa că mă ghemuiesc pe cutie, cu ziarele în brațe.

Nu băga în seamă haosul, zice Colin, tocmai făceam curat când ai bătut la ușă. Dau din cap, dar mă doare inima. Știu la ce mă uit. Am văzut documentare unde trimit primăria să facă ordine în casele câte unuia care strânge lucruri cu nemiluita.

Cred că pălăvrăgim un pic despre diverse. Îmi aduce aminte de ultima dată când ne-am văzut. Chiar înainte să primesc o condamnare de doi ani, acum 20 de ani și mai bine. Eram reținut și cineva îi zisese unde eram. A venit să mă vadă. Acum îmi amintesc. El aplecat peste masă, privindu-și lung mâinile. Când și când, trăgea adânc aer în piept .hhhh de parcă ar fi fost cât pe ce să țină un discurs, după aia (…) .hhhh îl scotea pe nări și se cufunda la loc în tăcerea lui posomorâtă. M-am întrebat atunci de ce și-a bătut capul să mai vină, când am văzut că evident n-avea nimic de zis.

Mă uit în jur la gunoaiele în descompunere și mă ia cu frig. Dar în același timp – și recunosc că asta-i ceva egoist, Maxine –, simt un val de speranță pentru că, dacă n-a aruncat nimic, sunt șanse mult mai mari să mai aibă cartea lui misive. Dar o să-și mai aducă aminte? Discuția ajunge curând într-un impas și spun de vizita la domnul Wilson, de-acum mult timp.

Colin, m-am întors cu un motiv, zic io. Să te întreb ceva. S-a întâmplat acum mulți ani. Se uită la mine. Își mută privirea. Dă din cap. Iar aerul ăsta bizar. Mă întreb dacă se simte vinovat că a ținut cartea. Știu, spune el. Știu de ce ești aici. Totdeauna am crezut că o să te întorci și o să mă faci să ți-o spun în față. Probabil când armă să te hotărăști să nu mai intri și ieși de la închisoare toată viața.

Atunci urma să vii. E rândul meu să dau din cap. Trage adânc aer în piept.

.hhhhh bine, ai ghicit, spune el. Eu l-am omorât pe tata.

Fișier audio 79
Data: 16.06.2019 10:31
Calitate audio: bună

Unele lucruri, când le auzi confirmate, parcă dau jos un văl de pe o statuie. Dimensiunea și forma sunt familiare, au fost dintotdeauna acolo, doar detaliile din sculptură sunt ascunse. Tot ce e în fața ta e dovada a ceea ce ai știut tot timpul. Mă rog, nu și de data asta, la *n*[EXPLICIT]*a*. Toată viața am crezut povestea lui Colin – că tata a plecat într-o bună zi și ne-a abandonat –, așa că fără absolut nicio îndoială nu mi-a trecut nici măcar o dată prin cap că ar putea să nu fie adevărat. N-am stat niciodată să-mi pun întrebări despre lipsa detaliilor. Ca de pildă, de ce nu și-a luat haine cu el. De ce n-a luat nici măcar o dată legătura cu noi. De ce nu-mi aduc aminte când a plecat, ultima dată când l-am văzut.

Credeam că găsise o cale de evadare. Că odată ce scăpa de Colin și de mine, de tot ce-l făcuse să-și găsească refugiu în alcool, o să fie bine. Mi-a trecut prin cap, bineînțeles, că s-ar putea să fi murit ÎNTRE TIMP (…..) Dar când mi-l imaginam, se punea pe picioare, renunța la băutură, se stabilea în nord cu noua lui puicuță și trăia fericit până la adânci bătrânețI.

La început mi-a fost dor de el, am presupus că a plecat din Kos că am făcut sau n-am făcut eu ceva. Multă vreme am fost furios. Întâi, pentru că a plecat. După aia, pentru că nu s-a mai întors. Dar am învățat să mă împac și cu asta. Viața e grea, toți facem greșeli. A făcut tot ce-a putut el mai bine. Și totuși, când mă gândesc acum. SIGUR că ar fi luat legătura cu noi. Mai devreme sau mai târziu. Ca mine cu băiatul MEU. Suntem rude. Nu ne-ar fi abandonat așa. Cum de nu mi-am dat seama? Așa vorbesc după câteva zile.

Dar atunci, în apartamentul lui Colin, eram cu gura căscată ca *n*[EXPLICIT]*a*.

Ai ghicit. Eu l-am omorât pe tata, spune el și totul îngheață. Ca și cum ar fi deschis cineva un robinet ca să-mi scurgă tot sângele din corp. Timpul se oprește în loc. Aproape cad de pe cutia aia de plastic; teancul de ziare ajunge pe jos. Brusc, am mâinile, picioarele, buzele reci ca gheața. Mă prind de un picior al mesei ca să mă țin drept și mă străduiesc să trag aer în piept. Ești bine, Steve? întreabă Colin. Nu pot nici măcar să dau din cap. Și oricum n-ar fi adevărat. Șoc. Cine-ar fi zis că e ceva așa de fizic?

Bănuiam că știi, spune Colin. Și de-asta te-ai dus să stai cu bătrânul Harrison.

Reușesc în sfârșit să oftez, să respir iar ca lumea. Mă uit la fața lui aspră și la puloverul murdar. Dar îl văd pe tânărul ăla care se uită la televizor noapte de noapte. Nicio urmă de bucurie în el. Acum știu de ce. Mă gândesc la tata. Bietul tata, părăsit de femeia pe care-o iubea, chinuindu-se să crească singur doi băieți și să învingă sticla. Cum mă ținea de mânuță pe drum dinspre darts () de fiul lui.

De ce-ai făcut-o? șoptesc. Nu-mi recunosc glasul. Tata bea, asta-mi aduc aminte, îngaim, dar nu era rău. Nu era un om RĂU. Colin ridică din umeri. Parcă nici nu și-ar aduce aminte motivul. În sfârșit.

Nu știu, Steve, cred că a fost răzbunare. Ridică iar din umeri. Ridică privirea tristă spre mine ca un cățeluș bătut (…) atunci îmi dau seama (…) valul de data asta, inima îmi bate nebunește, de parcă aș fi cât pe ce să sar de pe un zgârie-nori. Mă lovește în piept. O aud în urechi. Mă trec toate apele. Nici măcar nu trebuie să întreb, dar (…) răzbunare pentru ce? Colin, răzbunare pentru CE?

Pentru mama. Pentru că tata a omorât-o pe mama.

Fișier audio 80
Data: 16.06.2019 11:06
Calitate audio: bună

Mă împleticesc printre gunoaie până în bucătăria lui Colin. Nici măcar nu observ în ce hal e. Mor după o gură de apă, dar chiar dacă aș găsi o cană curată, nu pot să găsesc chiuveta. Mormane de haine și hârtii. DU-TE LA BAIE, strigă Colin. ROBINETUL PARE STRICAT, DAR ÎNVÂRTE-L,

CĂ MERGE. Profit de momentele astea ca să mă adun. Atâția ani am sperat că fratele meu e așezat la casa lui și e fericit. Reuniunea noastră ar fi trebuit să fie veselă și bărbătească. I-aș fi mulțumit pentru tot ce-a făcut și el ar fi zis că n-a fost mare lucru, și eu i-aș fi arătat poza aia cu băiatul meu la masa de picnic și el ar fi ().

Mama (….) Nu e în amintirile mele. Nu-i pot vedea chipul și totuși e ceva acolo (…) Și acum trebuia să se întâmple ASTA; Tocmai când învățam să-i rostesc numele cu voce tare.

De ce mama *d*[EXPLICIT]*i* a trebuit să-mi spună? Eram bucuros gândindu-mă că și-au văzut de viețile lor și că pur și simplu asta era situația. Dar văzând cum VĂD acum, nu puteam să las lucrurile așa. Trebuia să aud și restul.

Mă descurc și fără să beau apă. Încins și transpirat, îmi croiesc drum prin gunoaie până la Colin, așezat în fotoliul lui, la fel de murdar, înghesuit și nemișcat ca mizeria din jurul lui. Presupun că e un șoc, zice el, de parcă ar comenta starea vremii. Sigur că e, Colin, zic io. Tu ai avut 40 de ani și mai bine să te împaci cu asta, lasă-mă și pe mine o clipă, ce zici?

Nu pot nici măcar să mă plimb. Prea înghesuială. Trebuie să-mi prind capul în mâini, doar ca să câștig timp de gândire. Ridic privirea și *n*[EXPLICIT]*ul* de Colin răsfoiește programul TV cu un marker și tot ce mai trebuie. Nu mă pot abține. Îi smulg revista aia din mâini și țip. Nu cuvinte. Zgomote. În momentul ăsta sunt furios pe el că mi-a distrus viața, ceea ce e ceva, ținând cont ce treabă bună am făcut eu cu mine. Dar nu mă gândesc la viața mea de până acum. Mă refer la viața mea de-acum încolo. Tocmai când făcusem puțină ordine. Mă prinsesem cum să trec de fiecare zi, pe rând. Aveam ceva speranță în mine. Acum am ASTA (…) în cap.

Până la urmă, rămân fără suflare. Mă prăbușesc pe (..) nu știu, ceva. Colin nu-și dezlipește ochii triști de mine în timp ce scotocește unde m-am prăbușit și am turtit și am lovit diverse lucruri. Cu un oftat de ușurare, găsește până la urmă revista cu programul TV și markerul și le pune departe de mine. Apoi o spune. Vrei să știi ce s-a întâmplat?

Fișier audio 81
Data: 16.06.2019 14:19
Calitate audio: bună

Dacă viața mea ar fi fost cu totul altfel, cred că aș fi fost un actor bun. Am descoperit când am ajuns să lucrez pentru fratele mijlociu din familia Harrison, Razor Ray, și m-a făcut responsabil cu urmărirea datornicilor. Așa cum poți să-ți imaginezi, nu recurgeam la lege când era vorba de plata la timp sau de plată în general, și trebuia să-i convingem pe băieți să marce banul în alte moduri, mai puțin birocratice. Spre deosebire de toate filmele pe care le-ai văzut despre bandele din Londra, nu recurgeam automat la violență. Ne consideram mai (..) profesioniști de-atât. Întotdeauna întâi amenințam. În orice caz, ca să storci bani de la cineva, trebuie întâi să-l găsești.

O minciună foarte obișnuită pe care o spun oamenii ca să scape de datorii e să dispară și să dea de veste că au intrat la mititica. Acum, asta e greu de verificat. Așa că sunam familia și imitam o voce, un accent sau imitam pe cineva cunoscut, bărbat, femeie, bogătan, normal, orice. Ziceam că-l caut pe cutare, nu cumva știți unde e? Ziceau că e la mititica, de parcă ar fi fost instruiți, și abia atunci ziceam că sun pentru că a primit niște bani. Poate mă prefăceam că sunt executorul testamentar, sau de la vreo firmă care a făcut un concurs, sau ceva cu titluri de stat. Ceva diferit de fiecare dată, ca să nu se prindă nimeni.

Eram amabil de nu se poate, dar le ziceam că, dacă vrea banii, trebuie să vină să-i ia personal și că n-are decât două zile la dispoziție. Surprinzător ce repede poate să iasă din pușcărie cineva când sunt parai pe masă. Mușstar fi fost bun la imitat vocile astea, de cele mai multe ori tactica funcționa. Sau poate că nu eram bun, dar sunt oamenii lacomi din fire.

Când m-am născut, mama a rămas imediat însărcinată. Dar tata bea. Ea avea deja un sugar și un adolescent pe care trebuia să-i întrețină de una singură. Așa că a scăpat de el pe șest. După câțiva ani, au avut un scandal și ea s-a scăpat. El era mort de beat și atunci s-a întâmplat.

Tata a făcut curățenie și i-a zis lui Colin că maică-sa a plecat cu unu. S-a ținut de poveste mai mult de 10 ani. Prieteni, vecini, nimeni n-a pus-o la îndoială. De parcă știau toți că avea toate motivele să plece. Până când, într-un târziu, prin 1978 aș zice, iar era beat, dar de data asta melancolic și, printre lacrimi, i-a mărturisit până la urmă lui Colin. Se pare că n-ar fi zis chiar că a omorât-o. Mai mult că o bătea și (…) *a murit.*

(00:00:44)

.hhhh Tânărul Colin vrea să vadă unde e îngropată maică-sa, să-i aducă

un omagiu. Își pun cele mai bune costume. Tata îl duce acolo mohorât. În toiul nopții, ca să nu se prindă nimeni. Atunci s-a răzbunat Colin.

(00:00:11)

Vocea mea e doar o șoaptă, dar trebuie să întreb: *cum?* Vătraiul de alamă vechi, spune el. Îl ascunsesem în pantaloni. Pantaloni evazați, așa că avea o grămadă de loc. A așteptat până s-a întors tata cu spatele și a plecat capul. Fie să spună o rugăciune, fie să-și scoată țigările. O pocnitură decentă și paf, gata. A fost ușor, ridică el din umeri. M-am gândit la mama.

Mă trece încă un val de frig, apoi fierbințeală, ambele alungate de o senzație de greață. Dar mintea e ciudată. Aveam încălzire electrică, spun. N-am avut niciodată vătrai. Ba da, AVEAM, zice el. Setul victorian pentru șemineu al mamei. Fusese al bunică-sii. E frumos, Steve. Încă-l mai am pe undeva. Abia îl opresc să nu plece să-l caute și-l fac să continue povestea .hhh hhh.

(00:00:28)

Așa că l-a îngropat pe tata unde o îngropase tata pe mama cu mulți ani în urmă, și mi-a spus mie, care aveam 9 ani, că a plecat și tata exact ca mama. Ceea ce nu era în întregime neadevărat.

Unde? *Unde?* Nu pot să rostesc cuvintele. Nu pot nici acum (…) PUȚUL DE NOROI, spune el. Îl știi. Îl știu. Locul unde aruncau noroi împuțit, dragat din docuri. Îngrădit, nu intrați. Cranii și oase încrucișate. Locul care înghite fără urmă mașini întregi, saltele, orice de care vrei să scapi, chiuvete. Duse.

(00:00:12)

Tata a căzut fără să scoată niciun sunet, spune Colin gânditor. Ultima lui amintire e că înainte să se întoarcă singur acasă, s-a sprijinit de balustradă sub un felinar și s-a uitat la suprafața noroiului, până când au dispărut bulele de aer, doar ca să se asigure (…..)

(00:01:06)

Acolo sunt. Unde au fost atâta vreme. *Puțul de noroi.* Al (…) ei .hhh hhh.

(00:01:06)

Încă mă înfior când Colin tresare și chipul i se luminează, ca și cum își aduce brusc aminte o veste bună în tot *r*[EXPLICIT]*l* ăsta. A, nu mai e cum era, Steve, îmi spune el. Au o grădină și o cafenea acum. Mamei i-ar fi plăcut, și lui tata (…) și, până la urmă, măcar sunt împreună.

Rămân fără cuvinte tot mai des în ultima vreme.

(00:03:18)

Știe că n-o să ciripesc. N-o să dau în gât pe nimeni, cu atât mai puțin pe fratele meu. Dar îmi trec prin cap atâtea gânduri și mă dor atâtea, că nici măcar nu pot să spun cum mă simt. Chiar și acum (…) ar trebui să fiu furios, dar. De ce nu mi-ai SPUS, Colin? întreb în cele din urmă, și nu vreau să zic că atunci. De-atunci n-a mai avut ocazia. Știa în mare pe unde eram. Ar fi putut să-mi trimită un mesaj ca să luăm legătura. Sau când a venit atunci în vizită, când eram reținut. Se uită la mine; o privire ciudată. Trece o vreme până răspunde. Până la urmă (…) *Am încercat, Steve, dar îmi era frică,* șoptește, și parcă încă ar fi speriat și acum. Ridic din umeri. De ce anume, Colin? Nu de polițai. Sunt sincer nedumerit. Încă are privirea aia. De TINE, Steve, spune. Eram speriat că o să vrei și TU răzbunare.

Asta plutește în aer ca un norișor de țigară tare. La început, nu văd prin el, dar se împrăștie treptat. Și îmi dau seama ce vrea să spună. Colin a crezut că, dacă-mi spune (…), o să-l OMOR.

Nu pot decât să clatin din cap. Are dreptate? Oare mi-aș fi tăiat eu, în vreun moment al vieții, fratele, sânge din sângele meu? Mă întreb cu voce tare, dar deja nu mai sunt coerent. A, da, spune Colin. Suntem blestemați. Toată familia. Suntem TOȚI capabili să-i omorâm pe-ai noștri. Cât pe ce să întreb ce vrea să spună. Nu știe nimic despre mine, nu? Dar atunci îmi revine în minte motivul pentru care mă aflu de fapt aici. Cartea misivei .hhhh hhhh

(00:01:19)

Gata. Asta e. N-o s-o mai pomenesc niciodată. Armează să șterg fișierele astea. N-o să știe nimeni. Gata.

Fișier audio 82
Data: 16.06.2019 15:09
Calitate audio: bună

Voce 1: Deci trec pe la Colin și da, își aduce aminte că bătrânul Wilson a lăsat un pachet, din senin, prin 1984. A zis că bănuia că era trimis de la școală să afle unde eram și l-a tratat cu prudență. I-a zis o poveste neclară, că eram în vizită la niște rude, că o să mă întorc când mă întorc. De-a lungul anilor, au sunat și vreo doi inspectori școlari, dar bătrânul Colin i-a

trimis la plimbare. Nu e genul care să ciripească. S-a dovedit că nu e nici genul care să arunce lucruri. Nu înainte să le crească picioare și să se ducă singure la gunoi. Ca urmare, spune că mai are cartea lui misivă, pusă bine. Pe undeva. Scotocește în diverse cutii și sertare, dar de fiecare dată scoate cu totul altceva, ca de pildă capacul de la o untieră de plastic sau o baterie scursă. După aia se lansează în misiunea de curățenie, ceea ce înseamnă că le șterge cu o cârpă jegoasă și le găsește un loc în altă grămadă de gunoaie. Nu-i de mirare că n-ajunge niciodată să facă nimic. Simt cum mă înfurii tot mai tare. După atâția ani, vreau un singur lucru de la el și (..) Trebuie să plec. Să ies. E înăbușitor aici. Îl fac să-mi promită că o să caute cartea și o să mă sune.

(00:00:32)

Sunt pe bancă, în parcul de peste drum de hostel. Nu-mi place să intru ziua. Prea deprimant. N-a fost marea regăsire la care speram, să-l văd pe Colin după atâta vreme. De fapt, părți din ea au fost traumatizante și asta m-a făcut să-mi îndepărtez atenția de la (…) dar (…) măcar acum știu unde e cartea lui misive. Deci am obținut ce voiam.

Voce 2: Ai reușit, Smithy?

Voce 1: [*zgomot de fundal*] DONNA?

Voce 2: Șșșt. Indiferent cu cine vorbești, închide.

Fișier audio 83
Data: 16.06.2019 18:46
Calitate audio: bună

Apare Donna. Efectiv. Stăteam în parcul de peste drum de hostel. O după-amiază pașnică de duminică, în razele soarelui, și ea se materializează de nicăieri. Chiar când vorbeam în telefonul lui fii-miu și aduceam la zi fișierele audio pentru Maxine. De parcă m-ar fi urmărit. De-a dreptul înfiorător. I-am spus oare vreodată unde stau? Mă întreabă cum merge ancheta, înțepată ca o profesoară. Mă face să sar să-i răspund. Ciudat totuși. Nu zic nimic de cartea lui misive, depozitată pe undeva prin apartamentul ca o groapă de gunoi al lui Colin. De ce țin asta pentru mine? Știu de ce. Nu vreau să insiste să mergem acolo. Nu vreau să mă gândesc la Colin, cu atât mai puțin să-l văd.

Așa că îi spun doar despre Nate și Shell, despre excursia noastră la borta

morii, cum avea telefonul mort când am sunat s-o invit și pe ea (…) Am fost ocupată, explică ea. Pomenesc de harta pe care am împrumutat-o din caseta cu pește din căsuța lui Edith Twyford. Proprietarul binevoitor care a încercat să ne convingă că toată povestea cu codul e o înșelătorie. Colajul de imagini din *Șase pe dealul Goldtop.* Mi-am dat seama, zic io, că e o hartă a Dorsetului. Arată-mi, spune Donna.

Acum, la hostel n-avem voie cu musafiri de sex opus în camere, așa că e mare noroc că Donna are gen neutru. Trecem pe lângă recepționerul de serviciu și el abia îi aruncă o privire. Înăuntru, primul lucru pe care-l face e să închidă fereastra, să tragă draperiile și să verifice coridorul. Ochii i se mișcă dintr-o parte într-alta cât întind harta. Trebuie s-o fixez cu ce-mi vine la îndemână, ceea ce, mi-e rușine să spun, sunt patru sticluțe goale și un tirbușon.

Donna cercetează imaginea. Mormăie, se miră și icnește. Caută diverse lucruri pe telefon. În cele din urmă, îmi explică. Misiva ne-a dus la borât aici, zice ea. Acum, vezi conturul ăsta mai mic, parțial pe haina copilului, parțial pe fereastra căsuței? E baza aeriană Tarrant Rushton, vezi pistele și clădirile dezafectate, pe Google™? Toate construite în timpul Celui de Al Doilea Război Mondial. Nu pot să neg că exact așa e. Se uită la mine.

Aici ne-a dus misive în ziua aia, șoptește ea. Acolo trebuie să mergem. Steve, sună-i pe Nate și pe Shell. Clatin din cap. S-au retras amândoi, îi explic. S-au spălat pe mâini de misive și cod.

Aș fi putut ghici că nu sunt în stare să facă față, se strâmbă ea. Bine, deci suntem doar noi doi. Mâine? Șovăi. Nu pot să-mi desprind privirea de ochii ei.

Vezi tu, mă duc la lucru dimineața. Am ora de finanțe personale după-masă. După aia TREBUIE s-o sun pe Maxine ca să confirm că am fost la facultate. Ar trebui să-i spun Donnei că nu, o să mergem în altă zi, nu-i nicio grabă, nu? Dar îl văd pe Colin ghemuit în fotoliul tatei, cu ochii morți la ecran. *Steptoe and son* țipă și se strâmbă. Singurul râs din casă vine de la televizorul ăla. Mâna tatei în drum spre casă de la darts (…) mirosul ăla când sunt ridicat de o forță așa de mare, că n-o să-mi dea niciodată drumul. (…) *Mama* .hhhhh și în schimb (…) încuviințez. Da, hai să mergem.

Fișier audio 84

Data: 16.06.2019 21:57
Calitate audio: slabă

Maxine, îmi pare rău că te dezamăgesc, dar o să înțelegi de ce a trebuit. Donna armă să mă ajute cu Codul Twyford. E mult mai deșteaptă decât Shell și Nathan și e plină de (…) cum se spune? Energie. Mă rog, nu-i la fel de ușor de suportat cum sunt ei. E singură. A rămas singură după 25 de ani. Alex. Nu-mi place să întreb, dar cred că e o femeie. Ca și mine, nu prea are ce face și, când viitorul îți pare făcut praf, trecutul capătă brusc mai multă importanță. E momentul perfect pentru noi să aflăm o dată pentru totdeauna totul despre misive. După aia putem să lăsăm totul deoparte. Să ne vedem de viețile noastre. Exact cum ai sugerat tu cu săptămâni în urmă. Sunt foarte optimist și încrezător în legătură cu toate astea, Maxine. E mai bine decât orice reabilitare ai reuși tu să pui la cale și nici nu are consecințe pentru tine.

Ar trebui să încerc să dorm un pic, dar sunt plin de energie. Nici măcar n-am mai băut; doar am terminat câteva sticluțe și resturile de vodcă. Mi-am luat în pat cele patru cărți de Twyford: *dealul Goldtop, insula diavolului, puzzle-ul captivant* și *shadow rock.* De-acum, suntem doar eu, Donna și codul.

Fișier audio 85
Data: 17.06.2019 02:05
Calitate audio: bună

E ciudat, vezi tu, m-am uitat la copertele astea multă vreme. Bluza aia roșie. Întotdeauna un copil în roșu, întotdeauna există un pulover de lână. Toate liniile și cutele alea. Fiecare poză în alt loc, dar întotdeauna există o cruce și o bifă. Greșit și corect. Nu și da. Cruce și bifă. Unde-am mai auzit așa ceva? Trebuie să-mi aduc aminte s-o întreb pe Donna. Ea sigur știe.

Fișier audio 86
Data: 17.06.2019 07:58
Calitate audio: bună

Sunet de apel.
Interlocutor: Domnule Jackson? Sunt Steve.

Sursa: Marele Steve, Steve Concediu Medical sau Steve Irlandezul?
Interlocutor: (…) Steve de la poartă, domnule.
Sursa: Steve Golește Hârdăul. N-ar trebui să fii aici deja?
Interlocutor: Nu (..) ăăă (.) pot veni azi. Mă simt puțin=
Sursa: Bronșită? [*zgomot de fundal*] Sau hemoroizi? [*zgomot de fundal*]
Interlocutor: Nu, am (…) Uite, mie mi-a ajuns. Du-te *d*[EXPLICIT]*ui*, Jackson. Și dacă mă mai vezi, să ții minte că e doar din Kos că am ales să NU îți tai pleoapele, să-ți torn benzină în ochi și să le dau foc pe rând.
Încheierea convorbirii.

Fișier audio 87
Data: 17.06.2019 18:01
Calitate audio: bună

Sunet de apel.
Interlocutor: Și după aia să mă *p*[EXPLICIT]*ș* în găvane.
Încheierea convorbirii.

Fișier audio 88
Data: 17.06.2019 09:06
Calitate audio: moderată

Voce 1: Smithy, mașina asta parcă-i un pachet de țigări pe roți.
Voce 2: Tot ce se poate, Donna dragă, DAR a fost ieftină ca braga. Vecinul lui Maxine=
Voce 1: Maxine e iubita ta?
Voce 2: (…..) .hhhhh ofițer de eliberare condiționată.
(00:00:14)
Voce 1: Tare.
(0:01:14)
Voce 1: Ai căutat Codul Twyford pe Google™, Steve?
Voce 2: O să-l caut. Când îmi repar ochelarii.
Voce 1: Uite. Asta-i prima pagină care apare pe Google™
Voce 2: Conduc, poți să=
Voce 1: Primele trei articole sunt despre cât de nepotrivită pentru copii este

Edith Twyford. Următoarele două. Mămici-bloggerițe indignate, cu copii cărora le plac *Cei Șase Extraordinari.* După aia, un eseu academic care dă vina pe Twyford pentru inegalitățile la clasă. În primele trei pagini, nimic despre vreun cod. Te rog să-ți imaginezi ceva, Steve. Codul duce către ceva. Încerci să-l găsești (…) Nu vrei să-l mai caute și altcineva. Ar putea ajunge primul și să te prostească pe tine. Așa că deturnezi atenția. Creezi ceva care îngroapă orice discuție despre cod.

Voce 2: Unii dintre cei cu care am vorbit au încercat s-o discrediteze pe bătrânică.

Voce 1: Exact. Edith Twyford e rasistă, sexistă, xenofobă, susține supremația imperialistă. Ani la rând a fost interzisă, acuzată și dată la o parte. E scoasă din școli, de pe rafturile bibliotecilor, e scoasă pe tușă. Dar dacă e ceva deliberat? Un scenariu care să distragă atenția. Să-i îndepărteze pe viață pe oameni de cărțile ei. Mai puțină concurență pentru cei care știu unde duce codul și care caută lucrul ăla.

Voce 2: Sau care vor să-l țină ascuns.

Voce 1: Ar putea fi bani sau informații pe care nu le vor dezvăluite. Și dacă, de fapt, cu cât o condamnă cineva mai insistent pe Twyford, cu atât mai PROBABIL e să fie un căutător discret al codului?
(00:01:01)

Voce 2: Bătrânelul de la căsuță consideră că sunt tone de teorii online. Extratereștri, călătorie în timp=

Voce 1: Da, uite (…) un canal de chat, de modă veche, din 1999. Fonturi grafice, culori de bază, contor pentru numărul de vizite. O cameră de rezonanță pentru obsedații de conspirații care nu se desprind de monitoare, deci nu sparg codul. Până la urmă, se fâsâie. Ultima postare e din 2002.

Voce 2: Și misive?

Voce 1: A luat inițiativa, a încercat să investigheze pe cont propriu, era cât pe ce să-l descopere, dar EI (…) au scăpat de ea.
(00:01:35)

Voce 2: Cine sunt EI?

Voce 1: Asta armă să aflăm, Micuțule Smithy.

Voce 2: Secrete. Ai zis că ar putea fi secrete din Al Doilea Război Mondial.

Voce 1: Mda.
Voce 2: Lucy=
Voce 1: Ce i-ai spus?
Voce 2: Nimic. Mă ajută să aleg chestii care sunt, știi tu, ușor de citit pentru un dislexic.
Voce 1: *Codul lui Da Vinci, Codul Bibliei* și Enigma? Le-am recuperat de pe banca din parc.
Voce 2: Deci TU erai. Mersi (…) Am (…) Eram distras în ziua aia, așa că=
Voce 1: Erai m[EXPLICIT]l, Steve. Altfel vreau să cred că m-ai fi văzut ținându-mă după tine (…) Nu te uita așa. A trebuit să mă asigur că nu te urmărea altcineva. Lucy asta=
Voce 2: Nu crede în cod.
Voce 1: Bun. Pentru că acolo unde au dat greș obsedații de pe canalul de chat, noi o să reușim, Steve. Mulțumită unei hărți misterioase dintr-o casetă ascunsă. Suntem într-un Volvo™ ruginit și mergem spre o bază aeriană dezafectată din Dorset. Dacă Edith Twyford a avut un secret, noi armează să-l găsim.
(00:00:18)
Voce 2: Ascultă-mă pe mine, Donna, e mai bine să nu știi (…) unele secrete. Stai. Șșșt. *Uite, armă să* (…)

Fișier audio 89
Data: 17.06.2019 23:53
Calitate audio: bună

Sunet de apel.
Interlocutor: Acesta e un mesaj pentru Maxine. () M-a prins, dar. Sunt (…) Sunt OK, dar e o (). Vezi să nu (…) a, nu, (nu) pot.
Încheierea convorbirii.

Fișier audio 90
Data: 18.06.2019 00:04
Calitate audio: bună

.hhhh hhhh Au trecut, cât, 15 ore de când am înregistrat ultima actualizare. Discuția noastră din mașină, în drum spre aerodrom. Cred. Așa

de tare că nici nu. O să încerc să-mi aduc aminte acum când (…) aici.

Deci după ce i-am spus *r*[EXPLICIT]*ui* ăluia unde să-și bage jobul lui de *r*[EXPLICIT]*t*, vine Donna și plecăm spre fosta bază RAF din Dorset. Conturul ei e marcat în centrul hărții. Prindem un pic de aglomerație în trafic la ora de vârf și discutăm despre cod.

În cursul nopții, am văzut ceva pe copertele cărților mele cu *Cei Șase Extraordinari* și, cu poticneli, pentru că traficul se tot oprește și pornește în zona asta de pe M3, îi arăt ce vreau să zic. Puloverele roșii de lână. Cutele complicate, crucile și bifele misterioase. Donna rămâne cu gura căscată și chiar râde. Prima dată când o văd măcar schițând un zâmbet.

Twyford chiar era un geniu, zice Donna. Și el. O întreb cine e EL, iar Donna îmi povestește despre soțul ei, Edward Barnes, care era funcționar în Ministerul de Interne. Era foarte talentat la desen. În timpul liber a făcut ilustrațiile pentru cărțile ei. Donna scutură harta, cu cele patru ilustrații sucite și lipite laolaltă. Erau o echipă, spune ea.

Mă cufund în tăcere, dar Donna chicotește de una singură și mormăie o cruce tăiată, o cruce tăiată, iar și iar. Atunci îmi aduc aminte unde am mai auzit asta. Proprietarul binevoitor al căsuței a zis așa. Chiar și cu ochii la drum îmi dau seama că Donna încearcă să se hotărască dacă să-mi povestească sau să țină pentru ea.

Oprește, spune ea, și-mi arată. Oricum am nevoie să fac *p*[EXPLICIT]*i*, așa că intrăm într-un spațiu de servicii și ne așezăm la Costa cu exemplarul Donnei din *Șase pe dealul Goldtop.* Armă să-ți arăt ce e un acrostih, spune ea, cât se poate de serioasă și deschide cartea la o anumită pagină. Îmi dau seama că a făcut semne și notițe pe margini. A pus bucățele de hârtie între pagini și e clar că a stat multă vreme să se uite la cuvinte. Am un presentiment neplăcut.

Acum, când armă seacă au venit la pârnaie cu literele lor mari, ne-au învățat un anumit mod de a privi cuvintele. Cuvintele sunt așezate în secțiuni ritmate, au zis ei, exact ca muzica, și ne-au făcut să vedem secțiunile separate înainte să le adunăm laolaltă. Din Kos că noi, dislexicii, nu vedem detaliile ca oamenii obișnuiți, trebuie să ne adaptăm, și așa văd eu cuvintele acum, în valuri muzicale.

Ce mi-a arătat Donna era cu totul diferit. Zice că o bifă în cruce e când iei prima literă din fiecare cuvânt al unei propoziții ca să faci o propoziție cu totul nouă.

Îmi arată (…) uite. Ascultă asta, Maxine.

Băieții au avut grijă să fie curtea perfect îngrijită și impecabil curățată. Urmează năuntru pentru ea, Sophie. Te enervezi, exclamă micuța Iris și iar aleargă. Lângă ea, pisicul mare negru și prietenos pe care copiii adoră să-l mângâie până toarce stă cuminte. „Nu-l atinge", *o avertizează Sophie,* „mătușa Honoria a pus un taxidermist străin ciudat să-l împăieze, așa că s-ar putea să aibă purici în blană".

Acum, asta sună ca un fragment normal dintr-o carte, nu, Maxine? Dar Donna zice că are două cuvinte-semnal pentru un acrostih, în care poți să iei prima literă a fiecărui cuvânt și găsești un mesaj secret. Ea zice că Twyford a folosit cuvântul PISIC ca să indice că urmează un indiciu. Ia prima literă a cuvintelor PERFECT ÎNGRIJITĂ ȘI IMPECABIL CURĂȚATĂ și obții PISIC. Următoarea propoziție e *Urmează năuntru pentru ea, Sophie. Te enervezi, exclamă micuța Iris și iar aleargă.* Dar dacă iei prima literă a fiecărui cuvânt, obții UN PEȘTE E MISIA. Mergi mai departe în frază și o să găsești alt pisic, de data asta chiar cuvântul PISIC, care încheie fragmentul.

Trebuie să te uiți între pisici, zice Donna. Undeva, între ei, e un indiciu sub formă de acrostih.

S-a dovedit că nu toți pisicii au indicii. Doar când sunt DOI în același fragment de text e un indiciu între ei. Un singur pisic e o diversiune. Așa că, dacă dă cineva peste cod din întâmplare, capacitatea lui de a-l sparge e redusă. Obsedații ăia de computere au descoperit asta încă din anii 1990, zice ea.

Sunt foarte impresionat și-i și spun, dar mă străduiesc să văd și singur. Nathan și-ar da seama. Donna răsfoiește cărțile mele Twyford și ajunge la concluzia că, atunci când pe ilustrația copertei apar o cruce și o bifă pe un pulover roșu, înseamnă că există indicii sub formă de acrostih în interior. *Stai, șșșt.*

Fișier audio 91
Data: 18.06.2019 00:28
Calitate audio: bună

Trebuie să mă opresc. A trecut cineva pe-aici. Vorbesc încet. Arăt

suficient de periculos și așa. Un tip neîngrijit, murat cu apă neagră, sânge uscat, singur într-o mașină veche. Unde rămăsesem?

Așa, îmi termin cafeaua și pornim din nou la drum. Suntem la țară de-a binelea. Iarbă, noroi, copaci, mirosuri, behăituri, mugete. Ajungem la o intersecție și Donna îmi spune să parchez. Asta trebuie să fie fosta intrare în baza aeriană. E clar că la marginea drumului e o piatră memorială grosolană, nu mai mare de un metru, cu câteva coronițe zdrențuite de maci de hârtie decolorați la picioare. Donna citește ce scrie. Chestiile obișnuite despre onorarea celor care au slujit în armată. Dar eu observ și altceva. Conturul unui avion scrijelit în piatră. O imagine simplă, clară, necomplicată. Îi spun Donnei ce tare seamănă cu un avion desenat de un copil – în primul rând, fără motoare – și n-ar putea fi un indiciu Twyford? Zice că nu, piatra asta memorială e pentru un escadron de planoare, de aici lipsa motoarelor.

Un *n*[EXPLICIT]*t* de escadron de planoare? Foarte dubios că înghite *r*[EXPLICIT]*ul*, nici nu mai zic și de altceva ce am observat la sculptura aia. E identică, și ca formă, și ca unghi, cu avionul de pe coperta de la *Șase pe dealul Goldtop*.

Pornim în jurul fostului gard care înconjura aerodromul. Donna se ghidează după o hartă de pe telefon. Probabil că arătăm ca doi excursioniști de vârstă mijlocie; mai trec pe lângă noi și alții, care ne salută din toată inima. Donna refuză să răspundă, așa că răcnesc eu un salut excesiv de tare, de două ori, ca să compensez tăcerea ei.

Când și când, se cațără ca să se uite peste gardul viu, unde zice ea că era pe vremuri împrejmuirea. Fac și eu la fel și sunt uluit de șirurile ordonate de vegetație. Nu ca pajiștile neîngrijite de care-mi aduc vag aminte de când ne-a adus misiva aici, cu ani în urmă. Până la urmă, ajungem la altă intersecție. Donna se oprește brusc. Acolo, șoptește ea. Îi urmăresc privirea până la două porți vechi, care par straniu de familiare.

Tu și Paul ați sărit din microbuz ca să le deschideți. Ții minte? Atingem metalul sfărâmicios ca o relicvă sfântă. În străfundurile memoriei mele se află niște structuri enorme, amenințătoare, care se deschid ca prin farmec. Și totuși, uite-le, îngrămădite și slăbite, distruse și atingându-se una de alta doar unde le ține strâns laolaltă un lanț ruginit. N-au nimic magic.

Ne uităm amândoi fără să scoatem niciun cuvânt. Eu dau în lături una dintre porți ca să se strecoare ea înăuntru. Face și ea la fel pentru mine. A

fost la fel de ușor să trecem de porți acum cum a fost și în 1983. De parcă forța stranie care ne-a ajutat atunci s-a întors să ne ajute din nou, după atâția ani. Totuși, vorbesc profitând de retrospectivă, și nu pot să-ți spun dacă forța aia e bună sau malefică.

Fișier audio 92
Data: 18.06.2019
Calitate audio: bună

Așa că am pornit să înotăm, uneori cufundați până la umeri, prin lanul verde-aprins înțepător despre care Donna a zis că e porumb. Nu încetează nicio clipă să se miște și să facă valuri. Chiar și când nu bate vântul, ce-o fi asta? Mișcarea permanentă e de-a dreptul derutantă când noi încercăm să ne recuperăm amintirile de-acum 36 de ani. Sunt tot timpul cu cel puțin un ochi după animale vagabonde, păsări de pradă sau fermieri. Nu poți fi prea prudent când nu ești în conacul tău. Când și când, ne ascundem mai jos de vârful porumbului ca să identificăm bucăți prăfuite și calcaroase ale urmelor de beton despre care zice ea că sunt piste dezafectate. Ba chiar găsim și fundația unei anexe de beton, despre care Donna jură că era o căbănuță unde ne-am jucat în 1983. Nu pot să zic nici da, nici nu.

E cam jumătatea după-amiezii când ajungem chiar în mijlocul hărții. O poieniță care n-are nimic special, între câteva grămezi de bolțari, așezați pe insulițe de beton pe care fermierul n-a putut să le are și n-au putut fi săpate. Liniștită și pustie, e locul unde ne așezăm și ne desfacem sandviciurile pe care le-a cumpărat Donna din zona de servicii de pe autostradă.

Pun pariu că bate haleala de la pușcărie, zice ea și face cu ochiul, dând din cap spre salata mea cu vită și muștar pe pâine albă. Am observat că așa face lumea. Pomenește timpul cât ai stat la pârnaie, foarte degajat, încearcă să arate că pentru ei n-are importanță. Apreciez gestul, așa că îi fac și eu cu ochiul și încuviințez. Adevărul e că n-ar putea semăna mai mult cu haleala de la pușcărie nici dacă ar fi acoperită cu folie și pusă pe o farfurie de carton și servită de un violator.

Soarele strălucește, porumbul foșnește, păsărelele ciripesc peste tot, iar eu simt un junghi cumva (…) nefamiliar. Ce e? Plăcere? Optimism pentru viitor? Am senzația că ajung undeva. Am din nou o direcție. Un lider.

O întreb pe Donna ce-a mai făcut în ultimii ani. Se dovedește că

partenera ei nu doar că a plecat, s-a cărat anul trecut tocmai în Noua Zeelandă, cu ambii lor copii. Donna a încercat totul să-i recapete, dar nu putea face prea multe de-aici și nu-și permite să se mute și ea acolo. A ajuns acum câteva săptămâni la capătul drumului. S-a hotărât că e cel mai bine pentru ei să meargă mai departe. Atunci și-a adus aminte de misive și de ce s-a întâmplat în 1983. Zic mda, e o coincidență că amândoi ne-am întors la asta în același timp. Știi, momentul exact în care viețile noastre se schimbă. Urmează o tăcere îndelungată când spun asta. Nu una stânjenitoare, mai degrabă meditativă, de reflecție. Un nor acoperă soarele și peste câmp trece o briză răcoroasă.

(00:02:11)

Nu pot să stau aici toată noaptea. Trebuie să mă mișc la un moment dat. Cred că sângerarea s-a oprit, dar nu mai simt nimic în brațul drept. Probabil că mai bine aș merge mai departe. Fir-aș al *n*[EXPLICIT]*ii*, mă omoară umărul. Se zice că adrenalina amorțește durerea, dar (…) nu-i așa.

Fișier audio 93
Data: 18.06.2019 01:16
Calitate audio: bună

După ce am terminat prânzul, am luat-o iar după Donna prin porumb și imediat s-a oprit, cu privirea pe ceva care abia se vedea la picioarele noastre. I-a tras un șut. Un inel mare de fier, fixat de conturul inconfundabil al unei trape vechi, pe jumătate ascunsă sub un strat de praf și țărână. Curățăm locul ca să-l deschidem, prindem amândoi de inel și, cu un efort uriaș, tragem *r*[EXPLICIT]*ul* ăla vechi și plin de așchii sus, sus, sus și gata. Deschis.

Iese un nor de praf, de parcă ar fi așteptat ani la rând să evadeze. Ne uităm cum se risipește, înaintăm și, cu mare prudență, ne uităm în groapă. E întunecat. Beznă. Prea întunecat pentru ciuperci (…) cum spunea tata când expira timpul de parcare. Și tocmai când mă întrebam dacă ar trebui s-o închidem la loc, să nu cadă cineva în ea, clic. O rază de lumină răzbate prin beznă.

Ai adus o lanternă? șoptesc, impresionat de prevederea Donnei. Mda, zice ea, e pe telefon, ai și tu, dă-l încoace. Maxine, n-o să-ți vină să crezi, dar telefonul lui fii-miu are lanternă pe el. O aprinde, mi-l dă înapoi, zice

vino, Smithy, și sare direct în groapă.

Aud o bufnitură surdă când ajunge jos, calculez că trebuie să fie cel puțin doi metri. Mă mai uit o dată la porumbul care se unduiește, la câmpul pustiu, la ziua liniștită de vară (…) și mă arunc după ea.

Fișier audio 94
Data: 18.06.2019 01:25
Calitate audio: bună

Imediat, mă trezesc într-un tunel. Un semicerc de foi metalice ondulate și nituri ruginite. Pământul e plin de noroi și bălți. Ici și colo, paleți vechi de lemn. Sărim de pe unul pe altul, ca să evităm cât mai mult din noroi. Dar (…) e liniște totală, la *n*[EXPLICIT]*a*. Aerul e stătut. Nu suport tăcerea. Foșnetul *n*[EXPLICIT]*t* al porumbului era mai bun decât asta.

DONNA, strig. Încerc să-mi ascund groaza din voce. Nu-s fricos, dar întunericul de felul ăsta are ceva. AICI, STEVE, răspunde ea. Închide-ți lanterna să economisești bateria. O să ți se obișnuiască ochii cu întunericul. Vine destulă lumină pe trapă.

Ce-i locul ăsta? șoptesc. În stânga și în dreapta, tunelul se întinde la nesfârșit, drept și fără nimic remarcabil. *Nu știu,* șoptește ea și dă cu piciorul într-un paiet acoperit de noroi, dar pare că la un moment dat a fost depozitat ceva aici. Al naibii de multe, Donna, zic, și calc într-o baltă de zoaie până la gleznă.

Haide, spune ea, hai să vedem până unde ajunge. Scutur piciorul ca să mă eliberez și pornesc după ea. Acum, eu nu cred în fantome. Spirite și alte alea. Dar în tunel erau niște umbre care-ți săreau în ochi în *n*[EXPLICIT]*ul* ăla de tunel. Mă trec toate sudorile până o ajung din urmă. E la cel mai îndepărtat perete din tablă ondulată. Fundătură, înapoi, se răstește ea și o ia din loc.

Mă străduiesc să mă strecor printre paleții care se clatină și se scufundă și, când încetinesc, văd o formă în noroi, drept în față. Iese, plină de unghiuri, din pământul mlăștinos. Mă las pe vine și aprind lanterna să mă uit mai bine: e colțul unui portofel de piele. Îl ridic cu două degete. Pare la fel de vechi ca tunelul. Înăuntru, apărat de un buzunar de piele, e un card de hârtie șters. Un card de identitate dintr-o țară străină. Are un desen cu un vultur negru, mare și o ștampilă cu cerneală. Scrisul sare și-mi joacă

înaintea ochilor, dar mă concentrez pe un cuvânt. E unul dintre cele două cuvinte din locul unde cred că ar fi trebuit să fie scris un nume. Venă ricin. Venă răchită ard. Werner răchitar.

STEVE, VINO ÎNCOACE. REPEDE. Donna stă sub trapă, cu ochii la peretele de dedesubt. Îmi croiesc drum spre ea, urmărindu-i privirea. Ce E asta? Mă trag înapoi. Pictat pe peretele metalic e un pește uriaș. Mai observ ceva. Liniile și unghiurile sunt identice cu cele ale planorului de pe piatra memorială și ale aeromodelului de pe coperta de la *Șase pe dealul Goldtop.* Ideea e că pictura e veche. Veche-veche. Veche din Al Doilea Război Mondial.

Uită-te la coadă, Steve. Îi urmăresc raza lanternei. Coada peștelui arată direct spre trapă. Ca și cum ar marca un loc. Donna se uită la mine. Eu mă uit la ea. Spunem amândoi cu voce tare. „Un pește de deschis”.

Sunt cât pe ce să-i arăt Donnei portofelul vechi de piele când se întâmplă ceva care-mi îngheață sângele în vene, chiar și acum, când stau în siguranță în mașină. *Pe deasupra noastră trece o umbră.*

Aud *șșșt*-ul repezit al Donnei când urmează o altă umbră. Nu e unul, ci sunt doi oameni. Sus, pe câmpul care era pustiu acum doar câteva minute. Siluete fără trăsături. Chipuri ascunse de unghiul soarelui. Cine e acolo? Excursioniști? Fermieri? Unii care urmăresc aceleași indicii ca și noi?

Bag portofelul în buzunar. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce vulnerabili o să fim dacă sărim amândoi în tunel. Oricine poate găsi trapa deschisă, se poate gândi că e periculoasă și o poate închide. Unul dintre noi ar fi trebuit să rămână sus. Prea târziu. Îmi dau seama că și Donna se gândește la fel.

Siluetele se îndepărtează. Tocmai când începem iar să respirăm, auzim scârțâitul și hârșâitul inconfundabil al trapei ridicate. HEI, strig, LASĂ UȘA DESCHISĂ, AMICE. Zgomotul încetează.

SALUT, țip și încerc să par degajat, dar aud limpede tonul plângăreț. E rândul Donnei să strige. LAS-O ACOLO. INSPECȚIE OFICIALĂ. TERMINĂM IMEDIAT. Preț de o clipă, pare că siluetele au plecat, dar nu. Acum aud. Îmi răsună în amintire. BANG. Trapa se închide. Ne prinde pe amândoi în întunericul rece, ud, tăcut.

[Încheierea transcrierii]

Al șaselea calup de transcrieri

[Începutul transcrierii]

Fișier audio 95
Data: 18.06.2019 01:56
Calitate audio: bună

() Iar îmi curge sânge din nas. Asta-mi mai trebuia. Trebuie să (întrerup) acum. *R*[EXPLICIT]*t.* [*zgomot de fundal*]

Fișier audio 96
Data: 18.062019 02:09
Calitate audio: bună

Voce 1: STEVE. Ce s-a-ntâmplat?
Voce 2: Scuze () Nate. Știu ce-ai zis. Știu ce simți, dar (…) am stat afară o oră. Nu m-a urmărit nimeni. Nu i-aș aduce la tine. Sunt singur. N-am unde=
Voce 1: Aduc un prosop ().
(00:01:43)
Voce 2: Da, am=
Voce 1: Stai pe canapea, Steve (…). Vrei să te întinzi? Ar opri sângerarea? (Mai bine) caută pe Google™.
Voce 2: (Nu știu)
Voce 1: .hhh hhh Ah, Steve. Las-o baltă. O să ud o cârpă la robinet. [*zgomot de fundal*] Ce-ai pățit, amice?
Voce 2: N-o să mă crezi.
Voce 1: Zi.
Voce 2: Am fost acolo. Unde ne-a dus misive. Acum e o fermă (…) Donna și cu mine. Ne-au închis într-un tunel, dar ne-au salvat doi mascarazi.
Voce 1: Mascarazi?
Voce 2: Da, vânau un iepure uriaș. Dar ne-au salvat.

Voce 1: Te-ai lovit la cap, Steve?
Voce 2: Dacă stau să mă gândesc. Da.
Voce 1: Cum ai (ajuns) aici?
Voce 2: Mașină.
Voce 1: Ai condus așa din Dorset?
Voce 2: .hhh hhh (…) Ai cumva un ceai, Nate?

Fișier audio 97
Data: 18.06.2019 02:17
Calitate audio: bună

În sfârșit, în siguranță. Aici, pe fotoliul jerpelit din bârlogul lui Nathan. Cu sculele lui, cu revistele de bricolaj, cu căluțul de lemn neterminat. Tânjind după un ceai. Bunul Nathan. Îi văd umbra mișcându-se prin fereastră cât face ceaiul. () N-o să se supere dacă pun la încărcat telefonul lui fii-miu. Gata. Unde rămăsesem?

Așa (…) Donna și cu mine suntem blocați într-un tunel secret. E în mijlocul unui lan de porumb, departe de orice cărare publică sau traseu de drumeție. Nu știe absolut nimeni că am plecat în Dorset, cu atât mai puțin în colțul ăsta uitat. Am fost închiși de doi trecători. Și trebuie să-ți spun ceva, Maxine: e mult mai ușor să sari într-o groapă decât să ieși din ea.

Preț de un minut-două țipăm și înjurăm la trapă, și-i blestemăm pe tâmpiții care ne-au închis acolo. Ne lovește revelația inutilității. Ne cufundăm în tăcere. Aprindem lanternele. Ne aducem aminte de baterii. Le stingem. Țipăm și mai tare, urlăm până răgușim, disperați să fim auziți (…) Nimic.

Mă uit la Donna. Se uită și ea la mine. Ce-a fost în capul nostru (..)? Nu eram obligați să căutăm Codul Twyford. De ce nu l-am putut lăsa în trecut? Nu putem da vina decât pe noi, Maxine, și o să recunosc că, o clipă, ne-am dat voie să ne plângem de milă.

Dar ne-am adunat repede – pentru că brusc am văzut a cui greșeală este CU ADEVĂRAT. DONNA. E doar vina TA, țip eu. Dacă n-ai fi văzut conturul ăla al aerodromului, n-am fi blocați aici. Păi, dacă n-ai fi FURAT tu harta aia de la bun început, se răstește ea (…) Nu mă înțelege greșit, Maxine, n-a fost nimic fizic. N-am lovit niciodată o femeie, nici măcar una de gen neutru.

Până la urmă, am rămas în pană de acuzații. Nu ne aveam decât unul pe celălalt. Am dat din cap și am ridicat din umeri cerându-ne scuze așa cum faci cu un tovarăș.

Suntem tot blocați în *r*[EXPLICIT]*ul* ăsta de tunel.

Donnei îi vine ideea că, dacă aruncăm bucăți de paiet spre trapă, poate atragem atenția vreunui excursionist mai îndrăzneț. Facem așa până când încasez prea multe dintre așchiile de lemn care zboară în toate părțile. Îmi vine o idee mai bună – să urc și să împing trapa. Cât de greu poate să fie?

Unde-i Nathan? Durează prea mult. Pun pariu că acum caută pe Google™ cum să trateze hemoragia nazală. Oricum, s-a oprit deja. N-ar trebui să-mi fie frig într-o noapte așa de caldă. Mă ridic. Mă mișc pe-aici. Nu știu cât sânge am pierdut.

Mă cațăr pe peretele ondulat, dar când ajung la curba tavanului devine problematic. ZBANG. Încerc din nou. Și din nou. A TREIA oară când ajung sus, mă agăț de marginea trapei și atunci se întâmplă: auzim un glas. AICI E, MAEVE. Donna și cu mine țipăm și tot țipăm. Acoperim cu țipetele noastre scârțâitul trapei când e deschisă și lasă să intre soarele. Mă cațăr spre lumină, când aud: ORICEAI FACE, DOAR SĂ N-O SCAPI, LIONEL. Apoi răspunsul: CE SPUI ACOLO, MAEVE?

ZBANG. Lionel o scapă drept peste fața și degetele mele. Cad în noroi pentru a patra oară, și-mi dă borșul pe nas ca din robinet, doar ca să fiu călcat în picioare de o Donna extaziată, care le strigă salvatorilor noștri instrucțiuni și încurajări.

Imediat stăm amândoi așezați în soarele după-amiezii, tremurând și zgâlțâindu-ne ușurați. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că o să fiu așa de fericit să văd nenorocitul de porumb unduindu-se și legănându-se de parcă s-ar bucura că ne vede din nou. Ca și cum i-ar fi condus pe Lionel și Maeve direct la noi. Dar așezat acum în bârlogul lui Nathan, trebuie să-ți spun că era ceva ciudat cu ăia doi.

Lionel și Maeve ne toarnă ceai dintr-un termos în carouri de parcă ar fi nevoie de două persoane pentru așa ceva. Amândoi spre 70 de ani, un metru jumate, îmbrăcați în echipament de drumeție din pânză groasă care mă duce cu gândul direct la anii 1970, la Colin ghemuit lângă foc în maiou și pantaloni evazați. De ce? N-a purtat niciodată țoale de drumeție, dar (…) asta e. Alung toate gândurile despre Colin.

Donna întreabă cu ce se ocupă. Se uită unul la altul și râd. O să ziceți că

suntem nebuni, chicotește Maeve. Majoritatea cred asta, zice Lionel. Dar suntem învățați. Schimb o privire cu Donna. Sunt aici din același motiv ca noi? Dar observ că Donna își duce degetul la buze. Știu ce vrea să spună: ține-ți gura cu Codul Twyford.

Maeve trage adânc aer în piept și spune cu tot dramatismul de care e în stare: vânăm epuratorul de aur.

Fișier audio 98
Data: 19.06.2019 02:31
Calitate audio: bună

Nathan, întoarce-te odată, amice. Unde e? Singura mea legătură cu lumea reală, normală, stabilă. Casă. Familie .hhhhh el este. Îl văd cum aranjează pe o tavă farfurioare, tacâmuri și biscuiți. E foarte atent. Nu-i de mirare că toate astea mi se întâmplă mie și nu lui.

Deci Maeve și Lionel știu exact ce caută: un epurator de aur. Nu un epurator, ci, după cum s-a dovedit, un iepure gigantic. Fulgerător, Lionel scoate o pagină laminată din haină. Zăresc o margine zdrențuită, a fost smulsă dintr-o carte mare. E boțită, mâzgălită și are urme adânci unde a fost îndoită, dar când o desface, îmi cade falca de tot.

În fața mea se află cel mai frumos desen pe care l-am văzut vreodată. Un iepure enorm sare peste pagina pe care se încâlcește o plantă târâtoare. În jurul lui, animale și păsări se învârtejesc spre orizont. Așa de detaliat, că ai putea studia desenul toată ziua și tot n-ai vedea tot ce e în el. Drăguț, spun, deci ăsta-i iepurele pe care-l căutați.

Maeve și Lionel devin dintr-odată serioși, a nu, șoptește ea, căutăm un iepure făcut tot din aur. Împodobit cu pietre prețioase și insuflat cu energie lunară ca să protejeze pe oricine îi descoperă locul vremelnic de odihnă.

Asta ar face un bănuț, zic eu. O să trebuiască să-l topiți, să vă asigurați că e pur, dacă știți ce vreau să spun. Sună problematic, dar cu uneltele potrivite e mai ușor decât credeți.

Nu, spune Lionel. Valoarea lui nu constă în materialul de bază – și o clipă jur că până și porumbul a tăcut, ca să-l asculte –, ci în călătoria pe care o faci ca să-l găsești. Indiciile pe care le vezi, ghicitorile pe care le dezlegi, înțelesurile secrete ascunse în desenele astea magice. Le găsești, le urmezi, alegi calea cea bună .hhhh și iepurele de aur o să te aștepte.

Ochii îi strălucesc ca niște nasturi de alamă, de parcă ar putea să vadă

iepurele de aur chiar în fața lui. Între timp, mie îmi pică fisa.

A, spun, deci e un COD? Cu INDICII?

La asta, scoate un teanc de foi laminate, toate cu ilustrații colorate complicate la fel ca prima, și apoi și coperta. N-am timp să cercetez cuvântul lung și neobișnuit, cred că e masă ca radar, până descopăr, mai târziu, că scria mascaradă.

E o carte întreagă plină de indicii, spune Lionel, fiecare pagină dă pe dinafară de indicii. Căutăm de peste 20 de ani și abia am ajuns la pagina 6. Se uită la Maeve, care preia povestea de parcă ar fi spus-o împreună de sute de ori.

Iepurele de aur emite o energie mistică acordată de echinocțiu prin liniile energetice străvechi, spune ea. Are puterea să ofere viață veșnică, așa că dacă ajunge în mâinile cui nu trebuie poate declanșa catastrofe. Dar în mâinile NOASTRE, zice și face o pauză de efect, o să fie în siguranță. Pentru că iepurele ne conduce spre el. Iepurele ne alege pe NOI ca să-l protejăm toată veșnicia, împreună.

Expir, rămas fără cuvinte, dar nu pot să mint. M-a prins drama. Donna, pe de altă parte, își dă ochii peste cap. Iepurele de aur a fost găsit acum ZECI DE ANI, se repede ea. Ca la un semn, porumbul începe din nou să se legene blând. Era un premiu îngropat pentru oricine urma indiciile din cartea AIA. Dar l-a găsit cineva. Iepurele de aur NU MAI E. Uitați de el.

Lionel și Maeve se privesc serios. *Asta VOR ei să crezi,* șoptește Maeve. Vezi tu, tot scandalul ăla și hărmălaia și aiurelile erau ca să ne pună pe noi, adevărații mascarazi, pe o pistă greșită. N-au găsit ADEVĂRATUL iepure. A fost o înșelătorie. ȘI TU, domnule, ai fost păcălit. Maeve îi adresează ultimul comentariu direct Donnei.

Lionel pare să aibă o revelație când soarbe din ceai și-i trece cana lui Maeve. Nu-mi spuneți, zice el, cu un rânjet larg pe mutră, dar știu ce sunteți voi doi: căutători ai CODULUI TWYFORD. Și nici măcar unii prea isteți.

Mușstar să se fi văzut pe fețele noastre, pentru că izbucnesc amândoi într-un râs isteric. Donna și cu mine schimbăm priviri încordate. Nu știu ce vrei să spui, pufnește ea. Lionel se șterge la ochi și spune De ce? De ce să cauți, când nu știi ce cauți?

Donna ridică din umeri nonșalantă, zice că am ieșit la plimbare și atât. Am explorat un buncăr vechi și trapa s-a închis întâmplător. Ați venit voi și

totu-i bine când se termină cu bine. Îmi aruncă o privire și încuviințez din spatele unui șervețel însângerat, cu nasul de două ori mai mare decât în mod normal și nu doar pentru că m-a lovit în față o trapă.

O, Doamne, chicotește Maeve. N-a fost chiar așa. Cum credeți că am știut că sunteți jos? V-am văzut din vârful dealului. E o priveliște frumoasă, adaugă Lionel. Se pot vedea cinci comitate într-o zi senină. *Ăsta-i un indiciu,* șoptește el. Ochii îi sclipesc când arată spre desenul mototolit (…) până când Maeve îi zice să tacă, moment în care el își drege vocea și împăturește repede desenul, ca să nu-l mai vedem.

V-am urmărit cu binoclul, sare ea. Ați spart porțile alea. V-ați croit drum prin câmpul ăla. V-ați așezat acolo, cu sandviciurile. După aia, v-ați holbat amândoi la ceva aici, pe jos. Ne-am minunat și noi, nu, Lionel? Ce să fi găsit? Nu iepurele de aur, aia-i comoara NOASTRĂ. Am urcat un pic mai sus pe deal ca să vedem mai bine, ca să vă zărim sărind într-o GROAPĂ.

.hhhhh înseamnă că nu vă prea grăbiți să găsiți iepurele, spun, puțin iritat de-acum, Maxine, cu toată vârsta lor.

Și atunci i-am văzut pe BĂRBAȚI, zice ea, și se încruntă la mine pe deasupra ochelarilor. Doi. Unul mai tânăr, unul mai bătrân. Ascunși. Vă urmăreau. Au ieșit în vârful picioarelor din porumb, s-au furișat până la trapă, au trântit-o și au fugit, ca și cum ar fi scăpat de voi de-a binelea. Să nu cumva să vă închipuiți altceva, spune Lionel, și acum sunt amândoi cât se poate de serioși, n-a fost în niciun caz un accident.

Cuvintele mi se opresc în gât. Văd expresia îngrozită a Donnei. Era suficient de paranoică de la bun început. Mă gândesc acum că avea toate motivele să fie. Maeve scutură resturile din cană și o șterge cu mâneca. De curiozitate, pufnește Lionel, ați găsit ceva jos? Ceva neobișnuit? Ceva? Jur că văd iepurele ăla uriaș țopăind prin poiană și apoi dispărând în rucsacul lor din pânză de cort.

O grămadă de nimic, dar dacă vreți să vedeți cu ochii voștri, n-o să vă oprim. În vocea Donnei răzbate o urmă de iritare. Îmi aruncă o privire chinuită, și face semn cu capul, noi trebuie să plecăm. Mormăi niște mulțumiri că ne-au scos din groapă.

Salutări oamenilor în negru, chicotește Maeve.

Fișier audio 99
Data: 18.06.2019 02:47

Calitate audio: bună

Mi-ar prinde bine un pui de somn, dar nu aici. Nu vreau să umplu de noroi și borș fotoliul comod al lui Nate.

Donna și cu mine am pornit rapid și în tăcere spre mașină. Îmi dau seama ce s-ar fi putut întâmpla dacă Lionel și Maeve n-ar fi fost obsedați de o vânătoare de comori de mult uitată și n-ar fi fost destul de băgăcioși să ne urmărească de pe deal. Am fi tot jos. Cine erau bărbații ăia? Aveau de gând să se întoarcă după noi sau să ne lase să murim acolo? Strâng volanul cu degetele învinețite. Donna se uită drept la drum, cu privirea fixă și bizară. În cele din urmă, îmi întinde un șervețel mototolit, dar las sângele să-mi curgă din nas. Cel mai bine.

Crezi că spuneau adevărul? întreb. Doar că ar fi putut să închidă EI trapa. Speriați că o să le găsim iepurele de aur. Să ne avertizeze?

Donna clatină din cap. Îmi aduc aminte cartea aia cu ilustrații, Steve. *Mascarada* de Kit Williams. Era artist. A făcut un ornament de aur în formă de iepure sălbatic. Destul de scump, se zicea, și destul de drăguț dacă-ți plac chestiile de genul ăsta. L-a îngropat, după aia a ascuns indicii în desene despre locul unde se afla. Cititorii trebuiau să urmeze indiciile și să-l dezgroape singuri.

E pornită pe depănat amintiri, așa că dau din cap și-mi țin fleanca.

Țin minte că mă uitam la televizor cu mama, când nu putea să doarmă de dureri de picioare. Râdeam de idioții ăia care băteau toată țara cu lopețile după ei. A fost ceva important la vremea aia, Steve. Mă mir că nu-ți aduci aminte.

Ridic din umeri, scot niște sunete neutre și mă concentrez la drum. Nu vreau să recunosc că la noi acasă Colin avea controlul deplin asupra televizorului, și el nu era mare fan al actualităților. Donna nu bagă de seamă tăcerea mea.

Mamei nu-i venea să creadă că sunt așa de mulți care își bat așa de tare capul pentru ceva atât de neînsemnat, zice ea. Dar dacă stai să te gândești, cartea aia a făcut oameni din toată lumea să caute ceva. Asta e, știi, un scop în sine. Căutarea propriu-zisă. Poate de-asta sunt unii care mai caută și-n ziua de azi. Încuviințez cu înțelepciune.

Steve, ideea e că desenele erau așa de criptice, că ani la rând n-a reușit nimeni să dezlege indiciile. Ăia care au dezgropat până la urmă iepurele au

avut informații confidențiale de la fosta iubită a artistului. Au găsit comoara fără să rezolve niciun indiciu. După câteva zile, alți doi au rezolvat pe bune puzzle-ul, dar era prea târziu. Poate că Lionel și Maeve au dreptate. Comoara chiar îl POATE alege pe cel care o găsește.

Vrei să știi ceva amuzant? Nu așteaptă să-i răspund. Artistul ăla. Cel care a ascuns iepurele a desenat indicii într-o carte de ilustrații care se chema MASCARADA și a așteptat ani întregi cât lumea căuta peste tot. Numele lui. Kit Williams. E o anagramă pentru *I will mask it*[1].

Mergem în tăcere. Din când în când, îmi mai curge sânge din nas. În degete se instalează o durere surdă de câte ori strâng de volan. Când Donna vorbește în cele din urmă, tonul ei e diferit, ca și cum ar prelucra ceva în minte.

Știi, Steve, de fapt Lionel și Maeve nu vor iepurele, nu? Nu asta caută ei. E o iluzie care le permite să creadă că pot fi împreună pentru totdeauna. O apărare în fața celei mai mari temeri. Despărțirea eternă a morții.

Întotdeauna a fost cea mai deșteaptă de laie A. Îi las cuvintele să se piardă în huruitul motorului. Văd cu coada ochiului că-și șterge lacrimile cu un șervețel folosit. Fac ce e de bun-simț să fac: mă prefac că n-am observat și schimb subiectul.

Codul Twyford duce la ceva valoros, măcar atâta știm, zic eu, convins că asta o s-o înveselească. Dacă e adevărat ce-au spus Lionel și Maeve, atunci cineva a încercat să scape de noi. Speriat de ce-o să găsim. Donna, dacă mă întrebi pe mine, peștele ăla e un indiciu. Să fi găsit misive tunelul cât ne jucam noi pe câmp? Ar fi putut rămâne blocată exact ca noi. Capturată de siluetele misterioase care-l păzesc de (…)

Și atunci îmi aduc aminte: portofelul vechi de piele pe care l-am găsit în tunel chiar înainte să fim prinși înăuntru. E în buzunar. Îmi iau inima în dinți să-i spun Donnei vestea bună, dar. Oprește acolo, Steve, zice ea trăgându-și nasul și îndesând șervețelul în scrumieră. Trebuie să fac ceva. Asta (…) e o distragere, o evadare. Dar eu trebuie să recâștig lucruri care sunt mai valoroase decât orice ar fi soluția Codului Twyford. Scuze, eu mă retrag.

(00:00:26)

Așa că nu mai zic nimic de portofel, o las la Morden și ea se îndepărtează de mine și de cod fără să arunce vreo privire în urmă. Vorbea despre fosta. Din Noua Zeelandă.

(00:01:43)

Mă duc la Nate. Pe A24, M25, A21. Încerc să-mi alung gândurile în ritmul drumului. Nu merge. Mă gândesc la jupâneasa MEA (…) cum unele locuri sunt mai îndepărtate decât cealaltă parte a lumii. De neatins.

Nu vreau decât să mă duc acasă. Doar că n-am casă, nu? Mai e Nate. A zis să nu (…), dar el e aur curat. N-ar refuza un prieten care e în halul ăsta, nu?

(00:00:19)

N-am fost niciodată în viața mea mai recunoscător să văd pe cineva. Nici nu pomenește de ce s-a spus înainte. Vede vânătăile și borșul și mă duce înăuntru. Asta înseamnă prieten adevărat.

Mă doare totul. Trebuie să pun capul jos. Mă întreb dacă e loc pe podeaua garajului. Să (…) mda, ușa nu e încuiată. N-o să se supere (……)

[*zgomot de fundal*]

Fișier audio 100

Data: 18.06.2019 03: 11

Calitate audio: bună

[*zgomot de fundal*]

Voce 1: Păi=

Voce 2: .hhh=

Voce 1: Am ()=

Voce 2: RĂMÂI ACOLO

Voce 1: () .hhhhh

[*zgomot de fundal*]

(00:00:44)

Voce 1: Nu-i ce crezi=

Voce 2: Ai zis că n-ai auzit niciodată de Codul Twyford, Nate=

Voce 1: Armă să-ți spun, Steve. Când erai mai (…)

Voce 2: Cum?

Voce 1: Calm. Relaxat. Codul nu e ceva în care să te arunci.

Voce 2: Toate cărțile astea, documente, ilustrații. Ai o adevărată investigație aici=

Voce 1: Noroc! Copiii cred că sunt nebun=

Voce 2: Dar (..) ȘTIAI că ne ocupăm de el=

Voce 1: Dacă era după mine, aș fi zis. Dar nu-i chiar așa de simplu. Suntem mai mulți care urmărim codul (…) Comunitatea e foarte

exclusivistă. Of, viața mea, Steve, nevastă-mea o să înnebunească dacă vede tot haosul ăsta. Mă duc să fac un ceai proaspăt=

Voce 2: Lasă astea, Nate. Ascultă. Tu. Eu. Donna. Te-ai întrebat vreodată DE CE faci așa ceva?

Voce 1: Ca un puzzle, în=

Voce 2: NU. Tu o faci din Kos lui misive. MISIVE=

Fișier audio 101
Data: 18.06.2019 03:39
Calitate audio: bună

hhhh hhhh .hhh hhh .hhhh hhhh

Dacă era o persoană în care credeam că pot să am încredere, era Nathan. Scuze, Maxine. Trebuie să șterg fișierele astea. În caz că ar cădea în mâinile cui nu trebuie. Dar nu pot să-mi aduc aminte ce e ce. Doar numere. Nimic despre. Gata, ultimele cinci, șterse.

(00:00:54)

.hhhh hhhh în ce mama *n*[EXPLICIT]*ii* m-am băgat? Ai zice că mi-am învățat lecția acum mulți ani, datorită Harrisonilor. Adevărul e, Maxine, că nu întotdeauna ce te bagă în ceva e și ce te ține acolo.

(00:03:02)

Frații Harrison, Andy, Razor Ray și John, aveau fiecare felia lui din afacere. Oamenii lor, bunurile lor, modul propriu de lucru. Asta nu înseamnă că nu ne mișcăm în interiorul organizației. Am început cu Andy și cu el mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului. M-am considerat întotdeauna mâna lui dreaptă. Am un mare respect, până în ziua de azi, pentru felul cum aborda el lucrurile. Om de afaceri foarte perspicace. Planificator. Avea aspirații să intre cu totul în legalitate. N-a reușit niciodată. Totdeauna concentrat pe următoarea mare afacere. Niciuna nu era suficient de mare. Blestemul ambiției (…..)

Din când în când, ajungeam cu Razor Ray. El preluase de la bătrân afacerea de protecție. Avea prezența și sticla, dar situația se schimbase față de vremea bătrânului. Protecția era o piață pe moarte, iar el nu prea avea alte talente. John, cel mai mic dintre frați, era cu doar câțiva ani mai mare ca mine. N-avea stare. Un spirit liber. Călătorea. N-avea prea mare influență în familie. Se străduia să-și facă un nume, până a început să facă bani

aducând transporturi din Olanda. Trebuie să spun că atunci au început să-l bage în seamă.

Toți trei se băteau pentru aprobarea bătrânului Harry, până în ziua în care a murit (…..) Era un *n[*EXPLICIT]*c* dezgustător. Dacă se certau frații între ei, știam toți, dar dacă se certau cu el, o ștergeam. Încă mai am în minte imaginea vie a Patriciei, jupâneasa lui Harry, mama băieților, întinsă peste Ray, ferindu-i capul și țipând până i-a dat sângele pe gât. Doar ca să-l împiedice pe Harry să-i împrăștie creierii cu un ciocan. Știa că nu i-ar face același lucru și EI, ținând cont de ce i s-ar fi întâmplat la pârnaie dacă intra acolo ca ucigaș de nevastă. În schimb, *r*[EXPLICIT]*ul* nenorocit i-a făcut zob Mercedesul. Dacă mă-ntrebi pe mine, au scăpat cu bine toți în ziua aia. Erau vremuri nebune. Tot .hhh hhh grozav să fac parte din ceva.

(00:01:12)

Maxine, unul dintre lucrurile pe care le-am învățat de la Harrisoni e că sergentul Panică te omoară mai repede decât cel mai zdravăn polițai din forțele metropolitane. Dacă trebuie să ascunzi ceva, ține-l în mișcare, ține-l în fragmente mici, ține-l la vedere. Numai ține-l.

Fișier audio 102
Data: 18.06.2019 03:56
Calitate audio: bună

Am pornit înregistrarea ca să-ți spun ce s-a întâmplat la Nate, dar am ajuns să vorbesc iar despre Harrisoni. Asta numești tu deviere, Maxine, și-ți cer scuze. Doar că uneori durează ceva până asimilezi lucrurile care se întâmplă și e mai simplu să vorbești despre ceva ce e deja încheiat și prăfuit. În trecut.

Stăteam acolo, în bârlogul lui Nathan. Aveam nevoie de un loc unde să mă întind. Să nu-i umplu fotoliul de noroi. Ușa de la garaj era descuiată. Nu zisese să nu intru (…) așa că am împins-o ușor și s-a deschis. Lumina e aprinsă, dar nu mă întâmpină nici vreo mașină, nici aparate vechi de bucătărie. E o încăpere cu cărți din podea până în tavan. Un computer pe un birou, înconjurat de hârtii, dosare, mape. Fotografii. Hărți. Un adevărat birou de șoarece de bibliotecă.

Le văd din prima. Limpede. Alea trei litere. Sunt peste tot. Pe toate cărțile. Pe toate suprafețele. Peste tot prin încăperea aia, combinația aia foarte specială. T y f. Twyford colo, Twyford dincolo, Twyford, Twyford. O

încăpere dedicată Codului Twyford.

ZDRANG o tavă de ceai cade pe podea în spatele meu. Sar de șapte coți. Mă întorc. Biscuiți, farfurioare, zahăr peste tot. Nate. Încremenit.

Gura căscată. Șocat până-n măduva oaselor că i-am descoperit secretul.

Sunt furios. Nici măcar nu-s furios pe el. Credeam că pot să ochesc pe cineva dacă nu e 100% cinstit. Dar mai mult de-atât, că pot să depistez cine e suspect.

De ce să mintă? De ce să mintă de la bun început? Despre ce altceva a mai mințit?

(00:01:18)

Nate strânge cești le și farfurioarele sparte. Mormăie că nevastă-sa n-o să fie mulțumită. Tot mai vrei o ceașcă de ceai, Steve? Pot să mai fac un ceainic. NU, spun. Vreau adevărul. În cele din urmă, obțin explicația lui jenată. E căutător al codului Twyford. Îl urmărește de ani în șir, cu intermitențe.

Îi zice consorțiu de fotoliu. Îmi arată canalul de chat vechi pe care la găsit Donna, numai că e doar o fațadă care să-i alunge pe căutătorii pe Google™ leneși, zice el. Dă clic unde trebuie și ajunge pe o pagină secretă unde le scrie altor membri ai grupului. Cercetează toți cărțile lui Edith Twyford și discută între ei teoriile. Ce voia să spună proprietarul binevoitor al căsuței când a recitat lista aia cu lucruri pe care vor să le găsească oamenii – opere de artă neprețuite, un portal în timp, aur furat, tehnologie extraterestră, chiar și un leac pentru cancer.

Ai studiat asta ani la rând, Nate, deci ce e? îl întreb. Ce căuta misive și ar fi putut să (…) era cât pe ce să zic ar fi putut să fie omorâtă pentru asta, dar s-a întâmplat altceva. *E posibil să fi găsit?* Șoptesc. Dar Nate n-aude, e cu ochii lipiți de ecran.

Mijesc ochii mai de-aproape. Pentru mine, nu-i decât o amestecătură de litere mici. *Uite,* șoptește el, *e o postare nouă:* Edith Twyford a creat o mașinărie antigravitație cu tehnologie furată de naziști și a ascuns-o după război. Codul Twyford duce direct la ea. Imaginează-ți, Steve. Îi sclipesc ochii, rânjește ca nebunul, îi place la nebunie.

Ce mama *n*[EXPLICIT]*ii*? Pentru el e un joc. Derulează în sus și în jos; uită că sunt acolo. Parcă-l văd acum ani de zile, cu gluga pe cap, fără să vorbească din Kos că nu poate să audă nimic din cauza muzicii. Îmi aduc aminte ce-a zis Donna despre cod, că e o distragere, o evadare. Nate a

înlocuit o rută de evadare cu alta.

De-acum sunt circumspect. Simt portofelul vechi de piele în buzunar. Oare Nate ar recunoaște numele? Dar nu. Nu mai am încredere în el și-mi țin gura.

În loc de asta, fac un pic de tatonare. Membrii consorțiului ăstuia, să zicem că descoperă un străin care se apropie prea tare de un indiciu important. L-ar (…) lăsa să moară pe undeva (…) într-un loc izolat? Nate își smulge privirea de la monitor și râde de parcă aș fi insinuat cel mai caraghios lucru cu putință. Noi analizăm cărțile și stăm de vorbă online, Steve. Asta-i frumusețea internetului, poți să te duci unde vrei, din confortul casei tale.

Când spargem codul, zice el, și se referă la consorțiu, nu la el și la mine, îl împărtășim. O să întreb dacă poți să te înscrii și tu, Steve, numai că e jenant. Vezi tu, cu cât suntem mai mulți, cu atât mai mică va fi partea fiecăruia. Numărul de membri e limitat strict. O spune de parcă nu mi-aș fi petrecut toată viața în organizații interlope unde fiecare *b*[EXPLICIT]*u* e pe cont propriu.

A, și să vezi, Maxine, e și SHELL cu ei. ȘTIAM că e ceva dubios la ea. Nate spune că nu e serioasă, dar acum, că băieții au plecat de-acasă, îi place să aibă un mic hobby.

E în interesul nostru să-i trimitem la plimbare pe outsideri, încearcă să explice Nate, și asta trebuia să facem și cu tine. Dar tu ești un vechi tovarăș, Steve, și ai probleme. Shell și cu mine știam ce important e să le rezolvi în ritmul tău. De-asta am venit cu tine la căsuța Twyford, ca să-ți oferim un deznodământ.

(00:02:18)

.hhh hhh Deci Nate m-a mințit, Donna a plecat, Shell n-a fost niciodată de partea mea și eu am coduri, hărți și acul trist din care nu pricep nimic. Dar stau aici, pe canapeaua veche a lui Nathan și în capul meu tot nu e decât un singur lucru: ce s-a întâmplat cu misive?

Fișier audio 103
Data: 18.06.2019 05:28
Calitate audio: bună

[*zgomot de fundal*] .hhh (au) Locul din spate pe o pârtie de plastic. N-am

prea dormit. Stradă liniștită. Sper că înseamnă că polițaii nu se apropie.

Practic, asta se consideră vagabondaj. Închid .hhhh.

(00:01:43)

Era târziu, dar n-am terminat cu Nathan. Îi pun întrebări în rafală și, ce-i al lui, e-al lui, răspunde. După tot ce-a făcut, de ce nu pot să-l urăsc? Sesiunile de discuții de grup pe care ne-au obligat să le facem la vale mustar să mă fi înmuiat.

(00:00:14)

Se pare că a fost șocat când am apărut cu harta la ușa lui în seara aia. N-am reușit să gândesc destul de repede, Steve, spune el. N-am știut ce să spun. Adevărul e că în căsuța Twyford nu e nimic. Proprietarul e membru al consorțiului. Știa că venim. În adâncul sufletului, sunt încântat, Maxine, pentru că n-am avut niciun moment încredere în tipul ăla binevoitor. Măcar nu mi-am pierdut cu totul flerul.

Nate zice după aia că harta Dorsetului pe care-am găsit-o în caseta cu pește e o pistă falsă. Bătrânica a creat codul ca să ascundă ce avea de ascuns departe de orice loc care are legătură cu ea. Asta-i ideea, zice el.

În consorțiul ăsta, întreb eu, n-ar putea un membru să fi spart codul, poate chiar acum mulți ani? Să fi găsit ce-a ascuns Twyford și să se fi retras, lăsându-vă pe restul împotmoliți? Cu siguranță nu, răspunde el și ridică din umeri. TU ai face așa ceva, Steve? Știu că eu nu.

Deci, Nathan, zic io, și-i folosesc numele întreg, ca să știe că vorbesc serios. Nu mă interesează consorțiul vostru sau unde duce codul. Ce fac eu, investigația asta, este ca să aflu ce s-a întâmplat cu misive. Mă mai ajuți?

Oftează din toți rărunchii. Nu pot să-mi dau seama dacă e un da, dar nu e un nu, așa că merg mai departe.

Misive avea un exemplar din *Șase pe dealul Goldtop* pe care l-a umplut cu scris de mână și tot felul de detalii. Urmărea codul când ne-a dus la borta morii în 1983. Nu exista internet și niciun consorțiu pe-atunci, îl urmărea pe cont propriu. Ne-a dus la baza aeriană Tarrant Rushton (…..) Aproape că-i spun de tunel, de peștele de pe perete, de portofel, de trapă (…), și a dispărut. Deci unde s-a dus?

Nathan rămâne tăcut multă vreme. Apoi mă privește direct în ochi. Steve, unde s-a dus ea s-ar putea să n-aibă nicio legătură cu codul.

Fișier audio 104

Data: 18.06.2019 08:54
Calitate audio: bună

Sunet de apel.

Interlocutor: Bună, Steve. N-ai mai trecut pe la bibliotecă de o veșnicie. E totul în regulă?

Sursa: Am fost doar plecat un pic.

Interlocutor: Aaah… a fost frumos?

Sursa: .hhhh hhhh (…..)

Interlocutor: A (…) păi, am studiat ilustrația de pe peretele lui Edith Twyford. Pot să-ți povestesc ceva?

Sursa: OK, Lucy, dar=

Interlocutor: ACUM, am avut DREPTATE, NU e un Kandinsky autentic. Sper că stai pe scaun, Steve, pentru că nu sunt 6 cercuri. Sunt 11. Da, UNSPREZECE. Pentru că imaginea pe care ai studiat-o tu a fost decupată. Asta nu e. E mult mai largă. Deci de CEALALTĂ parte a bibliotecii vezi un al doilea desen, FOARTE asemănător. Sunt pereche. Nimic neobișnuit, oamenii cumpără de multe ori dubluri. Steve, sunt ÎNCĂ 5 cercuri în al doilea tablou. Dacă mergem pe teoria ta, că reprezintă table de darts cu zone umbrite, pot confirma că numărul zonelor pe care le-ai identificat este, de fapt, așa (..) 5, 3, 2, 4, 2, 5, 2, 5, 9, 3, 2.

Sursa: E (…) interesant, dar, Lucy, nu vreau să=

Interlocutor: Le-am adunat=

Sursa: 42.

Interlocutor: (…) Da, 42. Și știi ce e 42?

Sursa: ()=

Interlocutor: Este CEL mai extraordinar număr din tot universul.

Sursa: Zău?

Interlocutor: Of, Doamne, n-ai citit *Ghidul autostopistului galactic.*

Sursa: E o carte cu *Cei Șase Extraordinari?*

Interlocutor: [*zgomot de fundal*] Steve, ești FOARTE amuzant. NU. E un roman nebunesc, o comedie SF scrisă de un cu totul alt autor. Douglas Adams (…..) oricum, în carte e un computer care se numește *deep thought* care generează răspunsul pentru viață, univers și tot. E 42. Adams susține că a ales numărul la

întâmplare, pentru că e AȘA de fără haz, că e amuzant. Dar matematicieni, statisticieni și mistici din toată lumea sunt de acord cu deep thought. Chiar e un număr semnificativ.

Sursa: Să ()=

Interlocutor: De exemplu, în japoneză, 4 și 2 sunt pronunțate și ni. Dacă pui astea două cuvinte la un loc și spui SHINY, ăsta e cuvântul care înseamnă A MURI. Tot așa, și asta o să te dea pe spate, dacă aduni toate numerele de pe un zar, adică de la 1 la 6, obții=

Sursa: 21=

Interlocutor: Corect. Asta înseamnă jumătate din 42. Deci dacă ai două zaruri, ai 42. Numai că singularul de la zaruri e zar. Două zaruri înseamnă 42. Mai e ceva legat de 42 și în cabala, dar prietenul meu evreu e plecat, așa că nu pot să confirm nimic deocamdată.

Sursa: Și 42 de limbi. Cărțile lui Edith Twyford sunt traduse în 42 de limbi. Seria *Cei Șase Extraordinari* are 21 de cărți=

Interlocutor: Trebuie să-i dublezi pe *Cei Șase Extraordinari* ca să obții 42 și dublul lui 6 e scorul maxim pentru DOI ZAR .hhhhhhh

Sursa: Desenele alea au fost făcute de soțul ei, Edward Barnes. Ești la bibliotecă?

Interlocutor: Nu, pe drum =

Sursa: Ne vedem acolo la 11.

Încheierea convorbirii.

Fișier audio 105
Data: 18.06.2019 09:34
Calitate audio: bună

Am dormit în Volvo™, nu? Degetele zgâriate și umflate. Fața vineție și albastră. N-am unde altundeva să mă duc. Mi-am pierdut slujba, nu pot să mă întorc la hostel, nu pot să vorbesc cu Maxine, Donna, Nate (…) Rămân rapid fără parale (…) Doar eu și codul de-acum. Tot restul s-a dus. Mă rog, aproape tot restul.

Fișier audio 106

Data: 18.06.2019 09:41
Calitate audio: bună

Tocmai am închis telefonul cu fii-miu. O discuție despre diverse. Am vorbit trei minute întregi. Când îi aud vocea, simt cum pieptul mi-e cuprins de căldură. Chiar și când înșiră motivele pentru care nu ne putem întâlni și de ce nu vrea să-l (…) E ciudat că vocea cuiva poate avea un asemenea efect. Vorbește foarte bine. Cu totul altfel decât mine. Și și scrie minunat. Știu pe dinafară cele trei mesaje și două e-mailuri ale lui. Mă scutește să încerc să le tot citesc. Am multe pentru care să le mulțumesc maică-sii și tatălui lui vitreg. L-au trimis la o școală privată unde a învățat totul (…) mda, băiatul MEU a fost la o școală privată. S-a ales cu o perspectivă (…) normală asupra lumii .hhhh hhhh. Ce o fi gândind el despre mine?

(00:02:19)

Maxine, tu știi că Andy Harrison ne-a luat la el. Că ne-a învățat tot ce trebuia să știm. Cum să folosim cuțitul și furculița. Cum să ne bărbierim. Cum să ne adresăm celor mai în vârstă și celor mai presus de noi. (…) Dar știi care-i cel mai bun lucru pe care l-a făcut pentru noi? Ne-a cumpărat costume. Cămăși, cravate, pantofi ca lumea, toate cele. Nu din prima. A trebuit să ne străduim. Să părem suficient de maturi să ne vedem de treabă. Dar când l-am primit pe-al meu, un amestec de lână de la Burtons. Umeri drepți, dunguțe discrete (…) care eram când am plecat din apartamentul de la Girton, (…) Colin, tata, mama în urmă. Am luat-o de la capăt. Mda. Mă uitam în oglindă la un armă seacă tânăr elegant (…) și nu-l recunoșteam.

Fișier audio 107
Data: 18.06.2019 10:45
Calitate audio: bună

Biblioteca se deschide azi la 11. Am stat în mașină în timp ce lumea se mișca zgomotos pe lângă mine. Eu îi văd, dar pe mine nu mă vede nimeni. Asta se cheamă la vedere, Maxine. Sunt doar un bătrân într-o mașină veche, vorbind în telefonul lui fiu-su.

(00:02:30)

Andy gândea foarte bine în perspectivă. Până ne-a mutat în anexa lui, Harrisonii supraviețuiseră anilor 1950 și 1960 prinși între cele mai de

succes bande din Londra. Când au fost toți tăiați sau trimiși la pârnaie, au venit cartelurile. Cei mici s-au mutat de-acolo. Bătrânul Harry nu mai putea inspira teamă ca altă dată. Un alt motiv pentru care a pierdut din piață în mod constant de-a lungul anilor.

Andy n-a făcut aceleași greșeli. Vezi tu, cu bătrânul Harry avea doar legătura de sânge. Dar familia e limitată, zicea el. Ai o grămadă de loialitate, dar nu și prea multă pricepere. Gemenii Kray știau asta. Familia Richardson știa asta. Or fi fost ei eliminați de turnători, dar măcar au făcut un ban. Harry nu și-a format niciodată o echipă propriu-zisă, așa că afacerea lui s-a destrămat. Dar Andy avea planuri. Ne-a mutat la el.

Acum mai înțeleg ceva, cu avantajul vârstei. Andy și soția lui, Sonia, se cuplaseră încă din adolescență, dar n-aveau copii. Ray, homosexual fiind, n-avea cum să ajute familia din punctul ăsta de vedere, iar John bătea lumea în lung și-n lat și nu s-a așezat niciodată la casa lui. Așa că noi eram băieții lui Andy. Puștii lui. Înlocuitori de fii. Asta, până a venit pe lume, la începutul anilor 1990, Micuțul Harry, sau Micul H, cum îi spuneam noi. Ive F. A costat o avere chiar înainte să se nască.

După Micul H, îndrăznesc să spun că Andy a înțeles de ce insista așa de mult bătrânul cu legăturile de sânge. Cu timpul, toți ne-am prins de schimbare. E ciudat cum reușește un copilaș să-i facă să se simtă pe bărbați (…) care-i cuvântul ăla caraghios? (…) Sorbitură. Unul dintre băieți, Anthony, a plecat după câțiva ani. Zicea că de când cu Micul H, Andy îl trata mai degrabă ca pe un angajat decât ca pe un membru al familiei.

Să nu-ți treacă ȘI ȚIE așa ceva prin cap, mi-a spus Andy când i-am povestit. Tu ești tot băiatul meu, Smithy. I-o legătură specială între tine și mine. Suntem tată și fiu, dar legătura-i mai bună decât aia de sânge. Din Kos că tu nu-ți poți alege familia de sânge și eu te-am ales pe tine. Ești al meu.

(00:01:57)

Ciudat. Acum înțeleg. Atunci a încetat să-mi mai spună MICUȚUL Smithy. Micul H mi-a luat numele și locul. Voia să-i pună lumea la picioare Micului H și eu eram doar o parte din lume. La fel simt și eu față de băiatul meu acum. Ți-ai da viața pentru ei, atâta tot. Dar după bătrânul Harry, asta merge în ambele sensuri. Îi aud acum vocea limpede ca și cum ar fi pe scaunul de lângă mine. Dacă-i iei gâtul unui *l*[EXPLICIT]*u,* ai face bine să-i iei gâtul și *l*[EXPLICIT]*ului* de fiu-su sau ești și tu un *t*[EXPLICIT]*s* ca și

mort (…) Mda, un poet urban era bătrânul Harry.

Fișier audio 108
Data: 18.06.2019 11:09
Calitate audio: bună

Voce 1: Dacă ERA soțul lui Edith, atunci trebuie să fi fost un artist foarte talentat. Uite, o să-ți arăt pe ecranul mare.
Voce 2: Putem folosi camera asta, Lucy?
Voce 1: Da (..) mă rog, Lorraine e liberă, așa (..) Uite și celălalt desen. Mărește-l și (….) cerc, cerc, cerc=
Voce 2: F::::::::: (…) Doamne, Dumnezeule.
Voce 1: 5, 3, 2, 4, 2, 5 (..) 2, 5, 9, 3, 2. Face 42.
Voce 2: Și 42 înseamnă două zaruri, deci moarte. Poate fi o instrucțiune să ucizi?
Voce 1: O::::h, asta-i tare sumbru, Steve. Poate. Totuși, mai e ceva. 42 este unghiul unui curcubeu. Și toți știm ce e la capătul curcubeului=
Voce 2: Comoara.
Voce 1: Codul ăsta Twyford al tău poate fi o îndrumare spre comoara îngropată și noi suntem SINGURII oameni din TOATĂ lumea care știm despre el. Închipuie-ți și tu!
Voce 2: M:::::m.
(00:00:42)
Voce 1: Hei, Steve, ce-ai pățit?
Voce 2: A, m-a (…) lovit o mașină=
Voce 1: LOVIT O MAȘINĂ=
Voce 2: Sunt bine. Pare mai rău decât e. Abia dacă mai simt. Am fost la un vechi prieten. Cel cu care mă certasem. Cum mi-ai sugerat tu.
Voce 1: El ți-a făcut AȘA CEVA?
Voce 2: NU. Nate n-ar face rău nici unei muște. Am stat de vorbă, atâta tot. S-a dovedit că nu e cine credeam eu că Mi-a (..) ascuns ceva (….)
Voce 1: TU le ascunzi lucruri altora?
Voce 2: (…) Uneori.
Voce 1: .hhh hhh Cred că ni se întâmplă tuturor. Uită-te la Edith Twyford, așa de nevinovată în biroul ei. Tablourile din spatele ei, un mesaj codificat pentru niște străini din viitor. Ochii ăia. Expresia aia.

Ascunde ceva.

Voce 2: Și totuși, de ce să plaseze indicii, Lucy? De ce să nu dezvăluie direct secretul sau să se asigure că nu va fi niciodată descoperit?

Voce 1: Asta-i întrebarea. Ar putea fi ceva IMPORTANT, nu crezi? Ceva ce TREBUIE să știm. Ceva ce AVEM NEVOIE să știm. Și atunci, de ce e așa de secret? Ar putea fi consecințele așa de mari, că oameni puternici vor să rămână secret? Chiar și acum, după 80 de ani?

Voce 2: Ceva ce a vrut să spună. Dar n-a putut. Viața sau o moarte cumplită.

Voce 1: 5, 3, 2, 4, 2, 5 (..) 2, 5, 9, 3, 2.

Voce 2: E ceva ce ar putea fi de ajutor (…) Știu unde e. Trebuie doar să mă întorc să-l iau.

(00:02:21)

Voce 1: Când ai făcut dus ultima dată, Steve? Când ți-ai spălat hainele?

Voce 2: A, da, mirosul. Pete de noroi. Mi-am pierdut cheile de la casă (.) am dormit în mașină (….)

Voce 1: Uite. Ăsta-i cardul meu de la sala de sport de-alături; e deschisă nonstop. Fă un duș acolo. Clătește-ți pantalonii. Înțeleg că oamenii care sunt (..) între două adrese (.) dorm în nișe, dar nu de la mine știi. Ține-l până te pui pe picioare. Și uite (…) cumpără-ți ceva de mâncare, cosmetice, ce-ți trebuie.

Voce 2: Lucy (….) nu știi cât înseamnă pentru mine=

Voce 1: Nu poți să rezolvi Codul Twyford fără o masă bună și un somn sănătos, nu?

Fișier audio 109
Data: 18.06.2019 18:17
Calitate audio: bună

Scuze, Maxine. Din clipa în care te-am cunoscut, am știut un lucru. Și lucrul ăsta nu s-a schimbat. Nu acum. Nu după tot ce s-a petrecut. Nu după tot ce O SĂ se întâmple (…) Niciodată. N-o să mă întorc. Poate crezi că te-am dezamăgit, dar nu știi toată povestea. Într-o bună zi, o să-ți explic. O să-ți trimit un mesaj. Cumva.

Fișier audio 110
Data: 18.06.2019 19:39

Calitate audio: bună

Stau în vestiarul de la sala asta. Nu-i personal prin preajmă. Am validat cardul lui Lucy și am intrat. Câțiva armă seacă pe benzile de alergat.

Cu căști în urechi. În lumea lor. Dac-aș fi avut în gând să șutesc ceva din echipamente, aș fi putut aduce afară un camion și plecam cu el cât ai clipi. Lucy e aur curat. Știe o mulțime de lucruri și are niște teorii interesante. Ca și cum ar fi profesoară. Ca misive (…) două minți sunt mai bune ca una și așa mai departe.

Am trecut pe la Spar înainte să vin aici. Am luat o sticlă, ieftină ca braga. Vodcă ucraineană. De la bibliotecă la Spar la sală, am fost azi cu ochii praștie. Aveam nevoie de timp ca să-mi dau seama dacă sunt urmărit. Să văd dacă am vreo coadă înainte să fac orice. Chestia asta e teritoriu familiar pentru mine. Înveți multe făcându-le chiar tu. Și am învățat cum să depistez o coadă fiind chiar eu coadă.

Fișier audio 111
Data: 18.06.2019 20:40
Calitate audio: bună

Dușul ăla a fost cel mai bun din viața mea. Mi-am atârnat țoalele să se usuce în saună. Costum la mâna a doua de la Armata Salvării. Guler și coate lucioase. Pantalonii scurtați cu Velcro™. Cei puternici sunt căzuți de-a binelea. Mă instalez aici cu o băuturică înainte de culcare.

(00:04:02)

Andy Harrison m-a învățat să conduc mașina. Noi n-am avut niciodată o mașină a familiei, așa că nici măcar n-am atins un volan înainte să mă ia el cu Fordul lui Capri în două nuanțe, maro și bej, pe drumul spre casa din Merton. Ce mai moment a fost și ăla! M-am simțit liber, am simțit că dețin controlul, m-am simțit puternic. Nu mai eram Micuțul Smithy, eram o parte dintr-o mașinărie puternică. După mașină se întorceau capetele, dar eu eram nevăzut, invizibil (…) anonim.

Nu știa nimeni, din Kos că mi-am ținut gura toată viața, dar Andy fusese diagnosticat cu epilepsie și i se spusese fără ocolișuri să nu mai conducă. Așa că m-a învățat pe mine, în susul și-n josul străzilor liniștite din jurul casei din Merton. S-a văzut de la bun început că eram făcut pentru asta. N-a

trebuit să-mi arate nimic de două ori, asta-i sigur. Dar aveam nevoie de un permis legal și testul era cu totul altă poveste. Cum să citesc numerele de înmatriculare, ca să nu mai vorbim de semnele de circulație? A fost ideea lui Andy să se ducă frati-su, John, să dea examenul în locul meu. El urma să-l ia pe bune și, din avion, semăna destul de bine cu mine ca să meargă treaba. A mers.

Și o spun chiar eu, m-am apucat de treabă ca un câine de os. Că avea șofer personal nu-i afecta niciun pic afacerea. De fapt, îi dădea un aer de putere și amenințare, cu mult înainte să și-l câștige prin reputație.

De-a lungul anilor, mi-am făcut și eu un nume. Nu conducând repede sau evaziv, deși pot să fac și asta, ci cu abilitate și strategie. Urmărindu-i pe cei pe care familia voia să-i țină sub supraveghere. Uneori, câte un fost rival, sau vreun parvenit, dar cel mai des era câte unul de-ai noștri. Așa cum o să vă spună oricine din branșă, cea mai mare amenințare vine întotdeauna din interior.

Un lucru respectam la Harrisoni. Se asigurau întotdeauna de două ori că pot dovedi vinovăția cuiva înainte să-i ia gâtul. Foloseam mașinăriile alea de dictare. Casete micuțe. Ușor de ascuns, de transportat și de distrus. Când știam că un mardeiaș s-a întins la cașcaval sau lucra pe șest pentru un rival, îl înregistram când lua mita sau vorbea de rău familia și puneam înregistrarea la volum maxim în timp ce (…..) în timp ce-și căpăta desertul. Asta-i ceva principial, onorabil. Departe de armă seacă din bandele de-acum.

(00:00:31)

[*zgomot de fundal*] Vodca merge de minune pe gât. M-am mutat într-o nișă, cum a zis Lucy, și are dreptate. Foarte încăpătoare. Poți chiar să te întinzi pe bancă. Unul dintre puținele avantaje când ești scund. Mi-am adus gențile aici, în siguranță. Nu-i nimeni în jur. Oricum, nimeni căruia să-i pese. Poate citesc ceva din șase pe insula diavolului mai târziu. Mă adoarme.

Fișier audio 112
Data: 18.06.2019 22:00
Calitate audio: bună

(Ascultă) ascultă aici (……) așteaptă.

Fișier audio 113
Data: 18.06.2019 22:01
Calitate audio: bună

Trebuie să înregistrez asta. E (…) e. Doar ascultă. De aici. Începe acum. (00:00:57)

Masca e alb tropical. Smarald aprins. Răzbunarea e bună. Revoluție la orizont. Firma va plăti. Caradoc e rege. Batory în Bonaventure.

Fișier audio 114
Data: 19.06.2019 05:31
Calitate audio: bună

Ce-i cu oamenii ăștia? Ceasul spune 5 jumate [*DecipherIt™ ref temp 514764-08661*] și tot *n*[EXPLICIT]*ul* de vestiar e ca Piccadilly Circus. Din fericire, apucasem să dorm mai devreme. Să fi fost oboseala. *R*[EXPLICIT]*ul* ăla de vodcă. Asta era? Nu. Am adormit cu insula diavolului pe bărbie. A, da. Da eram și bine făcut. Să fi visat? (…) Mda, iconiță nouă (…), dar trebuie să faci update le ai os ca să deschizi fișierul. *R*[EXPLICIT]*t*.

Unde eram? Pagina aia. Copiii dăduseră iama în cămara secretă a mătușii Honoria ca să se aprovizioneze pentru o excursie.

„Minunată această șunculiță curată”, *afirmă Edward. Avem lângă bucătărie țelină, rodii, o plăcintă înecată cu aspic lucios.*

Sunt multe alimente raționalizate. Avem limitări, dar avem puțină rațiune împotriva nesațului. Sophie respinge această zburdălnicie.

Băiatul urâcios nu are răbdare; exasperant, are egoismul s-o trimită efectiv buimacă unde nu are rost. El vrea o limonadă, unt, tarte, iaurt.

„E lăcomie”, *a obiectat rațional, în zadar oripilat, nu trist, fratele.*

Intră Rose, mai atentă; vine apoi Piers, liniștit; apoi tânăra Iris, cu altă rochiță apretată, distrusă oricum cu escalop.

„Refuz, e gogomănie, e banditism”, *a tunat oripilată Rose.* „Yala închisă ne blochează. Oare nu avem vreo escapadă nouă tare urgentă? Răul Edward trebuie să înțeleagă”.

Nu era vorba de smaralde, răzbunare și revoluție? Ascunse pe undeva, printre cuvinte. Și încă ceva (…) Am citit direct. Pur și simplu () N-a fost niciun chin. Acum trag adânc aer în piept, mă concentrez, sunt atent la citit și pare logic. Azi-noapte am citit rândurile ușor, dar n-aveau nicio noimă.

Fișier audio 115
Data: 19.06.2019 06:27
Calitate audio: bună

Aștept să se calmeze înainte să-mi arăt mutra afară din nișa asta. Mă simt destul de slăbit. Nu de la băutură, deși (…) Mă tot gândesc. Am fost doar eu în asta? Doar eu. Mi-am imaginat? O iau razna? Ca în *Împăratul muștelor,* când Simon vorbește cu un cap de porc putrezit, care face tot felul de comentarii.

Din Kos că sunt multe care nu se leagă. Din momentul în care a tras lângă mine autobuzul ăla verde, acum mulți ani, când mergeam spre școală. Nu existau autobuze verzi unde stăteam noi. Îmi aduc aminte cum m-am uitat în compartimentul pustiu de jos al autobuzului. La geamul care desparte șoferul de pasageri. Jaluzeaua jumătate ridicată, jumătate lăsată. Spatele scaunului pe care stătea șoferul. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai sigur (…) că nu stătea nimeni pe scaunul ăla. Și totuși, în clipa în care am pus piciorul pe bordură, autobuzul a pornit huruind pe drum.

Dacă în ziua aia n-ar fi existat un autobuz verde, cum aș fi găsit cartea în el? Dacă n-aș fi găsit niciodată *Șase pe dealul Goldtop,* atunci misive n-ar fi avut cum să mi-o ia și (…) în fine, tot restul. Îmi pierd mințile, Maxine? Așa se întâmplă? Țăcăniții din aripa D, care țipau, urlau, băteau toată noaptea. Își aduceau aminte *r*[EXPLICIT]*i* care nu s-au întâmplat până când nu mai erau în stare să-și dea seama ce e și ce nu e real*?*

(00:01:47)

Trebuie să-mi scot cumva *r*[EXPLICIT]*ile* astea din cap. Trebuie să fi fost real. Trebuie să fi fost.

Fișier audio 116
Data: 19.06.2019 08:58

Calitate audio: bună

Pantalonii sunt încă umezi, dar frumoși și calzi. N-am nicio coadă. Convins de asta. Aproape ora 9 [*DecipherIt™ ref temp 510229-13151*]. Trebuie să plec acum, dar e ceva care mă împiedică. Știu ce e. Nu vreau să-l văd. Prea devreme. Nimic de spus. Sau prea multe de spus și prea puține cuvinte. Acu îmi vine să-l bat de să se *c*[EXPLICIT]*e* pe el, acu' (…) nu știu. Trebuie să văd dacă nu cumva cartea lui misive e ascunsă sub gunoiul lui adunat de zeci de ani. De ce nu mă duc pur și simplu? Sau să-l sun? Am numărul lui. De ce anume mi-e frică?

(00:00:12)

O să-ți spun ceva. Mai e un loc unde trebuie să (…) o să mă duc în loc de asta. Să aduc un omagiu.

.hhhh hhhh Pot să las baltă asta și să mă întorc? Să-mi cer scuze de la Maxine. Să caut un job nou. Alt hostel la care să mă cazez. Să mă prefac că nu s-a întâmplat niciodată ce s-a întâmplat. Pentru că, sincer să fiu (…) nu știu. M-am uitat la paginile alea aseară și am văzut ceva. M-am uitat din nou azi-dimineață și ce văzusem a dispărut. Dacă și ceva așa de solid și de veșnic cum e o pagină tipărită poate fi deformat, modelat, făcut să se potrivească într-un loc, atunci cu siguranță nimic nu este solid și veșnic.

Fișier audio 117
Data: 19.06.2019 09:09
Calitate audio: bună

Nu pot să-mi aduc aminte unde am ajuns. Tot nu pot să ascult fișierele astea. Am zis cum a rămas cu Nate?

În garajul lui modificat, Nate îmi arată forumul web cu Codul Twyford. Cu timpul, misterul a devenit tot mai mare în mintea oamenilor, zice el, așa e firea omenească. Când ceva e inaccesibil, devine exact lucrul despre care crezi că o să-ți împlinească viața. Îmi aduce aminte ce a zis despre cod proprietarul binevoitor al căsuței lui Edith Twyford. Sau cum căutau Maeve și Lionel iepurele de aur.

Îmi aduce aminte de o grămadă de lucruri.

(00:01:06)

Am zis că Andy Harrison făcea planuri. Prin asta nu vreau să spun că

avea un flip chart și făcea liste cu creioane colorate. Nu scria nimic. Ceea ce-mi convenea.

Când Andy avea în minte o lovitură mare, aduna o echipă din cercul lui restrâns și ne implica în pregătiri minuțioase. Trebuia să fie convins că putem face treaba. Era ironic, ținând cont de sfera lui de activitate, că nu-i plăcea să-și asume riscuri. Ani la rând puteam să ne pregătim pentru o lovitură care nu mai avea loc. Dacă el credea că riscă să se aleagă praful, o dădea naibii și renunța la tot. Chiar și cu doar câteva ore înainte. Nu mint, a anulat o operațiune la jumătate. Îți trebuie curaj pentru așa ceva. Există o nevoie omenească de bază să faci să pară că a meritat timpul deja pierdut. Nu și pentru Andy, și asta ne-a salvat de multe ori. Sunt convins.

El trăia pentru loviturile mari. Nu numai din Kos că însemnau câteva luni, sau chiar mai mult, de trai bun, ci și pentru că erau palpitante. Pur și simplu. Palpitante, și-ți dădeau sentimentul ăla de… ce? (…) Împlinire, după aia. Mda, împlinire.

Uite, de exemplu, aia de la Belgravia. Am stat un an să facem planuri, patru teste și două încercări înainte s-o facem de-adevăratelea. După o pregătire așa de lungă, execuția a fost trepidantă. Atunci, a treia oară, a mers ceas. Toate detaliile erau în armonie perfectă unele cu altele. Ca un balet. A fost frumos. Și am fost și eu o parte. Beția de după asta a durat săptămâni întregi. Mai mult decât banii, în cazul meu.

M-am cazat într-un apartament la Savoy. Am închiriat un Lambo. Am condus prin West End cu o fată. I-am oferit rochii și genți. Nimic nu era prea scump. Restaurante exclusiviste. O sticlă de bule de fiecare dată. New Bond Street pentru ceasuri. Hatton Garden pentru bufoni și inele. Burlington Arcade, pantofi pe comandă. Apoi Savile Row. Parcat pe linie dublă cât mi-au luat măsurile. Croitori agitându-se de jur-împrejur, domnul vrea asta sau aia? După aia .hhhh reflexia mea în țoalele alea (…) asta aș fi fost eu dacă lucrurile ar fi mers bine de când eram țânc. E cine SUNT CU ADEVĂRAT hhhh mda (…) n-a durat mult.

(00:00:16)

Nate. Știe așa de multe despre cod că armează să fie util când o caut pe misive. Când plec, are ochii umezi. Codul Twyford e subtil, spune, e o chestie cerebrală. Asta-i așa grozav la el, Steve. Îmi aruncă un zâmbet sentimental. Simt cum mi se destinde încordarea din piept. Ciudată senzație. Cred că e (…) asta să fie? (…) *Iertare.*

[Încheierea transcrierii]

Al șaptelea calup de transcrieri

[Începutul transcrierii]

Fișier audio 118
Data: 19.06.2019 11:50
Calitate audio: bună

A ieșit soarele. La început n-am recunoscut locul. Pe-atunci, era un *r*[EXPLICIT]*t* de gard. Un ponton dărăpănat, ferestre oarbe și un doc vechi părăsit. Ramuri răsucite ca un schelet prins în capcană în apă. O masă mișcătoare scârboasă de mâl toxic sub un strat de mizerie. *R*[EXPLICIT]*t* pe care nu-l vrea nimeni.

ACUM, e o cărare adevărată de la DLR. Cafenea. Ceas solar. Straturi de flori în formă de creastă. Iarbă îngrijită. Un monument mic pentru ceva. O placă memorială. Copilași în leagăne. Armă seacă trec în viteză pe skateboarduri și biciclete. Stau aici, pe banca asta, și mă uit cum curge râul. Suntem cel mai aproape din ultimii 40 de ani. Efectiv. Îmi dă fiori, dar nu din cei răi. Mai mult (..) .hhhhhh (…..) Colin avea dreptate. E frumos aici. De ce i se mai spune Puțul de noroi? Oribil nume pentru un loc așa de frumos!

(00:07:11)

Sunt tot aici. Undeva, jos. Nu știe nimeni în afară de mine și de Colin. Nu pot să-i spun lui fii-miu. N-o să știe unde să le aducă un ultim omagiu și că ei au fost bunicii lui (…) *N-o să-și cunoască nepotul* (…) în mintea mea, fac prezentările și ei nu mai pot de bucurie să vadă că a ajuns așa de bine. Că vorbește și scrie așa de frumos. Că oamenii îl respectă la serviciu. Că nu e deloc ca mine. Sunt ușurați și triști în același timp. Ușurați și împovărați (…) Oare el o să aibă o părere bună despre ei?

Nu pot să răspund, nu?

(00:03:47)

Placa de pe banca asta. Muștar fi fost pusă aici în amintirea cuiva. Ce spune acum? (…) putem reflecta oricum, ba avem bunăvoință, iată laude, amintiri, măreție, fortărețe, orizonturi sau tinerețe (…) Lipsește unicitatea

caracteristică yoghinilor (……) Ce-i asta, latină?

(00:00:59)

Deci misive muștar i-o fi transmis bătrânului domn Wilson instrucțiuni să-mi dea înapoi cartea. El i-o duce lui Colin, care o păstrează. Așa cum păstrează orice. Timpul s-a oprit în loc în casa lui. Tot ce e înăuntru rămâne pe loc împreună cu el. În capcană. Îngropat în trecut (…) În cel mai sigur loc.

Fișier audio 119
Data: 19.06.2019 12:31
Calitate audio: bună

Beneficiile atenției la detalii a lui Andy rareori erau importante în timpul loviturii. De cele mai multe ori, era vorba doar să intrăm prin efracție, să înhățăm prada și să fugim și era cea mai mică dintre grijile noastre. Ce se întâmpla după aceea era esențial. Îți scoți masca, ții ochii pe pradă, poate o și atingi dacă îndrăznești (…) îți permiți o singură răsuflare ușurată, însă doar una, pentru că atunci începe jocul adevărat.

Atunci ești cel mai vulnerabil. Curcanul e în avantaj. Poate să stea deoparte, să se uite, să fluiere și să aștepte. Atunci poate orice borfaș convins de norocul lui să te jefuiască de ceea ce tocmai ai luat. Atunci poate să profite un nebun care-ți poartă ranchiună.

Îți faci de treabă, îți acoperi urmele, îți protejezi interesele, te asiguri că nu-și pierde nimeni cumpătul, nu cedează, nu dă din gură, nu se întoarce împotriva ta și nu toarnă. Între timp, pari să-ți vezi de treburile tale obișnuite, fără nicio grijă pe lumea asta. Andy nu numai că ne pregătea pentru perioada asta de amurg, se asigura și că numai cei mai de încredere dintre oamenii lui știau tot adevărul. Altfel, le spunea diverșilor oameni diferite detalii, ca să protejeze organizația și pe noi toți din ea, dar în principal ca să protejeze comoara, prada, captura, avuția, tezaurul. Așa, adevărul, oricare era el, rămânea în mișcare. Isteț (……) Stai. Ce-i.

Fișier audio 120
Data: 19.06.2019 12:42
Calitate audio: bună

Sunet de apel.
Interlocutor: Steve, bună, amice=
Sursa: Ce? (…) () DONNA=
Interlocutor: Ești bine? Cine erau băieții ăia, Smithy? Nu mi-a plăcut cum arătau. Am stat să mă gândesc dacă să te las singur=
Sursa: Stai, stai. Trebuie să închid ăsta=
Interlocutor: A sunat Alex. Vrea să vorbească. Prima dată de când a ajuns acolo. Ăla mic nu se potolește. Vrea să mă=
Sursa: Da, minunat. Trebuie să=
Interlocutor: E o a doua șansă, Steve=
Sursa: Încerc să=
Interlocutor: Ideea e că .hhhh hhhh nu pot să te mai ajut cu proiectul tău=
Sursa: Știu, mi-ai spus =
Interlocutor: Am zis că te mai ajut, și știi că-mi place chestia aia fantezistă, dar scuze, amice. Nu pot acum=
Sursa: Butonul ăsta nu se=
Interlocutor: Vezi tu, n-am așa de mult concediu de la serviciu=
Sursa: Bine. Trebuie să închid ăsta=
Interlocutor: E Nate, totuși, se pricepe la tehnologie=
Sursa: Da, da, nu. Gata, am reușit. Închis.
Încheierea convorbirii, [*?eroare*]

Fișier audio 121
Data: 19.06.2019 12:56
Calitate audio: bună

Sunet de apel.
Interlocutor: Shell, sunt Steve. Ești liberă mâine?
Sursa: Nu, vorbesc la o școală de fete. Să le conving să studieze științele=
Interlocutor: Numai că Donna e dispărută în misiune și Nate (…) mă rog, a făcut multe în ultima vreme=
Sursa: Steve, nu pot. Când ești gata, vino la noi. Ține minte, fără mâncare și băutură=
Interlocutor: *R*[EXPLICIT]*l* ăsta e tot pornit.
Încheierea convorbirii, [*?eroare*]

Fișier audio 122
Data: 19.06.2019 13:05
Calitate audio: bună

Îmi intră soarele în ochi. Abia văd ecranul. Ce se petrece? (…) Îmi înregistrează toate convorbirile telefonice. Cum îl opresc? *F*[EXPLICIT]*i*.

[zgomot de fundal]

Acu' cine mai e? Număr necunoscut. Ei bine, tată (…) mamă. Sper că aveți mai multă liniște decât mine aici. ALO?

Fișier audio 123
Data: 19.06.2019 13:06
Calitate audio: bună

Sunet de apel.

Interlocutor: Pot să vorbesc cu Steven Smith, vă rog?
Sursa: E ocupat. Cine întreabă?
Interlocutor: A. Mă rog, nu-i urgent. O să sun mai târziu.
Sursa: Așteaptă. Despre ce e vorba?
Interlocutor: Sunt de la Jobcentre Plus. În legătură cu cererea lui de împrumut pentru cazare. Dar dacă nu e=
Sursa: N-am știut că am făcut cerere pentru (..) a făcut EL cerere de împrumut pentru cazare?
Interlocutor: Cererea se face automat la eliberare. Nu vă faceți griji. O să sun altă=
Sursa: Pă:::::i, să văd dacă e disponibil.
Interlocutor: Parcă ai zis că e=
Sursa: A, cu siguranță o să vrea să vorbească. Așteaptă doar o clipă. (00:00:10)
Sursa: Bună, sunt Steven Smith. Cu ce te pot ajuta?
Interlocutor: Mă bucur să stăm de vorbă în sfârșit. Sunt Robbie de la Jobcentre Plus.
Sursa: Ce SURPRIZĂ. Mă bucur să te aud. Cu ce te pot ajuta?
Interlocutor: Vești bune. Cererea ta de împrumut pentru cazare e aprobată.
Sursa: Chiar E o veste bună=
Interlocutor: ȘI e calculată de la data eliberării. Sunt peste 1.000 de lire.

Suficient pentru un depozit în avans=
Sursa: Un miar? Splendid.
Interlocutor: Nu trebuie decât să vii să iei primul cec.
Sursa: Se plătește cu CEC?
Interlocutor: Mă tem că da. O măsură antifraudă. Următoarele plăți se fac prin transfer bancar, dar TREBUIE să vii să iei personal primul cec. Îmi pare rău.
Sursa: Nu, nu-i cazul să-ți pară rău. Nu-i nicio problemă.
Interlocutor: Deci poți să treci mâine pe la Jobcentre?
Sursa: Cred (…) cred că da.
Interlocutor: Să aduci un act de identitate și să întrebi de Robbie la recepție.

Încheierea convorbirii.

Fișier audio 124
Data: 19.06.2019 14:54
Calitate audio: bună

Deci până la urmă am fost în vizită la ai mei [*zgomot de fundal*] să-ți vină să râzi. Încă mă apăsă în piept, dar altfel. Pare un pic mai ușor. Sau poate că am devenit eu mai puternic și e mai ușor de dus greutatea. Una din două.

La pușcărie se vorbește o grămadă despre sentimente. Cum sunt ca niște musafiri care vin cu ceva pe care să ți-l dea. Dacă bat la ușă, să răspunzi. Să le lași să intre. Să accepți darul. Să spui salut, amice. Altfel, se zice, sentimentul o să plece și nu mai primești cadoul.

Nu sunt de acord. Dacă un sentiment bate la ușă și nu răspunde nimeni, o să se *o*[EXPLICIT]*ă*. O să dărâme ușa, o să arunce cu cadoul în tine și o să-ți calce în picioare cele mai frumoase bibelouri, ca să te înveți minte și să nu-i mai arăți altă dată lipsă de respect. O să cureți mai multă mizerie decât aveai la început. Așa că, Maxine, e în regulă să plângi dacă vrei. Ține minte.

A sunat Lucy, așa de entuziasmată, că abia o înțelegeam. Lorraine e plecată și ea a observat ceva, dar n-a vrut să spună la telefon. Așa că iată-mă înapoi la bibliotecă.

Fișier audio 125
Data: 19.06.2019 15:34
Calitate audio: bună

Voce 1: Uite, aici e un N conturat între țintele de darts. Pe de altă parte, în a doua ilustrație avem fie un V, fie doi de V, fie un dublu v. Ar putea fi și doi de W în loc de V. Acum, dacă e un N și un dublu V, atunci numerele de pe țintă AR PUTEA FI, și subliniez ar putea fi, coordonate în latitudine și longitudine. Nord și Vest. Ceea ce înseamnă că Edith și soțul ei indicau un loc FOARTE precis (…) Nu e PALPITANT?

Voce 2: Da, Lucy, mâine o să am parale să cumpăr o hartă=

Voce 1: [*zgomot de fundal*] STEVE, nu mai folosește nimeni hărți. Am găsit deja locul. Mă rog, o să vezi tu, sunt mai multe locuri posibile. Am organizat toată ziua numerele în posibile coordonate și eu, sau Google™, am identificat câteva locuri exacte=

Voce 2: Uluitor=

Voce 1: Toate în mijlocul Oceanului Atlantic=

Voce 2: Ah.

Voce 1: DAR mai sunt și alte câteva pe care le-am găsit folosind ACELEAȘI numere și plecând de la premisa că unele dintre ele ar putea include și o virgulă. De exemplu, uite aici una din Côte d'Ivoire din Africa de Vest. Și asta: un bar în rex am și AICI, o clădire declarată abandonată din Liverpool.

Voce 2: Poate merită o=

Voce 1: Dar, Steve, e ceva și mai ciudat. E o fotografie a lui Edith Twyford făcută la începutul anilor 1940. N-avea Google™ la vremea aia. N-avea acces la hărți detaliate făcute de armată ca să indice AȘA de exact locul. Probabil e verosimil dacă ne gândim la legăturile pe care le avea Edward. Dar tot e ceva ciudat în legătură cu astea trei locuri, CHIAR acum. E o coincidență prea mare să fie (…) o simplă coincidență.

Voce 2: Spune.

Voce 1: Uite, locul ăsta din Côte d'Ivoire e un serviciu local de transfer de bani. Barul din rex am se cheamă Banca. Iar clădirea aia declarată abandonată din Liverpool (…) a fost o bancă. Longitudinea și

latitudinea tuturor au ACELEAȘI cifre în ACEEAȘI ordine. Doar spațiile și virgulele diferențiază coordonatele.

Voce 2: Asta-i=

Voce 1: Uluitor, Steve. N-are cum să fie o simplă întâmplare.

(00:02:11)

Voce 2: Lucy, mâine armează să fac rost de niște bani. Sunt legali. Pot să fac plinul și să mă duc la rex am și Liverpool. Nu știu cât costă biletele până în Côte d'Ivoire, dar=

Voce 1: AR TREBUI să spun nu, Steve. E DE-A DREPTUL ridicol. Dar sunt AȘA de entuziasmată, că o să spun DA. E o idee FOARTE bună. Și știi care-i partea CEA MAI BUNĂ? Mâine e ziua mea liberă. Pot să vin și eu.

Fișier audio 126
Data: 19.06.2019 18:56
Calitate audio: bună

Nițel cam aglomerat aici în seara asta. Și nu doar pe benzile de alergat și la greutăți. Am urmărit câteva tranzacții chiar adineauri. Am identificat dealerul, dar, trebuie să recunosc, majoritatea nu l-ar fi recunoscut. Uite-l, la aparatul de ridicat greutăți din lateral. Nici chiar ochiul meu expert nu l-a văzut din prima. Poți să-i recunoști de la o poștă pe idioții cu nasul pe sus, înconjurați de amici. Dar armă seacă ăsta e isteț. Efectiv. Echipament de sport scump, logouri discrete. Tunsoare îngrijită. Ușor bărbos. N-are nimic care să iasă în evidență. Îl uiți pe loc. Asta și vrei. Mă întreb care-i povestea lui.

(0:03:33)

Își face singur aranjamentele. Ceea ce-l lasă expus. Totuși, trebuie să ai și mai mult sânge în tine ca să faci un pas în spate și să ai încredere în alții să lucreze pentru tine. Pentru el era deja obișnuință. Însă asta nu însemna că nu poate să învețe și pe altcineva. Poate că avea probleme de încredere. Și pe bună dreptate. Cu un pic de paranoia ajungi departe. Dar trebuie să cedezi un pic de control ca să-ți dezvolți afacerea. Să conduci niște oameni. Să-i motivezi să muncească pe rupte și să nu te pocnească pe tine după aia, când învață mersul lucrurilor. Harrisonii au avut un motiv bun să ne crească pe noi în anexa aia din Merton. Să le inspiri altora loialitate e un talent

neprețuit (…)

Lucy a găsit o pistă nouă. Se pare că tablourile din biroul lui Edith Twyford ar putea fi trimiteri cartografice. Armează să vizitez două dintre ele, să văd despre ce-i vorba. S-a invitat și ea dar. Ce strică? Nimic. Orice să scap de fumul și (..) cartea lui misive (……) Colin (……)

Mi-a scris Nate un mesaj. A-ntrebat ce fac. Dacă am nevoie să caut ceva online. Drăguț din partea lui. Nu i-am zis de excursia de mâine. Lasă-l să stea în garajul lui și să creadă teoriile unor străini (…) pentru că măcar acolo e în siguranță.

Fișier audio 127
Data: 20.06.2019 08:59
Calitate audio: bună

Voce 1: Ai nevoie să faci plinul înainte să plecăm, Steve?
Voce 2: Trebuie să iau paralele întâi. Dau o fugă de la Jobcentre la bancă. Stai aici și dacă vine vreun polițist, spu:::::i (…) Îmi pare rău, dar e un doctor important și a trebuit să sară să salveze viața unui bebeluș înainte să apuce să parcheze legal.
Voce 1: Sau aș putea să NU spun o minciună complicată și să mut pur și simplu mașina. Lasă-mi cheile.

Fișier audio 128
Data: 20.06.2019 09:17
Calitate audio: slabă

[*zgomot de fundal*] N-are importanță, Steve. [*zgomot de fundal*] Nu, insist. Plătesc eu pentru benzină și ce mai avem nevoie. Sunt convinsă că Jobcentre a făcut o greșeală. Și acum, hai să mergem. [*zgomot de fundal*]

Fișier audio 129
Data: 20.06.2019 09:42
Calitate audio: bună

Steve. Ți-ai lăsat telefonul aici cât pui benzină. Nu fi furios. M-am uitat

doar pentru că sunt îngrijorată. Ai fost tare supărat că Jobcentre nu avea cecul.

Te furișezi ca să vorbești la telefon foarte des. Credeam că suni pe cineva. Dar acum înțeleg. Înregistrezi mesaje vocale (…) Mă fac că nu observ, dar îmi dau seama că nu citești pe cât de bine te prefaci. La început, am crezut că de fapt Codul Twyford e legat de TINE. Că voiai ceva pe care să te concentrezi. După aia am zis că nu, e mai mult o expresie a traumei reziduale în urma vreunui lucru din viața ta pe care l-ai reprimat. Probabil că am dreptate cu asta, dar am greșit apropo de cod. Cărțile astea, poza AIA. E ceva aici. Edith Twyford (….) cine A FOST ea?

Fișier audio 130
Data: 20.06.2019 12:59
Calitate audio: moderată

[*zgomot de fundal*]

Ce hărmălaia *n*[EXPLICIT]*ii*! Bubuie muzica de parcă e discotecă. E abia prânzul, la *n*[EXPLICIT]*a*. A trecut mult de când lucram în cluburi de dans. Nici atunci numi plăcea. Am venit la budă să-mi odihnesc urechile. Lucy nu pare să observe. Ai zice că dacă e bibliotecară (…)

Tot drumul de la Londra răsfoiește șase pe insula diavolului. Scrie chestii într-un carnețel. Caută acul trist. Când și când, zice cuvinte la întâmplare pe ton întrebător, doar ca să țâțâie după aia și să șteargă ce-a scris. Până la urmă, citește cu voce tare o propoziție bizară. *Pisic pește tunel oraș tonă nouă luni pisic.*

Ciulesc urechile la tunelul Rushton, dar cred că ți-am zis, Maxine, sunt prudent de la natură și nu las să se vadă. Până ajungem pe M54, Lucy se declară obosită de acul trist. Închide cartea. O îndeasă în geantă. Se așază mai bine pe locul pasagerului. Atunci începe sforăitul. E ciudat, dar are ceva care mă duce cu gândul la misive. Nu sunt sigur ce. Abia dacă o cunoșteam pe misive, nu? Abia dacă o cunosc pe Lucy.

(00:07:09)

Deci s-a dovedit că Jobcentre n-avea cecul meu de cazare. Tipic, în *m*[EXPLICIT]*sa*. Probabil zace în tăvița de corespondență a cuiva. Trebuie să vin să-l iau altă dată. Lucy e aur curat. A zis că plătește ea tot. Dar am pierdut o oră bună învârtindu-ne prin sudul Londrei până să pornim la

drum.

Ne îndreptăm spre Wrexham și al *n*[EXPLICIT]*ii* să fiu. S-a dovedit că e în Țara Galilor. N-am mai fost decât o singură dată în Țara Galilor. Cu ani în urmă. La Fishguard. Am întâmpinat o barcă deturnată dinspre Harwich, după ce John Harrison a zărit un polițai din Londra, cu o șapcă de baseball, într-o mașină fără însemne, oprită într-un refugiu. Am tulit-o pe un drum lăturalnic, am găsit o cabină telefonică, am sunat ici și colo ca să schimbe cursul. Era un catamaran de aproape 20 de metri plin cu cocaină care venea din Tanger. Dacă pierdeam încărcătura, tot am fi datorat banii mafiei olandeze, deși n-am fi avut marfă de vândut. Am ajuns să conduc fără oprire de la Harwich la Fishguard. John a vomitat tot drumul într-o sacoșă de cumpărături. Stres mare. Muream să fac un *p*[EXPLICIT]*i*, dar nicio șansă. Niciodată n-a trebuit să ung atâția *l*[EXPLICIT]*ii* de la poartă până la chei, să încarc în beznă și să pornesc, ca și cum tocmai am fi ridicat o ladă frigorifică plină cu homari în toiul nopții.

John a tremurat ca frunza-n vânt pe tot drumul de întoarcere. Între timp, mi-a venit mie rândul să vărs în fiecare refugiu de pe M4, din pricina duhorii homarilor și mațelor de pește care pare să iasă din orice care a fost pe mare .hhhh hhhh totul într-o singură zi.

Și știi de ce-mi aduc aminte așa de bine? Când am descărcat în sfârșit mașina, TOATE pachetele erau pline de nisip. Nisip de pe plajă, pietricele, scoici, capace de sticle și mucuri de țigară. Încărcătura fusese furată în timpul călătoriei. Înlocuită de pachete asemănătoare, care aveau aceeași greutate. Până și *r*[EXPLICIT]*ii* de homari erau stricați. John a început să urle. *C*[EXPLICIT]*t* tot de furie. 30 de ore fără să dormim, fără să mâncăm, fără nimic de băut și cu adrenalina găurindu-ne stomacul. Obținuserăm marea captură, dar n-aveam nimic și TOT datoram bani mafiei olandeze. N-am știut niciodată cum a rămas cu ei. John mușter fi ajuns la vreo înțelegere. Asta era la începutul anilor 1990 și el a fost omorât abia în 2007, așa că (…)

Iar am făcut-o, nu-i așa? Am bătut câmpii vorbind despre trecut.

Deci asta-i banca. O cârciumă de fițe care se cheamă BANCA, în Wrexham. Lucy îi zice bar de vinuri, dar după basul bubuitor care se aude, e mai degrabă un club de noapte deschis ziua. Suntem aici pentru că are coordonate geografice care corespund cu cele pe care le-a identificat Lucy în cele două tablouri de pe peretele lui Edith Twyford. Nu am prejudecăți.

Când ajungem, Lucy se duce direct la barman și îl asaltează cu 20 de întrebări pe armă seacă ăla cu privire nevinovată. Cât de veche e clădirea? Chiar a fost bancă pe vremuri? Sunt obiecte în formă de pește prin preajmă? Întreabă multă lume de Edith Twyford? Nu știe, mda, a fost, nu și care Edith? Așa că Lucy pozează toate imaginile și fotografiile de pe pereți, în timp ce eu încerc în zadar să capăt o gură de ceva mai vioi în limonada pe care mi-a cumpărat-o ea. Ne întoarcem până la urmă la masa noastră, cu meniuri de prânz. Peste toată muzica, Lucy mă asigură că plătește ea masa. După ce pleacă ospătarul, se bagă imediat cu capul în insula diavolului.

Poate că am visat eu, zic, dar pot să-ți arăt ceva? Răsfoiesc cartea până la paragraful ăla. Cel despre albul tropical, răzbunare și revoluție. Mă întreb ce o să înțeleagă ea. N-am vrut să spun că băusem o sticlă de vodcă ucraineană înainte să văd cuvintele alea fanteziste și minunate, dar (…) se așază cu carnețelul ei și eu profit de ocazie să mă furișez din calea bubuitului neîncetat, în pacea și liniștea *c*[EXPLICIT]*ei*. *C*[EXPLICIT]*e* de fițe. Chiuvetă de sticlă, pisoarul ar putea participa la premiul Turner, un robinet ca un *r*[EXPLICIT]*t* de fluier. Ce-i asta? De unde-i dai drumul? [*zgomot de fundal*] Sunt aici.

Fișier audio 131
Data: 20.06.2019 13:13
Calitate audio: slabă

Voce 1: Nu sunt pisici care să indice acrostihul, dar ESTE aici, ai avut dreptate ieri. „Minunată această șunculiță curată”, *afirmă Edward. Avem lângă bucătărie țelină, rodii, o plăcintă înecată cu aspic lucios…* Dacă luăm prima literă din fiecare cuvânt, avem em a es ce a e a el be te er o pe i ce a el (…) Se încheie când Rose spune că „Răul Edward trebuie să înțeleagă”. () MASCA E ALB TROPICAL. SMARALD APRINS. RĂZBUNAREA E BUNĂ. REVOLUȚIE LA ORIZONT. FIRMA VA PLĂTI. CARADOC E REGE. BATORY ÎN BONAVENTURE. Nu ți-ai da seama că e acolo *decât dacă* ți se indică în vreun alt fel paragraful ăsta. Un acrostih SECRET. Sigur, nu știm la ce se referă, la fel, PISIC PEȘTE TUNEL ORAȘ TONĂ NOUĂ LUNI PISIC. Steve, ce-i în

toaleta bărbaților?
Voce 2: (……) obișnuit.
Voce 1: Vreo poză, imagini, desene? Pentru că uite, ASTA am găsit eu la femei.
Voce 2: Dumnezeule!
Voce 1: Ce-i, îl recunoști?
Voce 2: Am mai văzut așa ceva. E unghiul aripioarelor
Voce 1: E și la bărbați?
Voce 2: Nu (..) nu m-am uitat, dar mă duc iar=

Fișier audio 132
Data: 20.06.2019 13:20
Calitate audio: bună

Voce 1: UITE AICI. Un model de pește răsucit, într-un ochi de geam colorat. Dar nu e nou, ca instalațiile de fițe. E în lemn închis la culoare. Vechi. De parcă atunci când au refăcut locul au păstrat unele dintre brizbrizurile vechi. Un pește de deschis. Mă rog, nu se deschide nimic aici, dar are aceeași formă și același unghi ca peștele din tunel, planorul de pe monument și aeromodelul de pe coperta de la dealul Goldtop. Ia uită-te un pic la=
Voce 2: Steve.
Voce 1: .hhhhhhh=
Voce 2: Ne trebuie o strategie, Smithy=
[*zgomot de fundal*]
Voce 3: Uite. Nu, nu. Stai. Hai să vorbim=
[*zgomot de fundal*]

Fișier audio 133
Data: 20.06.2019 13:22
Calitate audio: slabă

.hhhh hhhh .hhhh hhhh .hhh hhh [*zgomot de fundal*]

Fișier audio 134
Data: 20.06.2019 13:51

Calitate audio: moderată

Voce 1: E o imagine în oglindă a peștelui din toaleta femeilor. Uite. Acum că ai încetinit în sfârșit, pot să văd ambele poze una lângă alta.
Voce 2: ()
(00:02:44)
Voce 1: Steve, există vreun motiv SERIOS pentru care am lăsat mâncarea și am fugit? Nu de alta, dar roșia aia tradițională și chifla cu tofu prăjit a costat 9,99.
(00:01:37)
Voce 2: Lucrurile au luat-o puțin razna la toaletă. Au sărit pe mine doi tipi.
Voce 1: .hhhhh AH, NU, NICI NU I-AM VĂZUT. Bietul Steve, te-au bătut?
Voce 2: Am scăpat de ei=
Voce 1: Ce jigodii! Probabil că ne-au urmărit la bar și au atacat când au avut ocazia. Sun la poliție=
Voce 2: NU, nu. N-a fost mare lucru. Doar niște mardeiași care nu vor să spargem codul.
Voce 1: Dar nu știe nimeni că suntem aici=
Voce 2: Trucul clasic. L-am folosit și eu din când în când=
Voce 1: Știau despre cecul tău de cazare? Dacă își imaginau că ai bani la tine=
Voce 2: N-a fost niciun cec. O înșelătorie. Idiot. M-au păcălit să mă duc la Jobcentre și să ies din ascunzătoare. Ca să ne poată urmări.
(00:01:26)
Voce 1: Ar putea să ne urmărească și ACUM.
Voce 2: Nu ne urmăresc. Am avut eu grijă. Până ajung să-și miște cu (…) să se pună în mișcare, o să fim de mult plecați. N-o să ghicească niciodată nici că mergem la Liverpool. În cel mai bun caz, o să-și imagineze că ne întoarcem la Londra.
(00:06:35)
Voce 1: Ți-am pus telefonul în suportul de pahare.
Voce 2: E telefonul băiatului meu.

Fișier audio 135
Data: 20.06.2019 14:21

Calitate audio: bună

Sunet de apel.

Sursa: Nate, sunt Steve. Probabil că ești la serviciu, dar eu mă îndrept spre Liverpool. Este. Tocmai am avut o. M-a urmărit cineva. Cred că au renunțat. Trece timpul, amice. Sunt contra-cronometru [*DecipherIt™ ref temp 52683583-0921806],* așa că (…..) sună-mă, bine?

Încheierea convorbirii.

Fișier audio 136
Data: 20.06.2019 15:50
Calitate audio: bună

Iată-l. Liverpool. Am fost aici de câteva ori pe la începutul anilor 1990. Doar la docuri și de obicei noaptea. Nu scapi niciodată de senzația aia de neliniște care te furnică. Ești afară din conacul tău. Nu poți să citești peisajul, oamenii. Ieși în evidență de la o poștă, din tot felul de motive aiurea. Polițaii, cantitate necunoscută. Chiar și cu un amic, tot singur ești.

Pe vremea aia, exista o oarecare rivalitate între mafia din Londra și bandele din Liverpool, bazată pe respectul reticent care era mai mult reticență decât respect. De-a lungul anilor, am ajuns să-i cunosc pe unii dintre docherii de-acolo. Am colaborat la câte o treabă, când și când. Totuși, dacă situația se împuțea, noi eram primii care ajungeam în Mersey cu colac de ciment. Nu-i cazul să mă întreb dacă s-a schimbat Liverpoolul sau doar eu. Locul este de nerecunoscut. Pe vremuri, era o adevărată groapă de gunoi. Acum, doar când mi se pare că știu unde sunt, răsare un centru comercial, o galerie de artă sau vreo sculptură modernă. E curat ca lacrima. Am lăsat-o pe Lucy la Prince's Dock până parchez. *J*[EXPLICIT]*șii* sunt înnebuniți după liniile duble pe-aici. N-ai ce face. Parcare supraetajată.

Fișier audio 137
Data: 20.06.2019 16:02
Calitate audio: bună

Stau în parcare. Lucy e la cumpărături. E leșinată după cod. Nu pot să-i

spun (…) simplu să mă prefac în fața altcuiva, dar când sunt singur, nu mai ține. De parcă n-aș mai putea să mă prefac în fața mea. De ce oare? Doar o făceam tot timpul. Mâinile tremură. Trebuie să explic ce s-a întâmplat în barul de vinuri, Maxine. Apoi șterg.

(00:04:44)

Deci Lucy găsește un vitraliu cu un pește în toaleta pentru femei. Exact aceleași linii și unghiuri pe care le-am văzut de atât de multe ori de când au început toate astea. Mă trimite la toaletă să văd dacă e și acolo vreunul, și este, dar (….) sar pe mine (…) doi (……) bărbați în negru. Unul bătrân, unul mai tânăr. Scap de ei.

Îi recunosc, Maxine. Adică, știu genul. Am crescut alături de ei. Am lucrat împreună cu ei. Am fost unul dintre ei. Cândva. Văd ceva strălucitor și e al lor pentru că-l vor. N-o să se împiedice de nimic ca să pună mâna pe el. Știu foarte bine.

Vor să ne împiedice să spargem codul. Faptul că s-au arătat la față înseamnă că probabil ne apropiem.

(00:04:44)

Acum, într-un bar oarecare, sunt două vitralii cu pești identici cu cel din tunelul Rushton, cu aeroplanul de pe memorialul de război și aeromodelul de pe coperta de la *Șase pe dealul Goldtop*. Și de-asta știu că suntem în pragul unei descoperiri. Și în pericol mai mare ca oricând.

Din Kos că nu era un bar oarecare, nu? Banca din Wrexham. Coordonatele geografice sunt ascunse într-un desen care a fost agățat pe peretele lui Edith Twyford încă din anii 1940. Ca și locul spre care ne îndreptăm acum.

Fișier audio 138
Data: 20.06.2019 19:38
Calitate audio: bună

Voce 1: .hhhhh UȘILE astea. Minunate, nu-i așa, Steve?
Voce 2: Parcă ar fi intrarea în închisoare.
Voce 1: Exact. O închisoare ține oamenii înăuntru. O bancă îi ține afară. ADOR relieful neoclasic. Uită-te la GREIERE. înseamnă că banca are o legătură cu Sir Thomas Gresham, unul dintre primii bancheri din Marea Britanie. Vezi delfinii?
Voce 2: Văd doi pești.

Voce 1: Sunt delfini. Numai că pietrarii n-au văzut niciodată în viața lor un delfin. Nici arhitectul. Au lucrat după schițele marinarilor. ĂSTA, vezi silueta de-acolo, e Neptun sau Poseidon, zeul mării. Are mâini palmate și coadă.

Voce 2: Marinarii ăștia muștar fi fost bine îmbibați cu rachiu în ziua aia. Ce zice placa albastră? Nu mi-am luat ochelarii=

Voce 1: Clădirea Băncii Martin, 1927-1932. Herbert Jay Rowse arhitect. Sculptură de H. Tyson Smith. Imagini maritime frumoase. Sirene. Scoici.

Voce 2: Un stârc cu un pește în cioc.

Voce 1: Pasărea Liver. Ca un cormoran, și e iarbă de mare, nu pește.

Voce 2: Parcă ai fi profesoară, Lucy.

Voce 1: Sau bibliotecară. MĂ ÎNTREB dacă alea sunt ferestrele originale. Păcat că e închis. TARE-aș vrea să explorez interiorul.

Voce 2: Nu-i niciun punct de acces pe fațada asta, dar trebuie să fie puncte slabe prin spate=

Voce 1: A, nu. Nu vreau să intrăm cu forța. Mai bine să ne uităm pe-afară, Steve. Are ferestrele acoperite cu scânduri. NU. E (…) ah, așteaptă-mă.
(00:03:46)

Voce 1: Ce-i asta? Stau pe o scurgere veche=

Voce 2: Încă o placă. Poți să=

Voce 1: În mai 1940, când această țară era amenințată de invazie, o parte din rezerva națională de aur a fost adusă de la Londra și coborâtă prin chepeng pentru a fi ținută în siguranță în seifurile Băncii Martin. Aur, Steve. AUR.
(00:01:15)

Voce 2: Pe partea cealaltă. Văd geamurile de la subsol=

Voce 1: Ai grijă. Țin eu de șase.

Fișier audio 139
Data: 20.06.2019 20:12
Calitate audio: bună

Voce 1: Fir-ar al *n*[EXPLICIT]*i* (…..) scuze pentru limbaj.

Voce 2: E spectaculos, Steve. TAVANELE. PODELELE. Coloane=

Voce 1: Ca o gară veche=
Voce 1: Pare familiar. Sunt SIGURĂ că aici au filmat Harry Potter=
Voce 2: Ar fi trebuit să-și facă planuri mai bune.
[*zgomot de fundal*]
Voce 1: Steve, ești caraghios (….) Lumina e extraordinară. Raze orizontale prin ferestre când coboară soarele. Aș vrea să pot prinde totul într-o poză, dar=
Voce 2: Orice fotografie faci e doar o dovadă pentru polițai că am intrat aici fără să fim invitați.
Voce 1: Păi, (…) nu furăm, nu? Doar ne uităm. Nu văd cum ar putea avea ceva de obiectat la câteva fotografii (….) oricum, n-are rost să ștergi nimic. Fișierele digitale se pot recupera ușor.
Voce 2: Chiar (…) și înregistrările vocale?
Voce 1: A, da. Toate fișierele lasă o urmă. Cu software de recuperare și un pic de pricepere (…) nimic nu e șters definitiv niciodată (……) Steve?
Voce 2: Coborât prin chepeng în seif. Așa spune. Uite un chepeng în podea.
Voce 1: Steve, știi că, și dacă a fost depozitat aici în timpul războiului, aurul nu mai e aici acum.
Voce 2: Da, sigur.
Voce 1: Și atunci ce căutăm?
(00:00:18)
Voce 2: Sunt (…) păi (…) .hhh (..) *misive.*

Fișier audio 140
Data: 20.06.2019 20:46
Calitate audio: bună

Ne-am despărțit ca să acoperim o suprafață mai mare. Căutăm chepengul care duce la seif. Acum o iau pe un coridor. E întuneric. Mi se pare mie, sau și TU gândești mai mult în întuneric, Maxine? Gânduri aiurite de care ai râde la lumina zilei. Brusc, nu sunt doar cea mai posibilă, ci și cea mai probabilă explicație.

Uite, de exemplu. Mă întreb dacă imaginile de pe peretele lui Twyford, cu țintele de darts care indică niște coordonate geografice, nu se referă de fapt la portaluri temporale. Locuri unde poți să te deplasezi dintr-o

dimensiune în alta. Am inventat asta? Sau e din cauză că *Doctor Who* era foarte popular printre câțiva dintre colegii mei de celulă?

Sigur e că locul ăsta e înghețat în timp. E o bancă veche, cu ghișee și birouri, dar pustie, ca și cum într-o bună zi toată lumea s-a ridicat și a plecat. Cu mult înainte ca băncile să aibă o protecție decentă. Locul de joacă ai hoților, asta e aici. Ne-am fi distrat de minune pe vremuri.

Lui Lucy îi place. Îmi tot spune să mă uit la câte ceva. La podea, la tavan, la pereți. Totul e luxos, sculptat, artistic. Nimic n-are voie să fie fără decorațiuni pe-aici. Măcar două sirene și o ancoră. Picturi peste tot. Lucy mărește imaginea pe telefon și brusc vezi că tavanul e făcut din picturi mici. Ca o coliță de timbre. Un detaliu mai colorat ca altul. De ce să faci ceva așa de frumos și după aia să-l pui undeva unde nu-l poate vedea nimeni?

[*zgomot de fundal*] Ce mai e și asta?

Fișier audio 141
Data: 20.06.2019 20:50
Calitate audio: bună

Sunet de apel.
Interlocutor: Am sunat imediat ce am putut, Steve=
Sursa: E în regulă, Nate, da. A trecut panica. Mersi=
Interlocutor: Unde ești?
Sursa: Liverpool. Nate, Codul Twyford ar putea duce la un portal temporal sau chiar mai multe?
Interlocutor: (…) Fără probleme.
Sursa: Nu vreau să zic să călătorești PRIN timp, ci să-l dai înapoi, temporar și într-un anumit loc.
Interlocutor: .hhhhhh Nu văd de ce nu, Steve. Merită luat în considerare, amice, nu?
Încheierea convorbirii.

Fișier audio 142
Data: 20.06.2019 20:55
Calitate audio: bună

Chestia e că, dacă poți să dai timpul înapoi selectiv, într-un anumit loc. Nu te-ai duce unde a fost cândva depozitat aurul, să întorci timpul înapoi până în momentul ăla, să-l furi, după care să readuci timpul în zilele noastre? Asta chiar că e o idee.

Fișier audio 143
Data: 20.06.2019 21:21
Calitate audio: bună

Voce 1: Ah, Steve, ce TÂMPENIE. Călătoria în timp e pentru oamenii care nu pot sau nu vor să trăiască în prezent. Vor încă o șansă. Sunt plini de regrete. Își neagă propriile vieți finite. Doar nu te gândești serios că ar putea fi așa ceva, nu?

Voce 2: (…) Nu::::::u.

Voce 1: Există o explicație logică, pragmatică pentru Codul Twyford. Ceea ce nu înseamnă că e plicticos. Aș vrea să știu mai multe despre Edward Barnes, dar în afara faptului că era soțul lui Edith Twyford, era ilustrator și lucra la Ministerul de Interne, am găsit online foarte puține despre el. Se pare că, atunci când și-a părăsit prima soție pentru ea, a fost un oarece scandal. Iar dintre Cei Șase Extraordinari, cel care avea cel mai des probleme a fost botezat după el. Foarte romantic.

Voce 2: Aici au fost depozitate lingouri de aur. E prea tentant ca să ignor așa ceva, Lucy. O pradă ca asta merită toată planificarea. Cantitatea asta de cașcaval, mă rog, mulți și-ar risca viața pentru ea. Viața sau o moarte cumplită. Dacă ar avea cineva asemenea porniri, vreau să zic.

Voce 1: Aici zice că a fost aur în valoare de 2,5 miliarde de dolari, ceea ce înseamnă acum 46 de miliarde de dolari. Orice porniri ar avea cineva, un transport de valoarea asta ar fi avut o securitate beton, Steve.

Voce 2: Da, n-ar fi avut de ales. Vezi tu, tare mulți escroci au pus mâna pe prăzi cu profit mic, nici pe departe de valoarea asta.

Voce 1: Ia uite. Ascultă ce zice wiki. În octombrie 1939, cea mai mare parte a rezervelor de aur a fost mutată în seifurile Băncii Martin din Liverpool, ca parte a (…) Misiunii Peștele. Evacuarea rezervelor

britanice din Marea Britanie în Canada. Pește. Aur. PEȘTIȘORUL DE AUR.

Voce 2: Un pește de deschis.

Voce 1: STAI. Unde ERA asta? În Dealul Goldtop. Dealul GOLD top. Aici. Unde e? [*zgomot de fundal*] O, DOAMNE! Ascultă aici: *Băieții au avut grijă să fie curtea perfect îngrijită și impecabil curățată. Urmează năuntru pentru ea, Sophie. Te enervezi, exclamă micuța Iris și iar aleargă. Lângă ea, pisicul mare negru și prietenos pe care copiii adoră să-l mângâie până toarce stă cuminte.* Acrostihul ăla dintre „pisici", dintre PERFECT ÎNGRIJITĂ ȘI IMPECABIL CURĂȚATĂ și „pisicul mare negru" ne dă UN PEȘTE E MISIA, dar următoarele litere sunt L și E de la „lângă ea". Dacă indiciul din acrostih e într-adevăr UN PEȘTE E MISIA LE, atunci e o anagramă pentru Misiunea Peștele. Steve, Edith Twyford ascunde o referință la Misiunea Peștele într-o carte care se numește *Șase pe dealul GOLDtop.*

Voce 2: Un ac trist și anagrame?

Voce 1: Și referințe indirecte. Am căutat peștele care era o misiune. NU asta era. DELOC. Ce zice ea despre Misiunea Peștele? Conform wiki, Misiunea Peștele a avut succes, în sensul că rezervele de aur britanice au fost transportate în Canada pentru păstrare.

Voce 2: Când au fost aduse înapoi?

Voce 1: Nu spune. Șșșt. Caut pe Google™.

(00:01:32)

Voce 1: Nimic. Nu găsesc nimic despre transferul aurului înapoi la Londra. Dar Canada e stat aliat, face parte din Commonwealth. N-ar fi nicio grabă. Pot să-l mute înapoi treptat=

Voce 2: Dacă știu doar câțiva că a fost trimis de-aici=

Voce 1: *Ar fi putut fi furat pe drumul de întoarcere=*

Voce 2: Sau în orice moment cât se afla depozitat=

Voce 1: N-aveau cum să recunoască. Închipuie-ți ce efect ar fi avut asupra moralului. Să știi că toată averea țării tale e pierdută.

Voce 2: Mda, e război și ștabii care conduc țara nu-s în stare să țină în siguranță nici măcar câteva lingouri de aur.

Voce 1: DA (…), deși asta ar însemna să-ți bați joc de victimă și ar fi cu totul greșit.

Voce 2: ()

(00:01:48)

Voce 2: Lucy, seiful ăsta pe care-l căutăm. Cred că știu unde e.

Fișier audio 144
Data: 20.06.2019 21:40
Calitate audio: bună

Așa că Lucy și cu mine am cercetat în amănunt interiorul fostei bănci, dar, cu toată podeaua înzorzonată ca un mormânt de faraon, chepengul ăsta spre seif a fost imposibil de găsit. Apoi mi-a venit ideea.

Ne strecurăm înapoi pe ferestruică, dăm fuga în jurul clădirii, ne oprim brusc lângă placă. Lucy o citește iar cu voce tare, în caz că e ascuns printre cuvinte vreun indiciu despre unde e chepengul. Dar știu că nu e. Când termină, îi îndrept privirea spre pământ. Stăm fix pe un capac de canal vechi și murdar. Uzat și ruginit, acoperit de gunoaie și *r*[EXPLICIT]*t* de pasăre. Asta e. Sigur că asta e. Placa e chiar deasupra. Cum de nu ne-am dat seama?

Ce iese în evidență odată ce ți-ai dat seama e că la un moment dat chepengul ăsta mușchi să fi fost mult mai mare. E o diferență vizibilă de înălțime față de dalele din jur. Marchează o zonă în jurul lui cam de două ori mai lată și de cel puțin trei ori mai lungă. Suficient de mare să cobori paleți cu aur prin ea. Facem amândoi un pas în lateral și ne aplecăm să vedem mai bine.

Acum, până și Lucy știe că nu putem s-o forțăm la lumina zilei. Așa că ne punem de acord să stăm feriți până la apus, când o să punem în aplicare următoarea parte a planului.

S-a dovedit că aveam viziuni diferite despre ce înseamnă să stăm FERIȚI. Pentru mine, înseamnă să stăm în mașină, să mai ieșim din când în când să mai dăm târcoale pe jos, având grijă să ne asigurăm că nu urmăm de două ori același traseu. Pentru Lucy, înseamnă shopping. Nu mă plâng însă, pentru că promite că aduce niscaiva haleală.

(00:01:16)

Mă sprijin de balustradă acum. Aștept să apună soarele. Mă uit spre râu. Vorbesc la telefonul lui fii-miu ca și cum aș vorbi direct cu el. Ceea ce-mi aduce imediat un zâmbet pe față, Maxine. Și o senzație de căldură în piept.

Mersey ăsta e întotdeauna maroniu-murdar. Vântul rece suflă peste râu, chiar și vara. Și are și curenți puternici. Se spune că sunt mai periculoși

decât Tamisa. Cazi acolo și nu prea mai ai șanse de supraviețuire. Chiar mai puține, dacă ai mâinile legate.

(00:02:58)

Schimbarea mileniului a fost începutul unei ere cu totul noi pentru Harrisoni. Bătrânul Harry a murit în noiembrie 1999. O vreme, au fost bolnavi în același timp. Harry, cu inima, Patricia, cu un cancer de sân. Se zice că perioade de-astea adună familia la un loc.

Nu și pe Harrisoni. Pentru cei din afară, păreau un clan foarte strâns, dar noi vedeam o altă parte. N-o să uit niciodată când bătrânul Harry i-a chemat pe băieți duminică la prânz. Pe-atunci eram șoferul lui Andy și, cum știi, făceam parte din familie de mulți ani. Eram mai mult decât de încredere. Ei bine, nu-l mai văzusem niciodată pe Harry așa de slăbit; era o umbră din ce fusese. Împuținat pe scaunul lui, cu răsuflarea greoaie și pielea transparentă de un galben bolnăvicios. Și Patricia, în ghearele chimioterapiei cu fața lucioasă și umflată, sub un turban colorat. Greu de privit.

Destul de curând, Harry a îndreptat discuția spre cine să aibă grijă de Pat dacă moare el primul. Toată încăperea era cufundată în tăcere, dar nu pentru că era un subiect stânjenitor de fel. Andy a fost cel care a spus-o până la urmă. Foarte calm. Practic. A zis exact ce gândea toată lumea.

Oricare dintre noi o să aibă grijă de mama, a spus el, (…) pe TINE nu te vrem.

N-o să uit niciodată ochii bătrânului Harry în momentul în care a înțeles. Nu doar ce-a zis Andy, ci și că nimeni nu protestase când a zis-o (…) I-a frânt inima (…) dar s-a dovedit măcar că avea inimă.

(00:02:18)

Moartea lui a dezechilibrat dinamica familiei. La început, schimbările au fost subtile. Nu uita, Razor Ray și Andy erau trecuți bine de 40 de ani, John abia se apropia de 40. Nu erau copii, dar. Fără nicio ancoră, au intrat în derivă și s-au îndepărtat. Lucrurile n-au mai fost niciodată la fel. Uitându-mă în urmă, presupun că trecerea timpului era o coborâre constantă în (……) chestia (…) finală.

Fișier audio 145
Data: 21.06.2019 00:18
Calitate audio: bună

Parcarea multietajată s-a închis. Suntem blocați înăuntru. Și mă paște și o amendă de 15 lire, conform indicatorului. Nu mi se pare în regulă să dormim amândoi în mașină, așa că am lăsat-o pe Lucy sforăind pe bancheta din spate, în timp ce eu mă plimb pe etaj, peste rețeaua pustie de linii albe. Dinspre nord spre sud, dinspre est spre vest. Îmi oferă timp de gândire. Și să te pun la curent cu ce am găsit în seif, Maxine.

(00:00:18)

Când s-a întunecat, Lucy și cu mine ne-am pus pe deschis chepengul. Zic amândoi, dar Lucy a ținut de șase și a mai făcut câte o sugestie, pe care eu am ignorat-o cu totul. Poate că știe totul despre Kandinsky, și îndrăznesc să spun că omul era un diamant, dar în tablourile lui nu e nimic care să te ajute să urnești un capac de canal din fontă, înțepenit în ciment.

Pentru genul ăsta de treabă, ai nevoie de o pereche de chei speciale și instrumente de ridicat grilaje, doi băieți zdraveni și o rangă mare care să preia greutatea. Chiar și așa, tot ar fi problematic. Tot ce aveam noi era o cheie de mașină, o racletă de plastic și un pumn de monede. Lucy a zis că, dacă punem suficient de multe monede sub margine, or să ridice capacul prin presiune incrementală. Dovada că într-adevăr poți să citești prea mult.

Din fericire, mi-am adus aminte că vecinul lui Maxine a lăsat o geantă cu tot felul de gunoaie în mașină când mi-a vândut-o. A zis că sunt scule pentru schimbatul roții. Nu mi-a spus nimic atunci și mi-am adus aminte de ea doar la curbele strânse, când zdrăngănea și mai tare. Așa că am dat o fugă și, iată, erau acolo o cheie de roți și o coarbă de la un cric, împreună cu o rangă veche, ruginită.

Mă rog, trebuie să-ți spun că n-a fost ușor. Când au fixat capacul de canal în ciment au vrut să nu-l mai ridice nimeni vreodată.

Încerc și tot încerc să apuc cumva *r*[EXPLICIT]*ul* ăla. N-are găuri pentru chei, n-are buză, n-are mâner. De-a lungul anilor, am intrat în multe guri de vizitare, dar n-am mai văzut ceva așa de *r*[EXPLICIT]*t* și înțepenit.

Îi arunc o privire lui Lucy. Se bazează pe mine și asta înrăutățește situația. Nu există altă variantă. Betonul ăla trebuie să cedeze. Lovesc cu piciorul și-l sfărâm cu călcâiul, dar port niște Skechers™ de la Armata Salvării și pur și simplu nu fac față. Abia când folosesc cheia ca pe un ciocan și vârful rângii ca pe o daltă încep treptat să ciob ciob ciobesc cimentul de pe margine. Zona asta nu-i prea aglomerată noaptea, altfel ordinul lui Lucy să bat mai încet de câte ori zărește vreun vehicul în

depărtare ar fi fost de-a dreptul enervant.

După o vreme care parc-ar fi fost un an, și cu mine asudat, jegos și plin de praf de ciment, iată-ne, tot în stradă, fiecare de câte o parte a unei găuri mari, negre și puturoase. Parc-ar fi fost Nirvana. Privirile ni s-au întâlnit, în sfârșit. Haide, zice ea, domnii primii.

Fișier audio 146
Data: 21.06.2019 01:06
Calitate audio: bună

Având încă proaspăt în memorie ce ni se întâmplase Donnei și mie la Tarrant Rushton, imediat ce am aterizat în puț, am tras capacul după noi și l-am rezemat departe, ca să nu poată închide intrarea vreun mardeiaș dubios în timp ce noi suntem în subteran. Un pas în orice direcție și suntem în beznă adâncă. Așa de întuneric, că n-are nicio importanță dacă ai ochii deschiși sau închiși. Vederea *n*[EXPLICIT]*ii*. Scotocesc după telefonul lui fii-miu. Cum aprind lanterna? Am uitat. Lucy mă prinde de braț. Eu bănuiesc că e speriată, dar se dovedește că nu vrea decât să-mi pună ceva în mână. Clic. Clic.

Economisește bateria telefonului, spune ea, iar ochii îi lucesc în lumina unei lanterne micuțe. Păi, ce credeai că m-am dus să cumpăr?

Iau noua mea lanternă și o urmez pe Lucy în (…) ce? Rotim razele de lumină în jur.

Acum, conform plăcii, au coborât aurul prin chepengul ăla în seifurile băncii. Sunt în stare să recunosc un seif, Maxine, și ăsta nu era un seif. Pereții erau acoperiți cu o tencuială cu păr de cal de demult, mânjită la întâmplare cu pete vechi. Aerul era (…) greu, de parcă ar fi fost din alte vremuri. Lucy se plimbă de jur-împrejur și luminează cu lanterna colțurile și podeaua. Ăsta e, întreabă ea, locul unde au depozitat aurul? Se întoarce spre mine și-mi îndreaptă lanterna spre față. Au demontat seiful? L-au mutat în altă parte când s-a închis banca?

Sunt îngrozit de-a binelea acum, altfel aș fi putut râde. O clădire ca asta e construită în jurul unui seif. E imposibil de mutat. Încăperea asta muștar fi fost (…) altceva.

Lucy îmi aruncă o privire nedumerită. Mă înfior. Ce-i asta? în neștire, cam așa se arată zarul: e ca ecoul din inimă, nu karma o stăpânește.

Înaintăm pas cu pas. După ce s-a întâmplat data trecută, muștar nu mă

tragă inima să mă aventurez prea departe de chepeng. În sfârșit, raza lanternei dă peste peretele opus. Pata de lumină se mărește cu cât mă apropii mai mult. Îl vedem și de-acum știu pe loc ce e. Unghiul acela distinctiv al cozii și aripilor. Vopsea veche, ștearsă și decolorată, dar suficient de limpede. E misia un pește L E. Misiunea PEȘTELE.

Pașii lui Lucy se opresc în spatele meu. O aud cum rămâne fără suflare. Mda, e același. Spun. Același pește pe care l-am văzut la bar și, și nu-mi aduc aminte dacă i-am spus și ei sau nu, așa că-mi țin gura, și în tunelul Rushton.

Niciunul dintre noi nu îndrăznește să șoptească o vorbă. Dar nu din Kos că peștele de pe perete leagă locul ăsta de altele și de Codul Twyford. Ce e pictat deasupra ne încremenește. Pentru că peștele ăsta e aproape acoperit. Doar coada și aripioarele se văd de sub o pată de vopsea neagră.

Îmi îngheață sângele în vine când mă gândesc, chiar și acum, după câteva ore petrecute în frig, în siguranța solidă a parcării ăsteia multietajate. Negrul ei infinit. Puterea și încrederea cu care a fost întinsă peste trăsăturile delicate ale peștelui. Liniile și unghiurile ei stăruitor de familiare. O scamă mică.

Este un graffiti, spune Lucy gânditoare, în timp ce lanterna ei urmează trăsăturile peștelui de dedesubt. E un semn al triumfului și dominației, făcut în grabă, după un plan îndrăzneț și periculos. Au vrut ca victimele să știe cine a făcut-o.

Lucy își îndreaptă lanterna spre fața ei. Asta răspunde întrebării noastre, nu? șoptește ea. Asta încearcă să comunice Edith Twyford și soțul ei. Aurul transportat în Canada în timpul Misiunii Peștele a fost furat de inamic.

Fișier audio 147
Data: 21.06.2019 01:34
Calitate audio: bună

Întorși în mașină și resemnați cu taxa de ședere de 15 lire pe noapte, Lucy caută pe Google™ cu o mână și cu cealaltă mănâncă pește crud dintr-un castron cu fasole. Vorbește printre îmbucături. În spațiul închis, simt limpede mirosul de pește crud. Chiar și cu geamul deschis și o mână așezată lejer peste nas și gură. Totuși, nu asta-i cel mai rău. Îmi întinde și

MIE un castron cu pește crud, o furculiță de plastic și un pliculeț cu o pastă verde și se așteaptă sincer să mă îndop.

Chestia e că peștele e un simbol religios puternic, spune ea, mestecând chiar un pește cu atâta poftă, că aud cum îi trosnesc cartilagiile între dinți. În timp ce caută din nou pe Google™, profit de ocazie să strecor castronul în torpedou și aproape, nu, prea târziu. Trage aer în piept așa de brusc, încât practic inhalează odorizantul. O. Doamne. Dumnezeule. Ascută aici, Steve. Simbolul creștin al peștelui este derivat din ahtia os [*DecipherIt™ limba: greacă, modernă*], cuvântul grecesc pentru pește, ale cărui litere formează un ACROSTIH pentru numele lui Iisus Hristos, fiul Domnului și Mântuitorul nostru. Astfel, peștele devine un simbol secret pentru creștini într-un moment în care sunt persecutați.

Ne cufundăm în tăcere. Trebuie să-i distrag atenția de la castronul meu cu pește nedesfăcut chiar în clipa în care-mi aduc aminte altceva. Poți să cauți ceva? întreb. Literele alea mici de pe ecran sunt prea mici. Sigur, spune ea, ce? Un nume pe care l-am auzit. Werner răchitar.

Cum se scrie? Dar adaugă repede că nu contează, o să încerce ea diverse combinații. E ocupată cu Google™, așa că, într-o clipită, îndes castronul ăla puturos în torpedou. Reușesc să respir din nou.

Lucy apasă pe ecran și derulează pagini și, în cele din urmă, se oprește la o pagină. Unde ai auzit numele ăla? Scot portofelul vechi de piele. L-am găsit într-un loc ca ăsta, îi explic. Sub pământ. Cu un pește desenat pe perete. Îl deschide. Rămâne tăcută multă vreme. Îmi arată telefonul, dar îl ia imediat înapoi și citește: Werner Richter a fost un maior german în timpul Celui de Al Doilea Război Mondial. Dat dispărut în misiune. Se presupune că a fost ucis într-o operațiune pentru aba verde. Ăsta era serviciul german de spionaj din perioada aia.

Ne uităm unul la altul. Am ajuns așa departe, Maxine! Trebuia să-i spun ce mai știam. Tunelul Rushton, Donna, chepengul, mascarazii. Rămâne tăcută o vreme. *Steve,* șoptește, nu cred că aurul s-a mai întors vreodată la banca Martin. Acrostihul din insula diavolului, cel pe care l-am zărit pe drum încoace. PISIC PEȘTE TUNEL ORAȘ TONĂ NOUĂ LUNI PISIC. *Aurul a fost ascuns în Dorset nouă luni.*

Dacă ai dreptate, spun, asta s-a întâmplat înainte sau după ce-a fost șutit? Chiar așa, răspunde ea, și cum de știa Edith Twyford despre el?

Fișier audio 148
Data: 21.06.2019 02:17
Calitate audio: bună

La începutul anilor 2000, doctorul lui Andy Harrison s-a pensionat. Unul nou i-a zis că, la tipul lui de epilepsie, n-avea niciun motiv să nu conducă [*zgomot de fundal*], că ar fi putut conduce singur atâția ani. Și-a cumpărat un bemveu pe drum spre casă de la spital. M-am bucurat pentru el, dar am avut și un presentiment urât. Cu mine cum rămânea?

La vremea aia, deținea trei cluburi cu DJ în sudul Londrei. Muzică tare. Armă seacă dansând de nebuni pe pastile. Nu trebuiau să aducă mulți bani. Doar suficient cât să treacă pe-acolo mult mai MULȚI din banii proveniți din alte afaceri ale lui Andy și să ajungă în buzunarul lui ca venituri legale. Muzica de dans era așa de la modă, că nimeni nu clipea când părea că face bani grămadă. Așa că, eliberat de sarcinile de șofer, am primit misiunea să mă ocup de administrarea de zi cu zi a cluburilor.

Cam tot atunci, Micul H devenise interesat de ce făcea taică-su. Andy s-a apucat să-l învețe treaba, dar regula lui că toată lumea trebuie să pornească de jos s-a evaporat. Micul H era mai egal decât noi, ceilalți, și a ajuns direct în vârf. Nu mai eram Andy și Micuțul Smithy. Erau Andy și Micul H. îl vedeam cum stătea în bemveu lângă băiatul lui, mândru de dădea pe dinafară. Semănau așa de tare, că lumea îi confunda, cu toată diferența de vârstă.

E ciudat, dar îmi lipsea Andy. Lucraserăm împreună atât de aproape, așa de multă vreme, că parcă am fi divorțat; și nu exagerez. Îl vedeam o dată pe lună în cel mai bun caz și între momentele când făcea câte ceva sau se întâlnea cu diverși nu știam nimic. Fusesem lăsat pe dinafară.

Sigur, acum înțeleg un pic mai bine. Pentru mine, Andy era ca o rudă, dar eu nu eram deloc rudă pentru el. Razor Ray, John și Micul H erau rude. Noi, băieții, nu fuseserăm niciodată. Era o iluzie pe care o crease el ca să ne câștige loialitatea. *Mi-a luat multă vreme să înțeleg.*

Așa că acum nu mai făceam parte din nimic și în *r*[EXPLICIT]*le* alea de cluburi eram cu totul depășit [*zgomot de fundal*], știam toate felurile în care să ascunzi heroină într-un container de transport, dar habar n-aveam cum să depozitez pileală sau să recrutez femei de serviciu. Nu știam ce DJ e bun, așa că îl alegeam pe ăla cu cel mai elegant costum. Totuși, eram hotărât să

fac o încercare, pentru Andy.

A trebuit să învăț din mers și a trecut ceva vreme până să pot să am parte de un program normal și de o viață cinstită. Mă rog, mai cinstită. Dar pe măsură ce treceau lunile, mă obișnuiam. Pentru prima dată după mulți ani, mă duceam la culcare fără un ciocan sub pernă .hhhh hhhh Mda, lucrurile erau mai liniștite, mai așezate. Așa că, atunci când vorbeam peste bar într-o seară, când prietena ei a plecat și ea se plictisea, n-am pus imediat o barieră peste piept, ca să nu las o persoană nevinovată să fie amestecată și să aibă de suferit (…) A fost cât se poate de plăcut. Așa că am lăsat să se întâmple .hhhh hhhh a fost o perioadă fericită. Dar scurtă.

(00:08:16)

E aproape 3. Întuneric. Nu știu cum poate Lucy să doarmă. N-are toate astea. Tot ce am eu în cap. Nu mă înțelege greșit, nu mai poate de nerăbdare. Aur șutit. Complot nazist. E încântată. Ca și Nate.

Vrei să știi ce cred eu, Maxine? Codul Twyford duce la o mașină a timpului creată în urma unor experimente naziste. Au furat aurul din Misiunea Peștele și l-au trimis prin timp în altă dimensiune. Dacă spargi codul, ajungi și tu acolo și iei o parte din pradă. E o ocazie să-ți trăiești din nou viața, dar cu avantaje pe care nu le-ai avut înainte. Să fii cine vrei tu să fii. Cine ar trebui să fii. Doar că, știu, nu-i așa (…) când obții ce vrei, pierzi ce ai.

Fișier audio 149
Data: 21.06.2019 17:58
Calitate audio: bună

Am lăsat-o pe Lucy acasă și iată-mă întors la sală. N-am zis ce urmează. Nu e cazul să știe. Pot să fac un duș, să-mi clătesc țoalele jegoase și să stau în saună gol-pușcă până se usucă, în câteva ore. Nu-i pasă nimănui. Mai e mica problemă cu cash-ul. Lucy a plătit pentru excursia în nord, așa că nu-i mai pot cere tot ei. Nu contează. Am un plan.

(00:01:24)

Ciudat cum arată lucrurile diferit la diverse ore ale zilei. În toiul nopții, ideea că aur în valoare de un miliard de lire poate fi mutat în timp era perfect logică. La lumina zilei, e clar o *l*[EXPLICIT]*ă* cât casa.

(00:03:12)

Doar că. Chestia cu timpul. Asta. Ce? Dacă cineva sau ceva, undeva, poate să transfere materie solidă prin timp, poate explica și ce s-a întâmplat cu misive. A căzut într-un loc unde timpul se deplasa. N-a putut să scape. Acolo e și acum. Poate fi salvată. Simt ceva cald în piept când mă gândesc. Cum ai descrie tu asta, Maxine?

Speranță.

Fișier audio 150
Data: 22.06.2019 15:31
Calitate audio: bună

89, 90, () (……) 97, 98. Două mii. Minunat. Miros încântător, bani .hhhh hhhh am acum extazul ăla. Ușurare amestecată cu încântarea că am ceva parale în buzunar. A mers ceas. Planificare, vezi tu. Nici n-a știut ce l-a lovit (…) Așa de încrezut, în lumea lui mititică! Nicio bătaie de cap luni întregi, poate chiar ani și apoi (…). N-o să ciripească, nu? Ce să-i zică el polițaiului? Singurul inconvenient e că nu pot să mă întorc la sală și vestiarul ăla e un loc bun să stai la fereală. Totuși (…) expresia de pe moaca lui [*zgomot de fundal*].

Să-mi șterg borșul de pe mâini (…) gata. Curat ca lacrima. Acum să fac plinul și (…) să mă întorc.

Fișier audio 151
Data: 22.06.2019 16:30
Calitate audio: bună

Voce 1: În regulă, Colin, amice, pot să intru?
Voce 2: (Cine) e?
Voce 1: Steve (…) frati-tu (…) Micuțul Smithy.
Voce 2: Am (făcut) un pic ocupat (…) trebuie să mă spăl un pic.
Voce 1: Trebuie să te speli de 20 de ani. Deschide ușa.
Voce 2: Așteaptă.
[*zgomot de fundal*]
Voce 1: .hhhh hhhh *f*[EXPLICIT]*u-i*, Colin, cine ți-a făcut așa ceva?
Voce 2: Am căzut, nu=

Voce 1: *R*[EXPLICIT]*t,* cine?
Voce 2: NIMENI. Ce vrei?
Voce 1: Pot să intru?
Voce 2: Nu=
Voce 1: *Nu m-am întors să te tai=*
Voce 2: ()=
Voce 1: *F*[EXPLICIT]*u-i*, deschide *c*[EXPLICIT]*u'* ăsta de uşă. Din Kos că-ți spun ce nu mă interesează, să discut problemele tale cu *r*[EXPLICIT]*ii* tăi de vecini (…) Ce?
Voce 2: .hhh Vedeți, domnule, nu e un moment potrivit să reevaluați necesitățile mele locative.
Voce 1: () (…) Eşti=
Voce 2: Am oameni în jur.
Voce 1: Ce=
Voce 2: Oameni. Foarte. Importanți.
Voce 1: .hh hh .hh hh .hh OK. E în regulă, domnule Smith. Mă întorc altă dată.
Voce 2: Mulțumesc.

Fişier audio 152
Data: 22.06.2019 16:33
Calitate audio: bună

.hhhh hhhh Colin are probleme. Unde *n*[EXPLICIT]*a* duc aleile astea? Asta ar trebui să ajungă în spatele apartamentelor. Unde sunt? *F*[EXPLICIT]*u-i* .hhh hhh

[Încheierea transcrierii]

Al optulea calup de transcrieri

[Începutul transcrierii]

Fișier audio 153
Data: 22.06.2019 21:40
Calitate audio: bună

Sunet de apel [mesaj]
Interlocutor: Bună, Steve, cum mai merge? Mai am ceva, pe baza pozelor ălora. Tare. Oricum, sună-mă când poți.
Încheierea convorbirii.

Fișier audio 154
Data: 23.06.2019 17:11
Calitate audio: bună

Sunet de apel [mesaj]
Interlocutor: Bună, Steve, Lucy sunt. Ți-am zis că am cumpărat un exemplar din *Șase pe dealul Goldtop* la Liverpool? Mi-a trecut prin cap că am văzut doar exemplare VECHI, publicate cu ANI în urmă. Ei bine, ăsta e de anul trecut. Steve, e COMPLET diferit. Probabil că nu-i AȘA de surprinzător, pentru că Twyford a fost rescrisă pentru cititorii moderni, dar (…) o să-ți arăt prima dată când mai vii la bibliotecă. Textul a fost adus la zi, dar acul trist e diferit. Sunt mesaje NOI în versiunea asta. Nu vreau să mă pripesc, dar e posibil să fi urmărit indicii de mult depășite. Oricum, treci pe la bibliotecă când poți.
Încheierea convorbirii.

Fișier audio 155
Data: 23.06.2019 17:21

Calitate audio: bună

.hhh hhh o am. Am cartea lui misive. Asta e, în ea? Ce căutam. Am luat hhh.

(00:03:34)

.hhhh hhhh da () (da)

(00:06:56)

Am luat-o .hhh dar l-am pierdut pe Colin .hhh .hhh

Fișier audio 156
Data: 23.06.2019 18:13
Calitate audio: bună

A transformat micul apartament într-un palat. Aveam perdele, covoare, canapea cu două fotolii și un set de șase scaune care se asortau toate cu masa. La fel de bună ca mobila de la Andy de-acasă. Mai bună. Am lăsat totul pe ea și ea nu s-a plâns că în cele mai multe nopți eram la cluburi până spre dimineață. Știa ce voia și se descurca. Țin minte că într-o seară am ieșit împreună. Eu eram la bar și așteptam să fiu servit și am auzit-o vorbind cu prietenele ei. Una dintre ele mustar se fi plâns de tipul ei, din Kos că jupâneasa a zis ah, Steve AL MEU n-ar face așa ceva. Steve AL MEU (…) N-am auzit în viața mea o păsărică vorbind așa. De parcă mă voia. Mă voia PE MINE.

Ciudată senzație în piept, cum am din când în când. Atunci, am fost așa de surprins, că am uitat să comand și barmanul a trecut mai departe.

Mda, era o femeie clasa-ntâi. Dacă n-ar fi fost ea, Andy nu m-ar fi pus niciodată pe statul de plată oficial. Nu mă înțelege greșit, am fost bine recompensat de-a lungul anilor, dar se pare că nu era și oficial. Nu-mi făcusem eu griji pentru așa ceva. Actele nu-s de mine, nu? Dar ea a zis că ar trebui să am un salariu stabilit pus în bancă. Ar trebui să plătească impozite și asigurări pentru mine.

Ca să-ți spun adevărul, mie nu-mi trecuse niciodată prin cap așa ceva. Orice voiam, îi ceream lui Andy. Mi-a dat o mașină. M-a lăsat să stau într-unul dintre apartamentele lui, cu chirie redusă. I-am zis și ei, am zis că nu trebuie decât să cer. Dar ea s-a agitat tot mai tare pe tema asta. Până la urmă, într-o bună zi, a dat buzna să discute cu el. A țipat, a cerut, n-a

acceptat un refuz. Urmarea a fost că am primit un salariu regulat și ne-am mutat în căsuța noastră.

.hhh hhh și după câteva săptămâni tot cu capsa pusă era în legătură cu întâlnirea aia. A trebuit s-o conving că-i știam pe Harrisoni aproape dintotdeauna. Că făceam parte din familie. Nu făceau lucrurile ca la carte, dar muncisem din greu și eram loial.

Orice s-ar întâmpla, întotdeauna o să mă vadă cu ochi buni .hhhh hhhh.

(00:01:48)

Singurul lucru pe care și-l dorea cu adevărat părea că nu-l poate obține. Eram împreună de mai puțin de doi ani, așa că poate nu era suficient timp, când amândoi ne îndreptam spre 40. Totuși, știam că nu poate să fie din cauza mea. Băiatul meu a dovedit-o, nu? Dar ea s-a întristat și a devenit furioasă. Geloasă. Mi-a zis că el nu vrea să mă vadă acum, după atâta vreme. Că aș face mai mult rău decât bine. Că mama lui nu mi-a spus despre el pentru că nu voia să fie legată de un infractor ca mine. Că oricum l-a întors pe copil împotriva mea până acum (…) .hhh hhh nu asta voia să spună.

(00:00:59)

Știu de ce nu mi-a spus niciodată maică-sa. E din Kos că eram cu Harrisonii. N-a vrut să ajungă să respecte un bărbat care trăia așa de aproape de belele. Era mai bine dacă nu știam nimic despre el și nici el despre mine. Deșteaptă pentru o adolescentă, trebuie să recunosc. Mai deșteaptă decât eram eu pe-atunci (…) Când s-a cuplat în cele din urmă, s-a cuplat cu un bărbat care-l trata pe băiatul meu ca pe propriul fiu și care i-a oferit lumea întreagă, așa cum aș fi făcut și eu dacă aș fi avut ocazia (…) așa că, dacă ea a greșit atunci, eu (……) *o iert.*

(00:03:03)

Am luat-o. Am luat cartea lui misive. Cea pe care am găsit-o în autobuzul verde. *Șase pe dealul Goldtop.* Copilul cu pulover roșu și aeromodelul lui. Acul trist. Muștar să i-o fi trimis domnului Wilson, care i-a dat-o lui Colin, care a păstrat-o pentru mine. Pare ciudat s-o ating acum, știind că a ținut-o și ea în mână. Flăcăiandrul în uitare. Lumea mea e uitare. Tinerețe inversată. Noima e mai importantă, ne temem egal, și fără amânare reușim să introducem totul, uitarea, langoarea, moartea, eternitatea, uniunea.

Bucăți de hârtie prinse între file, note scrise pe toată pagina. Cartea ei de

descifrare a codului, muștar fi fost asta. Cheia. Mi-a trimis-o înapoi. Știu pentru că domnul Wilson a pus în ea o scrisoare bătută la mașină. *Dragă Smithy, misive îți trimite cartea asta. Îmi spune să-ți zic că-i pare rău, toate cele bune, domnul Wilson.* Pentru ce-i pare rău? Că ne-a luat de la școală în ziua aia? Că ne-a lăsat la kilometri întregi de civilizație? Deschid cartea și primul lucru care zboară din ea e bilețelul pe care l-a găsit misive când mi-a luat cartea. Ții minte că m-a pus să citesc din ea, cu o sclipire în ochi, apoi mi-a spus că scria să i-o dau lui Alice Isles? N-am crezut-o niciodată.

Așa că o întorc în mână. După atâția ani și atâta timp trecut. Și totuși, bucățica de hârtie e neschimbată. Așa cum era de așteptat, rândurile îmi joacă în fața ochilor. Doar că acum știu cum să o fac să nu mai sclipească și să înțeleg ce spune (……) Spune și acum ce spunea și atunci.

(00:00:49)

Lie fern an [*DecipherIt™ limba: germană*] Werner Richter (…)

Fișier audio 157
Data: 23.06.2019 20:47
Calitate audio: bună

Tot n-am terminat de povestit ce s-a petrecut cu Colin. Tot deviez printre amintiri. Cum ai zis și tu, Maxine, așa se întâmplă când nu vreau să mă confrunt cu ceva. Dacă o spun cu voce tare, devine real. Aș prefera s-o ascund, ca pe sticlele și dozele goale ale tatei.

Ei bine, nu mă așteptam să-mi deschidă imediat. Nu e un puști. Și cu toate grămezile de gunoaie între el și scări. Dar a durat așa de mult, că m-am lăsat până și în genunchi ca să trag cu ochiul prin fanta pentru scrisori. Duhoarea nu era treaba nimănui.

M-am simțit stânjenit. Îmi trece prin cap că ar putea fi priponit în fața televizorului (…), dar până la urmă îi văd ivindu-se papucii ecosez jigăriți.

Când deschide ușa aia, rămân cu gura căscată. Ochiul vânăt, o tăietură urâtă pe bărbie și o buză umflată. Jură că a căzut. După aia, nu mă lasă să intru. Enervat, nici măcar n-apuc să zic că nu-s ca el și ca tata. Nu vreau răzbunare. M-am întors doar după carte. Mă privește direct în ochi și vorbește de parcă aș fi vreun băgăcios de la primărie .hhh hhh.

(00:01:02)

Vezi tu, pe vremuri auzeam la moșie povești despre jafurile din ziua de

salariu. Cu ani în urmă, o pleașcă din salarii era Sfântul Graal al oricărui pungaș. Salariul pe o săptămână al cuiva, pus convenabil într-un plic. Gata de cheltuit, fără să ai nevoie de vreun tăinuitor. Muncitorii la fabrică, așa cum era Colin, erau țintele principale, dar jaful e o treabă riscantă, așa că (…)

Intrau într-un apartament, așteptau înăuntru până ajungea acasă ținta, apoi o jefuiau la adăpost, fără martori. Dacă era familia acasă, stăteau cuminți până ajungea capul familiei. Am auzit povești despre unii care stăteau cu orele, mâncau, se uitau la televizor, băteau oameni. Dacă ținta n-avea cheia la ea sau bătea la ușă, obligau familia să deschidă, ca și cum totul ar fi fost în ordine.

Salariile lui Colin plăteau chiria și contoarele. Nu putea risca să fie jefuit. Avea un loc special unde ascundea banii, împreună cu săgețile de darts ale tatei și un ruj vechi al (..) mamei. Nu-și făcea griji decât vineri seara, când trebuia să vină acasă cu banii în buzunar. Jumătate din bloc știa că sunt singur acasă până vine el.

Așa că-mi zice că, dacă intră cineva peste mine, să-l avertizez la ușă, vorbind ca și cum ar fi fost vreun băgăcios de la primărie. Atunci o să știe ce se întâmplă. I-ar oferi câteva secunde să fugă după ajutor. Sigur, nu se referea la polițai. Se referea la primul etaj. Știam familiile de-acolo și puteam conta pe ajutorul lor ca să-i pună pe fugă pe *n*[EXPLICIT]*i* și să le tragă o bătaie zdravănă. Din fericire, nu s-a întâmplat niciodată. Dar ăsta era micul nostru cod. Uitasem de el până acum. Îndrăznesc să spun că și el. Cine s-ar fi gândit, după atâția ani, că o să trebuiască să-l folosim?

(00:00:54)

Genul ăsta de jaf înseamnă ceva puțin diferit acum. Câțiva dintre armă seacă de la pușcărie se ocupaseră cu așa ceva. Totuși, ținta nu se schimbă. O persoană vulnerabilă, singură. Cum e Colin.

Am stat la pușcărie 11 ani și nu era la fel de rău ca aici. Geamuri acoperite cu ziare, îndesate cu sacoșe pline de țoale vechi. Nici noapte, nici zi. Ai zice că ar trebui să mă copleșească. Mirosul să mă facă să icnesc. Praful și aerul puturos să mă râcâie pe gât. Dar nu. Știi ce e înspăimântător? Sunt obișnuit cu așa ceva. Am mai fost acolo acum, cât?, două zile. Doar de atât e nevoie. Un spațiu îngust. Pereți înalți. Ce ușor e să exiști într-un spațiu așa de mic. Asta i se întâmplase lui Colin. El primise adevărata sentință, nu?

Viața înseamnă numai alegeri, asta ni se spunea la sesiunile de grup de la vale. Făcuserăm alegeri greșite, dar aveam puterea să facem alegeri bune acum. Și totuși, când am avut de ales între cartea lui misive și Colin, am ales cartea (…) Să fi fost asta răzbunarea mea? Sunt și eu ca ei, până la urmă? Colin. Tata (…) Mama. Blestemat?

Trebuie să plec ca să transform alegerea asta într-una bună. Să nu-l mai văd niciodată. De ce am așa o greutate mare în piept, când nu l-am mai văzut de atâția ani? Pentru că (…) în sfârșit (..) îl *iert*?

O să-ți spun ceva. Dacă nu plec acum, n-o să mai ies niciodată. O să rămân blocat, așa cum a rămas și el. Cum ESTE el. Așezat acolo, în fotoliul lui de la televizor. Prins în capcană de toate astea.

Fișier audio 158
Data: 26.06.2019 14:08
Calitate audio: bună

Voce 1: STEVE. Unde ai FOST? Nu m-ai sunat înapoi=
Voce 2: Scuze, Lucy. Am fost în vizită la frati-miu. E (.) nu i-a fost bine.
Voce 1: Ah, îmi pare rău. E mai bine acum?
Voce 2: L-am lăsat în fața televizorului=
Voce 1: A, foarte drăguț. ACUM, am AȘA de multe să-ți spun despre cod! Întâi, acrostihul secret pe care l-ai găsit când erai beat. MASCA E ALB TROPICAL. SMARALD APRINS. RĂZBUNAREA E BUNĂ. REVOLUȚIE LA ORIZONT. FIRMA VA PLĂTI. CARADOC E REGE. BATORY ÎN BONAVENTURE. Se referă direct la Misiunea Peștele. Enumeră navele în ordinea în care au pornit. HMS Smarald, HMS Răzbunare, HMS Revoluție și așa mai departe. HMS Bonaventure e ultima. A fost o călătorie primejdioasă pe mări ostile, închipuie-ți, Steve. Grămezi de lingouri de aur, și TU să fii responsabil pentru ele. Rezervele de aur ale unei țări sunt trecutul, prezentul și viitorul ei. Întreaga sănătate, fericire și bunăstare a unui popor. Milioane de oameni și alte milioane care încă nu s-au născut. Nu faci nimic și riști să pierzi totul într-o invazie inamică? Sau le ascunzi de inamic, dar pe parcurs le lași în voia sorții și riști să fie furate? Trebuie să te încrezi în onoarea și loialitatea tuturor celor implicați. Apoi, mai

sunt și furtuni și submarine germane. Riscul e incredibil (…) Steve, ești bine?

Voce 2: Bine. Obosit.

Voce 1: Mai ești alături? La sală? Nu?

Voce 2: Prea cald.

Voce 1: Pă::::ai, face și aerul condiționat ce poate. Acum, Misiunea Peștele nu mai e un secret. De fapt, este o poveste bine cunoscută, optimistă. Ideea oficială e că a fost un succes. Dar dacă n-a fost așa? Poate că operațiunea a fost compromisă și aurul a căzut în mâna inamicului. Dus (…) Așa că Edith Twyford a continuat să pună mesaje codificate în cărțile ei mult după ce se terminase războiul. Știa că avusese loc o mușamalizare. Că rezervele noastre de aur nu erau doar pierdute, ci era posibil să fi fost chiar folosite ÎMPOTRIVA noastră în timpul războiului. Avea sentimentul că lumea trebuie să știe, dar nu putea spune nimic fără să compromită postul soțului ei la Ministerul de Interne=

Voce 2: Păi=

Voce 1: SAU poate că dezvăluirea secretului i-ar fi pus în pericol.
(00:01:00)

Voce 2: E o teorie foarte bună.

Voce 1: Știu.

Voce 2: E posibil să fi fost blocat? Aurul. Blocat în timp. Am putea să-l recuperăm (…) sau altcineva?

Voce 1: .hhh Nu. Steve, nu există TIMP. E doar poveste, legendă, amintire și nostalgie. Timpul e un CONCEPT, nu o dimensiune. Nu poți să-l oprești, nu poți călători prin el, nu poți să-l dai înapoi. E ACUM. Aici și acum.

Voce 2: Deci bătrânica ascunde un mesaj despre aurul care s-a aflat în tunelul Rushton timp de nouă luni.

Voce 1: (…) De ce să-l ascundă hoții chiar sub un aerodrom al Forțelor aeriene regale?

Voce 2: La vedere, știi tu. Ascunde-ți prada la vedere. Câștigă timp înainte s-o muți.

Voce 1: Nu pot să-mi imaginez niște agenți germani sub acoperire având resursele necesare pentru așa ceva și, chiar dacă ar fi reușit, de unde ar fi știut Edith Twyford că era acolo?

Voce 2: Nu mă pot gândi decât la un singur motiv, Lucy (…) *i-a ajutat să-l fure.*

Fișier audio 159
Data: 26.06.2019 19:46
Calitate audio: bună

Deci am în sfârșit cartea lui misive. Cheia pentru Codul Twyford. Acum că o am aici, în mâinile mele, pare cumva (…) fragilă. Nici măcar nu i-am arătat-o lui Lucy. De ce nu? Tot încerc să înăbuș sentimentul că (…) vreau cu adevărat s-o găsesc pe misive. Să vorbesc din nou cu ea. Să-i spun că-mi pare rău.

Și e imposibil .hhhh hhhh.

(00:01:49)

Trebuie să mă concentrez. Dar când închid ochii, nu-i văd decât pe ei. Și Colin (……) Ăsta mai înregistrează? OK (…) Bărbații în negru care au închis chepengul. Și m-au înghesuit în toaleta de la Wrexham. Care l-au ținut pe Colin prizonier în propriul apartament, doar ca să mă facă pe mine să vorbesc. O să mă prindă, Maxine (…) Am știut dintotdeauna că o să reușească. O să fac tot ce pot, dar n-o să termin așa cum aveam de gând. Sper doar că o să înțelegi. Și o să-ți dai seama.

Fișier audio 160
Data: 26.06.2019 20:20
Calitate audio: bună

Când a pomenit Andy prima dată de ea, m-am îndoit foarte tare că o să fie ultima lovitură, așa cum zicea el. După el, fiecare lovitură arma să fie ultima. Dar când ne-a adunat din nou pe toți și ne-a spus care era ideea, am profitat de ocazie să fiu din nou în miezul acțiunii. Toate fețele de demult. Frații: Andy, John, Razor Ray. Noi, băieții: Orin, Billy și Ginger. Cei mai de încredere veri Harrison: Bradley, Toff și Gary. Ca pe vremuri, dar toți mai în vârstă și mai înțelepți. Mai atenți la responsabilitățile lor. Poate chiar precauți. Mai conștienți de timpul care trece (…) Nițel mai egoiști.

Am băgat cu toții de seamă că Micul H nu era acolo. Băiatul e prea necopt, a zis Andy, o să fie o vulnerabilitate. Dar știam care e adevăratul

motiv. Nu voia să-și pună băiatul în pericol, nu? Micul H nu era de sacrificiu.

Andy s-a uitat pe rând la noi. Am păstrat pentru final partea cea mai bună, ne-a zis el. Ne aranjăm pentru tot restul vieții. Când terminați cu asta, a zis, o să fiți în extaz. Ne-am uitat unii la alții. Cu atenția lui Andy pentru detalii, era foarte probabil să fie un succes. Toți aveam încredere în el și el avea încredere în noi .hhh hhh Presupun că acolo a început totul (…) sfârșitul.

(00:04:42)

Deci am luat cartea lui misive și nici chiar cu o riglă sub rânduri nu pot să-i descifrez notițele înghesuite. Fapt e că am nevoie fie de Nate, fie de Lucy să mă ajute și nu știu la care să apelez. Lucy are entuziasm. Educația bună, firea artistică și o minte curioasă care mă readuce cu picioarele pe pământ. Dar Nate e un bătrânel de diamant, vrăjitor cu computerele, și totuși nerăbdător și mustar să creadă orice. Poți să-i spui că de fapt codul a fost creat de zâne în pijama și el o să întrebe cu culoare avea pijamaua (…) .hhh hhh după atâția ani. În clipe de-astea, mă întreb ce-ar face Andy.

Acum, probabil te întrebi de ce nu-i folosesc pe amândoi. Nate și Lucy. Să lucreze împreună. Trei capete sunt mai bune decât două. Tot ce pot să spun, Maxine, e că, dacă faci vreodată ceva la fereală, ține-ți alibiurile separate. Așa, când sunt chemați să garanteze pentru tine, dovezile pe care le aduc sunt de două ori mai solide (…) Nu numai asta, dar Andy avea o chestie cu grupurile de câte doi. Așa ne organiza întotdeauna, în perechi. Eu eram de multe ori cu John.

.hhhh hhhh Nimic nu e mai puternic decât doi oameni împreună. Sunt o unitate solidă. Cumva, mai mult decât suma părților. Colin și cu mine, eu și Andy, Andy și Micul H, eu și jupâneasa, eu și (……) *băiatul meu.* Trei e o unitate slabă. Poate fi subminată. Trei se pot întoarce unii împotriva altora, doi împotriva unuia. Și încă ceva. E mai bine să împarți prada la DOI decât la trei. Nu trebuie să fii bun la mate ca să-ți dai seama.

Și (…) de ce doi e (…) dacă totul o ia razna, o să pierd un prieten, nu doi. Asta trebuie să am în minte, Maxine.

Partea următoare e periculoasă. Pe care dintre ei îmi doresc mai puțin să-l pierd?

(00:01:47)

Deci cine o să fie, Nate sau Lucy?

Fișier audio 161
Data: 27.06.2019 07:59
Calitate audio: bună

[*zgomot de fundal*]

Voce 1: Neața, Steve=

Voce 2: Ce:::? (Scuze) că te-am trezit azi-noapte=

Voce 1: *Șșșt,* stai acolo, mă întorc într-o clipă=

Voce 2: De ce=

Voce 1: Am lăsat baconul sub grătar.

Voce 2: Sunt în garajul lui Nate, înconjurat de cărțile lui despre Codul Twyford. Proiecte de tâmplărie vechi. Jucării pe jumătate terminate. Canapeaua lui pute, dar e mai moale ca toate băncile de la sală. A zis să mă simt ca acasă. Am adormit cât ai clipi. Abia m-am trezit.

[*zgomot de fundal*]

Voce 1: Sos roșu, maro, galben sau deloc?

Voce 2: Galben (…) noroc, Nate.

Voce 1: U::::ite.

(00:02:11)

Voce 1: Minunat

Voce 2: (Asta-i) cea mai bună haleală pe care-am gustat-o de săptămâni întregi, Nate.

Voce 1: Băiatul meu mai mare zice că din toate lucrurile de-acasă de care-i e dor, sandviciul meu de la micul-dejun e pe primul loc. Ar trebui să fi văzut mutra jupânesei [*zgomot de fundal*] binecuvântată, chiar are o părere bună despre lasagna ei.

Voce 2: Băiatul meu (..)

Voce 1: Ce? (…) Îi plac ouăle cu bacon, nu?

Voce 2: Nu (…) nu știu=

Voce 1: Sună-l. Zi-i că te-ai cazat la Nate=

Voce 2: Nu știu dacă=

Voce 1: Dă-i un mesaj. Stai, stai (…) UITE. Frumoasă poză, vezi? Ți-o trimit și tu i-o dai lui. Să vadă ce pierde=

Voce 2: E ocupat=

Voce 1: O s-o vadă când nu e=

Voce 2: Merge cu mașina, ține prelegeri sau=

Voce 1: HAIDE. Eu le dau mesaje alor mei toată ziua. Răspund o dată pe zi. La noi merge [*zgomot de fundal*] Haide=

Voce 2: Nu pot.

Voce 1: De ce nu?

Voce 2: El a zis să nu. A zis (…) a zis că nu (…) mă vrea.

Voce 1: Nu vrea să-i scrii MESAJE?

Voce 2: Nu. Nu mă vrea PE MINE=

Voce 1: Cum adică nu te vrea PE TINE? Ești taică-su.

Voce 2: Are (…) are un tată vitreg. Aur curat. Zice că îl consideră (…) în timp ce eu sunt (…) doar tatăl lui biologic. Nu-i același lucru, zice el.

Voce 1: Of (…) amice.

(00:01:09)

Voce 2: Am cartea lui misive. E cheia, Nate. Cheia codului.

Voce 1: De unde știi?

Voce 2: E complicat. Dar nu pot (…) ochelarii meu sunt (….) Nu pot să CITESC. Nu destul de bine ca s-o descifrez. Am nevoie de ajutor ca să merg mai departe și aș vrea să fii tu (…) acela.

Voce 1: De unde ai luat-o?

Voce 2: Nu contează. Vezi tu, dacă ești de acord, o să trebuiască să stai cu mine aici. Așa e cel mai bine. Nu știu când o să te întorci. Nu știu unde o să ne ducă sau ce o să găsim până la urmă. Dar o să găsim împreună.

Voce 1: Unde e? (…) .hhh hhh (…) adică uau. Cartea aia veche? Asta E?

Voce 2: Mda.

Voce 1: Pot s-o ating? .hhhh hhh veche.

Voce 2: Vezi bilețelele pe care le-a pus în carte, însemnările pe text? Uite.

Voce 1: .hhhhh IA-O DE-AICI=

[*zgomot de fundal*]

Voce 2: Nate?

Voce 1: IA-O DE-AICI. NU VREAU S-O VĂD=

Voce 2: Dar (…) credeam că ești pasionat de cod=

Voce 1: SUNT (…) Am fost=

Voce 2: Dar toată documentarea pe care o ai aici. Toată munca asta. Există o șansă să aflăm ce e. În sfârșit. Ce-i la capăt. Ce s-a întâmplat cu misive=

Voce 1: hhhhh PLEACĂ, Steve. TU o cauți. O să te ajut. O să caut pe

internet ce-ți trebuie. Dar (…) *nu vreau să știu.*

Fișier audio 162
Data: 27.06.2019 08:38
Calitate audio: bună

.hhh hhh O Paul, Shell, Donna și acum Nate. Sunt singurul rămas din laie A. Trebuie s-o implic pe Lucy. Dar pot s-o apăr de ei? Bărbații în negru, mardeiașii ăia care vor ce ascunde codul? Nate zice să nu-mi fac griji, o să mă ajute el. Dar nu vrea să plece de lângă calculator. De parcă ar fi un joc. Nu știu, dar îți spun ceva, Maxine, am vorbit serios și armează să merg până la capăt sau până mă oprește cineva cu forța. Care se întâmplă întâi. Stau în fața apartamentului lui Lucy. Un locșor drăguț. Cu siguranță nu ne poate ajunge nimeni și nimic aici.

Fișier audio 163
Data: 27.06.2019 09:44
Calitate audio: bună

Steve, cât ești tu la duș, o să înregistrez două fragmente din *Șase pe dealul Goldtop*. Primul e originalul, publicat în 1939.

Vântul bătea printre plopi în timp ce cei șase copii Horton își croiau drum prin vechiul aerodrom. Horatio a preluat în mod firesc conducerea, urmat de Piers, Edward, Sophie, Rose și mica Iris. „Pentru numele lui Dumnezeu, ține pasul, micuță Iris", a șoptit Piers tăios. „Altfel o să fii răpită de țiganii răi, o să-ți dea o rochie zdrențuită și o să te ducă în Franța. Mai mult, o să ți se potrivească".

Când micuța Iris a grăbit pasul ca să-i ajungă din urmă, mergeau prin iarba înaltă. Prea înghețați și istoviți, copiii se poticneau. Iris rămânea însă tot ultima; lângă băieți, lungimea yardului trena. Horatio porni energic prin aerodrom. La margine era răzorul sterp. Liniștită aproape, nu enervată, Sophie intervine: „Acum să trecem, Edward, am putea". Toți ar prefera însă să inventeze ceva.

Este o instrucțiune cifrată în paragraful care începe cu „Când micuța

Iris”. PREA ÎNGHEȚAȚI ȘI ISTOVIȚI. Ăsta-i acrostihul de deschidere cu pisicul. E urmat de mesajul-acrostih: SPIRITUL BLYTH PE PALMERS LANE ȘI AȘTEAPTĂ. „Pisicul” care marchează încheierea mesajului este PREFERA ÎNSĂ SĂ INVENTEZE CEVA. Lângă Southwold din Suffolk, există un râu Blyth care e traversat de o Palmer’s Lane. Ar putea fi locul unde să vină la țărm neobservată o barcă. O barcă numită SPIRIT?

Până acum, e curios. Dar iată și versiunea nouă, publicată anul trecut:

O briză ușoară foșnea printre niște copaci înalți în timp ce cei șase copii Horton își croiau drum prin vechiul aeroport. Sophie, o tânără puternică și matură, a preluat conducerea, urmată de Rose, Lily, Peter, Ethan și Jack. „Lily e mai mică decât noi”, a spus Peter, „așa că hai s-o ajutăm, până crește destul de mare ca să țină pasul cu noi”. Au ajutat-o cu rândul, ca să se asigure că surioara lor e apărată și fericită.

Profund încrezători și încurajați cumva, mărșăluiau cutreierând întinderea curajoși. Responsabil, Peter înfățișase detaliat fresca; înșiruiți, țineau pasul supuși. Repede deosebirile pitite răsăreau. Fetele se străduiau grăitor, icnit, parcă împiedicat. S-au îndreptat către iarba mai deasă, căutând cu atenție locul descris de Peter.

Steve, textul a fost actualizat și e aproape de nerecunoscut. Majoritatea numelor au fost schimbate. Piers e acum Peter. Edward e Ethan, și numele lui Iris a fost modificat destul de frumos și a devenit Lily. E logic, pentru că doar Rose și Sophie mai sunt nume obișnuite pentru copii. Plopii din primul paragraf nu mai sunt menționați în mod specific. Să fie pentru că acum se consideră că un cititor modern nu mai are așa de multe cunoștințe despre floră și faună ca generațiile trecute? Cu siguranță copiii din zilele noastre nu mai văd așa de multe aerodromuri ca bunicii lor, și de-aia aerodromul din primul citat devine aeroport în a doua versiune. În același timp, atitudinea copiilor unii față de alții reflectă o abordare modernă, de încurajare a empatiei și grijii față de alții.

Și aș putea continua, Steve, dar nu doar textul vizibil s-a schimbat. Acrostihurile spun acum ceva cu totul diferit. Paragraful cifrat începe cu acrostihul pisic PROFUND ÎNCREZĂTORI ȘI ÎNCURAJAȚI CUMVA, dar acrostihul simplu, cu prima literă a fiecărui cuvânt n-are nicio noimă. Totuși, începi de la MĂRȘĂLUIAU și iei câte o literă din fiecare cuvânt,

dar avansezi cu câte o literă de fiecare dată. Revii la prima literă după patru, cinci și șase intervale de o literă de fiecare dată. Obții MUTARE FĂCUTĂ, PEȘTE FERIT înainte de pisicul final: PARCĂ ÎMPIEDICAT. S-AU ÎNDREPTAT CĂTRE. Dacă asta este tipic pentru modul cum s-a schimbat codul, putem fi destul de convinși că a devenit cu mult mai complex de-a lungul anilor și cu siguranță pare să fie o referire la localizarea PEȘTELUI. Acum, am făcut deja legătura dintre Codul Twyford și Misiunea Peștele, unde cuvântul PEȘTE reprezintă de fapt *aurul*. Oare aurul din Misiunea Peștele încă e mutat și ascuns după atâtea zeci de ani?

Putem fi siguri de UN lucru, Steve: codul este modificat la fiecare ediție a cărții, așa că editorul TREBUIE să fie implicat (…)

Fișier audio 164
Data: 27.06.2019 10:51
Calitate audio: bună

Stau pe canapeaua lui Lucy. A sunat la serviciu să spună că e bolnavă, când de fapt a stabilit o întâlnire cu editorul lui Edith Twyford. O aud acum în dormitor, căutând ceva cu care să se îmbrace. A zis zece minute, așa că am 20 ca să ajung la zi cu jurnalul .hhhh hhhh. Tre' să-ți spun ce s-a întâmplat la Colin, Maxine, din Kos că trebuie să știi.

Mă strecor în spatele blocului lui Colin și caut un loc să sar peste zid. Până la urmă, mă urc pe o mașină și ajung pe un acoperiș plat la două case distanță. O iau la fugă până la blocul lui Colin. Nu e nicio îndoială care e apartamentul lui. Ferestrele sunt acoperite cu ziare decolorate. Pânze de păianjen. Muște moarte care au pierdut lupta de eliberare. Mă duc direct spre geamurile cu margini teșite de la baie. Îmi aduc aminte că e mai puțin ticsită de *r*[EXPLICIT]*i* decât celelalte camere (…) Ironic de-a dreptul.

Știu să recunosc o încuietoare de doi bani, iar ale lui Colin sunt zdravene, montate în plastic dur, pe geamurile cu două ochiuri, etanșe. Acum, poate te întrebi de ce să nu le sparg direct? Prea mult zgomot, durează prea mult, prea multă mizerie. Există o cale mult mai bună. Dacă forțezi cadrul, întâi lateralele, apoi partea de sus și cea de jos, ajungi la geam. Dacă ai noroc, e montat dinspre exterior și poate fi ridicat dintr-o mișcare. Rapid, curat, fără zgomot. Azi am noroc. Problema e că e ziua în amiaza mare și sunt la voia unor șomeri care urmăresc totul pe după

perdele și sigur au poliția pe apelare rapidă. Nu pot să-mi fac griji pentru asta. Trebuie să mă gândesc la Col.

Îmi croiesc drum prin baie. Fiecare pas riscă să declanșeze o avalanșă de saci și cutii. Aud voci de undeva, dar sunt tâlharii sau televizorul? Mă apropii un pic. Lipit de perete, ca să pot să văd prin ușă fără să fiu văzut.

Uite-l. Colin. Stă în fotoliul lui de la televizor. Nu-i singur. Îl domină. Fața lui stâlcită nu pare înspăimântată sau disperată. Nu așa cum ai crede, când stă cu doi huligani aplecați amenințător deasupra lui. Cu capul în jos, pare trist. Resemnat. De parcă, după mintea lui, merită ce urmează, așa (…) mă rog.

Unul dintre ei se lasă pe vine și încearcă să se uite în ochii lui Col. Îi șoptește ceva. Nu-mi aduc aminte exact, dar e ceva de genul (…) dă-o încoace și plecăm. Foarte simplu.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt. Mare greșeală. Apăs o scândură din podea și cât ai zice pește se prăbușește un turn de cutii, mai înalt ca mine, într-o ploaie de gunoaie pline de praf.

R[explicit]*t. S-a întors Lucy.* Bună (…) bună.

Fișier audio 165
Data: 27.06.2019 14:55
Calitate audio: medie

Voce 1: Dă-l de două ori pe după gât, ca să atârne franjurile inegal. Uite. Arăți (….) bine, cred că o să meargă. Gata?

Voce 2: Ce trebuie să spun?

Voce 1: Foarte puține, Steve. Ești un ilustrator timid, stângaci, ENORM de talentat, în plină ascensiune. Te-am prezentat drept un IZVOR de idei de cărți ilustrate pentru copii. Acum, știu și ei că e un segment FOARTE profitabil de piață și n-au știut cum să ne stabilească mai repede o întâlnire. O să începem vorbind despre MULTELE tale personaje-animale și trecem apoi la cât de GENIAL poți tu să desenezi tineri. Ăsta-i momentul în care o să îndrept discuția spre Edith Twyford. De exemplu, au în plan vreo versiune nouă, ilustrată, cu Cei Șase Extraordinari? Și atunci, foarte degajat, o să pomenesc cum am observat schimbările de text exponențiale între ediții, și de-acolo o să trecem=

Voce 2: Trebuie să împrumut niște culori=

Voce 1: Nu, ia asta. E mapa mea de portofoliu veche. Dacă vor să vadă exemple cu lucrările tale, atunci le ai pe astea să le răsfoiești. Să fii stânjenit și să nu te lași ușor să le arăți.
[*zgomot de fundal*]

Voce 2: Cine le-a desenat?

Voce 1: Eu. Cu ani în urmă. Ah, nu te uita așa, sunt cumplite. Dar o să spunem că ești un talent naiv, căruia-i place să exploreze emoțiile primare prin compoziție neconvențională. PERFECT pentru cărțile pentru copii cu vârsta până în opt ani. Ține minte, eu sunt un nou agent. Tu ești strălucitul meu tânăr talentat. Mă rog, o să spunem talent NOU. Hai să mergem. Pe-aici.
(00:00:44)

Voce 2: Ai făcut de multe ori așa, Lucy?

Voce 1: Ilustrații? Visam și eu =

Voce 2: Să te prefaci că ești altcineva?

Voce 1: A, nu. Niciodată (…) Dar o să fie în regulă. Cât de greu poate fi?

Voce 2: Trebuie să ții minte să-i privești în ochi, dar numai din când în când. Nu prea mult, pentru că devine suspect. Imaginează-ți că EȘTI persoana care susții că ești. Să simți ce fac, ce spun. Ar putea fi inversul fată de ceea ce ar trebui. În același timp, să nu te cufunzi așa de mult în personaj încât să pierzi perspectiva a ceea ce vrei să obții. Ce înseamnă e (…) ține minte să întrebi despre Twyford.

Voce 1: Parcă ai fi vocea experienței, Steve.

Voce 2: Păi (…) știi tu.

Voce 1: Am ajuns. Nu. Intru eu prima. Timid și reticent, nu uita. A, și închide-ți telefonul. Pune-l deoparte. Nu trebuie să aibă nicio bănuială că sunt înregistrați. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Fișier audio 166
Data: 27.06.2019 14:46
Calitate audio: bună

Voce 1: Am fost OK?

Voce 2: Nu-ți face griji, Steve. N-a fost FASCINANT?

Voce 1: Nu ere că au crezut=

Voce 2: N-au NICIO legătură cu textul. E transmis de fundația Twyford. O comisie. Un consorțiu de manageri financiari. E clar că editorii bănuiesc că modificările sunt făcute ca să corespundă sensibilităților moderne și noilor tendințe în limbajul folosit pentru copii. Aparent, asta cred și eu. Dar nu poți să nu iei în seamă acrostihurile. Cine controlează textul controlează și direcția codului.

Voce 1: Și ce-i la final?

Voce 2: *Aurul furat din Misiunea Peștele, Steve.*

Voce 1: Păi=

Voce 2: DA. Acest consorțiu de manageri financiari plantează, nu se știe de ce, indicii NOI în fiecare ediție a cărților. Indicii care duc la locuri, poziții, localizări. De ce?

Voce 1: Mișcare (…) ca să-l miște. Cea mai bună cale să ții ceva ascuns vederii este să-l ții în mișcare. De fiecare dată când e mutat au nevoie de indicii noi.

Voce 2: SAU fiecare set nou de indicii se referă la localizarea unei mici cantități de aur. Lingourile transportate în Misiunea Peștele au avut nevoie de un convoi de distrugătoare=

Voce 1: Mda, împarte încărcătura. Divizeaz-o în părți mici, gestionabile. Cu un creuzet corespunzător, o flacără zdravănă și câteva săptămâni de pierdut=

Voce 2: ȘI cu cine comunică? Cine urmărește codul în afară de o mână de codificatori de canapea de pe internet? De ce comunică într-un mod așa de straniu? Dacă voiam să-ți spun că am mutat aurul furat, te sunam, îți ceream să ne întâlnim, îți trimiteam un e-mail=

Voce 1: LUCY. Nici ei nu știu. În organizațiile astea, fiecare știe doar cât are nevoie să știe. Așa sunt protejați toți. E protejată și prada. Oricine stabilește codul și dă referințe la locul unde se află aurul nu știe cine primește informația. N-a știut niciodată. Treaba lor e să-l depoziteze, să-l apere și să dea indicii care îi duc pe destinatari (…) la el. Ei sunt mijlocitorul, un intermediar care face legătura între cele două părți, care plătește pe toată lumea, dar nu știe nimic despre aur.

Voce 2: Aurul ăsta a fost jefuit acum 80 de ani. Hoții sunt morți de mult.

Cine protejează aurul n-ar putea să-l țină pentru el, pur și simplu?

Voce 1: Și totuși, nu poate. Cine N-AR profita de ocazie să aibă la dispoziție o asemenea avere? Lucy, trebuia să-ți fi spus mai de mult. Trebuie să-ți arăt ceva.

Fișier audio 167
Data: 27.06.2019 18:02
Calitate audio: bună

John nu era ca Andy, Ray sau bătrânul Harry. Ei erau de modă veche. Tuturor le plăcea să bea ceva. Fumau ca niște turci. Au făcut afaceri cu băutura și țigările în nas toată viața lor. Dar persana era interzisă. Albă, maro, E (…) doar afaceri. Nu se atingeau de ea și se așteptau să avem și noi aceeași limită. Era un *r*[EXPLICIT]*t* neprofitabil. Parcă-l aud și-acum pe bătrânul Harry tunând și fulgerând, cu țigara în mână, înconjurat de duhoare de scotch. Dacă vreunul dintre voi devine dependent de *c*[EXPLICIT]*u* ăsta, e un *c*[EXPLICIT]*t* mort și-ngropat. Ați priceput? M-ați auzit? Păi nu puteți cu urechile arse și cu ochii scoși, haită de *c*[EXPLICIT]*i* leneși ce sunteți!

Era logic pentru afaceri. Nu poți să ai încredere într-un dependent. Nu poți să-i încredințezi nici marfă, nici cash, nici informații. O să te dea în gât pentru o doză și o să mintă cum respiră. Am văzut câțiva mardeiași buni tăiați și câțiva veri îndepărtați din organizație pentru că se băgaseră în persană. Mda. Dacă Harrisonii te îndepărtau (…) puteai să te consideri norocos.

Totuși, John, cel mai tânăr dintre frații Harrison, era din generația nouă. Altă atitudine. Îndrăznesc să spun că aș fi putut-o apuca și eu pe calea aia dacă n-aș fi fost speriat ca *d*[EXPLICIT]*u'* de bătrânul Harry. Dar John era lumina ochilor Patriciei. În cazul lui, nu se aplicau regulile. Făcea ce-i plăcea (…) Harrisonii nu s-au plâns când i-a băgat în traficul cu persană, le-a salvat afacerea, le-a adus la ușă clienți noi, piețe noi, marfă nouă. Nu s-au întrebat niciodată cum a ajuns să știe așa de bine regulile? Eu am avut suspiciunile mele, dar John spunea de multe ori că nu devii dependent decât de albă, maro și verde. Ești în siguranță cu pastilele, zicea el.

Am lucrat împreună pe vremuri, dar cât m-am ocupat de cluburi n-am mai avut de-a face unul cu altul, așa că la ultima întâlnire m-am bucurat să-l

văd. Am pornit să traversez camera ca să-i strâng mâna, dar m-am oprit cu totul la un metru. Nu era John pe care-l țineam eu minte. Fizic nu era. Nici măcar acum nu pot să pun degetul pe ce se schimbase. Dar în ochii lui murise ceva. În regulă, Steve, a zis, evaziv, de parcă nu putea să se uite în ochii mei. ÎN REGULĂ, BĂIETE. N-am prea scos mai multe de la el, dar când a venit vremea să ne împartă pe perechi, Andy ne-a pus împreună. Știam că avea încredere în mine să nu-l scap din ochi pe John și să-i spun dacă era ceva ce trebuia să știe.

(00:01:18)

La pârnaie, ne-au zis că trebuie să folosim cuvintele potrivite, altfel e negare. Argou, porecle, știi (…) feminisme, toate sunt lucruri în spatele cărora te ascunzi. Reduc gravitatea, așa ai zis, Maxine. Ca atunci când spui s-a stins în loc de a mierlit-o. O evadare din realitate (…) canabis, cocaină, ecstasy, heroină. Dependență. Droguri. Mort. Ucis. Crimă (…) Uite, Maxine. Ți-am promis că nu mă mai întorc niciodată, că nu mai evadez niciodată. Viața sau o moarte cumplită.

Fișier audio 168
Data: 27.06.2019 18:57
Calitate audio: bună

.hhhhh Revenind la apartamentul lui Colin, sunt față în față cu ăștia doi (…) bărbați în negru (..) și simt cum mi se ridică în piept o grămadă de chestii.

În jurul lui Colin cad cutii și tot soiul de *r*[EXPLICIT]*i*, dar el nu poate decât să ridice privirea spre mine, nici măcar cu ușurare. Simt încă un val de furie, de data asta dintr-o parte mai profundă, mai întunecată a pieptului. De ce-i lasă să-l bată? Dacă se ridică și se lupta, măcar de data asta, puteam să-i învingem. Împreună. El și eu împotriva întregii lumi. Însă sunt singur. Sunt în aceeași cameră cu Colin, fratele meu, și totuși sunt singur-singurel, în *m*[EXPLICIT]-*sii.* Exact ca pe vremuri. Dacă stau să mă gândesc acum, în momentul ăla am avut o oarecare idee de ce mi-a fost așa de ușor să-l părăsesc cu ani în urmă.

Nu prea e loc să mă feresc de *r*[EXPLICIT]*i* în *h*[EXPLICIT]*a* asta de sufragerie. Pentru prima dată după mulți ani, ne privim ochi în ochi. Așa de aproape, că practic e lipit de mine ca marca pe scrisoare. Fața aia

butucănoasă. Ochii morți. Ceva lipsit de viață, inuman. Știu ce e. Știu ce a pus la cale și ce a făcut. Poate să mintă pe oricine altcineva din lumea asta, dar nu pe mine.

Și încă ceva. Scrâșnește. Cheia pentru Codul Twyford. Dă-o-ncoace, Smithy, și avem grijă de tine. Uităm tot restul. Ce-i făcut, e bun făcut. Poți să ai încredere în noi.

Clatin din cap. Doar din Kos că vrei ceva, nu înseamnă că e al tău, zic. Asta-i ceva ce ne-au zis la pârnaie. Gândește-te așa, zice el, dacă nu ne-o dai, o să-l facem pe Colin să te convingă. Știu ce vrea să spună. Știe și Colin. Se uită în ochii mei. N-avem nevoie de cuvinte sau de vreun cod.

Las amintirile deoparte și după ele vin sentimentele, ca un cuțit în piept, unul câte unul. Mânuța mea în mâna mare a tatei. Tata plângând pe drum spre casă de la darts (…) ridicat de cineva care n-o să mă lase niciodată din brațe. Mirosul ăla. Praful. Parfum amestecat cu băutură stătută. *Mama.* Tata aruncă o sticlă în mine când întreb unde s-a dus mama. Colin se holbează la televizor cât eu mănânc fulgi de porumb cu apă în loc de ceai. Plata contorului e mai importantă. Îi iau cu mâna, pentru că n-avem lingură, furculiță sau cuțit care să n-aibă vreun gândac mort sau alt *r*[EXPLICIT]*t* lipit de el. Tata trebuie să fi fost ăla care m-a învățat să mă bărbieresc. Nu poți să dai vina pe el, Steve, uneori poți să fii un *r*[EXPLICIT]*țel* civilizat. Mă lasă să cred că a fost greșeala MEA, *n*[EXPLICIT]*l*. Alt val de furie, dar ăsta nu dispare. Se tot ridică în piept și de-acolo ajunge în gâtlej.

Mă sufocă de-a binelea.

Misive a luat cartea pe care armă s-o vând, dar eram așa de al *n*[EXPLICIT]*ii* de flămând, că tot m-am dus la pescărie. Am încercat să-l fac pe vânzător să-mi dea ceva de mâncare. Sigur că eram o pacoste, dar el a luat-o personal, s-a răstit, m-a făcut în toate felurile. Coada era de partea lui. Cară-te, piticanie jegoasă, dispari, au strigat la mine (…) toți, în afară de un tip.

Vreo 25 de ani, costum elegant. Nu-l știam din vedere. Dar a ieșit din rând, l-a prins pe vânzător de gât peste tejghea. Sare, oțet, cutia milei au zburat toate, au căzut, s-au învârtit pe podea. Copilul e LIHNIT, mârâie el, chiar în nasul ăluia. Dă-i un cârnat și cartofi prăjiți. Plătesc eu în mama *m*[EXPLICIT]-*sii.* I-a dat drumul. Vânzătorul a sărit să facă exact ce-i spusese. Coada tăcuse atunci, cât costumatul a scos o bancnotă de 10 dintr-un sul gros, a aruncat-o în spatele tejghelei și s-a dus înapoi la locul lui.

Vezi tu, Maxine, dacă n-aș fi fost așa flămând în ziua aia, nu l-aș fi cunoscut niciodată pe Andy Harrison.

Nu-i misive, nu? Din Kos lui *Colin* m-am înhăitat cu ei. Am luat-o pe calea care m-a adus aici, în starea în care sunt acum. Adevărul e că am nimerit în anturajul greșit. Dar adevărul nu e cel mai util, pentru că anturajul greșit m-a SALVAT. Mă apucă tremuriciul când mă gândesc. Andy a făcut ce-ar fi trebuit să facă fratele meu. M-a luat la el, m-a hrănit, m-a îmbrăcat și eu am greșit, considerând asta (…) altceva, nu?

În apartamentul lui Colin, mi-au trecut toate astea prin cap. Haide atunci, zic. Strig. Țip HAIDE ATUNCI. Mă uit la el. E un sac de *r*[EXPLICIT]*t* inutil. Ce *d*[EXPLICIT]*u'* a făcut el vreodată, altceva decât să nenorocească totul? La asta, bărbații încremenesc. Abia mai pot să respir. Brusc, nu mai sunt ei inamicul. Sunt și ei întâmplător acolo când fac ce-ar fi trebuit să fac acum mulți ani. Colin stătea în fotoliul lui de la televizor, cocoșat, inutil. Doar greșeala lui.

Nici măcar nu se apără. Abia dacă îi trece un fior pe chipul plin de tăieturi, vânătăi și resemnare. Se aștepta să fac asta acum mulți ani. Aștepta? Știe că merită. Blestemul familiei. Ridic piciorul, îl trag în spate, îndrept călcâiul. Trebuie să fie în plină figură. N-o să-și mai revină din așa ceva. BANG. Fsssss povara aia grea mi se ridică de pe piept. Am făcut-o.

Se aude un strigăt din apartamentul de-alături. O bubuitură în perete. O referire înăbușită, dar inconfundabilă la polițai. Ăia doi ies așa de repede, că nici măcar nu apucă să-l vadă pe Colin căzând.

(00:03:54)

Am zis că nu armează să mai evadez, Maxine. Nici măcar n-o să șterg fișierul ăsta. A fost mai bine c-am făcut-o. L-am salvat de ei. Altfel, ar fi (…) am văzut cu ochii mei și nu vreau și el (…) În același timp, trebuia să-i arăt. Adevărata valoare a lucrurilor. O să explic mai încolo. Trebuie s-o fac pentru mine.

Nici măcar nu pot să spun că-mi pare rău.

Fișier audio 169
Data: 27.06.2019 19:29
Calitate audio: bună

Am luat ce voiam. Cartea lui misive. Colin a găsit-o în gunoaiele lui.

După ce vizita noastră la editorul lui Twyford ne lasă cu mai multe întrebări decât răspunsuri, i-o arăt în cele din urmă lui Lucy.

O răsfoiește. Cercetează câteva pagini ici și colo. Mă aștept să fie surprinsă, încântată, fericită. Dar ea se încruntă. Pare mai mult nedumerită. După câteva momente de tăcere, o închide și mă privește în ochi ca și cum ar fi cât pe ce să-mi dea niște vești proaste.

Cine ți-a zis că ASTA e cheia Codului Twyford?

Ridic din umeri. Nu-mi prea aduc aminte. Am găsit-o în autobuz. Misive mi-a luat-o la oră. A scris în ea și după aia a (…) dispărut în ziua aia. Donna a zis că misive i-a spus un secret. Găsise un cod. Misive (…) un pic mai târziu, cartea mi-a fost trimisă înapoi. Asta trebuie să fie cheia, zic, și nu pot să nu înghit în sec, agitat. Văd în ochii ei că e ceva în neregulă.

Asta-i prima ediție din *Șase pe dealul Goldtop.* Ea (..) CINEVA a scris în ea, dar nu cred că e (….) aici, o să citesc cu voce tare bucata asta. Profesoara ta, sau cineva, a încercuit cuvinte separate. O să le citesc cu voce tare. Dar, Steve (…) hai să stăm jos.

Suntem pe un peron pustiu de metrou. Vuiete îndepărtate. Pași, dar nu-i nimeni aici. Mă înfior și nu știu de ce. Lucy îmi citește. Îmi aduc aminte fiecare cuvânt din ce a zis.

Îmi pare rău că te părăsesc așa. Dar e momentul să merg mai departe. Nu mă căuta. O să fiu alături de tine când ai nevoie de mine. M-am dus acolo unde Strălucește soarele și sunt fericită.

Rămânem tăcuți multă vreme. *Îmi pare rău că te părăsesc așa.* Să fi (…) nu. Nu, n-ar fi făcut așa ceva.

Fișier audio 170
Data: 27.06.2019 22:47
Calitate audio: bună

Voce 1: Bunica îi zicea cumva=
Voce 2: Londra?
Voce 1: Nu=
Voce 2: Întuneric?
Voce 1: Nu::::u=

Voce 2: O bancă din parc care=

Voce 1: NU. Bine, poate. Scena amplă a contrastelor când treci cu privirea peste un oraș noaptea. Panorama sclipitoare. Covor de lumini. Niciuna dintre astea. Îi spunea într-un fel așa de potrivit că (…) Doar că nu-mi pot aduce aminte. Poate că mă ajută asta=

Voce 2: Asta e? Unde ai=

Voce 1: Am cumpărat sticla cu cea mai drăguță etichetă. Nu știu NIMIC despre alcool. Uite.
(00:01:11)

Voce 2: Noroc. În sănătatea ta, Lucy.

Voce 1: Mulțumesc. Mi-a făcut plăcere.
(00:09:54)

Voce 2: EXISTĂ un Cod Twyford. Trebuie să existe. Nu poate fi asta tot. O mână de cuvinte încercuite. NU. Trebuie să fie mai mult.

Voce 1: Chiar trebuie?

Voce 2: Nate, Donna. Ambii au găsit spații de discuții online.

Voce 1: Nate și Donna, care sunt amândoi la fel de traumatizați ca tine de dispariția lui misive.

Voce 2: TU, eu, Nate, toți am văzut acrostihuri=

Voce 1: Tipare de cuvinte, coincidențe. Fără niciun înțeles.
(00:14:44)

Voce 2: Asta (…) tare. M-a amețit.

Voce 1: Serios? (….) *Bine.*

Voce 2: Văd. Nu-s băutor de tărie. Nu pentru gust. Doar pentru efect.

Voce 1: Un motiv destul de bun (…) prin chepeng, acolo (….)

Voce 2: Dă-mi cartea s-o văd.

Voce 1: Imediat. Imediat, Steve [*zgomot de fundal*] bine, atunci. Dar știi că nu-i NIMIC aici. Doar povestea pe care a scris-o Edith Twyford ca să-i ajute pe copii să uite ororile de care nu puteau fugi cu adevărat. Paragraful ăsta, Steve. Ce spune?

Voce 2: Unde? A, OK (…..) Peștele galben vede marea. Peștele scufundat sigur. Masca e gri de Portland. Peștele e la vedere. Uite plute. Steag. Sens.

Voce 1: Asta-i tot?

Voce 2: Asta tot ce (…) tot ce pot.

Voce 1: Am înțeles. Bine. Hai să ne întoarcem .hhhhhh Mi-am adus aminte

cum îi zicea bunica. LUMIVISTA. Mulțumesc, Steve.

Fișier audio 171
Data: 28.06.2019 06:59
Calitate audio: bună

.hhhhhhhhhh Lucy (…) și băutura ei de fițe. Genul de-l beam doar la toast pentru o lovitură. Tocmai mi-am dat seama de ceva. Am șutit tot bănetul ăla de la dealer, dar nu mi-a dat prin cap să-mi iau o sticlă. Prea absorbit de cod.

Uitatul la oraș. A fost plăcut. Nu puteam să zic nu, nu-i așa? (…) Unde-i asta? .hhhh camera ei de oaspeți [*zgomot de fundal*] HEI? Ah.

Fișier audio 172
Data: 28.06.2019 07:01
Calitate audio: bună

Sunet de apel.
Interlocutor: Bine, Steve?
Sursa: Nate=
Interlocutor: Am găsit lanțul tău de coordonate, exact cum am.
Încheierea convorbirii [eroare?].

Fișier audio 173
Data: 28.06.2019 07:24
Calitate audio: bună

Pe-atunci, dacă spuneai FSBC, nimeni nu știa ce mama *n*[EXPLICIT]*ii* vrei să zici. Nici eu n-am știut când a pomenit Andy de ea prima dată. Oamenii obișnuiți nu știau. Doar dacă aveai, să zicem, diamante de un milion de lire pe care voiai să le trimiți în cealaltă parte a lumii ai fi știut de Fragile, Secure & Bonded Couriers Limited. Chiar și atunci, n-ai fi distins depozitul lor de la Heathrow de orice altă clădire anostă și anonimă din complexul industrial. Mda, există o întreagă lume de care oamenii de rând habar n-au. Și asta e OK pentru cei care folosesc serviciile astea. Andy s-a

documentat ani la rând, a zis el. Și știam că o să mai lucrăm o vreme până să se întâmple ceva.

(00:00:53)

Din unele puncte de vedere, era ca în vremurile bune. Toți băieții la un loc, râzând, făcând bancuri. Alteori, aveam (…) când ai un avertisment în tine. O îndoială ca un viermișor negru în piept. Acum știu cum i se spune. Semnal de alarmă. Ne-au zis la pârnaie. Când știi că e ceva în neregulă, dar nu poți să formulezi și în cuvinte. Așa că nu-l bagi în seamă și iei o decizie proastă. În fine, eu am ales să nu iau în seamă semnalul ăla de alarmă.

Armă seacă din grup au zis că e negare. Neîncredere în propriile instincte. Aversiune față de conflict. Gândire excesivă. Mă rog, am avut mult timp la dispoziție să mă gândesc excesiv de-atunci și să socotesc în ce moment TREBUIA să mă retrag versus în ce moment PUTEAM să mă retrag. Pentru că momentul în care știi prea multe ca să mai pleci vine al *n*[EXPLICIT]*ii* de repede la loviturile ca asta.

Vezi, trebuia să mă gândesc la jupânească. Merita un apartament frumos și o viață frumoasă. Doar că, de când Andy mă plătea pe stat, luam mai puțini bani, nu mai mulți. Mai rău, Andy era destul de rece cu mine. Nu-i plăcuse când îșI spusese jupâneasa punctul de vedere. Îl ofensase cumva. Ciudat, când ceri bani, oamenii o iau personal. Brusc, mi-a regândit statutul în organizația lui. Nu eram rudă și nu mai eram nici (…) băiatul care-i făcea comisioanele. Și atunci, ce eram? Trecutul nostru n-avea nicio importanță. Acum îmi dau seama.

Totuși, nu putea să mă îndepărteze. Știam prea multe. Dacă mă întorceam împotriva lui, puteam fi periculos. Îndrăznesc să spun că unii ar fi scăpat de mine pe loc. Un deces brusc, misterios, și toată organizația ar fi venit la patru ace să aducă un omagiu la înmormântare. Dar Andy nu putea face așa ceva. Nu putea justifica o asemenea acțiune în fața oamenilor lui. Dacă i-o făcea Micuțului Smithy, care-i fusese așa de loial atât de multă vreme, ar fi transmis o paranoia nechibzuită care ar fi compromis loialitatea celorlalți. Trebuie să echilibrezi teama celorlalți atunci când depinzi de asta. Trebuie să fie genul corect de teamă. Mda, am rămas cu cluburile și (…) s-a uitat de mine.

Până la ultima lovitură. Avea nevoie de absolut toată lumea. De toată lumea în care avea încredere.

(00:01:09)

Prima dată când a refuzat să-mi dea ce i-am cerut. A zis nu. Nu voia să-mi dea mașina lui veche. I-a dat-o Micului H. Un bemveu mare, care ajungea la un copil de 20 și un pic de ani. Felul cum s-a uitat la mine peste birou. Felul cum a pufnit în timp ce vorbea. Ce a zis (….) îl puteam vedea pe bătrânul lui chiar în scaunul ăla. Dar ăsta ar fi fost cel mai rău lucru pe care i l-aș fi putut spune. Așa că zic nicio problemă, doar mă gândisem și eu. De-atunci, am ținut capul jos. Când vine plata după lovitura asta, mă retrag. Eu și jupâneasa plecăm. O luăm de la capăt. Mda. Aveam un plan. Dacă ai un plan, ai speranță (…) de-asta O de-asta n-am băgat în seamă semnalul de avertizare.

(00:00:48)

Și am făcut ce-am făcut.

Fișier audio 174
Data: 28.06.2019 08:33
Calitate audio: bună

Voce 1: NEAȚA.
Voce 2: *Neața.*
Voce 1: Ceai sau cafea?
Voce 2: *Fea, te rog.*
Voce 1: Uite aici.

[*zgomot de fundal*]

Voce 1: Steve, aseară n-a fost ce a părut să fie. Am o teorie. Dar ca s-o explorez, nu puteam să-ți spun ce făceam. Trebuia să nu-ți dai seama. Mă tem că te-am îmbătat. Cu bună știință.
Voce 2: Ah.
Voce 1: Stai să-ți explic. Acum, am citit despre codurile cu acrostihuri și e FASCINANT. Îți dai seama că un simplu acrostih orizontal e unul dintre codurile cel mai ușor de spart? Adică pentru un om. Dar pentru un computer e mult mai dificil. Limbajul e imprevizibil. Ciudat. Ilogic. Plin de expresii și aluzii. Ton. Dialect. Ambiguitate. Și pe web oamenii discută despre acrostihuri SIMPLE. Am văzut că opera lui Edith Twyford conține coduri cu MULT mai complexe. Acum, creierul omenesc are ceva ce computerele n-au. Și știi ce anume, Steve? (…) Înțelepciune. Experiență. Intuiție.

Poate echilibra probabilitatea cu posibilitatea. Și mai are (…) failibilitatea.

Voce 2: Falia Bill=

Voce 1: Failibilitate. Potențialul de a face erori. De a greși. De a avea (…) o percepție așa de DIFERITĂ, că vede lucruri pe care nici măcar alt creier nu le vede. Ai citit cu voce tare o serie bizară de propoziții din ediția asta veche din *Șase pe dealul Goldtop* când ești, cu cuvintele tale, muci de beat. N-am putut descoperi unde erau cuvintele alea decât mergând înapoi la ce-ai spus tu. Ăsta e paragraful original.

Mătușa Honoria spumegă de râs, tresăltând de nasul ce se congestionează când îl bește pe enervantul naiv Edward. Prinde bine mâinile băiatului, pregătindu-se. Se apleacă peste el și-i trage scatoalce multe. Restul, distrați, chicotesc; mătușa înfuriată izbucnește: „Unul doar a furat".

Sophie deschide gura: „Uite-l, Edward lacomul a șterpelit". „Ce pedeapsă merită pungașul? Întreită. Ia aduceți vergeaua Pentru vinovat!"

Edward tremura sălbatic. Frații înveseliți râdeau bine dispuși; fetele începuseră cântecele vesele: blegul Edward merită răsplata cea binevenită. Se cade adesea pentru cei puturoși și trebuie pedepsiți pentru relele făcute. Ție, Edward, rușine!

Frații se distrează glumind și flecărind bine dispuși.

Numai că tu ai văzut PEȘTELE GALBEN VEDE MAREA. PEȘTELE SCUFUNDAT SIGUR. MASCA E GRI DE PORTLAND. PEȘTELE E LA VEDERE. UITE PLUTE. STEAG. SENS

Începe de la cuvântul Honoria. Propoziția ta e făcută luând câte o literă, aparent la întâmplare, din fiecare cuvânt. E un acrostih neregulat, complex, de genul celor pe care nu le poți citi decât dacă ai dinainte cheia și știi ce să cauți. Aici, cheia ar fi 2, 2, 3, 1, 2, 5, 2 și așa mai departe. O serie de numere aparent aleatorie peste care e ușor să treci cu vederea și imposibil de văzut dacă nu știi precis unde trebuie aplicate referințele. Mai mult, nu există indicii, nu există cuvinte declanșatoare, iar unele cuvinte sunt anagrame. Uite aici. UITE PLUTE. STEAG. SENS. O anagramă pentru NU GĂSEȘTI TU PEȘTELE. Știm că peștele înseamnă aur. Aurul e în

siguranță. Dar când spune că nu găsești tu peștele, vrea să spună că aurul e în general imposibil de găsit sau că n-o să-l găsească o anumită persoană?

Voce 1: PEȘTELE SCUFUNDAT SIGUR. Aurul e într-un loc sigur, scufundat sau îngropat undeva=

Voce 2: Codul e conceput să transmită mesaje între oameni sau agenții de conivență, dar nu aflate în legătură (….)

Voce 2: OK.

Voce 1: Numai că TU nu ai cheia. Dacă citești cartea profesoarei tale pagină cu pagină, nu-ți oferă nimic indiciul pe care mi l-ai citit tu aseară. Steve, când ești relaxat și (.) băut, eliberat de orice presiune și așteptare, poți vedea cuvinte care n-ar fi trebuit descoperite de nimeni în afară de persoana sau organizația căreia îi sunt adresate.

Voce 2: Ah.

Voce 1: în anumite condiții, mintea ta se concentrează pe o literă din fiecare cuvânt. Nu știu de ce, dar orice te împiedică în mod normal să citești îți oferă capacitatea să vezi mesajele astea ascunse. Oricine te-a făcut să crezi că tu deții cheia Codului Twyford a avut DREPTATE. Numai că, dacă și-a imaginat că soluția e indicată într-o carte, se afla pe calea greșită. Tu nu AI cheia, Steve. Tu EȘTI cheia.

Voce 2: .hhhhh hhhhhhhh ciudat. Amicul meu, Paul, își aduce aminte că așa a zis misive. Că eu eram=

Voce 1: Uite=

Voce 2: Credea că am inventat eu. Că am dus-o de nas. Dar. Lucy, eu. După aia. Ce s-a întâmplat cu misive. N-am mai citit niciodată. Nu puteam citi foarte bine nici atunci, dar după asta. Am pierdut și puținul pe care-l aveam.

Voce 1: Of, Steve, ce trist =

Voce 2: Ai zis că misive a încercuit cuvinte ca să spună că (…) s-a dus undeva=

Voce 1: Aia a fost o minciună. Am zis că n-o să-ți faci griji că nu vezi un cod dacă îți imaginezi că nu există niciun cod (…)

Voce 2: M-ai MINȚIT?

Voce 1: Te-am mințit. Dar aveam intenții bune, așa că nu se pune. Acum, ce spune asta?

Voce 2: *Lie fern an* [*DecipherIt™ limba: germană*] Werner răchitar.

Voce 1: „Predați lui Werner Richter”. În germană. Maiorul aba verde al cărui portofel l-ai găsit tu în tunelul Rushton. Acum, Edith Twyford a fost în Germania de câteva ori în timpul Celui de Al Doilea Război Mondial. Am văzut fotografii cu ea în timp ce le citea elevilor. Dar nu cred că doar asta a făcut în călătoriile alea. Au fost misiuni în cursul cărora a transmis spionilor britanici cărți care conțineau coduri secrete.

Voce 2: Răchitar era spion?

Voce 1: Nu cred, Steve. Ascultă. Peștele galben (…) Nu găsești TU peștele. Asta nu-i o instrucțiune, nici vreo informație utilă. E o sfidare. Nu e destinată spionilor britanici, ci inamicului. Asta înseamnă că, la un moment dat=

Voce 2: Bătrânica a fost descoperită.

Voce 1: Exact. Și ce-a urmat?

[Încheierea transcrierii]

Al nouălea calup de transcrieri

[Începutul transcrierii]

Fișier audio 175
Data: 28.06.2019 13:44
Calitate audio: bună

Lucy a citit mult despre spionajul din timpul Celui de Al Doilea Război Mondial și eu am văzut toate filmele și documentarele, așa că împreună am venit cu o teorie. Edith Twyford și bătrânul ei erau spioni aliați. Prin cărțile ei, au transmis mesaje între MI6 și agenții de teren, unii sub acoperire așa de profundă, că nu existau decât foarte puține modalități să-i contactezi. Apoi, la un moment dat, totul a luat-o razna.

Lucy îmi arată pe laptopul ei fotografii cu cei doi Twyford împreună. Cu pahare de vin în mâini, la o petrecere în aer liber. O altă poză. De data asta, seara. Lucy citește explicația. Seara premierei, Piccadilly Theatre, 2 iulie 1941. Mărește imaginea până când chipurile încremenite devin o ceață. Uite, Steve, chirăie ea, Noel Coward. Păi, ASTA-i o dovadă, nu? Ochii îi strălucesc din nou. Bătrânul ăsta pare periculos. Genul de greu cu care nu te pui. Lucy crede că era un spion care se ascundea la vedere, călătorind prin Europa și ținea discursuri amuzante și, după cum arată, fuma ca un turc.

Lucy trece la altă poză. Tot Edith, pe treptele unei clădiri. Bătrânul vine în urma ei, cu spatele la aparatul foto. Ea e întoarsă, ferindu-și ochii cu mâna. Parcă vrea să vadă unde e el. Dacă mă-ntrebi pe mine, nu-i nimic în poza asta. Doar că (…) recunosc clădirea aia.

Am fost și eu acolo, nu demult. Întâmplător, chiar pe treptele alea. E un loc unic. Aparte. Eu zic că e de modă veche, numai că Lucy zice nu, e de-a dreptul ah clasică, așa cum și Banca Martin. E ulcele, spune ea. Am fost acolo acum câteva săptămâni să discut cu un expert în opera lui Edith Twyford. *Tu N-AI FOST,* șoptește ea. Mda, am fost și experta a fost cu totul inutilă.

Lucy îmi face cu ochiul. Văd cum îi merge mintea. University College London a fost bază secretă de spionaj în timpul războiului, spune ea, dusă

pe gânduri. Studenții au fost trimiși de-acolo și s-au mutat în loc serviciile secrete. De unde știi? întreb io. Pentru că am învățat acolo, Steve. Istoria Artei la The Slade (…) și știu cum putem afla mai multe.

Așa că am venit. În fața ulcele. Altă intrare de data asta. Mai liniștită. Nici pe departe așa de specială sau unică. Armă seacă cu aer de artiști trec pe lângă noi. Sunt la modă pălăriile colorate pe-aici. Lucy a dat niște telefoane și e pe cale să intre și să discute cu cineva cunoscut. Mai bine închid ăsta.

Fișier audio 176
Data: 28.06.2019 14:01
Calitate audio: bună

Voce 1: Deschide tu ăla, te rog=
Voce 1: E pornit. Dar n-ai nevoie să-l iei, doar=
Voce 1: Ba da. Al meu nu-mi intră în buzunarul interior. Prea mare. Ăsta, pe de altă parte, e subțire și discret. Dumnezeule, e un iPhone PATRU. Țin minte=
Voce 2: E telefonul băiatului meu. Nu vreau=
Voce 1: E în siguranță, Steve. Uite, vezi, ferit aici, unde poate să înregistreze în taină întâlnirea mea cu profesorul Scott. Așteaptă-mă aici și urează-mi noroc.
Voce 2: Mda. Mda. Să nu stai mult.
(00:02:31).
Voce 1: Bună ziua, profesore Scott, [*zgomot de fundal*] Lila=
Voce 3: LILA. Intră. Ușa mea e întotdeauna deschisă pentru un fost student [*zgomot de fundal*] Ești bine, sănătoasă?
Voce 1: Sunt bibliotecară.
Voce 3: Ah, bine=
Voce 1: Ah, mă descurc bine. De fapt, de-asta am venit.
Voce 3: Ceai?
Voce 1: Da, vă rog. (Cum pot să te-ajut?) Păi, primăria a comandat o serie de exponate. FĂRĂ BISCUIȚI, mulțumesc. Ca să aducă un omagiu artiștilor în domeniile spionajului și contraspionajului din timpul Celui de Al Doilea Război Mondial.
Voce 3: Foarte INTERESANT=

Voce 1: Mai ales cei din lumea literară=
Voce 3: Graham Greene, Roald Dahl=
Voce 1: Bineînțeles=
Voce 3: Ian Fleming, Noel Coward=
Voce 1: Firește. Îmi aduc aminte că ne-ați vorbit despre University College și rolul său în război. Mă întrebam. Știți ceva despre ASTA?
Voce 3: Pot să văd mai de-aproape? (…) Nu-i recunosc, cine sunt?
Voce 1: Edith Twyford și Edward Barnes. Data e 1942.
Voce 3: Păi, atunci MI6 avea baza aici. Și astea SUNT sigur treptele de la clădirea Wilkins. Crezi că Edith Twyford era spion? Edith Twyford, autoarea siropoasă și mult hulită de cărți pentru copii?
Voce 1: *Așa bănuiesc, profesore.*
Voce 3: Păi, eu n-am=
Voce 1: Ce mă întreb eu e (…) dacă tatăl dumneavoastră a pomenit-o în jurnalul lui.
Voce 3: Cum (……) cum de știi de jurnalul=
Voce 1: Dumneavoastră mi-ați spus.
Voce 3: NU-i adevărat. Nu (…) nu e ceva știut. NU există jurnale=
Voce 1: Ba EXISTĂ, profesore. Mi-ați povestit despre ele și chiar mi-ați arătat dosarul. Pe raftul ăla. Chiar în încăperea asta.
Voce 3: .hhh (…) Când?
Voce 1: Țineți minte petrecerea de lansare pentru retrospectiva dumneavoastră Gwen John? Nu? Aici, la The Slade. La sfârșitul lui 2010. Sponsorizată de o berărie foarte generoasă, dacă-mi aduc aminte=
Voce 1: AH. îmi (.) îmi aduc aminte începutul=
Voce 1: Pe la 12, noi doi ne-am bucurat de o discuție despre identitatea de gen în arta galeză, care a deviat într-o largă paletă de subiecte. Criptozoologie. Construcția de ambarcațiuni mici în Marea Britanie. Și, în sfârșit, povestea vieții dumneavoastră.
Voce 3: Nu pot decât=
Voce 1: În cele din urmă, ați devenit nostalgic în legătură cu tatăl dumneavoastră, care era dedicat muncii lui pentru autorități și niciodată nu vă tratase ca pe un spirit creativ. Aparent, vă temeați că distanța v-a împiedicat să faceți pentru el tot ce ați fi putut în ultimii lui ani de viață. Și în final, spre sfârșitul serii, când nu mai

rămăseserăm decât noi doi în clădire, ați sugerat că aș avea șanse mai bune să termin prima dacă aș=

Voce 3: ÎȚI CER IERTARE. A fost ceva CONDAMNABIL. Am GREȘIT.

Voce 1: A fost o discuție interesantă. La vremea aceea, nu mi-am dat seama cât de semnificativă o să devină pentru mine după atâția ani. Nu trebuie să știe nimeni, câtă vreme considerați de cuviință să mă ajutați în problema asta.

Voce 3: *Ce pot să fac?*

Voce 1: Ați menționat că tatăl dumneavoastră ținea jurnale ale epocii în timpul războiului și că la moartea lui v-au fost transmise dumneavoastră. Mă întreb dacă nu apar acolo și Edith Twyford sau soțul ei. Am nevoie de dovezi că a lucrat pentru MI6, ca să obțin finanțare pentru exponatul meu.

Voce 3: A ținut jurnale, dar a rămas foarte puțin din ele. Doar fragmente. Bucățele pe care a neglijat să le distrugă la sfârșitul războiului. M-am străduit să scot ceva semnificativ din ele. Am (…) stai să le găsesc. Stai. Stai aici, te rog, Lila.
(00:04:14)
[*zgomot de fundal*]
*(*00:09:37)

Voce 3: UITE. Astea sunt toate documentele lui care mai există. Mă îndoiesc foarte tare că Edith Twyford e pe-aici, dar poți să te uiți, dacă vrei. Te rog să nu scoți nimic din dosar. Cum o să vezi. Nu e deosebit de coerent.

Voce 1: Mulțumesc (……) Dacă nu vă supărați=

Voce 3: Nu te grăbi.
(00:19:01)

Voce 1: *Iată. Familia Horton. Familia Horton ora 14:00. De neconsolat după breșa de la Berlin. Dar au un plan să salveze peștele. Temerar și posibil. O să reușească. Fără îndoială.*
(00:11:08)

Voce 1: Profesore Scott? Mulțumesc. Am tot ce-mi trebuie.

Voce 3: Și (…) suntem (…) chit?

Voce 1: A, da. Ne=

Voce 4: Stai. Ce? [*zgomot de fundal*] ()
(00:00:27)

[*zgomot de fundal*]
Voce 4: () (sunt) [*zgomot de fundal*]

Fișier audio 177
Data: 28.06.2019 15:06
Calitate audio: moderată

Voce 1: *Steve?* (…) *Steve, unde ești?* .hhh hhh .hhh hhh .hhh hhh [*zgomot de fundal*] BINEÎNȚELES. Telefonul tău e la mine, nu? *Steve.*
(00:02:13)
[*zgomot de fundal*]
Voce 1: Hei, bună. Un latte caramel mic, te rog.
Voce 2: Aici sau la pachet?
Voce 1: La pachet, te rog. Doar (…) Prietenul meu a rămas afară=
[*zgomot de fundal*]
Voce 2: Uite restul. Scuze, ce?
Voce 1: Mă aștepta afară un prieten (dar a plecat). Ai văzut pe cineva?
[*zgomot de fundal*]
Voce 2: Cum (arată)?
Voce 1: Puțin peste 50 de ani. Nu prea înalt. Costum elegant și cravată. Aștepta sau aici sau la intrarea în The Slade.
Voce 2: A FOST cineva acolo. Au venit două persoane și au stat de vorbă. După aia au plecat toți. El să fi fost?
Voce 1: Nu. Telefonul lui e la mine. Telefonul băiatului lui. N-ar pleca NICĂIERI fără el. Cum arătau? Bărbați? Femei?
Voce 2: Pă::::ăi, din câte înțeleg eu, genul e un concept depășit. Fiecare persoană își găsește propriul loc într-un spectru de identitate care include genul, dar nu e determinat de el. Uite cafeaua.
Voce 1: (…) Mersi.
Voce 2: Părea să se identifice ca bărbați. Sper să-l (găsești)=
[*zgomot de fundal*]
(00:03:24)
Voce 1: Vai, Steve, unde-ai fost? .hhhh hhhh
[*zgomot de fundal*]
Voce 3: HEI, AI GRIJĂ=
Voce 1: SCUZE scuze scuze.

[*zgomot de fundal*]

Voce 1: Nu, nici aici. Steve, de ce-mi faci așa ceva?

[*zgomot de fundal*]

Voce 4: LUCY. LUCY=

Voce 1: .hhhhh unde AI FOST? Credeam că (…) Of, Doamne, ce s-a-ntâmplat?

Voce 4: Am căzut. M-am dus la baie să mă spăl. Nu-i nimic. Unde-i telefonul băiatului meu? Dă-mi-l=

Voce 1: E aici. Încă mai înregistrează din câte.

Fișier audio 178
Data: 28.06.2019 15:27
Calitate audio: bună

Voce 1: E totul OK? A înregistrat întâlnirea mea cu profesorul?

Voce 2: Mda, da, probabil. Mersi de cafea. Rămân dator (……) Fir-ar al *n*[EXPLICIT]*ii*, 3 lire 75.

Voce 1: Steve, ai vorbit cu cineva cât am lipsit eu?

Voce 2: Nu. Am căzut, așa că=

Voce 1: Și te-ai spălat la baie în ce stație?

Voce 2: Aia pe unde am ieșit din=

Voce 1: Euston Square=

Voce 2: ()

Voce 1: OK. Câtă vreme n-ai pățit ceva.

Voce 2: E în regulă. Fostul tău profesor e bine?

Voce 1: Nici că se putea mai bine. E o sugativă incorigibilă cu o memorie ȘOCANTA. S-a dat la prietena mea Lila în ultimul an, așa că l-am convins că eu sunt ea. Ne-a spus că facultatea a fost rechiziționată de spionajul militar în timpul războiului. Tatăl lui avea baza aici. Când i-am împrospătat memoria, a vorbit despre fragmentele de jurnal pe care le-a moștenit și cât de valoroase ar fi dacă ar fi complete. L-am făcut să mi le arate. Steve, am găsit ceva acolo. *Am făcut poze.* Mă rog, n-a zis să nu fac. Uite aici.

Voce 2: Poți să-mi citești. Ochelarii mei=

Voce 1: *Familia Horton ora 14:00. De neconsolat după breșa de la Berlin. Dar au un plan să salveze peștele. Temerar și posibil. O să*

reușească. Fără îndoială.

Voce 2: Familia Horton?

Voce 1: Același nume de familie ca în *Cei Șase Extraordinari.*

Voce 2: Temă (rară)=

Voce 1: Temerar. Înseamnă îndrăzneț, cutezător. Ce arată înregistrarea asta în jurnal e că TATĂL profesorului Scott era contactul lui Twyford la MI6. Acum, uite ce spune. Se întâlnește cu ei. Sunt de neconsolat (..) brești de la Berlin (….) pentru că în timpul unei călătorii la Berlin acoperirea lor a fost COMPROMISĂ. Și dacă (…) maiorul din Abwehr [*DecipherIt™ limba: germană*] Werner Richter i-a capturat pe Edith și SAU Edward, i-a interogat, i-a obligat să dezvăluie detalii despre Misiunea Peștele=

Voce 2: Obligat? Neah. Nu și-ar fi pierdut cumpătul. S-ar fi prefăcut că sunt *o*[EXPLICIT]*i* pe șefii lor. Ar fi ciripit ca niște canari. Ca și cum nu mai puteau de bucurie să ciripească. Agenți dubli=

Voce 1: Agenți TRIPLI. Probabil că n-au încetat niciodată să lucreze pentru britanici. Când se întorc la contactul lor de la Londra, îi povestesc totul și sunt de neconsolat, dar au un plan să îndrepte lucrurile. Un plan să salveze peștele. Să salveze aurul.

Voce 2: Să nu-l mai trimită deloc de-aici?

Voce 1: Poate, dar asta nu-i temerar. În plus, orice schimbare de plan le-ar fi dat de veste nemților cine le-a spus britanicilor. Ce vrea să spună cu un plan temerar să salveze peștele?
(00:00:22)

Voce 2: Ești dispusă să ne mai vedem cu cineva în după-masa asta, Lucy?

Voce 1: Cu cine?

Voce 2: Rosemary Wintle. Așa-zisa expertă în opera lui Edith Twyford.

Voce 1: De unde-o știi?

Voce 2: M-am văzut cu ea în aprilie. Pe 25, dacă-mi aduc bine aminte. N-a făcut nicio referire la cod.

Voce 1: Hai să mergem.

Fișier audio 179
Data: 28.06.2019 16:43
Calitate audio: bună

.hhhhhhhh Mă bucur că am din nou în buzunarul interior telefonul băiatului meu. La locul lui. Pot să-mi închid haina și să-l țin în siguranță. Dar după cum s-a dovedit, telefonul lui era mai în siguranță la Lucy decât la mine în după-masa asta. Ea era într-o misiune să discute cu fostul ei profesor. După rolul meu de ilustrator de cărți pentru copii la biroul editorului ăluia, când le-am zis că ultima dată când am văzut așa de multe cărți a fost la un protest cu foc de tabără în Belmarsh, a considerat că e mai bine să se ducă singură de data asta.

(00:01:09)

R[EXPLICIT]*t.* Curând o să trebuiască să-i încredințez totul lui Lucy (…). Nu știu. L-aș fi preferat pe Nate. Nu pentru că-s sexist, Maxine, ci pentru că are și el băieți.

(00:00:59)

Am știut dintotdeauna că o să se întâmple. Doar că speram să nu fie așa de curând. Lucrurile se (…) mișcă mai repede și se apropie. Dar dă-o *d*[EXPLICIT]*u'*. N-o să existe niciodată un moment potrivit, așa că.

(00:00:47)

Lucy m-a lăsat în fața intrării colegiului, lângă un chioșc cu cafea, unde trebuia să mă feresc de armă seacă artiști cu țăcălii, pălării caraghioase, părul roz și găuri în pantaloni, când am auzit o voce în spatele meu. *Smithy,* șoptește. Știu după ciobul de gheață pe care mi-l dă pe șira spinării. Mă întorc. Și uite-l, la lumina zilei. Nu te panica, Smithy, zice. Vrem doar să stăm de vorbă. Jur că totul a încremenit în clipa aia.

Ca și cum strada s-a golit de oameni. Doar o briză răcoroasă și noi trei.

(00:00:28)

E prea curând. Mai sunt lucruri pe care trebuie să le fac. Încă am de înregistrat lucruri despre mine. Viața mea. N-ai auzit nici jumate, Maxine. Așa că o iau la fugă.

O tulesc pe strada aia, către drumul principal. Cu cât sunt mai mulți oameni în jur, cu atât mai puțin probabil e s-o facă. Adevărul e că eu sunt cheia. Dacă mă taie, n-o să afle niciodată ce e în spatele Codului Twyford. Dar știu și ei că n-o să le spun niciodată. Va trebui să mă facă să vorbesc și de asta mi-e cel mai teamă, pentru că știu ce pot face oamenii ăștia când vor suficient de tare ceva. Am văzut. Am (…) mda, am fost acolo când le făceau altora. Vreau (…) vreau să explic (…) De-asta era nevoie să fac treaba aia cu Colin. S-o fac rapid. Să-l salvez de ei.

Oare Lucy mai e la telefon cu colegii ei de serviciu? Da. Piața asta de lângă universitate. Clădiri înalte și întunecate. Se ridică deasupra noastră. O aștept pe Rosemary Wintle, cu ochii lipiți de intrare. Chip după chip. Toți arată al *n*[EXPLICIT]*ii* de la fel. Aș face bine s-o recunosc.

Deci revenind în față la Slade, aproape că ajung la strada principală. Dar el mă prinde de haină, mă trage în jos pe trepte, până într-o casă a scărilor de la subsol. Băiatul lui (…) mai tânăr coboară în fugă după noi. Închide poarta din capul scării, verifică dacă nu ne-a văzut cineva. *F*[EXPLICIT]-*i*, nu ne-a văzut nimeni. Blestemată comoară. Nimeni nu face nimic. Nu mă aștept să facă.

Știm că-l ai, îmi spune împroșcând cu salivă. Sunt ținut de gâtlej, lipit de o ușă veche și murdară. Trebuie să te miști rapid și Câ::::ând o::o fa::::aci. Și dacă ar trebui să nu mai dorm niciodată, aș merge oriunde te duci tu. E a noastră, nu a ta, Smithy.

N-o vrei, nu mă pot abține să zic. E blestemată. O să ajungi ca (…) nu pot să rostesc cuvântul. Misive. Misive. Dar vine cineva. Fără niciun avertisment, îmi trage una așa de tare peste scăfârlie, că atunci când îmi revin sunt la baza scării. De când sunt aici? Lucy. Lucy o să mă caute. Telefonul băiatului meu. Trebuie să iau înapoi telefonul băiatului meu.

Ești bine acolo? Un armă seacă artist se uită-n jos la mine, cu eșarfa colorată legănându-se ca o pereche de *c*[EXPLICIT]*e* care se clatină. Mda, mda, scâncesc și mă împleticesc pe trepte. Am căzut, amice, zic, nu-i nimic de văzut aici.

Mă adun și dau fuga înapoi la chioșc. O găsesc pe Lucy, îmi iau înapoi telefonul băiatului meu. *F*[EXPLICIT]-*i*. L-a îmbrobodit pe fostul ei profesor. A găsit niște referiri la Twyford într-un jurnal pe care l-a ținut taică-su în timpul războiului.

Uite-o. Bine, e momentul să vedem dacă Rosemary Wintle armează să vorbească de data asta.

Fișier audio 180
Data: 28.06.2019 16:59
Calitate audio: bună

Voce 1: .hhh hhh .hhh hhh HEI, OPREȘTE-TE. Doamne. Doamnă Wintle?
Voce 2: Te (….) te recunosc. Cine naiba=

Voce 1: Știm. *Știm că Edith Twyford era spion,* agent dublu, triplu, în timpul Celui de Al Doilea Război Mondial.
Voce 2: Aha. Și de ce=
Voce 1: A ascuns mesaje în cărțile ei, în cărțile despre *Cei Șase Extraordinari.*
Voce 2: Despre ce?
Voce 1: Misiunea Peștele.
Voce 2: Șșșșșt. *Veniți cu mine.*

Fișier audio 181
Data: 28.06.2019 17:07
Calitate audio: bună

Voce 1: Cred că suntem destul de în siguranță aici. Acum, TU. Tu CHIAR scrii o carte?
Voce 2: *Nu, domnișoară.*
Voce 1: Așa mă gândeam și eu. Te-ai bătut cu cineva?
Voce 2: Nu-i mare lucru, e=
Voce 3: Doamnă Wintle, suntem amândoi FASCINAȚI de Codul Twyford și ne-ar face PLĂCERE să știm EXACT ce e=
Voce 1: V-aș sfătui să nu. Vă sugerez să vă minunați de ingeniozitatea unei generații pierdute și apoi să vă vedeți de-ale voastre. Asta aș zice dacă mi-aș închipui că ați asculta. Mă tem că e prea târziu=
Voce 3: Dar SIGUR că un expert în opera lui Edith Twyford=
Voce 1: Sunt expert în literatura pentru copii din secolul XX=
Voce 3: De ce vreți să păstrați secretul? Ați putea obține contracte profitabile pentru conferințe din asta. Nu-i nimic de pierdut. Misiunea Peștele e deja ceva cunoscut. Sunt bibliotecară și ȘTIU care sunt subiectele care-i interesează pe oameni în .hhhhh Ai putea să scrii o carte pe tema asta.
Voce 1: Nu pot.
Voce 3: Ba sigur că POȚI. Comploturi și subterfugii de război, cu o tentă de teorie a conspirației=
Voce 1: Nu=
Voce 3: Dar DE CE nu?
Voce 1: .hhhh hhhh (..) pentru că Misiunea Peștele este cea mai temerară

(..) înșelătorie din perioada postbelică.

Voce 3: O *ÎNȘELĂTORIE?* Deci rezervele de aur ale țării NU au fost mutate în Canada?

Voce 1: Puteți să vă imaginați cantitatea aia de lingouri de aur traversând Oceanul Atlantic? Fie și în cea mai prielnică perioadă, cu atât mai puțin în timpul unui război dus pe mare? Nu. Singurul lucru REAL despre Misiunea Peștele au fost cuferele câtorva marinari, fiecare cu o închizătoare decorativă în formă de pește, confecționate ca să comemoreze misiunea. Fac 100 de lire la licitație în ultima vreme, cred.

Voce 3: De ce ascunde Edith în cărțile ei referiri la un convoi?

Voce 1: Ca să convingă inamicul că exista ocazia să fure aurul britanic. Agenți dubli au transmis spionajului german *Șase pe dealul Goldtop* imediat după publicare, împreună cu informații eronate potrivit cărora ar fi un mesaj transmis între MI6 și spionii care lucrau sub acoperire în Reich. Așa cum era planul, a fost considerată dovada că urmează să fie format curând un convoi secret.

Voce 2: Baterie în bună vestire=

Voce 1: HMS Batory și HMS Bonaventure. Indiciile au fost asezonate cu un nivel al detaliilor care să permită inamicului să le coroboreze cu ce știa despre flota britanică. Totul, cu scopul de a consolida minciuna.

Voce 3: .hhh hhh Ce poveste SUPERBĂ.

Voce 1: Superbă, nu? N-ați pus încă singura, cea mai pertinentă întrebare.

Voce 3: Ah. Ăă (…) Steve, vreo întrebare?

Voce 2: Domnișoară, dacă inamicul a crezut că are o ocazie să șutească aur *c*[EXPLICIT]*u* (…), a făcut vreo încercare?

Voce 3: .hhhh Doamnă Wintle, la Banca Martin din Liverpool e o plăcuță comemorativă pentru Misiunea Peștele. În încăperea subterană de dedesubt, am găsit un pește desenat pe zid. Acum, peștele ăsta apare și într-o clădire din rex am unde s-a aflat cândva o bancă. NUMAI CĂ peștele din Banca Martin a fost acoperit cu o SVASTICĂ=

Voce 1: Ar fi util dacă ai vorbi mai rar și *mai încet*=

Voce 3: *Îmi pare rău, doamnă Wintle.* Sunt (…) amândoi suntem pasionați

de codul ăsta.

Voce 1: *Întâi, placa de la Banca Martin.* O încercare minunată de inducere în eroare. Fosta bancă din Wrexham, acum cred că e un bar de vin, era un loc discret de întâlnire pentru puținii aleși care știau despre înșelătorie, nimic mai mult=

Voce 2: Doamnă Wintle, cine e Werner răchitar?

Voce 1: (…) Unde ați auzit numele ăsta?

Voce 2: I-am găsit actele de identitate. În tunelul Rushton=

Voce 3: Unde se află UN ALT pește (…) Doamnă Wintle? (…) Sunteți bine?

Voce 1: .hhh hhh Păi, atunci să vă spun ce s-a întâmplat. Așa cum mi s-a spus și mie. Haideți aici, unde e mai liniște.
(00:00:09)

Voce 1: Într-o călătorie la Berlin, acoperirea lui Edith Twyford a fost compromisă. A fost capturată de un maior loial și ambițios din Abwehr [*DecipherIt™ limba: germană*] pe nume Werner Richter. Ca să scape cu viață, Edith a trebuit să-l convingă de valoarea ei. Face ce știe mai bine și-i spune o poveste. Povestea Misiunii Peștele, un plan de a trimite aurul britanic în Canada. Într-o germană fluentă, îl convinge că vrea să schimbe taberele. Spune că o să devieze aurul spre el, iar el îl poate transporta în Germania. Dornic să obțină asemenea bogății pentru führer, răchitar o lasă să se întoarcă acasă. Numai că nu exista niciun astfel de plan de trimis aurul britanic vreundeva. Cel puțin, nu încă. Edith și Edward se hotărăsc să întoarcă brește lor în avantajul Marii Britanii.

Voce 3: Asta E! Planul ei temerar. Am văzut jurnalul contactului ei, doamnă Wintle.

Voce 1: Superiorii lui Răchitar insistă să facă în așa fel încât să vadă încărcătura asta uriașă de aur înainte să aloce resurse valoroase pentru obținerea ei, așa că Edith îl aduce în secret în Marea Britanie. E debarcat pe coasta de est a Angliei, unde Edith ascunsese o bărcuță cu vâsle. Îl recuperează dintr-un golfuleț aflat la țară=

Voce 3: Spiritul blyth pe palmers lane=

Voce 1: În timpul vizitei ăsteia, trebuie să-l convingă că toată averea Marii Britanii este în drum spre Canada și că ea o poate devia spre el.

Edith îl duce la Banca Martin, o clădire suficient de impresionantă ca să-l facă să creadă că aurul putea fi depozitat acolo. Cu siguranță, îi arată o încăpere subterană unde Edward a depozitat cu grijă câteva lingouri de aur. Restul, îi spune ea, au fost deja transportate și-i așteaptă. Încăperea asta subterană era de fapt o celulă secretă rezervată spionilor inamici, așa că în timp ce o pregătea, Edward a avut grijă să acopere orice indicii despre utilizarea ei reală, cu pete de vopsea neagră așezate strategic peste orice semne și urme care ar fi putut trăda adevărul. A desenat și un simbol distinctiv de pește pe zid. Un model pe care-l văzuse pe un vitraliu la banca din rex am, în timp ce planifica operațiunea de inducere în eroare. Era un om plăcut, cu simț artistic și pentru el asta era misiunea (…) Edith i-a arătat lui Richter desenul cu peștele și au râs de acest simbol secret grosolan pentru o operațiune care avea să meargă îngrozitor de prost pentru Marea Britanie. Mi s-a spus că în timp ce râdeau, Edith a zărit într-un colț o cutie de tablă și o pensulă încă umedă de vopsea neagră. A încremenit. Putea să dea de gol planul, dar Werner s-a entuziasmat. Febra aurului. Fără să stea să se întrebe ce căuta vopseaua acolo, a luat pensula și a acoperit peștele cu ce ați văzut că a rămas acolo până în ziua de azi.

Voce 3: De ce nu l-au predat autorităților?

Voce 2: Sau să-l fi tăiat de cum a ajuns?

Voce 1: Richter era folosit. Un pion care să inducă în eroare inamicul. Pe tot parcursul vizitei, a rămas în legătură cu Berlinul, care i-a urmărit îndeaproape progresele. Odată ce confirma autenticitatea aurului, Germania avea să trimită un convoi de nave care să traverseze Marea Nordului și să-l preia. Unde, fără să știe și ei, îi așteptau distrugătoarele Marinei.

Voce 3: Deci Misiunea Peștele nu înseamnă un peștișor de aur, ci chiar pescuit. Pescuit de inamic. Ce mai POVESTE!

Voce 1: Edith și Răchitar au ascuns ultimele lingouri de aur din jaful fals în mașina lui Edith. Ascuns în portbagaj, Răchitar a crezut că e dus înspre nord. A dat Berlinului coordonatele unui oraș de pe coastă, unde zisese Edith că a fost mutat grosul aurului. Putem spune că Werner avea deplină încredere în Edith. Altfel, de ce să-și fi luat cu

el actele de identitate așa de departe în spatele liniilor inamice? După toate indiciile, era cât se poate de fascinat de ea.

Voce 3: Unde era Edward?

Voce 1: După incidentul de la Berlin, înalții oficiali erau conștienți de cât de vulnerabile erau rezervele de aur ale Marii Britanii. Chiar dacă temerarul plan funcționa, lingourile nu puteau rămâne în Londra, la Banca Angliei. Așa că în timp ce Edith era la Liverpool, soțul ei, Edward, era ocupat să pregătească aurul pentru locul unde avea să petreacă ÎN REALITATE următorii câțiva ani. Conform planului, Edith l-a dus pe Răchitar în Dorset. Au ajuns la un tunel subteran secret aflat la marginea unui aerodrom al RAF. Acolo i s-a permis în cele din urmă să vadă, să atingă și să admire comoara, cu textura și culoarea ei inconfundabile, depozitată pe paleți de lemn. A transmis prin radio vestea la Berlin. Are aurul, e depozitat lângă coasta de nord-est și e pregătit să fie preluat. A încheiat transmisia, și-a strâns radioul și a pus ultimele lingouri alături de celelalte, cu multă grijă și precizie. Dar când s-a întors spre Edith, a încremenit. Ea stătea acolo, foarte calmă, cu pistolul în mâna sigură, îndreptat direct spre el (….) Mi-ar face plăcere să spun că l-a ucis fără nicio ezitare, dar cred că a așteptat să vadă în ochii lui cum înțelege ce se petrece înainte să apese pe trăgaci.

Voce 3: Edith Twyford a împușcat un SPION german?

Voce 1: Credeți-mă, nu era nici pe departe SENTIMENTALĂ. Dacă ați fost în tunelul Rushton, ați mers pe mormântul lui Richter. Cadavrul lui s-a scufundat, fără niciun însemn, în noroi. În timp ce Edward o ajuta pe Edith să iasă din tunelul Rushton, se credea că aurul Marii Britanii se află în siguranță în Canada, un agent al spionajului german era mort și un convoi de nave inamice era pe punctul de a fi decimat.

(00:00:12)

Voce 2: Deci planul temerar a funcționat.

Voce 1: Un SINGUR lucru n-a fost așa cum se așteptau. Edith a plecat de la premisa că Răchitar o să aibă un transmițător Morse și nimic mai mult. Când l-a preluat din Suffolk, a fost surprinsă să vadă că avea și o servietă uriașă care conținea cea mai mare mașină de scris pe care o văzuse ea vreodată. O folosea cu religiozitate înainte

să transmită orice mesaj radio către Berlin.

Voce 3: .hhhh O, *Doamne*=

Voce 2: ENIGMA=

Voce 1: Imediat ce Răchitar a murit, Edith a trimis-o direct la Bletchley Park, să fie analizată. A schimbat cursul războiului și a modelat istoria Europei pentru generații întregi.

Voce 3: .hhh hhh Dacă Edith Twyford a comis crima secolului XX, de ce e ponegrită azi? A fost o eroină de război.

Voce 1: Din cauza celor petrecute după război. Majoritatea celor implicați din guvern au crezut povestea Misiunii PEȘTELE. Doar câteva oficialități de rang înalt știau că aurul n-a plecat niciodată spre Canada. După mai mulți ani, când războiul se încheiase, s-au dus în tunelul Rushton ca să-l aducă înapoi la Banca Angliei. Dar tunelul era gol. Doar câțiva paleți de lemn rupți în noroi. Comoara dispăruse de mult. Mutată în secret, cu mulți ani înainte.

Voce 3: Mutată? Adică (…) *furată?*

Voce 1: Nu știa nimeni unde a ajuns. Dar și-au dat seama rapid CINE a luat-o.

Voce 3: .hh hhh Doamnă Wintle, a fost Edward Barnes? (..) A FOST.

Voce 2: Ce BĂIAT dat *n*[EXPLICIT]*ii.*

Voce 1: Le-a dat asigurări că teoretic n-a fost furat. Că era în siguranță. Că indiciile care duceau la localizarea lui vor fi publicate în cele din urmă. Aparent, s-a întâmplat că el și Edith au murit fără să lase în urmă nimic de genul ăsta.

Voce 3: Doar că noi știm că a lăsat, doamnă Wintle. A lăsat poveștile, cărțile=

Voce 1: Și nicio cheie pentru descifrarea niciunuia dintre mesajele din ele.

Voce 3: Dar de ce? De ce au furat aurul? Erau așa de (…) patrioți.

Voce 1: Foarte. Ca să facă așa ceva, trebuie să se fi simțit trădați. Folosiți. Probabil au vrut să le dea o lecție contactelor lor guvernamentale.

Voce 3: Sau au vrut să demonstreze ceva în legătură cu ce considerăm valoros, testând valoarea celui mai râvnit bun din lume.

Voce 2: *R*[EXPLICIT]*t.* Nu vă supărați, Lucy, doamnă Wintle. Dar băieții fură asemenea prăzi dintr-un singur motiv. Ca să le cheltuie. Ca să trăiască magnific cât durează paralele. Pot să vă spun că aurul ăla nu mai există de mult.

Voce 1: Așa e. Și asta e posibil. Dar dovezile sugerează altceva. Niciunul dintre lingourile marcate individual nu a ieșit niciodată la lumină=

Voce 2: Lingourile sunt o vulnerabilitate, doamnă. Vrei să topești pe loc *r*[EXPLICIT]*e* alea. Împărți prada, o împrăștii. O transformi în inele, brățări, monede, coliere=

Voce 3: Totuși, așa de MULT aur, Steve=

Voce 2: Da. Așa de mult aur. Un creuzet cum se cade, borax, o flacără bună. Nu zic că e muncă pe care-o faci într-o clipă, dar. Mai ușor de ascuns, mai ușor de mutat, mai ușor de tăinuit=

Voce 1: Dar sunt dovezi care indică exact contrariul. Oricine obține un câștig financiar semnificativ e ușor identificat prin sumele neobișnuite de bani care trec prin conturi. Prin achiziții inexplicabile de proprietăți. Prin cheltuirea unor sume mari pentru obiecte scumpe. Un lucru e evident, Twyforzii nu au avut de câștigat financiar de pe urma Misiunii Peștele=

Voce 2: L-ar fi lăsat familiei=

Voce 1: N-aveau copii împreună=

Voce 2: Prietenilor, atunci. Dă-mă *n*[EXPLICIT]*i*, la casa pisicilor, nu știu, dar=

Voce 3: DOAMNĂ WINTLE, au fost acuzați de furt, trimiși la închisoare, *făcuți să vorbească?*

Voce 1: Nici vorbă. Au rămas în libertate, ba chiar protejați, pentru restul vieții. Mișcările de pe litoral și cele navale au fost așa de strict controlate și monitorizate pe parcursul întregului război, încât guvernul știa că aurul nu a părăsit țărmurile noastre. Numai familia Twyford știa locul exact unde se afla. Dacă erau uciși, aurul rămânea ascuns pentru totdeauna. Dar mai există un motiv pertinent pentru care au scăpat nepedepsiți (…) cum ar fi putut fi vinovați că au furat aur care, oficial, se afla în siguranță, la mii de kilometri, în Canada? Ca să fie puși sub acuzare, ar fi trebuit expusă Misiunea Peștele drept înșelătorie și autoritățile ar fi trebuit să admită că au pierdut aurul.

Voce 3: Jaful perfect. Spune-mi, cum a explicat guvernul că aurul a (..) dispărut?

Voce 1: Au fost nevoiți să alimenteze minciuna. Când a venit vremea să fie returnat din Canada, au fost vopsite auriu sute de blocuri de

ciment, care au fost depozitate în seif. Cei care le-au făcut au crezut că erau falsuri care să protejeze aurul cât se afla în tranzit.

Voce 2: .hhh hhh Ce treabă de diamant=

Voce 3: Dar merge și în sens invers, doamnă Wintle. Nu puteau să-l DEA înapoi pur și simplu. Dacă-l dădeau înapoi, atunci n-ar mai fi avut, scuze pentru calambur, monedă de negociere a libertății lor. Imediat ce aurul ajungea înapoi în siguranță în bancă, ar fi fost acuzați de furt și=

Voce 2: Trimiși la închisoare sau mai rău=

Voce 1: Așa e =

Voce 3: Și Misiunea Peștele e considerată CERTĂ acum=

Voce 1: E o poveste minunată, care ridică moralul și care supraviețuiește până în zilele noastre. Dar în realitate e, din păcate, o poveste despre trădare, inducere în eroare și, din câte știm, lăcomie omenească elementară.

Voce 2: Și atunci, unde e? Unde-i *n*[EXPLICIT]*l* ăla de aur?

Voce 1: Ascuns. Ascuns în cuvinte și în litere. În cărți pe care nu le mai citește nimeni. Scrise de o autoare discreditată în ochii societății contemporane. Răspunsul e undeva în regulile lui Edith Twyford, dar nimeni nu știe unde, sau cum să-l găsească.

Voce 3: Dar, doamnă Wintle, Edith și Edward sunt ambii morți. Și totuși, codul n-a murit cu ei. Încă e controlat de CINEVA. Editorii spun că pentru fiecare nouă ediție a cărților ei sunt furnizate texte noi. CINEVA știe unde e.

Voce 1: Da.

Voce 2: Din Kos că e tot timpul în mișcare=

Voce 3: Și totuși, nu CONTEAZĂ. Doamnă Wintle, Steve, aurul ăsta e dispărut de aproape 80 de ani. Și totuși, asta e situația. La Banca Angliei există un seif plin cu blocuri de ciment care sunt prezentate drept aur și nu contează (..) așteptările, promisiunea, iluzia sunt suficiente. Totul merge mai departe ca de obicei. Trebuie să recunoașteți că ESTE o lecție despre valoare=

Voce 1: Și despre onoare, loialitate. Reputația proastă de azi a lui Edith Twyford e prețul pe care-l plătește în continuare pentru trădare.

Voce 3: Ne încredințezi acest, acest secret exploziv?

Voce 1: Nu trebuie să=

Voce 2: Prietenul meu Nate stă pe web în fiecare zi căutând răspunsul=
Voce 1: Și mă aștept ca la un moment dat, cineva, undeva, să fi postat o interpretare corectă, dar s-a pierdut în cacofonia de teorii. Speculațiile online le fac jocul celor care vor să păstreze secretul codului.
Voce 2: Ca să fiu sincer, o să fie borș de supărare că nu-i vorba de extratereștri.
Voce 1: Exact. Majoritatea celor pasionați de cod n-o să-și dea seama niciodată cât de tare NU vor să fie spart. Misterul, nu cunoașterea, îi mână, dacă le iei asta=
Voce 2: Autobuzul verde.
Voce 1: Poftim?
Voce 2: Am găsit exemplarul meu din cartea lui Edith Twyford într-un autobuz verde fără șofer. Cu mulți ani în urmă, în drum spre școală. Profesoara mea l-a confiscat și a căutat și ea codul. Dar autobuzul ăla verde. Cum explici asta?
Voce 1: Nu pot. Poate că n-are legătură cu codul. Probabil că e altceva.
Voce 3: Steve, îi știi pe bărbații ăia?
Voce 1: Ei sunt un alt motiv pentru care nu e nevoie să am încredere în voi să păstrați informația asta secretă=
Voce 3: DOAMNĂ WINTLE. CINE SUNT=
Voce 1: N-o să mai fiți aici multă vreme =
Voce 2: *R*[EXPLICIT]*t*, acum începe=
[*zgomot de fundal*] (……)

Fișier audio 182
Data: 28.06.2019 18:17
Calitate audio: bună

Voce 1: *Lucy* (…) *Lucy* (…) *ești aici?*
(00:00:15)
Nu te aud, așa că, DACĂ ești aici și nu poți să te miști sau să vorbești, ține minte că totul o să fie bine. Nu știu unde ne duc n[EXPLICIT]*ii ăștia. Vreau să-l sun pe Nate, să cer ajutor, dar nu:::u pot să scot telefonul băiatului meu di:::in buzunar hhhh.*
[*zgomot de fundal*]

Ce (…) *Ai auzit? Voci ș̣ș̣ș̣ș̣t=*
[*zgomot de fundal*] (……) [*zgomot de fundal*]
(00:01:49)
[*zgomot de fundal*]
F[EXPLICIT]*i. Lucy, dacă ești aici, stai nemișcată.*
Nu te mișca. Sunt pași (……)
[*zgomot de fundal*]
Voce 2: IEȘI.
[*zgomot de fundal*]
Voce 2: Stai acolo. IEȘI.
Voce 1: *F*[EXPLICIT]*i.* Ce cauți TU aici?
Voce 2: Tu ce crezi?
Voce 1: Nu știu ce să zic=
Voce 2: Mulțumesc ar fi drăguț =
Voce 1: Mersi, amice (…) mersi, Paul.

Fișier audio 183
Data: 28.06.2019 21:22
Calitate audio: bună

Dorset. Hampshire. Wiltshire. E destul de senin să vezi cinci comitate? Îi las jos, așezați în jurul chepengului. Zic că o să dureze un pic. Ei zic bine .hhh hhh nu pot să-mi aduc aminte unde m-am trezit, Maxine. Sunt așa de multe pe care trebuie să le știi și trebuie să ți le spun, dar. Timpul trece așa de repede!

(00:04:04)

Am făcut două teste înainte de marea lovitură de la FSBC din 2007. Nu era suficient. Dar până atunci eram așa de obișnuit să nu bag în seamă semnalele de alarmă, că am mers mai departe. Am avut încredere în judecata și planificarea lui Andy, ca de obicei. Pun pariu că și ceilalți au făcut la fel.

Eram în echipă cu John Harrison și îmi era destul de clar că nu era în formă pentru așa ceva. Se jura că nu mai ia pilule și iarbă de câțiva ani. Dacă așa era, atunci dezintoxicarea durează ceva, te așteaptă, lovește ca o *s*[EXPLICIT]*ă* când ești cel mai puțin în stare să te lupți cu ea.

Mda, avea crize cu transpirații, când se panica din nimic. Bolborosea

aiureli despre *r*[EXPLICIT]*i* pe care eu nu le vedeam. *Uite-o,* șoptea el și arăta spre ceasul [*DecipherIt™ ref temp 52853115155*] de pe bord. SĂ N-AI ÎNCREDERE ÎN ȘARPELE ĂSTA, STEVE, *are față de om.* După aia, intra de-a binelea în depresie. Se ghemuia la picioarele scaunului și scâncea ca un bebeluș. Al *n*[EXPLICIT]*ii* să fiu dacă nu eram îngrijorat. Nu doar pentru John și pentru familie, ci și pentru lovitură. Noi eram în primul vehicul. Toți ceilalți aveau încredere în noi cu asupra de măsură. Trebuia să rămânem atenți, dar cum aș fi putut, cu John în halul ăla?

Așa că i-am zis lui Andy. Mare greșeală. A explodat. M-a acuzat că-l vorbesc de rău pe frati-su, că vreau să renunțe la cea mai mare lovitură din viața lui, să-l împiedic să intre în joc (…) Nu făceam așa ceva, dar.

ACUM știu de ce a reacționat așa. Bănuia că am pentru el aceleași sentimente pe care le avea el pentru mine. Se cheamă atribuire reflectată, conform armă seacă de la pârnaie, și poate să ajute să explici comportamentul negativ al altora. Faci așa ca să nu te lași enervat de asta și poți să scapi fără să te bagi într-o bătaie. Mda, când m-a acuzat că nu-l respect, era din pricină că el nu mai avea nici urmă de respect pentru mine. Credea că încerc să-i pun în pericol planurile, pentru că, dacă ar fi avut ocazia, asta mi-ar fi făcut el mie.

La momentul ăla, nu voiam decât să duc treaba la capăt și să plec. Așa încât, cu încă un viermișor negru care mă zgândărea în piept, am lăsat capul jos, am închis gura și am mers mai departe. Cel mai rău era că, și aici vine iar ironia, Maxine, după aia m-a trezit că-l ACOPĂR eu pe John. M-am simțit obligat să le spun tuturor că e în regulă, n-au de ce să-și facă griji, o să se descurce foarte bine. Eram așa de îngrijorat, că am memorat și rolul lui la fel de bine ca pe-al meu, hotărât că, orice s-ar întâmpla, o să facem ce voia Andy și ducem la bun sfârșit această ultimă lovitură. Până .hhhh hhhh a venit în cele din urmă și seara aia. Ne-am îmbrăcat amândoi în țoale identice, am stat în față la FSBC, privind, așteptând și, spre norocul meu cel puțin, fără să avem nici cea mai mică idee despre cât de finală armă să fie *r*[EXPLICIT]*u'* ăsta de lovitură finală.

Fișier audio 184
Data: 28.06.2019 21:30
Calitate audio: bună

Deci cu Lucy și Rosemary Wintle ieșim din biroul ei și ne duce pe un drum lăturalnic până la niște bănci lângă o fântână veche, într-o piațetă particulară. Totul liniștit și frumos. E ora de vârf deja, dar noi nu suntem în calea traficului, pentru că navetiștii trec pe strada principală, suficient de departe ca să nu-i auzim.

Dau drumul la înregistrare pe telefonul băiatului meu și (….) după ce o să actualizez ai o să îmi dau seama care e care fișier, dar până atunci o să limitez numărul de dăți când pun în cuvinte la ce se referă codul. De-asta n-o s-o mai spun și aici. Maxine, dacă ai ascultat fișierele de dinainte, o să știi. Dacă nu, mă rog, o să trebuiască să mă crezi pe cuvânt că era al *n*[EXPLICIT]*ii* de țipător.

Deci doamna Wintle ne spune și, în timp ce noi ne facem mici aflând, oprește scrâșnind o dubă. Imediat, doi huligani sar afară și se aruncă spre noi. Întâi vin spre mine. Țip la Lucy să fugă. Dar ei mă pocnesc și-mi zboară picioarele de sub mine și-mi trag un sac peste cap. Habar n-am dacă Lucy scapă sau nu.

Dau din picioare, zgârii și mă lupt, dar sunt de două ori cât mine și mai sunt și doi. Când reușesc să-mi lege mâinile la spate, nu mai am nicio șansă. În momente d-astea, trebuie să lași calmul să te cuprindă. Natura are un obicei să te oprească să te mai lupți când ești depășit numeric sau copleșit, una din două. Supraviețuire de bază. Dă-mă *n*[EXPLICIT]*ii* am făcut-o și eu de o grămadă de ori altor *n*[EXPLICIT]*i* (…) cu cât mai tare intri în ei, cu atât mai repede renunță la orice rezistență. În partea cealaltă, dacă n-ai ce face, calmează-te. Când renunți așa, simți o libertate, așa cam ca (…) atunci când ești la pușcărie.

Dar chiar acum nu mă pot gândi decât la Lucy și cât de diferită e ea de mine. N-are experiență cu chestii de genul ăsta. Nu știe ce știu eu. O să fie îngrozită.

Mergem mult, parcă ar fi câteva ore. Tot timpul, telefonul băiatului meu mă arde în buzunarul interior. Dacă ajung oale și ulcele, cum o să ajungă la tine mesajele mele vocale, Maxine? N-o să știi niciodată cum s-au terminat toate astea, călătoria asta în care am pornit ca să înțeleg trecutul. O călătorie care n-am crezut niciodată că o să aibă asemenea răsturnări de situație. Cu atât mai puțin să se termine așa.

Devin de-a dreptul melancolic. O senzație de strânsoare în piept. Răsuflarea devine suspin. Doar că nu pot scoate niciun sunet. Nu vreau să

mă audă Lucy. De ce nu? De ce nu trebuie să audă? Nu-i nimic în neregulă să-i lași pe ceilalți să-ți vadă emoțiile, așa ni s-a spus la pușcărie. Dar nu vreau să știe Lucy că sunt tulburat și să fie și mai supărată. Nu vreau să-și dea seama, așa că (…) mă liniștesc, ca să nu se simtă și ea la fel de pustiită și fără speranță ca mine. Despre ce-i vorba? Ciudat, în sine (…) să simți ce-ar putea simți altcineva. Ce-i asta?

Așa că mergem cu viteză și-mi dau seama că am ieșit din Londra. Suntem pe o autostradă. M3, aș zice eu, și ținând cont de unde suntem acum, probabil că aveam dreptate. Șoptesc în sac, încerc să-i atrag atenția lui Lucy, dar nu primesc niciun răspuns. Este (…) se dovedește că nu-i aici. Lucy a scăpat până la urmă (…) scuze. Am niște (..) *lacrimi.*

(00:03:57)

Deci în dubă îi șoptesc lui Lucy, așa cred, dar brusc, din senin, BANG. Duba e lovită din spate. Derapează pe drum, lovește ceva, încetinește de tot. Am fost scoși de pe drum. Aștept răbdător, sperând la ce-i mai bine.

F[EXPLICIT]-*ar*. Cine putea să mă scoată din spatele unei dube dacă nu Paul? PAUL. Micuțul lunecos de la școală. De unde știa EL unde sunt?

Până îmi scot sacul din cap, huliganii au dispărut de mult în tufișuri. Paul mă trage spre, și nu-mi vine să cred, Maxine: MAȘINA MEA. Da, Paul a luat mașina mea. Imediat ce mi-a tăiat benzile de plastic de la încheieturi, bag mâna direct în buzunar după chei. Paul râde. Nu l-am mai auzit niciodată râzând. Parcă ar poliza o țeavă ruginită. Urcă, zice, îți explic totul când ajungem (….) mda, când ajungem.

(00:01:17)

Ăsta. Locul ăsta unde sunt acum. Dacă Edith Twyford se gândea la un loc real când a scris despre dealul Goldtop, ăsta ar fi. Nici nu e departe de căsuța ei. Dă spre tunelul Rushton.

(00:01:05)

S-a dovedit că Nate poate să vadă exact unde se află telefonul băiatului meu. Era îngrijorat că o să dau de vreun necaz. Voia să fie cu ochii pe mine. Mă poate urmări de pe computer cu același soft pe care-l folosesc polițaii să-i urmărească pe criminali. Mă rog, n-am învățat niciodată așa ceva la facultatea de stat.

A văzut că telefonul băiatului meu a dispărut la intrarea laterală de la ulcele. Asta tre' să fi fost când l-a luat Lucy înăuntru ca să stea de vorbă cu fostul ei profesor. Probabil că semnalul e instabil acolo. Nate se

îngrijorează. Știe că Paul e disponibil, și-l roagă să vadă de mine. Problema e că Paul n-are mașina la el în momentul ăla. Nu-i nimic, zice Nate, îți zic unde e parcată mașina lui Steve, poți s-o iei pe aia. Mda, s-a dovedit că Nate a instalat un dispozitiv de urmărire și în MAȘINA mea. Paul o găsește și, fiind mecanic, urcă și o pornește mai repede decât dacă ar fi avut cheia.

Așa că Paul e de cealaltă parte a piațetei, se uită la Lucy, la mine și la doamna Wintle care vorbim lângă fântână, îi transmite lui Nate că stau de vorbă cu două prietene. E cât pe ce să plece când oprește duba și sunt tras înăuntru. Urmărește duba și când ajunge pe drum drept se hotărăște să mă elibereze din (…) de ce mă ținea prizonier.

(00:01:36)

Paul mă scoate, îmi ia sacul de pe cap și legăturile de plastic de la mâini și mă așază în mașină. Tremur de ușurare, nu-mi pasă cine știe. Acum, te-ai aștepta să întoarcă mașina. Să mă ducă la Londra. La Lucy. Nate. La TINE, Maxine. Dar nu. Mergem pe drumuri secundare și străzi. Prin sătucuri. Câteva întoarceri, ca să ne asigurăm că nu suntem urmăriți. Apoi ajungem. Aici. Prin zonă, în câmp.

Paul oprește mașina într-un refugiu. De ce-am venit aici? întreb. O *să vezi,* șoptește el. E serios. De parcă detestă că e aici .hhh hhh că s-a ÎNTORS aici. Mă duce printr-o lizieră și apoi într-un câmp. Apoi șoptește ceva, foarte încet. *Aici a fost,* zice, *ăsta-i locul.*

Fișier audio 185
Data: 28.06.2019 21:46
Calitate audio: bună

Ne uitam la ușa închisă de la depozitul FSBC. Puteai să treci pe-acolo în fiecare zi a vieții și habar să n-ai ce era în el. John se legăna lângă mine pe locul pasagerului, trăgându-și nasul, transpirat, cu respirație greoaie. O *să fii bine, John,* am șoptit. *Ții minte planul, ai cheia electronică, nu?* (…) Apoi i-am văzut ochii și aproape că mi-a stat inima și apoi (…) nici măcar n-am mai coborât vocea. Ce mama *d*[EXPLICIT]*i* ai luat? N-aveam chef de-așa ceva, Maxine. Știa ce înseamnă lovitura asta pentru Andy și familie.

Calmează-te, Smithy, zice el vesel, doar niște keta, să mai liniștească

lucrurile. Vrei și tu? Scotocește în buzunar până dau un pumn în volan. Zic sigur că nu și că, dacă are vreo urmă de respect pentru amintirea bătrânului lui, pentru frații lui, pentru familie, atunci nici EL n-ar vrea. S-a uitat la mine cu un fel de surprindere pe față. De parcă era undeva între amuzament și dezamăgire. După aia a scuturat din cap. *Micul Smithy cel credincios,* a fost tot ce-a zis. Ciudat, dar așa cum a zis, nu părea să fie porecla mea. Mai degrabă însemna doar că (…) eram mic.

M-am silit să mă calmez și mi-am fixat ochii pe ușa depozitului. Nu voiam decât să fiu înapoi acasă cu jupâneasa, cu treaba terminată. În loc de asta, timpul abia se mișca. Îmi verificam telefonul de unică folosință tot la câteva secunde. Tânjeam să văd codul 2222. Ce arma să ne trimită Andy dacă lovitura era anulată. N-a venit. Lovitura avea să aibă loc.

N-aveam nicio urmă de entuziasm în mine. Nu de data asta. N-o vedeam decât pe jupâneasă în apartamentul nostru mic, înconjurată de poze cu copchii (..) auzise că-i pot stimula ovulele și încerca orice. Când i-am zis că o să fiu la club în seara aia, n-avusese niciun motiv să nu mă creadă. În frigider mă aștepta cina, s-o pun la microunde când ajungeam acasă. Pusese un cuțit și o furculiță de fiecare parte a unui șervet pe masă. Ce interlop riscă așa ceva? (…)

Îmi auzeam sângele apăsându-mă în urechi când a tras duba de securitate. I-am dat un ghiont lui John. Ne-am pus măștile de schi pe față și am pregătit armele. Am observat că-i tremură mâinile, ca și ale mele. M-am adunat, din Kos că unul dintre noi trebuia să fie vigilent.

Din dubă au coborât doi gardieni solizi și s-au îndreptat spre ușă. Cum *n*[EXPLICIT]*a* puteau doi armă seacă să meargă așa de încet? Mi-am ridicat arma în poziție de tragere și am deschis încet ușa. John trebuia să facă la fel, dar (…) *JOHN,* am șoptit. Ăla a fost momentul când s-a întors spre mine. Când fața omului e acoperită de o mască de schi, nu poți să-i vezi decât ochii și gura. Îți atrag privirea. Păi, ochii lui injectați erau galbeni. Gura, lipicioasă și umedă ca a unui bătrân. Sau a unui copil. Nu pot, Smithy, zice. Nu pot, amice.

Am încercat să țin un ochi pe gardienii care flecăreau la ușă, ca și cum aveau tot timpul din lume. Dar a trebuit să-l recuperez pe John. *Sigur că poți,* am șuierat. *Gândește-te la bani, John. La Andy, cât a tras. Nu putem să-l lăsăm de izbeliște.* Gardienii își scoseseră cheile, trebuia să ne mișcăm și încă repede. Dar John m-a prins de braț și m-a tras până aproape și-a

lipit fața de-a mea. Jur că *n*[EXPLICIT]*l* plângea. A scuturat din cap. *Nu pot să-ți fac așa ceva, Smithy,* șoptește el.

Ce mama *d*[EXPLICIT]*i*? Prea târziu, băieții au deschis ușa. ACUM. L-am tras pe John după mine, am făcut toate mișcările pe care le repetaserăm de 100 de ori, dar aveam mințile împrăștiate. Am pornit în fugă spre ușă. Am sărit pe unul dintre gardieni, în timp ce John s-a încleștat cu celălalt. I-am legat cu benzi de plastic de glezne și mâini, le-am pus saci în cap. Le-am smuls stațiile radio, le-am aruncat telefoanele, le-am neutralizat senzorii de localizare. I-am aruncat o privire lui John. Preț de o clipă, am fost ușurat să văd că adrenalina preluase controlul. Numai că ușurarea aia n-a avut viață lungă.

Ar fi trebuit să intre pe ușa depozitului, să dezactiveze alarma cu o cheie electronică furnizată de omul nostru din interior. Între timp, eu ar fi trebuit să rămân pe loc, să am grijă să nu scoată gardienii niciun sunet, să mă asigur că nu fac vreun act de eroism. Numai că John nu s-a ridicat. S-a lăsat în genunchi între gardieni și a început să se legene și să se strâmbe în tăcere. Plin de keta. N-am avut de ales, i-am smuls cheia electronică de la centură și am făcut singur restul. M-am strecurat pe ușă, am băgat *r*[EXPLICIT]*l* ăla de plastic în panou și am tastat 7771.

Celelalte dube ale noastre au intrat huruind în curte. Noroc că ținusem minte toate mișcările lui John, din Kos că, în ce privește lovitura, eram EL în momentul ăla. Băieții au coborât, toți îmbrăcați în țoale negre și cu măști de schi pe față. Am ținut deschisă ușa interioară, m-am lipit de perete în timp ce intrau, fără să bage de seamă că eram acolo, așa erau de concentrați pe propriile misiuni.

Am auzit vocea lui Andy. El și John erau singurii doi rămași acum afară. Am aruncat o privire. Vin odată sau ce fac? John era încă în genunchi între cei doi gardieni. Erau cu fața în jos, făcând pe morții, așa cum erau instruiți. Andy stătea acolo, cu Beretta 9000 în mână și tăcut ca de obicei. Mortal. Îl ținea îndreptat spre John. De ce? m-am întrebat. De ce îl amenință Andy pe fratele lui? John, cu capul pe spate, strâmbându-se spre cer. Andy a băgat cartușul. A clătinat din cap.

Atunci a zis-o. Tăios, insistent. Ca și cum ar fi fost un avertisment.

(00:00:18)

Smithy, arma ta.

(00:01:24)

Doar atât. Și. Sunetul ăla. Împușcătură în cap. Nu seamănă cu nimic. Nu-l uiți niciodată.

(00:01:24)

Andy nu a luat în seamă gardienii care scânceau, s-a uitat la cadavrul aruncat în spate pe jos și a scos un (…) un ce? Un mic chicotit. Un râs. Fără veselie, asta recunosc. Resemnat. Ca sunetul pe care-l scoți când auzi că s-a petrecut ceva inevitabil. A ridicat privirea, m-a prins uitându-mă, mi-a făcut cu ochiul. Bravo, copile, șoptește el pe mutește, și trece cu pas grăbit pe lângă mine și intră în depozit.

Eram încremenit în prag. Nu-mi puteam lua ochii de la cadavrul lui John. Nu puteam să mă gândesc decât că eu sunt. Ăsta-s EU. Andy m-a ucis în fața ochilor mei. John știa? Asta nu putea să facă? De ce se drogase în halul ăsta pentru cea mai importantă lovitură din viața noastră? Nu era în stare să-l trădeze pe Micul Smithy cel credincios. Oare (…) și nu pot să fiu sigur nici măcar acum, după atâția ani, dar (…) a rămas jos intenționat? Oricum, mi-a salvat viața (…) Și (…) tot am murit în ziua aia.

Fișier audio 186
Data: 28.06.2019 22:01
Calitate audio: bună

Paul mă duce printre copaci spre câmpul de dincolo de ei și acum știu unde suntem. Îmi stă inima, dar într-un fel bizar. Ca și cum soarele coboară sub orizont. Trecător. De parcă (…) știu că o să fie rău, dar că, după ce se termină, lucrurile măcar au o șansă să meargă mai bine. Când ieșim dintre copaci și ne strecurăm iar printre porțile alea vechi, ruginite, mă opresc în loc. Nu suntem singuri și-mi vin în minte celelalte câteva mașini parcate în refugiu. Ceilalți tac când mă văd. Suntem cinci. Cinci. Stăm acolo în întuneric, numai că e destul de lumină, îndrăznesc să spun că dacă îmi mutam privirea aș fi văzut umbrele lunii pe pământ.

Ne uităm unii la alții. Am un sentiment de calm. Că, măcar de data asta, nu sunt singur. În ochii lor nu văd furie sau acuzații, doar tristețe. Paul, eu, Nate, Shell și Donna. *Salut, Paul,* șoptește Nate. După aia se uită în jur la noi și spune știți de ce suntem aici. Încuviințează toți. Atunci, hai să trecem la treabă. Nate pornește primul.

Mă uit cum o iau ceilalți după el. Shell mă prinde de mână. Ciudată

senzație. Nu-mi aduc aminte când am atins pe cineva altfel decât ca să-l bat *m*[EXPLICIT]*i* sau s-o încasez eu. Ești OK, Steve? mă întreabă. Nu știu, zic io. Mă strânge de mână și mă duce în urma celorlalți. Ciudat. Ce bijuterii purta? N-am băgat de seamă.

Trecem printr-un gard și ieșim într-un câmp. Porumbul care foșnește. E tăcut sau doar nu-l aud eu? Ne oprim într-o poiență, unde ceilalți au format un cerc. Nu trebuie să mi se spună unde sunt. Chepengul e bine ascuns, dar Nate dă la o parte pământul, praful și pietrele și scoate la iveală inelul de fontă. Iar mi se face frig. Ca atunci când mi-a spus Colin despre mama și tata. Ca atunci când Andy l-a împușcat pe John. Numai că de data asta am un braț care mă cuprinde. Două brațe, trei. Stăm în jurul chepengului, toți cinci, cu capetele apropiate. Paul pufnește, Shell suspină, Nate, Donna. Toți plâng în locul unde am pierdut-o pe misive. Nu mă pot abține. Plâng și eu .hhh hhh .hhh hhh .hh hh .hh hh .h h [*zgomot de fundal*]

(00:02:48)

Când tace din nou toată lumea, Shell dă deoparte batistele, scoate un buchețel de flori din geantă și le împrăștie peste chepeng. Donna se apleacă și-și trece mâna peste el. Nate rămâne în picioare, cu capul plecat, ca și cum ar fi în fața unui mormânt. Paul ia o gură din plosca lui de la brâu.

Shell sparge tăcerea. Steve trebuie să știe ce s-a petrecut. Ar fi trebuit să-i spunem de-atunci. *Merită un deznodământ,* șoptește Donna. Porumbul foșnește brusc, ca și cum ar fi de acord. Mda, zice Nate, e momentul potrivit. Și atunci îmi spun.

Fișier audio 187
Data: 28.06.2019 22:06
Calitate audio: bună

Andy m-a învățat că planificarea e cheia succesului și știi cât timp a petrecut pregătindu-ne pentru marea lovitură. Ei bine, cât am închis ușa depozitului și am luat-o după el pe coridor până la ceilalți, mi-am făcut și eu un plan. În viața mea n-am gândit mai repede sau mai limpede ca în alea câteva minute. Parcă mi-aș fi văzut situația din toate punctele de vedere, fiecare moment în timp și fiecare unghi de sub soare.

Toți credeau că sunt John. Așa că am mers ca John, am vorbit ca John, am pufnit, m-am smucit și m-am foit ca John. Am ținut capul jos, ca să nu

mă dea de gol ochii și gura. Când am ajuns la ceilalți, am stat pe lângă Bradley, care dădea o gaură în ușa de securitate, și l-am auzit pe Andy. *Smithy e MORT,* a șoptit el, iar cei din jur au icnit șocați. *John l-a avertizat, l-am auzit spunând Smithy, arma ta, dar când r*[EXPLICIT]*l ăla mic s-a ridicat, degetul a lovit trăgaciul, s-a descărcat, și-a împrăștiat singur creierii, nepriceput nenorocit. O să vă spună John, el a văzut.*

Din fericire pentru mine, chiar atunci Bradley a trecut în partea cealaltă și am putut să scap cu un simplu *îhâm* din partea lui John. *Dăm lovitura, șefu'?* Știam cu toții ce voia să zică Orin. Polițaii o să găsească unul din oamenii noștri ucis afară, cine o să creadă că a dat lovitura? Toți ochii s-au întors spre Andy. Jur că nimeni n-a suflat până a răspuns. *Da,* zice el, *conform planului.*

(00:01:18)

Am trecut unul după altul prin gaura din ușă și ne-am adunat în fața prăzii ca un cortegiu de discipoli în fața lui Mesia. Acolo era. Pe ce pusesem ochii de luni întregi. O casetă de valori uzată, cum găsești în magazia oricărui constructor.

Ai fi zis că e plină de burghie și dibluri și asta și era ideea. Era o casetă asigurată plină de diamante și bijuterii care trebuia să ajungă la saudiți. Dădea pe dinafară de măsuri de securitate, așa că Orin a început să lucreze ca să scoată dispozitivul principal de localizare și să dezactiveze copiile de siguranță. Numai că în timp ce el făcea ce repetase de 100 de ori, concentrat și meticulos, noi toți rămăseserăm încremeniți. La *d*[EXPLICIT]*u'* cu caseta de diamante. Chiar lângă ea, stivuită cu precizie matematică pe un palet deschis, cea mai mare comoară de lingouri de aur pe care mi-am imaginat-o vreodată în cele mai nebunești visuri. Ce mama *d*[EXPLICIT]*i*? Andy habar n-avea că armă să fie acolo. Nu putea să pretindă că a știut. I se vedea în ochi.

Undeva, în adâncul sufletului, m-am întrebat când o să-și dea seama că și-a împușcat fratele și dacă prada asta o să compenseze pierderea. Am observat că Orin s-a dat înapoi mândru de lângă caseta deconectată doar ca să-și dea seama că niciun *n*[EXPLICIT]*t* nu mai dădea doi bani pe ea.

Nu s-au spus prea multe. Știam cu toții ce era de făcut. Rapid. În liniște. Metodic. Unul câte unul, toate lingourile au fost depozitate în dubă. În cele din urmă, am aruncat înăuntru și caseta, ca un omagiu pentru Orin și strădania lui. Ne-am privit unii pe alții cu o neîncredere tăcută și extaziată.

Poți să-ți imaginezi toți ochii ăia de după măștile de schi? Trebuie să-ți spun că străluceau de-a binelea.

(00:00:19)

Totul a fost încărcat în prima mașină. Și vreau să zic totul. Arme, măști, unelte, telefoane, tot ce putea să facă legătura dintre noi și lovitură. Arma lui John i-a fost smulsă din mână, cartușul găsit și aruncat și el în mașină. Totul, pregătit să fie luat de-acolo, ascuns și depozitat în alea câteva zile, săptămâni și, în cazul ăsta, luni nesigure de după o lovitură mare. Știam planul pe toate părțile, îl memorasem până la ultimul detaliu.

Fără să piardă nicio clipă, ceilalți s-au topit, s-au întors la viețile lor, la familiile lor, la alibiurile lor. Fiecare plutind în visuri despre cum armă să-și cheltuie partea. În timp ce se îndrepta în viteză spre soția sau iubita lui, nu-mi aduc aminte acum care din ele, Andy a văzut că toți ceilalți se îndepărtaseră suficient și m-a strâns de umăr. *Știi ce să faci mai departe, copile. Și uită de Smithy,* a șoptit el, *nu mai avem nevoie de piticania aia mică, era o slăbiciune. Avem un ciripitor care să rezolve treaba. Dar ține-ți gura în fața băieților, hei.*

Atunci am știut că totul fusese parte din planul lui. Că John avea să plece singur cu prada. S-o ascundă și să-și ascundă urmele într-o operațiune plănuită cu meticulozitate, ale cărei detalii nu le mai știa nimeni în afară de Andy. Pentru că Micul Smithy nu trebuia să vadă sfârșitul loviturii, de-atâta îmi dădeam și eu seama. Acum, în momentul ăsta, din câte știa Andy, eram fratele lui. Familie. Avea încredere nemăsurată în mine.

Așa că am dat din cap, am sărit în dubă și am plecat în beznă. Eram calm, liniștit și neclintit. Stivuite în spatele meu erau toate bucățelele prăzii din cea mai mare, cea mai îndrăzneață lovitură din istoria infracțiunilor britanice. Nu departe de cea mai mare din lume. TOTUL în duba MEA. Și eram complet singur.

Fișier audio 188
Data: 28.06.2019 22:15
Calitate audio: bună

Știau toți ce s-a întâmplat. Ultima dată fuseserăm noi cinci și misive.

Cei Șase Extraordinari. Stăteam în jurul chepengului de la tunelul Rushton, mi-au zis. Și în cele din urmă mi-am adus aminte.

Când am plecat de la căsuța Twyford, misive ne-a condus pe toți la vechiul aerodrom de la Tarrant Rushton. Pajiște netedă, bucăți de beton de la pistele de mult abandonate, crăpate de buruieni murdare. Locul perfect să te dezlănțui. Să alergi cât de departe și cât de repede poți. Cald, soare. Nu mai plouase de săptămâni întregi. Toți cinci am țopăit, am fugit prin iarbă. Ne-am alergat unii pe alții ca niște copii mici. Ne-am jucat de-a războiul. Da, până și Shell și Donna, în hainele lor pastelate și pantofii de pânză. Eram liberi. Cea mai frumoasă zi în aer liber de care avuseserăm parte vreodată.

Misive s-a îndepărtat. Căuta un loc liniștit unde să se așeze? Să facă plajă? Să se odihnească înainte să ne ducă acasă? Nu-mi păsa. Alergam de colo-colo, distrându-mă de minune. Numai că eram pricăjit, nu la fel de bine hrănit cum erau ceilalți. Nu puteam ține pasul. Mă simțeam un pic neajutorat pe lângă ei. Abia respiram și parcă-mi ardeau plămânii. Am găsit o scuză să mă întorc la microbuz. Au strigat după mine, am zis că mă duc să-mi fac nevoile, ei s-au ținut de nas și au râs.

Întâmplarea face că AVEAM un alt motiv. Paul dosise haleală din frigiderul lui Twyford în spatele unui scaun din fața lui. Am socotit că e în egală măsură și a mea. Am urcat în microbuz, am scos-o și m-am servit. O bucătoaie minunată de brânză sfărâmicioasă și un ou fiert tare. Frumos.

Am zăbovit puțin pe lângă mașină și m-am uitat la câteva mașini care au trecut în viteză. Am scrijelit cu un băț în țărână, am desenat conturul pieptului unei femei, dar l-am șters repede cu pantoful, în caz că-l vedea misive; nu și-ar fi făcut o părere prea bună despre mine. În sfârșit, m-am dus spre lizieră la ceilalți.

Mi-am dat seama că se schimbase ceva. Aerul. Atmosfera. Se adunaseră la un loc. Nathan avea gluga ridicată și capul plecat, se întorsese în lumea lui. Shell a fost prima care-a vorbit. Misive a plecat, a zis. Am căutat-o peste tot, n-o găsim. După aia, Donna a zis: Era cu tine? Am clătinat din cap (…) De-aici a început.

(00:01:19)

S-a dovedit că erau tâmpenii. În seara asta, în jurul chepengului din tunelul Rushton, mi-au spus ce s-a întâmplat de fapt cât eram plecat O Au început să se joace prin iarba înaltă. Se ghemuiau, se târau, săreau unul pe

altul. La un moment dat, au zărit-o pe misive în depărtare, cu spatele la ei. S-au strecurat împreună până la ea, tăcuți ca niște fantome. Era preocupată de ceva de pe jos. Ceva ce ei nu puteau să vadă. Au numărat în tăcere până la trei și au sărit toți în spatele ei, poate au împins-o un pic în joacă. Voiau s-o sperie, nimic serios (…)

Nu știau, dar ea se uita la chepengul deschis din tunelul Rushton. S-a dezechilibrat și a dispărut jos fără să țipe măcar. S-a dus într-o clipită. Chepengul s-a închis în urma ei. Nici măcar n-au auzit-o căzând. Erau toți în stare de șoc. A durat o clipă, dar s-au dus să-l deschidă. Nu vedeau nici pe *d*[EXPLICIT]*u'* jos. Au strigat în gaură. MISIVE (…) MISIVE (…) niciun răspuns.

(00:01:24)

Nate zice că nu și-au propus să nu-mi spună. Pactul a fost nerostit, așa a zis el. Nu puteau pune în cuvinte ce se întâmplase, adaugă Shell. Mai mult șoc decât vinovăție, crede ea acum, privind în urmă cu aproape 40 de ani. Cu timpul, am devenit asigurarea lor că NU vor fi învinuiți. Exista întotdeauna Smithy, care putea fi chemat să depună mărturie, cu toată onestitatea, că nimeni n-avusese nimic de-a face cu dispariția ei. Nu că i-ar fi întrebat cineva vreodată. Sau pe mine.

(00:03:00)

Și cine ne-a dus acasă? Nu le vine să creadă că nu-mi aduc aminte, dar se dovedește (…) că eu am fost. Mă rog, eu și Paul. El știa cum să conducă o mașină, pentru că lucra cu bătrânul lui la garaj, dar nu ajungea la pedale în microbuz. Nici eu, dar cu el la pedale și schimbătorul de viteze și cu mine în scaunul șoferului, cu volanul și indicațiile, am reușit. Donna ne-a îndrumat folosind o hartă din torpedou. Împreună, am ajuns acasă înainte de răsărit. Am fugit spre casă.

Nimeni n-a chemat poliția, ambulanța și (…) nici măcar n-a spus cuiva.

(00:01:43)

Poate crezi că mă simt mai bine acum că știu. Nu mă înțelege greșit, Maxine. Așa e. O parte din mine se simte mai bine. Toată viața m-a bântuit. Dar acum că știu, sunt bântuit de alte stafii, asta-i tot. Ca (…) dacă am fi dat alarma când am plecat. Dacă ne opream la prima casă sau cârciumă pe care o vedeam. Sau spuneam cuiva când ne-am întors. Poate că misive nu era moartă. Și dacă nu fusese ucisă de cădere, când am plecat e ca și cum am fi omorât-o.

(00:00:59)

Poate că ai observat că am zis NOI și EI, Maxine. Pentru că, deși n-am avut nimic de-a face cu accidentul sau cu mușamalizarea de după, în adâncul sufletului, chiar înăuntrul pieptului, știam că s-a întâmplat ceva îngrozitor. Nu voiam să știu, așa că mi-am scos asta din cap, din amintire. Dar dacă AȘ FI știut, n-aș fi fost altfel decât ei. N-aș fi zis nimic. Așa că n-armează să-i judec când e un loc liber în boxă pentru mine. Rezultatul e același. Misive e moartă și noi am făcut-o (…) E ăsta un deznodământ? E ceva.

(00:00:44)

E o tragedie. Cine e de acuzat? Uneori, nimeni. Doar o serie de evenimente, situații, supoziții. Un concurs de împrejurări. Poți să privești situația de la distanța asta, Maxine, și să spui dacă acești copii de oraș amărâți, imaturi, n-ar fi fost așa de speriați că o să fie ridicați, speriați să-și toarne colegii, de ce o să li se întâmple, n-ar fi salvat-o în loc s-o lase să moară? (…) îți zic eu ce, ESTE ceva de acuzat, Maxine, și e FRICA. .hhhhh hhhhh

Fișier audio 189
Data: 28.06.2019 22:19
Calitate audio: bună

În timp ce conduc îndepărtându-mă tot mai mult de depozitul FSBC, cu masca de schi încă pe față, am înăbușit o grămadă de *r*[EXPLICIT]*i* care mi-ar fi compromis abilitatea să țin toate patru roțile pe drum. Duba supra-încărcată era făcută din bucăți provenite de la două vehicule și se opunea ca *n*[EXPLICIT]*a*. Când ieșeam din oraș, m-a lovit. Nu mai puteam rezista. Abia am reușit să trag pe marginea drumului. Îmi tremurau mâinile, mi se învârtea capul. Până la urmă, am vomitat pe acostamentul tare și m-am simțit nițel mai bine. Înapoi în dubă, la drum din nou. Vezi, poate crezi că mă simțeam în culmea fericirii cu ce aveam în spate. Dar pierdusem totul. Eram condamnat.

Nu puteam să mă întorc acasă. Niciodată. Nu puteam s-o văd sau să vorbesc cu jupâneasa. Nu puteam să fug la prieteni și rude, chiar dacă aș fi avut așa ceva. Trebuia să dispar. Să plec doar cu hainele de pe mine, o grămadă de arme, o dubă urmărită, 40 de milioane de lire în lingouri de aur

și vreo 10 milioane în diamante și bijuterii unicat saudite.

Ce armă să fac? Simplu, te aud pe tine spunând, Maxine. Ai toată prada aia, poți să-ți faci o viață nouă, o identitate nouă, oriunde în lume. Pe bune? N-aveam pașaport la mine, niciun act de identitate, nici măcar bani. Trebuia să mă duc la Sports Direct™, să iau un trening și să cer rest la un lingou de aur? Să văd dacă Nando™ schimbă jumătate de pui cu o punguță de piele cu diamante? Cum să duc prada în străinătate? Cu hidrobicicleta? Cu o plută din bușteni? Cu feribotul în insula Wight?

Aveam MULT mai mult decât aveam încredere să gestionez. Vezi tu, să tăinuiești aur șutit e o treabă de specialist. Cu o organizație bună și o rețea sănătoasă la dispoziție, aș fi făcut-o. Numai că n-aveam niciuna, nici alta. Nu puteam să mă întorc la Harrisoni, nici la asociații lor. Eram mai mult decât izgonit. Eram marcat (…..) Aș vrea să știu, Maxine, ai înțeles unde am pierdut totul?

A fost atunci când Andy a zis „Smithy”. Huliganii le-au povestit polițailor ce au auzit, așa cum plănuise Andy. Dacă-l găseau pe Smithy mort, cu ciripitorul lor care să spună că am plecat din organizație, totul s-ar fi aranjat foarte frumos pentru Harrisoni. Numai că polițaii și-au dat seama repede că la pământ era căzut John Harrison, împușcat de aproape sub bărbie. Îl știau bine pe Smithy, și știau că nu el era mortul, așa încât cine era prima persoană cu care să vrea să stea de vorbă? *Smithy, arma ta* căpăta brusc un nou înțeles. Între timp, Andy tot voia să mă vadă dus, și încă de două ori mai tare, constatând el că sunt singurul mafiot în viață care știa că și-a împușcat propriul frate.

(00:01:51)

Asta era acum aproape 12 ani. O parte așa de mare din timpul ăsta a trecut în mit și legendă, că nu mai poți să spui ce-i adevărat. Nimeni nu știe toată povestea. Nici măcar eu. Mă întreb de multe ori dacă Andy a bănuit ceva înainte să-i bată polițaii la ușă a doua zi. Când John n-a răspuns la telefon. Când n-a apărut unde ar fi trebuit să apară dimineață. Când a aflat, ai zice că a fost copleșit de vinovăție. Dar eu îl știu pe Andy. Când a trecut primul val de șoc, trebuie să-și fi ieșit din minți de furie. Nu pe el, că și-a omorât fratele, ci pe mine.

Am cunoscut mulți ca el la pârnaie. Prinși în flagrant pentru câte ceva, dar dădeau vina pe pungașul pe care-l nedreptățiseră că au ajuns ei la pușcărie. Mulți criminali cred că victima lor a murit doar ca să le facă în

ciudă. Mda, de la bun început, nu trebuia să mi se spună. Eu ȘTIAM că Andy n-o să facă față. Ca atunci când fusese vina mea că îl înfruntase jupâneasa. Vina mea că l-am dus cu mașina când putea să conducă singur. Vina mea că John era mort (…) m-ar fi acuzat PE MINE că n-am prins glonțul la jumatea drumului.

(00:01:33)

Așa că fugeam de polițai și de Harrisoni. Ultimul loc unde puteam merge era acasă, la jupânească, la cina mea de microunde care aștepta în frigider, la cuțitul și furculița puse de-o parte și de alta a șervetului .hhh hhh (…) Viața mea se terminase.

Fișier audio 190
Data: 28.06.2019 22:27
Calitate audio: bună

Voce 1: Întuneric acum. Cobor dealul. Înapoi la Nate, Shell, Paul și Donna .hhh hhh ieșit din formă, sunt (…) ei așteaptă. Cât e, 10, 11 [*DecipherIt™ ref temp 519346-10340*], Dă-i lui Paul mașina și .hhh hhh odihnește-te. Uită-te la ei cum pălăvrăgesc. Așa de fericiți. Cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată. N-o să-i mai văd niciodată .hhh hhh sunt pe gol .hh hh

(00:02:12)

Voce 2: În regulă, amice? Sigur?
Voce 1: Da, Nate, da. Dar (…) la revedere, înăuntru?
Voce 2: Nimic de genul ăsta, Steve.
Voce 1: Ai totul (..) în caz că (știi tu)?
Voce 2: Înregistrezi?
Voce 1: *Mda.*
Voce 2: Steve, e o teorie nouă online. Uite. Twyford a descoperit o organizație care efectua experimente subterane ca să dezvolte un virus ȘI un vaccin. Armă să amenințe guvernele cu boala ȘI, odată dezlănțuită, pot cere cât vor pentru tratament. Tu ce crezi?
Voce 1: Pare (…..) extraordinar, amice=
Voce 2: Nu-i așa? Unde te duce Shell?
Voce 1: O mică vacanță=
Voce 2: Frumos.

(00:00:18)

Voce 1: Ai luat cheile, Paul? Sper să nu-ți facă probleme. Sunt scule în portbagaj=

Voce 3: Da. [*zgomot de fundal*]

Voce 1: *Donna e OK. E una dintre noi, nu* (…) poți să ai încredere în ea, amice.

Voce 3: .hhh hhh Dispari. Steve. Pleacă de-aici, nu te uita în urmă [*zgomot de fundal*] mergi.

Voce 1: OK [*zgomot de fundal*] salut, Paul.

Voce 4: STEVE. Ești gata?

Voce 1: Da, Shell. Scuze, MICHELLE. Trebuie să-i spun la revedere Donnei=

Voce 5: Ai grijă, Smithy. Și dacă nu poți să fii atent, cere-ți scuze=

Voce 1: Am înțeles, Donna.

Voce 5: Paul a luat tot? Ești sigur că=

Voce 1: *Înregistrează.* SALUT, DONNA. Noroc cu (…) Alex=

Voce 5: O să am nevoie de noroc. Ai grijă de tine. Orice ai face. Oriunde ai ajunge.

Voce 1: O să (…) da. Oriunde mă duc.

Voce 5: Și să ne ții minte=

Voce 1: *R*[EXPLICIT]*t*, trebuie să opresc înregistrarea asta.

Fișier audio 191
Data: 29.06.2019 09:12
Calitate audio: bună

În duba cârpăcită și instabilă, cu suspensia care gemea sub încărcătura de aur și diamante, m-am plimbat pe la țară. Știam de câteva locuri de parcare izolate. Nu puteam sta în niciunul prea mult totuși, și curând am rămas fără locuri pe unde să mai fi fost înainte. A trebuit să lucrez repede și cu grijă. Să folosesc tot ce învățasem de-a lungul anilor și dacă n-aș fi învățat de-a lungul anilor, a trebuit să învăț de două ori mai repede acum. Nu mă putea ajuta nimeni. Oricine în care aș fi avut încredere înainte ar fi fost presat de polițai și de Harrisoni să toarne unde mă aflu și nu-i puteam pune într-o asemenea situație. Nici pe ei, nici pe mine.

Problema era că nu trebuia doar să mă ascund. Asta ar fi fost simplu.

Aveam O MULȚIME de lucruri de făcut. De aranjat. De pregătit. Și așa de puțin timp!

Totul era împotriva mea. Chiar și acum, când mă gândesc, mă trec sudori reci. Câteva luni, nu mult. Aveam AȘA de multe de pierdut! Puteam s-o dau în bară în orice moment. Nu-mi vine să cred că am reușit. Eu. Micul Smithy. Nici urmă de lipsă de respect, Maxine, dar tu n-ai fi putut niciodată să faci ce-am făcut eu. N-am învățat niciodată să citesc sau să scriu, e drept. Vezi tu (…) în schimb, am învățat mult mai multe.

(00:01:37)

Stăteam într-o crâșmă de țară, mai puțin preocupat deja dacă eram văzut sau nu. Brusc, am apărut acolo, pe un televizor de deasupra mesei de biliard. O fotografie nereușită. Poza de la arestare, cu câțiva ani înainte. Infractorul înrăit Steven Smith, au zis. Membru de mult timp al bandei Harrison, una dintre cele mai vechi familii de infractori din Londra. Căutat în legătură cu lovitura de la FSBC (…) și suspect de crimă.

(00:02:41)

În 11 ani la pârnaie am cunoscut câțiva băieți cărora li se încrucișaseră drumurile cu Harrisonii înainte și după. Au zis cum Andy, Razor Ray, toți băieții au fost ridicați după lovitură. Interogați de nenumărate ori. Polițaii știau că ei au făcut-o. Doar că nu-i puteau acuza. Alibiuri beton și nicio dovadă. Nici urmă de aur sau diamante. Nicio dovadă că atinseseră măcar prada sau că avuseseră de profitat de pe urma infracțiunii. Polițaii erau buimăciți. Micul Smithy era singura lor speranță pentru o condamnare.

Totuși, crimă? Ar fi trebuit să mă aștept. Sigur, Andy n-avea să recunoască vreodată că l-a omorât pe John. Și nimeni nu credea că și-a împușcat fratele. Erau rude. Devotați unii altora, indiferent ce neînțelegeri ar fi avut.

Oare băieții care fuseseră la lovitură își dăduseră seama ce se întâmplase? Până la urmă, aveau să înțeleagă că Andy văzuse cadavrul lui John și crezuse că sunt eu. S-ar putea să le fi părut rău de-a binelea pentru el, până și-au dat seama că Micul Smithy plecase cu partea lor din pradă. Îndrăznesc să spun că atunci le-a părut mai rău pentru propriile mașini sport și case elegante necumpărate.

Erau cei care credeau că i-am făcut de petrecanie lui John și m-am prefăcut că sunt el după aia. Totul, ca să le-o pot trage Harrisonilor și să pun mâna pe pradă. Micul Smithy cel credincios.

Dar erau și cei care credeau că John își făcuse singur felul, mai ales când s-a aflat că drogurile pe care le avea în sânge ar fi doborât un cal de curse. Unii credeau una, alții credeau cu totul altceva. Adevărul era tot timpul în mișcare. Dacă vreunul dintre ei a adunat doi cu doi și i-a dat patru, eu n-am auzit niciodată.

Am cunoscut un băiat la vale după mulți ani. Nu știa cine eram eu și nici eu nu l-am luminat. Mi-a spus o poveste. Cum Andy a văzut un huligan care-și făcea singur felul, ca să descopere după aia că era chiar frati-su. Băiatul ăsta râdea în timp ce povestea. De parcă ar fi fost un banc pe care-l auzise la crâșmă. După aia a făcut ochii mari și amenințători. S-a aplecat și a coborât vocea. *Când Andy a aflat că John era cel care murise,* a zis, *țipetele s-au auzit la nord de râu* (…) RÂUL MERSEY.

(00:00:27)

Patricia n-a mai trăit nici măcar un an după ce a pățit John. A renunțat. Andy s-a retras în Spania și a făcut investiții imobiliare. Urmărit de probleme de sănătate. A vândut, s-a mutat înapoi de curând, ca să fie aproape de medicii lui specialiști. Și-a construit o căsoaie nou-nouță după colț de aia veche. Garaj cu climatizare controlată pentru mașini. Grădină mare pentru nepoți. Toate cumpărate legal. Bănuiesc că polițaii sunt cu ochii pe el și azi.

Razor Ray a făcut un pic de pușcărie pentru vătămare corporală gravă. Ultima dată am auzit că i-au extirpat o tumoare spinală. S-a căsătorit în spital cu iubitul lui. Au zis că a scăpat și s-a mutat într-un apartament cu asistență din Essex. La parter, pentru scaunul cu rotile. Orin a fost condamnat pe viață pentru că i-a făcut de petrecanie unui polițai corupt, la vreo cinci ani după mine. A primit minimum 15. E tot la pârnaie. Bradley a murit într-un accident de mașină, pe M25. Nu știu sigur când s-a întâmplat, dar a umblat vorba că a fost un accident (…..) Mda, toți eram blestemați. Ultima lovitură și prada, totul. Blestemat.

(00:00:42)

Vreau să zic că jupâneasa mea (.….) hhhhh Becky (…) și-a găsit alt băiat. Înalt, chipeș, cu bani, o tratează ca pe o regină. S-au cuplat, au făcut câțiva puradei. Dar sincer? Nu știu. A divorțat de mine așa cum am vrut eu să facă. Nu m-a vizitat niciodată, nu mi-a scris niciodată, n-a sunat niciodată. N-am mai auzit niciodată de ea. .hhhh hhhh (.…) *e în regulă. N-o acuz niciun pic.*

(00:01:40)

Bănuit de crimă. Când am auzit, în ziua aia, în crâșma aia de tară, atunci am știut că venise momentul. Am comandat o ultimă bere la bar, unde trebuie spus că absolut nimeni nu m-a recunoscut din poza uriașă de pe ecranul de deasupra mea. Am dat pe gât *j*[EXPLICIT]*a* aia minunată de bere pe gât, am dat din cap spre barman, mi-am luat haina și am ieșit. În drum. Într-o secție de poliție locală. Un adevărat loc de la țară. Ultima dată când văzuseră un gangster din Londra era în alb-negru, mulțumită companiei Pathé. M-am predat. Am stat acolo, ca în ochiul unui uragan, în timp ce în jurul meu se dezlănțuia iadul și m-am simțit, cum? (…) Eliberat. Mda, în siguranță .hhhh în sfârșit, în siguranță.

Fișier audio 192
Data: 29.06.2019 09:33
Calitate audio: bună

N-am spus nimic. Nimănui. Luni la rând. Am vorbit doar cu echipa mea de avocați ca să confirm că înțeleg una, alta. Am fost reținut cu articolul 43 din regulamentul penitenciarelor, izolat pentru propria siguranță. Nu pentru că eram în pericol iminent, ci ca să mă înnebunească izolarea și să fie mai probabil să vorbesc. N-a mers. Dar a fost o perioadă grea, singuratică.

Am ascultat echipa străduindu-se să-și dea seama ce s-a întâmplat cu John. De ce l-am omorât. O voce din mine urla ANDY L-A OMORÂT. A vrut să mă omoare PE MINE, dar l-a împușcat pe John. N-am zis nimic. Harrisonii au strâns rândurile ca să se protejeze. Ciripitorul lui Andy, care fusese instruit să explice moartea MEA accidentală la locul crimei, a primit rapid noi instrucțiuni. Le-a zis polițailor că John se încurcase cu bandele internaționale mari în cursul tranzacțiilor lui. Că era o lovitură a uneia dintre astea și că mă luase și pe mine cu el.

Polițaii au avut un turnător pe bune de partea lor, care a depus mărturie dintr-o încăpere întunecată. Dovezile lui n-au făcut decât să susțină ce spusese ciripitorul Harrisonilor. A zis că eram un fel de cățel al lui Andy. Credincios până m-a dat deoparte. A zis că m-am schimbat. M-am apucat de băut. Că i-am făcut de petrecanie lui John cu sânge rece, ca să mă răzbun pe Andy.

O grămadă de *r*[EXPLICIT]*i*. Observi cum nu i-a dat în gât pe Harrisoni

pentru jaf nici măcar atunci. *L*[EXPLICIT]*u* nenorocit speriat de ei, dar nu și de mine. Mda, după câțiva ani, Anthony a fost omorât în curtea din fața casei oricum, așa că.

Smithy, arma ta. Andy a zis așa, ca și cum m-ar fi văzut cu degetul pe trăgaci, ca să facă să pară că moartea mea a fost un accident. În fine, asta a iscat o dezbatere la tribunal și în afara lui. Gardienii, cu fața la pământ, nu-și puteau da seama cine vorbise. Nu auziseră decât cuvintele astea, o singură împușcătură cu amortizor și pași care se îndepărtau în fugă. Au ajuns la concluzia că John mi-a spus mie. A văzut țeava aia îndreptată spre el și i-a zis ucigașului lui să aibă grijă cu ea. Dar eu l-am împușcat, după aia am fugit și n-am luat parte la lovitură. Poate că și eu aș fi crezut la fel dacă n-aș fi știut.

Procuratura regală voia crimă. Echipa mea a pledat nevinovat, pentru că trăgătorul nu ieșise la lumină. N-a mers, totuși. Nu cu multiple mărturii convingătoare care se adunau împotriva mea. Faptul că eram atât de apropiat de Harrisoni și aveam așa de multe antecedente. Totul însemna că aveam toate șansele la condamnarea aia mare. Am fost condamnat la minimum zece. Am avut noroc că n-a fost mai mult. Îndrăznesc să spun că reputația de durată a lui John de traficant de droguri, plus cele 400 de pastile de K pe care le avea în buzunar când a murit mi-au făcut o mare favoare. Dar chiar și așa.

Nu eram vinovat de ce mă acuzau ei, e drept. Dar adevărul poate fi înșelător, Maxine. Din Kos că nu eram nici nevinovat. Făcusem destule. Ironic, nefăcând nimic. Stând în timp ce alții erau (…) erau răniți. Uciși.

Știi că am avut 11 ani grei la pârnaie, Maxine. Două lucruri m-au ținut pe picioare. Fiul meu și convingerea profundă că n-aveam să mă întorc. La pârnaie. Și nici la vechea mea viață.

Două lucruri diferite m-au ținut pe picioare după eliberare. M-au ținut aici când ar fi trebuit să fug cu prima ocazie. M-au ținut vorbind în fostul telefon al băiatului meu, făcând totul așa cum era plănuit și uneori cum NU era plănuit. Mda, două lucruri (…) Andy Harrison și Micul Harry.

Fișier audio 193
Data: 29.06.2019 11:27
Calitate audio: slabă

Voce 1: STEVE.
Voce 2: LUCY () Hei=
Voce 1: Slavă Domnului. Ah (…) Credeam că [*zgomot de fundal*] (…) tu=
Voce 2: N-a fost nimic. Las-o baltă. [*zgomot de fundal*]
Voce 1: Uite, deschid (ușa). Ce faci?
Voce 2: Doar, doar o [*zgomot de fundal*]
(00:04:58)
Voce 2: Te-ai întors cu bine de la UCL?
Voce 1: M-am dus acasă cu metroul [*zgomot de fundal*] unde ai mers tu cu prietenul tău?
Voce 2: Am ajuns în Dorset. Vreo veste despre [*zgomot de fundal*] cod?
Voce 1: DA. Am descoperit de ce doamna Wintle [*zgomot de fundal*] era BARNES.
Voce 2: Vorbește mai încet, Lucy =
Voce 1: Scuze. Dar e foarte mult zgomot aici. E nepoata lui Edward Barnes după fiul pe care l-a avut el cu prima nevastă. Noi am bănuit că partenera lui era Edith, dar [*zgomot de fundal*]. Avea o (…) localizarea aurului un secret. Tradiție de familie=
Voce 2: Mda, tradiție de familie.
Voce 1: N-a putut [*zgomot de fundal*] localizată imediat. Așa că [*zgomot de fundal*] acum comunică în continuare cu toți ceilalți [*zgomot de fundal*] Problema e [*zgomot de fundal*] codul azi și amenință să-i expună pe bunicul ei și pe nevasta lui. Și își riscă propria avere.
Voce 2: E blestemat. Aurul necurat e blestemat, Lucy [*zgomot de fundal*] pentru cei care-l iau. [*zgomot de fundal*] e singura cale să rupi vraja.
Voce 1: Și atunci, Steve, ce o să facem noi în legătură cu Codul Twyford? Să păstrăm secretul cum spune doamna Wintle, născută Barnes, că ar trebui să facem? SAU îl dezvăluim în LUMEA largă? [*zgomot de fundal*] Ia niște biscuiți, nu te codi=
Voce 2: E (…) ah, *f*(EXPLICIT]-*i*.
Voce 1: Ce-i? La ce te uiți?
Voce 2: Tocmai i-am văzut [*zgomot de fundal*] nu încă, e prea curând, n-am făcut tot, n-am explicat despre Colin (…) nu pe tine te urmăresc (..) n-o să fie suficient (..) lasă capul jos (..) încă nu-i gata, [*zgomot de fundal*]

Voce 1: UITE. IA-L. Dar e telefonul băiatului tău, Steve.
Voce 2: DA. DĂ-I-L ÎNAPOI. Unde te duci? Te rog, Lucy, du-i-l ÎNAPOI BĂIATULUI MEU.
Voce 1: Unde stă? [*zgomot de fundal*] Cum îl cheamă?
[*zgomot de fundal*]
(*Fără pisici sos galben*)

Fișier audio 194
Data: 01.07.2019 16:20
Calitate audio: bună

Bună. Dumnezeule, pare ciudat. Bună (…) Sunt Lucy, vorbesc în telefonul băiatului tău. Așa ai făcut și tu, așa că fac și eu la fel. După aia, poți să recuperezi când te întorci. N-am primit vești de la tine și nu știu dacă o să primesc. Ăsta-i singurul telefon pe care l-am văzut la tine și acum e la mine (…) evident.

Unde-ai plecat așa panicat? Sper să treci curând pe la bibliotecă sau să vii la mine acasă (…) Nu contează, o să încep să înregistrez ce s-a întâmplat de la ultimul fișier audio, așa cum faci și tu. Mi-a luat două zile pentru că e un sistem ATÂT de vechi. Nu știu CUM ai reușit tu. Întâi a trebuit să șterg aproape tot. Muzica ta, SMS-urile, e-mailurile, aplicațiile, altfel n-aș fi putut să actualizez ai osul tău. ȘTIU că am asta acum un secol, dar ne-am băgat în cod și am. Oricum, acum e gata. Ești deconectat de la rețeaua de telefonie. Bănuiesc că n-ai încărcat cartela, sau nu ți-ai plătit factura. N-are importanță, putem să te reconectăm după ce te întorci.

Ți-am ascultat fișierele audio și, Dumnezeule, sunt AȘA de multe! Nu mă mir că nu mai aveai loc de nimic altceva acolo. Ar fi păcat să pierzi o asemenea istorie orală interesantă, așa că te-am logat în cloud și le-am făcut copii de rezervă. Ți-am recuperat fișierele șterse și le-am salvat din nou. Am auzit totul despre tine, despre viața ta, despre (…) copilăria ta și o cum să-i spun? INCURSIUNEA noastră în Codul Twyford. E fascinant, Steve. E și șocant. Ce s-a întâmplat cu mama și tatăl tău, cu Colin. Explică multe. Am senzația că te cunosc MULT mai bine acum. În același timp, sunt nedumerită de unul – două lucruri. Dar sunt sigură că o să se clarifice totul.

În primul rând, acum *unde ai plecat?* E drept, te-ai întors din excursia în

Dorset cu fostul tău prieten din școală Paul. Ne-am întâlnit la Costa. FOARTE zgomotos. AM ÎNCERCAT să-ți spun ce am descoperit despre doamna Wintle. Că e nepoata vitregă a lui Edith Twyford și face parte din comitetul care-i administrează averea. Contribuie la modificarea textului edițiilor actuale ale cărților lui Twyford și deci a codului. Poate că pare o profesoară inofensivă de vârstă mijlocie, dar nu mulți profesori universitari de vârstă mijlocie stau în case cu șapte dormitoare din Mayfair. Steve, un lucru e sigur – știe unde e aurul.

M-a intrigat ceva ce-ai spus tu. Că aurul furat e blestemat. Acum, asta ESTE o teorie interesantă. Am citit MULT despre mormintele egiptene antice și lucrurile ÎNGROZITOARE care li s-au întâmplat oamenilor care le-au descoperit și jefuit. Toate bogățiile închise înăuntru erau lucruri pe care încă le prețuim și azi și, cum să zic fără să sune (…) erau toate PĂMÂNTEȘTI. Aur, argint, pietre prețioase (…) lucruri despre care se consideră că au valoare intrinsecă și atunci, și acum. De ce? Păi, poate pentru că sunt finite, antice, create doar de timp și energia pură a planetei noastre.

Vorbesc serios. Am căutat pe Google™. Oamenii cunoscuți implicați în excavațiile inițiale și care au avut beneficii financiare au murit aproape toți prematur, unii în moduri foarte misterioase. Se crede că faraonii antici au pus un blestem pe mormintele lor, condamnând pe oricine îndrăznește să le fure averea din viața de apoi. Și totuși, nicio hieroglifă nu sugerează vreun fel de blestem (…)

Și dacă nu faraonii sunt cei care au blestemat bogățiile antice, ci bogățiile sunt cele care poartă o ENERGIE? Ca și cum un mineral rar și prețios are o conștiință vie și o putere. ȘTIE când a căzut în mâna oamenilor NEPOTRIVIȚI, așa că le distruge viețile până iese din orbita lor toxică și ajunge în mâinile unor oameni nevinovați, mai merituoși? Nici măcar nu mă refer la ceva gen Robin Hood. Nu neapărat cauze bune, doar mâini nevinovate unde vibrația aceea se poate liniști (….) Dumnezeule, tocmai am rostit cea mai mare nebunie.

Fișier audio 195
Data: 02.07.2019 15:54
Calitate audio: bună

Bună, Steve. N-ai dat niciun semn, așa că o să continui jurnalul ăsta în locul tău. Am încercat să dau de băiatul tău, dar nu-i știu nici numele de botez, cu atât mai puțin numele de familie. Departamentul de matematică de la Universitatea Brunel are o politică de personal foarte riguroasă, ceea ce nu-i de mare ajutor. M-aș mira să nu fiu arestată pentru hărțuire.

Speram că o să mă ajute Maxine. Ai spus că pe tine te-a ajutat să-l găsești pe băiatul tău, așa că. Nu știu nici numele ei de familie, dar nu pot fi AȘA de mulți ofițeri de eliberare condiționată cu numele ăsta în sudul Londrei.

Am ascultat din nou înregistrările tale și unele dintre ele sunt foarte bizare. Ca întâlnirea noastră cu doamna Wintle. Știu ce s-a întâmplat. Am fost acolo. Ne-am întâlnit cu ea în fața biroului ei, am stat de vorbă în piațetă. Chiar când urma să plecăm, prietenul tău, Paul, a dat peste noi. Doamna Wintle și-a luat la revedere și a plecat. Paul te-a invitat să mergi cu el și să vă întâlniți cu câțiva foști prieteni din scoală. S-a oferit să te ducă el, iar tu, bucuros, as zice, ai plecat cu el. Totuși, în fișierele astea, tu spui că am fost atacați de doi bărbați, ai fost răpit și salvat abia când Paul a intrat cu mașina în duba lor și a scos-o de pe drum.

(00:00:27)

O fi jurnalul tău, dar ȘTIU că inventezi lucruri. Cum să-mi dau seama ce-i adevărat și ce nu, mai cu seamă că n-ai terminat povestea?

Fișier audio 196
Data: 04.07.2019 15:15
Calitate audio: bună

Serviciul de eliberări condiționate a fost foarte distant cu mine. Chiar și când am promis informații despre un fost deținut care a încălcat termenii eliberării. Cred că practic am devenit turnător, așa că te rog să mă scuzi pentru asta, Steve.

Dacă te consolează cu ceva, tot nu m-au pus în legătură cu Maxine și nici măcar n-au recunoscut că ar avea un ofițer cu numele ăsta. Așa că barmanul de la cârciumioara de pe strada principală m-a prezentat unui domn care stă într-un hostel de escală. A susținut că a cunoscut un Steve care corespunde cu descrierea ta. A zis că era politicos. Întotdeauna îmbrăcat elegant. Își vedea de treaba lui. Lucra dimineața la poarta unui

parc de camioane. Unul dintre cei hotărâți să se îndrepte după ce fusese închis mai mulți ani, a zis bărbatul ăsta. Nu știa unde s-a dus acel Steve sau ce s-a întâmplat cu el. Pur și simplu, într-o bună zi n-a mai fost acolo.

Mi-a trecut prin cap nu doar o dată că numele tău s-ar putea să nu fie Steven Smith. Odată ce mi s-a cuibărit gândul ăsta în cap, n-am mai putut scăpa de el. Ar fi logic, pentru că, dacă te caută Andy Harrison, ar trebui să fii protejat după ce ai ieșit din închisoare. Ți s-a oferit o nouă identitate? Dar nu, am mai ascultat câteva înregistrări. Cei care te-au cunoscut la școală îți spun Steve și Smithy.

.hhhh hhhh Am nevoie de o minune. De fapt, am nevoie de DOUĂ minuni. Una, să mă ajute să-l găsesc pe băiatul tău și încă una să mă ajute să-i evit pe polițai (…) cum le zici TU.

Fișier audio 197
Data: 05.07.2019 01:42
Calitate audio: bună

Chestia asta dă dependență, Steve. E mai bine decât să stai de vorbă cu cineva. Acum înțeleg de ce plecai tu așa de des să vorbești în telefonul băiatului tău. Dă chiar mai multă dependență să asculți fișierele din urmă.

În seara asta, am stins lumina și am stat să-ți ascult vocea pe întuneric. De la început, chiar până la sfârșit. Ce NU spui? Ce nu aud EU? Ce nu ÎNȚELEG? Nu puteai să spui tot ce ar fi trebuit să spui. De-asta nu pot să completez puzzle-ul. Cum să găsesc piesa aceea lipsă. Și să dorm puțin.

Fișier audio 198
Data: 05.07.2019 11:16
Calitate audio: bună

Voce 1: Lorraine, pot să-ți spun ceva?
Voce 2: Da, Lucy, ce e?
Voce 1: Se pot accesa arhivele publice cu nașteri prin sistemul nostru de-aici?
Voce 2: Trebuie să știi că nu e=
Voce 1: Așa credeam și eu. E același consiliu, așa că=
Voce 2: Pe cine cauți?

Voce 1: Copii născuți cam acum vreo 35 de ani, cu cineva pe nume Steven Smith ca tată.
Voce 2: [*zgomot de fundal*] Ei, asta-i ceva pentru când o să ieși la pensie=
Voce 1: E multă muncă, dar=
Voce 2: Steven Smith? Omulețul ăla amuzant? Venea zilnic. Nu mai scăpăm de el. I-ai picat cu tronc și nu l-ai descurajat destul de ferm. Era o pacoste de-a dreptul=
Voce 1: NU, adică da, el e, dar nu era o pacoste. E foarte interesant, de fapt.
Voce 2: Știi că a stat la hostelul ăla pentru deținuți=
Voce 1: Hostel de escală=
Voce 2: Ar putea fi și un criminal, n-avem de unde să știm=
Voce 1: N-a făcut-o el=
Voce 2: [*zgomot de fundal*] TOȚI spun așa.
Voce 1: A acoperit pe altcineva=
Voce 2: OF, LUCY. Nu mai fi așa de naivă. Pune-ți și tu întrebări. De ce să facă AȘA CEVA?
Voce 1: E o poveste lungă (…) Nu știu=
Voce 2: Oamenii nevinovați nu sunt trimiși la închisoare. TREBUIE să fi făcut el ceva.
Voce 1: *Ceva. Da.* Trebuie să fi făcut ceva=
Voce 2: Păi, n-a mai trecut pe-aici de câteva săptămâni. Sigur e iar la închisoare chiar acum.
Voce 1: Da::::a (…) probabil că ai dreptate.

Fișier audio 199
Data: 05.07.2019 13:08
Calitate audio: bună

Sper că oriunde ai fi, te bucuri de soarele ăsta minunat, Steve (…) Deci am înregistrat discuția mea cu Lorraine. Tocmai am ascultat-o din nou. Da, telefonul băiatului tău înregistrează din buzunar vocile, așa că data viitoare când vorbesc cu cineva relevant pentru cod, pot să înregistrez. TREBUIE să-mi aduc aminte să stau nemișcată, ca să nu-mi foșnească jacheta peste microfon (…)

E ciudat. Am avut discuția aia cu Lorraine ca să verific cât de bine merge. Dar ceva din ce-a spus chiar m-a pus pe gânduri. Steve, nu tu l-ai

omorât pe John. Și atunci, de ce te-ai lăsat distrus pentru asta? Ai fi putut (…) să te OPUI. 11 ani. Și ai pierdut totul. Toate pentru că n-ai vrut să-l torni pe Andy. Cineva care a încercat să te omoare după ce i-ai fost loial aproape toată viața. De ce ai acceptat să te bagi în planul lui după asta? Te-ai prefăcut că ești John, ai plecat cu aurul și diamantele furate și o la început am crezut că le-ai ascuns conform planului lui Andy. Nu poți să faci nimic cu ele de unul singur, dar. Stai. Trebuie să mai ascult înregistrările alea.

[*zgomot de fundal*]

CE. NU.

Fișier audio 200
Data: 05.07.2019 21:34
Calitate audio: bună

Câtă baterie? (..) Nu știu unde sunt. E întuneric și frig, ca într-un frigider. Sunt sub pământ? Un garaj? N-aud nimic. Nici trafic. Tăcere. Asta-i (cel mai) rău. Liniștea asta.

(00:01:35)

Nu știu dacă o să audă cineva asta, dar (…) dacă nu reușesc să-ți spun povestea mea, povestea noastră, telefonul băiatului tău poate s-o spună în locul nostru, Steve. E singura noastră speranță. Că-l găsește cineva (…) ascultă. Cu atenție.

(00:00:49)

Am stat în parc să mă gândesc. Fișierele astea audio explică multe despre tine, Steve, despre copilăria ta, Miss Iles. Explică de ce erai (…) obsedat de Codul Twyford. E copleșitor. Dar așteaptă până ai nevoie de el. Până ești pierdut. Chiar când cauți ceva, aprinde o flacără care-ți canalizează energia. Li s-a întâmplat lui misive, Donnei, lui Nate (…) și mie. Dar acum, că am avut timp să mă gândesc, îmi dau seama că nu ți s-a întâmplat și ție. Tu nu erai deloc pierdut. Te îmboldea altceva. Din clipa în care ai luat telefonul băiatului tău și ai început să-ți înregistrezi periplul în căutarea locului unde s-a dus profesoara ta în ziua aia, în 1983. Spui că Andy făcea planuri meticuloase. Ei bine, am ascultat de multe ori înregistrările alea (…) și acum înțeleg că nu era cu nimic mai bun ca tine.

(00:00:1:01)

M-au prins în ambuscadă când am plecat din parc. Tu nu ești ca oamenii ăștia, Steve. Fără empatie. Fără cunoaștere de sine. Ei nu înțeleg dragostea decât ca pe o slăbiciune care poate fi exploatată la alții. La început, m-am mirat că ai petrecut așa de mult timp în lumea lor și n-ai devenit ca ei. Dar înțeleg că ai FOST cândva ca ei. Doar că ai învățat, te-ai maturizat și ai fost suficient de puternic ca să te schimbi.

(00:00:25)

Mă țin aici pentru că sunt singura pentru care simți ceva. Singura pe care o (…) iubești? Tu nu mă iubești, Steve. Dar ei n-au de unde să știe, pentru că ei nu știu despre băiatul tău. Ai fost suficient de isteț să ai grijă să nu afle. Ei bine, n-o să te torn. Ne-au văzut împreună și își imaginează că amenințarea că o să mi se întâmple mie ceva o să te oblige să le spui. Știu că nu-i așa. E vorba numai despre băiatul tău. Lui îi sunt destinate astea. Ai spus chiar tu, nu-ți pasă deloc de ce se întâmplă cu tine, câtă vreme el e bine. Ai avut încredere în mine să-l găsesc, și-mi pare rău că am dat greș. Sper doar că o să găsească cineva ăsta și o să i-l dea. Stai. Vine cineva?

(00:00:53)

Mi-au luat telefonul, dar au crezut că e singurul pe care-l am. Noroc că nu s-au uitat prea bine sau l-aș fi pierdut și pe ăsta. (…..) Ar fi putut să te tortureze, dar știu și ei că n-ai vorbi. Probabil că știu și că nu poți face nimic cu aurul, pentru că ai fi descoperit și ai ajunge înapoi la pușcărie, ceea ce ai jurat că n-o să se mai întâmple niciodată. Și mai e un motiv mai simplu pentru care ai înregistrat fișierele astea audio, nu? (…) E blestemat. Trebuie să-l transferi în mâini nevinovate.

Până acum, atâta timp, noi n-am făcut ce credeam eu că facem. Tu aveai planurile tale, Steve. Ai plecat singur cu prada Harrisonilor. Ai muncit săptămâni întregi să te asiguri că nu e găsită nici de ei, nici de altcineva, nu înainte să fii TU pregătit. Apoi ai intrat calm într-o secție de poliție și te-ai predat. După 11 ani, eliberat, dar nu liber, nu-ți mai rămăsese de făcut decât un singur lucru.

(00:00:19)

N-o să te mai văd niciodată. N-o să te mai vadă nimeni. Dar ai ceva pentru băiatul tău. Speri că o să vă apropie, așa că în viitor, când poate o să regrete că nu te-a cunoscut, măcar o să aibă asta: vocea ta, povestea ta și ocaziile care-i pot schimba viața la care îl va duce. Se pricepe să rezolve probleme. Să adune doi cu doi. Ceva ce a moștenit de la tine. Măcar dacă ar

ști lumea. Că o persoană care abia poate citi sau scrie a realizat ceva atât de îndrăzneț.

[*zgomot de fundal*]

Pentru că nimic nu-ți limpezește mintea mai bine decât să fii închis într-o liniște înghețată și întunecată, Steve. Acum înțeleg. Limpede. E totul aici. În povestea ta. Tu nu URMAI Codul Twyford. Tu erai ()

[*zgomot de fundal*]

R[EXPLICIT]*t. Repede. O să (..) ascund telefonul. Îl ascund. De unde șterg?* Hei? Cine-i acolo? Hei!

[Încheierea transcrierii]

Transcrierea mesajelor vocale dintre profesorul Mansfield și inspectorul Waliso

Data: 24 noiembrie 2021

Sunt profesorul Mansfield, cu un mesaj pentru inspectorul Waliso. Inspectore, mulțumesc că mi-ați trimis transcrierile. Le-am citit pe toate. Da, Steven Smith este tatăl meu biologic și i-am dat un iPhone 4, care presupun că e cel pe care l-ați găsit.

N-am crescut cu el și nu ne-am întâlnit decât de câteva ori. Iertare, dar în momentul ăsta sunt multe de înțeles. Pot să întreb cine anume e dat dispărut – tata sau prietena lui, Lucy? Nu l-am mai văzut și n-am mai avut vești de la el de peste un an. Numărul lui de telefon e mort. Am sunat la hostelul unde stătea când ne-am văzut ultima dată, dar nu dau astfel de informații. Ar fi bine să știu că e în siguranță. Din ultimele fișiere pe care le-a înregistrat, nu reiese în niciun caz așa ceva. Cine l-a dat dispărut?

I-am sugerat să ne limităm contactele. Dar tot suna și trimitea mesaje. Pentru mine, era prea devreme. Ultima dată când am vorbit, eu am întrerupt comunicarea. Am spus că o să sun când o să fiu pregătit, dar nu știam când o să se întâmple, și de fapt nici dacă o să se mai întâmple vreodată.

N-am de gând să vă calc pe bătături, dar vreau să-l găsesc singur pe tatăl meu biologic.

Lăsați-mă să mai citesc o dată toate astea. Revin cu orice informații ar putea fi utile.

Data: 2 decembrie 2021

Sunt profesorul Mansfield, cu un mesaj pentru inspectorul Waliso. Se pare că nu-i știu și numele de botez. Inspectore, n-am reușit să-l găsesc pe Steve și când am încercat s-o găsesc pe Maxine, ofițerul lui pentru eliberare condiționată, n-am aflat absolut nimic, exact cum a pățit și Lucy. Îmi cereți opinia profesională în legătură cu fișierele acestea, așa că am analizat

conținutul faptic, căutând anomalii sau indicii care ne-ar putea ajuta. Știu că, încă de la o vârstă fragedă, a fost implicat într-o bandă din Londra și a ispășit 11 ani de închisoare pentru uciderea lui John Harrison în cursul faimosului jaf de la FSBC, deci măcar asta pot să confirm.

Sunt familiarizat de multă vreme cu Misiunea Peștele, încercarea britanică încununată de succes de a transfera rezervele de aur în Canada în timpul Celui de Al Doilea Război Mondial și plec de la premisa că este o chestiune de documentare istorică. Pentru restul, am folosit internetul. Am comandat o selecție de cărți scrise de Edith Twyford, inclusiv cele pe care le menționează tata în fișiere. Există multe referiri online la Twyford și soțul ei, Edward Barnes. Am găsit fotografia despre care spune tata că a analizat-o în căutare de indicii. Edith stă la birou și privește peste umăr. Degetele ei par să trimită privirea spre o cutie cu o clemă în formă de pește. Afișele inspirate de Kandinsky abia se văd pe perete, deși n-am reușit să găsesc online o variantă suficient de clară ca să confirm dacă ținta de darts arată secvența de numere descrisă aici.

Am găsit fotografia cu Edith și Edward pe treptele de la University College London și o poză cu Edith citindu-le elevilor în timpul războiului. Werner Richter a fost într-adevăr maior în armata germană și avea legături cu unitatea de contraspionaj Abwehr. În articolul extrem de scurt de pe Wikipedia este considerat dispărut în misiune.

Placa din fața Băncii Martin din Londra este exact cum o descrie tata, ca și piatra memorială de la baza RAF Tarrant Rushton din Dorset. Coordonatele geografice pe care susține că le-a identificat Lucy în fotografie chiar duc la cele trei „bănci” aflate în locuri aparent fără nicio legătură: un bar numit Banca din Wrexham, Banca Martin din Liverpool și o bancă locală din Africa de Vest.

Cu alte cuvinte, inspectore, majoritatea faptelor discutate în aceste transcrieri se confirmă cu ușurință. În afară de două lucruri. Nu există nicăieri vreo referire la Codul Twyford. Nate pomenește un website depășit prin care a ajuns la un spațiu de discuții ascuns. Eu n-am reușit să găsesc niciuna, nici alta. Să se fi desființat sau mutat pe dark web această comunitate secretă de codificatori de fotoliu? Oare această absență dovedește că de fapt codul nu există sau că este pe cât de secret credea tata că e?

În privința uciderii accidentale a lui Miss Iles de către elevii ei, în fine,

nici despre asta nu apare nimic online. Ținând cont de cât de demult s-a întâmplat, poate că nu-i chiar surprinzător. Se pare că incidentul nici n-a fost anchetat la vremea aceea. Dar era o școală mare din oraș. Era sfârșitul trimestrului. Toți bănuiau că Miss Iles nu spusese nimănui despre excursie. Dacă n-avea familie și avea doar câțiva prieteni, atunci n-ar fi fost nevoie decât de câteva ajustări de personal și toată lumea ar fi considerat că plecarea ei e o schimbare de carieră voită și faptul că n-a mai apărut ar fi fost dat uitării. Chiar și acum dispar oameni fără să bage nimeni de seamă, cu atât mai mult înainte să apară computerele.

Când își începe jurnalul audio, Steve consideră că dispariția lui Miss Iles este catalizatorul care l-a împins să intre în banda Harrison. Și totuși, până la final, acceptă ideea că situația lui familială a jucat un rol mai important. Pentru tata, aceste fișiere sunt în egală măsură o călătorie în trecutul lui și o anchetă asupra acelei zile din 1983. Mă afectează mai mult decât mă așteptam. Inspectore, Lucy spune că tata avea ceva pentru mine. Nu sunt sigur despre ce e vorba.

Data: 6 decembrie 2021

Sunt tot profesorul Mansfield. Ar trebui să vă pun la curent, inspector Waliso. Pentru că nu găsesc nici urmă de tata, Lucy sau Miss Iles, mi-am îndreptat atenția către unchiul meu Colin. Am citit povestea tatei despre ce i s-a întâmplat și am bănuit că a murit. Ei bine, imaginați-vă ce surprins am fost când am descoperit că e viu și bine mersi. Poate că vreau eu să văd mai mult decât este acolo. Sau tata a vrut să-l apere în cazul în care fișierele audio cădeau în mâinile cui nu trebuie?

Aveam o oarecare idee la ce să mă aștept când am ajuns la căsuța lui, dar tot a fost un șoc. Înghesuită și mizerabilă. La limita nelocuibilului. Colin arată și se comportă ca și cum ar avea mai mult decât cei 64 de ani ai lui. Îi spun că sunt băiatul lui Steve, nepotul lui, dar nu mă crede. Bătrânul Bill? se răstește el. Îl asigur că nu, dar e prudent în privința vizitei mele. Primărie? mă întreabă mai târziu. Când neg, nu-l conving. Probabil de-asta îmi povestește în termeni foarte vagi despre ultima dată când l-a văzut pe Steve.

Îi sugerez că au mai fost de față doi bărbați, poate niște bărbați amenințători? La asta, Colin se foiește și-mi evită privirea. O mișcare

involuntară când îi pomenesc pe Harrisoni.

În sfârșit, dezvăluie ceva despre acea ultimă întâlnire. Steve i-a distrus televizorul vechi. I-a spart ecranul. Pur și simplu, a zis, și și-a tras piciorul în spate, mișcându-l într-o imitație lentă a evenimentului. Se pare că l-a făcut bucăți-bucățele și l-a împrăștiat pe tot covorul.

De ce să facă așa ceva? întreb eu, conștient de interpretarea tulburătoare pe care a dat-o tata incidentului. Colin ridică din umeri. Știa că eu ascund lucruri în televizor. Televizor vechi, ca o cutie mare. Deșurubezi capacul din spate, îți strecori în spate ce ai valoros. Nu se vede, dar poți să-l vezi tot timpul. Să-l privești tot timpul.

Deci acolo ai ascuns *Șase pe dealul Goldtop,* am zis. Cartea pe care ți-a dat-o domnul Wilson în 1984. Se holbează la mine, cu o privire goală. Ce le-a făcut Steve bărbaților care erau aici? Colin ridică din umeri. Se pare că tata le-a dat ceva și după aia au plecat.

Îmi distruge televizorul, se face că scoate din spate un săculeț de piele. Doar că nu l-a scos. L-a luat din buzunar. Probabil le datora droguri sau altceva. Totdeauna se scotea din belele, ăsta era Steve.

Tata i-a zis lui Colin că n-avea unde să se ducă și a rămas acolo câteva zile. Am discutat mult în zilele alea două, spune el, când Steve nu vorbea la telefon. Am discutat despre trecut și… Aici se oprește, ca și cum conversațiile astea erau dificile pe-atunci, dar îi e și mai greu să și le aducă aminte. Apoi descrie cum s-au despărțit în cele din urmă.

Îmi povestește că a fost ultima dată când l-a văzut. Mi-aș dori să nu-mi fi zis. Dacă n-aș fi știut, n-ar fi fost așa de trist.

Oare Colin mi-ar fi spus adevărul, dacă l-ar fi știut? Mă uit la el, încolțit aici, prizonier, și-mi trece prin minte să întreb dacă mai are setul victorian pentru șemineu, inclusiv vechiul vătrai de alamă. Ce reacție ar avea? Însă îmi aduc aminte cuvintele tatei – Colin a primit adevărata sentință. Și n-am nevoie să întreb. Știu că e pe-aici, pe undeva.

În drum spre ieșire, trec pe lângă ușa spre salon și arunc o privire. În mijlocul harababurii tronează un sistem video nou. Cel puțin nelalocul lui. Un înlocuitor pentru televizorul pe care i l-a distrus tata? Colin nu răspunde, dar îmi arată bucuros cea mai nouă tehnologie smart, ecranul plat de 64 de inchi, difuzoarele, posibilitatea să înregistreze și să se uite mai târziu la o emisiune când se suprapun în program mai multe chestii pe care vrea să le vadă. Îl întreb de unde l-a cumpărat. Ezită o clipă, apoi zâmbește. Comanda

a venit acasă, explică el. Îl las acolo, mulțumit în fotoliul lui, bucurându-se de noul lui televizor.

Data: 10 decembrie 2021

Domnule inspector Waliso, amintirile tatălui meu biologic despre profesoara lui și obsesia ei pentru Codul Twyford sunt cât se poate de curioase, nu în ultimul rând pentru că povestea s-a încheiat atât de tragic. Am scotocit prin cărțile cu *Cei Șase Extraordinari* pe care le-am comandat. Din activitatea mea de-aici, de la Brunel, o să vedeți că înțeleg puțin și mă interesează cifrurile și numerele. Acestea sunt ediții moderne, fără tipare de cuvinte care să sară în ochi și fără ilustrații ascunse. Însă atunci tata și Lucy au ajuns la concluzia că versiunile noi ale codului sunt mai complexe decât acrostihurile simple mai vechi.

O să fac rost în timp de ediții mai vechi, dar deocamdată m-am concentrat să-i găsesc pe colegii lui Steve de la cursul de engleză ajutătoare. În special pe Nate. Tata pare să țină mult la el. Bănuiesc că anchetați dezvăluirea cumplită că elevii și-au ucis fără să vrea profesoara, nu-i așa, inspectore?

A fost nevoie de ceva muncă de detectiv pe rețelele sociale, dar l-am găsit pe Nathan. M-a invitat la el acasă, unde am avut o discuție îndelungată. I-am spus că am pierdut legătura cu Steve și că sunt dornic să aflu mai multe de la cineva care la cunoscut în școală. N-am nicio dorință să-l tulbur pe Nate sau să afectez o eventuală anchetă a poliției, așa că am avut grijă să nu dezvălui cât de multe știu despre cod sau despre Miss Iles.

Așa cum s-a întâmplat și cu tata, Nathan mi s-a părut o persoană caldă și prietenoasă, și totuși după întâlnire am rămas cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Mi-a confirmat că prima parte a vieții lui Steve a fost problematică. Pe la mijlocul adolescenței a renunțat la liceu. Totuși, Nate susținea că s-au întâlnit *o singură dată* după eliberarea lui Steve din închisoare, cu mai mult de un an în urmă. Acasă la Nate. Au stat de vorbă despre trecut, apoi și-a văzut fiecare de drum. Numai că transcrierea fișierelor audio sugerează că Nate s-a văzut cu tata de cel puțin șase ori.

Pomenesc de vizita în Dorset împreună cu Steve și Shell și apoi, după câteva săptămâni, de excursia cu toți cei cinci colegi de la cursul ajutător de engleză. Nate tace, cu o expresie nedumerită pe chip. În cele din urmă,

clatină din cap. Nu, n-a fost nicăieri cu Steve. Dacă despre Dorset vorbesc, au fost acolo pe vremuri într-o excursie cu școala, dar n-au mai ajuns de-atunci. Îi aduc aminte lui Nathan de data de 18 iunie 2019. În special evenimentele din fișierul audio 102. Tata a venit rănit la el acasă în toiul nopții. Cum a putut să uite așa ceva? Se cufundă iar în tăcere. Hmmm, data asta îi spune ceva, spune el căzut pe gânduri. Dar n-are cum să fie ceva important; altfel mi-aș aminti.

Inspectore, l-am privit insistent în ochi în momentul ăla. Dacă Nate și-a petrecut viața ascunzând moartea accidentală a lui Miss Iles, se pricepe foarte bine să mențină înșelătoria. Totuși, e năucitor. Am mormăit că probabil am greșit eu și am lăsat-o baltă. La sfârșit, în timp ce mă conducea vesel spre ieșire și-mi mulțumea că am trecut pe-acolo, am întrebat dacă pot să arunc o privire în garaj. Dacă ce spune tata e adevărat, Nate are ascuns în garaj un birou dedicat Codului Twyford. Rămâne fără grai o clipă sau două, apoi râde și ia un rând de chei dintr-un cui de pe perete.

Inspectore, clădirea n-are cum să fi adăpostit niciodată vreun birou de genul descris de tata. Era și așa a fost dintotdeauna, un garaj simplu de cărămidă tipic de suburbie. Sunt uluit și îl întreb direct ce știe despre Codul Twyford. Nimic, spune el. Ce-i aia?

Dar despre Miss Iles? întreb eu bâlbâit și mă aștept să tresară când aude numele. Miss Iles, profesoara ta de la cursul ajutător de engleză, repet. Dar Nate zâmbește. A fost cea mai bună profesoară pe care am avut-o vreodată. Surâde melancolic. O doamnă încântătoare. O adevărată inspirație. Cea mai bună.

Ce s-a întâmplat cu ea? întreb eu. Ridică din nou din umeri. A plecat. La început, a fost înspăimântător să avem un profesor nou, spune el gânditor. Ne atașaserăm cu toții de Miss Iles. Dar a venit domnul Wilson și era și el în regulă.

Abia atunci observ ce *se află* în clădirea banală: un Volvo vechi mușchi, greoi, ruginit și tăcut ca și cum n-ar mai fi fost condus de cel puțin un an.

Nathan mă vede privindu-l. A, nu e mașina *mea,* mă asigură el. Am grijă de ea pentru un prieten. A mea e afară. Ți-o arăt eu.

Trecusem pe lângă ea când venisem, dar eram nerăbdător să-l văd pe Nathan, așa că n-am acordat atenție mașinii de pe alee. O Tesla nou-nouță. O mașină de lux de ultimă generație despre care știu că n-are cum să coste

mai puțin de 150.000 de lire. O mașină la care eu pot doar să visez. Îți place? mă întreabă Nathan. Mă mir cu voce tare de ce ține în garaj o rablă veche de 30 de ani și o mașină scumpă pe aleea din față. E netulburat. Ca să le ofer vecinilor ceva la care să viseze. Rânjește.

Urmează să plece cu soția în Republica Dominicană, unde au niște rude. O excursie specială, spune el, șase săptămâni, să apuce să se familiarizeze cu locurile. Ei bine, chiar atunci mă lovește o amintire. Foarte drăguț, îi spun. Asta-i tot ce v-ați dorit, nu? Tăcerea durează suficient de mult ca să aibă timp să mă întrebe de unde știu. Dar nu mă întreabă. Nu face decât să zâmbească, să dea din cap și să-mi susțină privirea o fracțiune de secundă prea mult.

Inspectore, vă îndemn să reascultați fișierul audio 36. Steve descrie dorințele lui Nathan. Cuvintele lui sunt astea: „Visează la o vacanță de o lună și jumătate în Caraibe sau o mașină nouă". Cred că Nathan a jurat să păstreze secretul și n-are de gând să încalce promisiunea. Trebuie să aud cu urechile mele fișierele asta audio, nu doar să citesc transcrierile. În special discuțiile dintre Nate și tata. Inspectore, puteți să mi le trimiteți, vă rog?

Data: 20 decembrie 2021

N-am primit niciun răspuns, domnule inspector, și mă întreb dacă sunteți în concediu. Sau există vreun alt motiv pentru care nu-mi răspundeți la mesaje? Oricum, am continuat să investighez dispariția tatei. Înainte să plec de la Nate, i-am cerut datele de contact ale Donnei și ale lui Paul. A dispărut și într-un târziu s-a întors cu un număr al lui Paul mâzgălit pe o bucățică de hârtie. Scuze, a zis, n-am nimic pentru Donna.

Îi trimisesem deja un mesaj pe Facebook lui Paul, cu vestea că tata a dispărut. Niciun răspuns. Când m-am uitat din nou, profilul lui nu mai exista deloc. Așa că am sunat la telefonul fix fără idei preconcepute. Închipuiți-vă surpriza mea când a răspuns un copil. Bună, ăsta-i telefonul bunicului, cine-i acolo? Paul Clacken e acolo? mă bâlbâi eu. Nu. Bunicul e în Elveția.

Mă interesez politicos când o să se întoarcă bunicul și la asta, vocea subțirică se transformă în șoaptă. Când face 12 pași, dar dacă întreabă cineva, *trebuie* să spui că e în vacanță. Mulțumesc vocii și închid. Elveția e un loc scump pentru dezintoxicare, mai ales când, după cum îl descrie tata

pe Paul, te-a părăsit norocul.

Mă întreb cum s-o găsesc pe Donna și reiau transcrierea Fișierului Audio 32. Tata a luat legătura cu ea printr-un profil de Facebook al cuiva pe nume Oliver Unwin. Nu face parte decât din două grupuri: unul al liceului unde au învățat tata și prietenii lui și un grup social al Poliției Metropolitane.

Răspunsul pe care-l primesc în 24 de ore e la fel de misterios: o adresă de Hotmail cu cifre în loc de nume. Încropesc un mesaj care descrie hotărârea mea de a descoperi unde e tata, dar primesc aproape instantaneu un răspuns automat: „Scuze. M-am mutat definitiv în Auckland și nu-mi citesc e-mailul din Marea Britanie. Dacă abia afli asta, atunci salutări, îți doresc o viață frumoasă". Ultima propoziție mă blochează. „Și dacă-ți închipui că o să-ți spun ceva ce poți descoperi și singură, mai gândește-te, Maxine". Se pare că nu sunt singurul care încearcă să afle unde e tata. Probabil că ofițerul pentru eliberare condiționată e pe urmele lui, ceea ce ar putea explica de ce Paul și Donna nu sunt dispuși să discute cu un interlocutor necunoscut care pune întrebări despre vechiul lor prieten.

Eșecul de a lua legătura cu Donna și Paul explică de ce am abordat-o cu mai multă grijă pe Shell. I-am găsit profilul pe Facebook după descrierea tatei. Apare acolo și un număr de mobil. Mă întreb dacă absența măsurilor de siguranță îi trădează inocența. Mă întreb în sinea mea cum ar aborda situația Steve? Pot să fac și eu ce face el? Așa că sun la numărul lui Shell și când răspunde, spun imitând cât pot eu de bine vocea tatei: Bună, Shell, sunt Steven. Se aude un icnet de încântare. Dar ce se întâmplă după aceea mă nedumerește cât se poate de tare. Vorbește într-o limbă străină, doar o clipă, și zice ceva de genul „Yazoo". Îi simt zâmbetul din voce. Sunt luat prin surprindere și ezit. Ah, spune ea, revenind brusc la engleză, cine ziceai că ești? Sunt *fiul* lui Steven Smith, spun, de data asta cu vocea mea. Urmează un moment îndelungat de tăcere înainte să se întrerupă legătura. Foarte curios. Dacă mai descopăr ceva, revin.

Data: 27 decembrie 2021

Profesorul Mansfield, din nou către inspectorul Waliso. Acum, știu că tata a fost închis pentru o crimă care s-a petrecut în cursul jafului de la FSBC, dar altfel evit subiectul. O să fiu sincer, inspectore, mi-e rușine să

fiu asociat cu genul ăsta de criminalitate. După ce i-am citit povestea, văd tovărășia lui cu Harrisonii într-o lumină nouă.

Aurul furat a făcut subiectul speculațiilor presei de-a lungul anilor. Harrisonii au fost întotdeauna suspecții principali, dar poliția n-a putut demonstra implicarea lor. John Harrison avea o rețea amplă de legături criminale internaționale și nu lucra neapărat pentru afacerea familiei în noaptea aceea. Toate personajele importante din bandă au avut alibiuri solide. N-au ieșit la lumină nici aurul, nici diamantele, nici vreunul dintre suspecți n-a fost văzut bucurându-se de vreo creștere a averii în decursul anilor.

Și totuși, există o serie de știri mai recente care reiau povestea jafului. Prima oferă detalii despre arestarea lui Andrew Harrison, în vârstă de 67 de ani, din Merton, Surrey, pentru deținerea unei arme de foc. Este descris drept un bandit înarmat nemilos, cu un trecut violent. Capul unei bande londoneze de modă veche. Dar în poza sumbră de la poliție e un bătrân trist și ranchiunos. Are ochii înfundați, e palid și nebărbierit. Ca și cum ar fi ros de ce-a pierdut, orb la ce a luat de la atât de mulți alții. Mă înfior când mă gândesc că tata l-a idolatrizat pe omul ăsta aproape toată viața.

După aceea, tonul știrilor devine mai ridicat, pe măsură ce poliția se apropie de adevăr. Arma găsită în casa proaspăt construită din Merton a lui Andy Harrison era cea folosită în 2007 pentru uciderea fratelui lui, John. Poliția a fost informată despre locul unde se găsea de un mecanic auto care fusese acolo ca să repare o mașină. Face nu numai legătura dintre Andy și jaful de la FSBC, ci și cu moartea fratelui său, crima pentru care a fost condamnat tata la 11 ani de închisoare. Mai mult, în garajul nou-nouț, cu control al climei, al lui Andy Harrison au găsit și un lingou de aur cu numărul de serie al FSBC. Singurul recuperat vreodată din toată prada.

Probabil că un avocat bun ar fi putut convinge că ambele dovezi sunt doar circumstanțiale după atâția ani, dacă n-ar mai fi avut loc un eveniment. Un bărbat s-a dus la un bijutier din sudul Londrei, dorind refacerea unui inel cu diamant și șlefuirea acestuia. A cerut un preț, dar nu s-a mai întors să plătească sau să ia înapoi obiectul. Când bijutierul a văzut poza lui Andy în ziare, și-a dat seama de ce.

Și inelul, și săculețul de piele deosebit fuseseră furate în jaful de la FSBC. în ziua aceea, acasă la Colin, tata îi ține pe Harrisoni la distanță dându-le un pumn de pietre pe care se preface că le scoate din spatele

televizorului. Se pare că bine cunoscuta grijă la detalii a lui Andy și atenta lui planificare l-au trădat până la urmă.

Andy Harrison e în custodie la Wormwood Scrubs, în așteptarea procesului. A fost arestat pe 1 iulie anul trecut. A doua zi după ultima înregistrare audio a tatei. E o coincidență ciudată, dar inspectorul citat în legătură cu arestarea lui se numește Donna Cole.

Data: 29 decembrie 2021

Probabil că vă petreceți jumătate din orele de program ascultând mesajele mele, inspectore. N-ați răspuns niciodată când am sunat, așa că nu știu ce altceva să fac. În timp ce mâzgăleam în agendă, mi-am dat seama că numele dumneavoastră e o anagramă. Inspectorul e
AWOL[{2}]. M-a făcut să râd.

Cu toate acestea, am studiat transcrierile zi și noapte.
Cu cât citesc mai mult, cu atât văd mai multe. Pot să întreb ce ați aflat despre Lucy? Din jurnalul tatei, rezultă că lucra la o bibliotecă lângă care se află o sală de sport deschisă nonstop și vizavi de un magazin Spar. Am găsit una care corespundea descrierii, lângă Streatham, și am fost acolo, sperând să vorbesc cu Lorraine sau cu orice altă colegă care și-ar putea aminti de ea. Angajatul cu cea mai mare vechime lucrează acolo de 34 de ani. În perioada asta, n-a fost angajată nicio Lucy. Și nici vreo Lorraine. Probabil că nu era biblioteca pe care o căutam. Am fost și la altele din zonă, dintre care niciuna nu corespundea descrierii tatei, și am obținut aceleași rezultate la toate.

Ea și tata păreau apropiați și cu siguranță aveau o legătură prin Codul Twyford. Oare e și ea dispărută? Abia aștept vești de la dumneavoastră.

Data: 2 ianuarie 2022

Au apărut ceva noutăți despre Lucy sau tata? Au trecut săptămâni întregi de când mi-ați trimis transcrierile, inspectore, și n-am mai avut nicio veste. Sunteți ocupat și turele s-ar putea să nu coincidă cu programul meu. Dar sunați-mă oricând puteți.

Încă mai am o serie de întrebări. Nu în ultimul rând, unde e tatăl meu biologic acum? Am o senzație tot mai accentuată că nu mai e în viață.

În ultima înregistrare cu ei doi, fișierul audio 193, softul de transcriere automată nu poate face distincția dintre vocile lor. Erau acoperiți de zgomotul de fundal sau există un alt motiv? Tata pare panicat. O imploră pe Lucy să-mi aducă telefonul vechi, identifică o amenințare, îi aruncă telefonul și fuge. Orice ar vrea să comunice tata, cheia este în telefon.

Puteți să mi-l trimiteți, inspectore, împreună cu fișierele audio originale? Aș vrea să văd cum interpretează softul discuțiile astea. Și vreau să mai aud vocea tatei.

Data: 3 ianuarie 2022

Se pricepe să imite voci. Spune chiar el, în fișierul audio 81, când povestește cum îi păcălea pe creditori la telefon. Poate imita voci de bărbați și de femei de tot felul și ar fi fost un actor bun, spune el. Inspectore, scuze, sunt tot profesorul Mansfield. E posibil să nu fi reușit s-o găsesc pe Lucy pentru că e doar *o voce?* Un personaj creat de tata? Vedeți, dacă Lucy nu este reală, atunci nu sunt reali nici cei cu care vorbește ea: doamna Wintle, Lorraine, profesorul Scott. Oameni care discută despre Codul Twyford.

La sfârșit, când Lucy e prinsă în capcană într-un loc întunecos și rece și salvează ultima înregistrare, să fie oare de fapt *tata,* capturat de Harrisoni? Ultima încercare a lui Andy de a descoperi ce a făcut Micul Smithy cu prada lor? Mi-e groază să mă gândesc care a fost finalul. Trebuie să-mi alung toate gândurile astea din minte.

Ultima discuție pe care am avut-o. Am zis că o să-l sun când o să fiu pregătit. Nu mi-a trecut prin cap că o să dispară așa de curând. Inspectore, dacă am aflat ceva din toate astea, e cât de mult înseamnă el pentru mine.

Data: 5 ianuarie 2022

Mulțumesc, profesore, sunt inspectorul Waliso. Trebuie să mă scuz pentru întârzierea răspunsului. Vă rog să înțelegeți că munca de poliție este imprevizibilă. Am primit multele mesaje și le-am ascultat pe toate. Din nefericire, telefonul și fișierele audio sunt considerate dovezi într-un caz în desfășurare, așa că nu vi le pot trimite. Mai mult, *trebuie* să vă descurajez, în cei mai fermi termeni, să mai luați legătura cu cineva menționat în înregistrări. Un astfel de amestec ar compromite câteva anchete aflate în

desfășurare. Ar fi trebuit să explic asta clar în prima mea scrisoare.

Persoana dispărută *este* tatăl dumneavoastră, Steven Smith. Totuși, urma începe să se șteargă și îmi pare rău, dar urmează să reducem activitatea în scurt timp. Mă bucur că transcrierile vi s-au părut interesante. Concluzia la care ați ajuns în legătură cu Lucy e corectă; darul tatălui dvs. pentru imitație i-a permis să creeze o voce feminină convingătoare care să-l ajute să spună o poveste și să-și transmită mesajul. La fel și în cazul altor câteva personaje care au interacționat cu ea. Credem că scopul a fost să vă protejeze pe *dumneavoastră* de consecințe în cazul în care vreunul dintre foștii lui asociați ar fi obținut fișierele. Fără îndoială se temea că, dacă descopereau că fiul lui se află în posesia anumitor informații esențiale, ați fi devenit o țintă. Acestea fiind spuse, e clar că tatăl dvs. a ajuns să se bucure de toată șarada asta. Îi arăta cine ar fi putut să fie dacă ar fi avut parte de un alt început în viață.

Totuși, mă gândeam la ultimul paragraf din fișierul audio 200 când am spus că aș aprecia opinia dvs. profesională în legătură cu *conținutul* fișierelor. Dacă vă pot atrage atenția asupra afirmației finale că, de fapt, tatăl dvs. *nu* urma Codul Twyford. Ce încercăm să stabilim e *ce anume* făcea.

Prin aceste înregistrări audio, Steve ne spune povestea vieții lui. Împreună cu altă poveste. Așa cum ați descoperit și dvs., nu există online nicio referire la Codul Twyford și nici în edițiile noi ale cărților lui Edith Twyford pe care le-ați cumpărat nu apar cifruri sub formă de acrostihuri. Tatăl dvs. pare să fi inventat totul, special pentru aceste fișiere audio. Credem că e o alegorie; avea ceva de comunicat, dar nu se simțea capabil s-o facă prin mijloace obișnuite fără riscuri pentru el sau cei la care ținea. Ba mai mult, voia să creeze o legătură *cu dumneavoastră.*

Sunteți un profesor universitar de matematică respectat la Universitatea Brunel. Împărtășiți și fără îndoială depășiți aptitudinea naturală a tatălui dvs. pentru numere, pentru rezolvarea problemelor. Trebuie să întreb, profesore, *vedeți* ceva în textul ăsta? Vreo referire indirectă, vreun mesaj ascuns?

În prezent, anchetăm dispariția de demult a lui Miss Iles. În interesul confidențialității și din respect pentru familia ei, vă solicit să *nu* îi contactați și să nu pomeniți nimănui de ea. Trebuie să înțelegeți că resursele poliției sunt limitate, așa încât cel mai bun lucru pe care-l puteți

face e să studiați transcrierile și să aflați exact ce a vrut să spună tatăl dvs.

Data: 5 ianuarie 2022

Mulțumesc, inspectore. Iar nu v-am prins și trebuie să vă mai las un mesaj. Mă bucur că am primit în sfârșit vești de la dvs. Mulțumesc pentru punctul de vedere asupra fișierelor audio.

Mă tem totuși că e prea târziu ca să mai respect una dintre solicitările transmise. N-aveam vești de la dvs. Și, disperat să aflu mai multe, am hotărât să descopăr tot ce puteam despre Alice Iles. Am fost surprins cât de repede am găsit în social media oameni care o știau și își aduceau aminte de ea.

Am auzit multe povești despre o profesoară foarte respectată, care i-a inspirat până și pe cei mai puțin entuziaști elevi în cursul unei cariere didactice îndelungate. O doamnă mi-a explicat cum a ajutat-o Miss Iles pentru CGSE la o școală din Surrey, în 1994. Să fie posibil să fi supraviețuit accidentului și să fi reușit să iasă din tunelul Rushton? Să-și fi găsit un alt post în timpul vacanței de vară? Să-i fi lăsat pe elevii ei de la clasa ajutătoare să trăiască traumatizați fără rost atâția ani?

Dar cât de mult ne putem baza pe amintirile altora? Am luat cu oarecare scepticism insistența doamnei asupra datei. Asta, până când un alt fost elev mi-a spus unde s-a întâlnit *el* ultima dată cu ea: într-un azil privat din Sussex. Deși eram neîncrezător, el era de neclintit când spunea că a văzut-o și a vorbit cu ea când se afla în vizită la o rudă, cu mai puțin de un an în urmă.

Am sărit direct în mașină și am dat fuga până la adresa pe care mi-a dat-o, destul de aproape de casă. Nu îmi făcusem programare și mă temeam că ar putea fi vorba doar de cineva care avea același nume neobișnuit. Să fi fost o greșeală? O altă profesoară? Dacă era acolo acum un an, era foarte posibil să fi murit între timp.

Mi-a deschis ușa o doamnă. Am zis că era probabil menajera. Sigur, la început n-a prea vrut să mă lase s-o văd pe bătrâna locatară fără o programare. Dar până la urmă am reușit s-o conving că da, Miss Iles chiar îi predase tatei. Uneori e confuză, mi-a explicat doamna. Dar dacă vrei să vorbiți despre vremurile de demult, aveți noroc, și le aduce aminte foarte clar.

Imediat ce o văd, lângă o fereastră care dă spre peluză, înfășurată confortabil cu o pătură pe umeri, știu că am găsit persoana pe care-o căutam. Are o aură. O charismă.

Mă prezint drept fiul Micului Smithy. I se luminează fața și mă strânge de mână. Îmi aduc aminte de Micul Smithy, spune ea zâmbind. Un tânăr strălucit. Nu la învățătură. Isteț. Rapid. După astea să te uiți. Râdem la amintirile ei. Își aduce aminte de *mine,* ca și cum aș fi interșanjabil cu tatăl pe care abia dacă-l cunosc.

O întreb cu blândețe dacă își mai amintește și *altceva* despre el, iar ea devine brusc serioasă. Era un tânăr pentru care profesorii își făceau griji. Părinți absenți. Un frate mai mare care abia își putea purta de grijă sieși, cu atât mai puțin și unui adolescent. Erau așa de bănuitori față de orice formă de autoritate, că erau imposibil de ajutat.

Miss Iles, spun, ce s-a întâmplat în ziua în care ați dus clasa ajutătoare de engleză în Dorset?

Dacă-ți spun, îmi zice ea, trebuie să înțelegi că doi oameni pot avea amintiri diferite despre același lucru. Și ambii să aibă dreptate. Încuviințez, dar abia înțeleg. Privirea îi fuge spre fereastră.

A început când tatăl tău a adus o carte la școală, spune ea. A zis că a găsit-o în autobuz. *Șase pe dealul Goldtop,* de Edith Twyford. O poveste aiurită, de modă veche chiar și atunci. Am citit cu voce tare o pagină. Și ce să vezi, au ascultat.

Twyford era categoric în afara programei, dar eu nu mă cramponez de reguli. Am mai adus și alte cărți de-ale ei, ca să le arăt cum poveștile ne pot transporta și inspira și, în cazul lui Twyford, îi pot distrage pe tinerii cititori de la ororile din jurul lor.

Am studiat ilustrațiile și copertele cărții. Ne-am uitat la fotografiile lui Edith. Am născocit povești pornind de la mici obiecte pe care le-am observat în fundal. Imaginația lor a luat-o razna. Într-un instantaneu, se văd niște stânci albe prin fereastră. O imagine într-o altă imagine. Mi-am zis că trebuiau să vadă stâncile alea în realitate. Așa o să învețe că lucrurile pe care le vezi pot fi obținute dacă faci pașii potriviți. Că lumea e plină de posibilități reale. Așa că i-am dus acolo.

Era o zi frumoasă, cu soare. O aventură uriașă. Copiii ăia nu mai gustaseră o asemenea libertate. Am descoperit mult prea târziu cât de profund i-a afectat. Am aranjat să vizităm căsuța lui Twyford, dar când am

bătut la ușă, nu ne-a răspuns nimeni. Înainte să-mi dau seama, tatăl tău s-a strecurat printr-o ferestruică laterală și a deschis ușa de la bucătărie. Le-a plăcut la nebunie să exploreze locul ăla. N-avea nimic special, dar pentru niște copii care stăteau în apartamente din blocuri degradate, trebuie să fi părut neobișnuit și cavernos.

Și dacă se întorcea proprietarul? întreb. Miss Iles zâmbește. Aș fi zis că ușa era descuiată. Că am crezut că a lăsat-o deschisă pentru noi. Păi, nu voiam să intre taică-tu în vreo belea.

În drum spre casă, ne-am oprit într-o landă drăguță. M-am gândit că le-ar plăcea să mai întârzie un pic înainte să ne întoarcem. Și acolo a mai fost ceva. Mai devreme, îi strecurasem uneia dintre fete că am să le spun un secret: un motiv pentru care-i scosesem la plimbare în ziua aia. Privind în urmă, n-ar fi trebuit să creez o atmosferă de anticipare. După o zi așa de plină de stimuli. Erau agitați.

Aici i se umbrește chipul. O zăresc pe menajeră când aruncă o privire din ușă, cu ochii pe mine, străinul neanunțat. Aproape că mi s-a terminat timpul. Miss Iles trage adânc aer în piept.

Așa că i-am adunat în jurul meu în iarba înaltă. Eram toți șase la un loc. Am niște vești pentru voi, am spus. O să plec din școală la sfârșitul trimestrului. Am un post nou. Șefa catedrei de engleză la o școală pentru fete din Surrey.

Nu m-am gândit cum ar putea primi vestea. Ce înseamnă o veste bună pentru un adult poate fi ceva devastator pentru un copil. Aveau chipurile îndurerate și șocate. Mai ales taică-tu. A plecat în fugă de lângă noi și s-a întors la microbuz. Nu voia să-l vadă nimeni plângând. Foarte repede, supărarea s-a schimbat în furie, împotriva mea. Ceilalți copii au sărit la mine, țipând, împingându-se, acuzându-mă că-i abandonez. Tot ce-am putut să fac a fost să risipesc încordarea.

Aici Miss Iles se oprește. Înghite ca și cum ar alunga groaza reală din memorie. Secundele trec. În cele din urmă, trage din nou aer în piept și continuă.

Drumul spre casă a fost groaznic. Micul Smithy era de-a dreptul isteric, plângea și țipa întruna. A trebuit să opresc microbuzul tot la câțiva kilometri ca să-l liniștesc. Ceilalți copii erau paralizați. Suficient de șocați de veste, dar traumatizați și mai tare de reacția lui Smithy.

Mi-e și groază să mă gândesc ce târziu era când am ajuns în sfârșit la

școală. Toți cinci au plecat în tăcere. N-au mai vorbit niciodată cu mine, așa de trădați se simțeau.

După multe luni mi-am dat seama că încă aveam cartea tatălui tău. I-am trimis-o lui Tom Wilson, cu un bilețel: *Dă-i-o lui Steven Smith.* Tom știa familia. Mă așteptam să i-o dea la școală, dar Micul Smithy nu s-a mai întors după vacanță. Cred că Tom s-a dus la ei acasă să i-o dea.

Sunt uluit când aud. Deci clasa și-a pierdut într-adevăr profesoara în ziua aceea, doar că nu așa cum își aduceau ei aminte. Tata își pierduse deja părinții, așa că atunci când Miss Iles, un personaj matern însuflețitor, îl părăsește și ea, cedează nervos. Totuși, amintirile lui îl distanțează de traumă. Inima mea e alături de băiețelul vulnerabil care a confundat intrigile unei bande criminale cu căldura și siguranța unei familii. Nu-i de mirare că a ajuns unde a ajuns.

Atâta mai zic, privirea lui Miss Iles s-a îndreptat din nou spre fereastră. Zâmbește spre un copac îndepărtat, de dincolo de peluză. Fiecare își aduce aminte lucrurile în felul lui, zâmbește ea, și toți avem dreptate. Se uită spre mine și, când își dă seama de nedumerirea mea, șoptește: *Adevărul emoțional e cel care contează.* Micul Smithy nu putea citi, dar își dădea seama când auzea o poveste bună.

Zâmbesc și încerc să destind atmosfera. Tata zicea că ați descoperit indicii ascunse în cărțile lui Edith Twyford, spun eu și chicotesc de cât de absurd sună. Mesaje care duceau spre o comoară de aur furat în Cel de Al Doilea Război Mondial. Miss Iles devine brusc tăcută. Se întoarce și mă țintuiește cu privirea, și nu e o privire oarecare. Jur că în clipa aia am văzut ceva curios. O sclipire.

Ți-a spus despre Codul Twyford?

Rămân încremenit. Ați auzit de el? reușesc să bălmăjesc eu.

Atunci se apleacă spre mine, de parcă încăperea însăși ar putea asculta. Să aud? șoptește ea. A fost ideea mea, Smithy.

Când vede expresia de confuzie de pe fața mea, afișează un zâmbet care devine chicotit și apoi se transformă în râs. Doamne, Dumnezeule, exclamă. A făcut-o! Micul Smithy a făcut-o. Râde așa de tare, că se zgâlțâie toată în fotoliu. Îmi spune printre lacrimi: Noi eram *adevărații* Șase Extraordinari!

Ca la un semn, apare menajera: „Miss Iles e obosită”, îmi spune și-mi face un semn politicos să plec.

În ultimul fișier audio, Lucy îi spune tatei „nu urmai Codul Twyford, tu doar…”. Cred că știu ce voia să spună ea, *tatăl meu.* Că nu urma Codul Twyford. Îl crea.

Și dacă la eliberarea din închisoare tata a creat Codul Twyford special pentru acest jurnal audio, trebuie să întreb *de ce?* De ce ar face așa ceva, în loc să-mi spună pur și simplu ce voia să aflu?

Data: 8 ianuarie 2022

Profesore, cu tot respectul, îndrăznesc să spun că Miss Iles suferă de o ușoară demență la vârsta ei înaintată. Și nimic mai mult.

Când tatăl dvs. era singur și avea nevoie de ajutor, a dat fuga la cineva în care avea încredere. Cineva de demult. Ea l-a ajutat să rezolve situația dificilă în care se afla, să distrugă dovezile, să se pregătească pentru viitor. Ea i-a sădit în minte grăunțele unui plan.

El voia să vă fie tată, dar viața nu-ți oferă ce vrei tu. Așa că a găsit altă cale să vă fie aproape. N-o să știți niciodată ce mândru e de dvs., de familia dvs. Și de postul de la universitate. Darul dvs. pentru matematică și interesul pentru coduri o să vă ajute și s-ar putea chiar să vă facă plăcere să rezolvați puzzle-ul pe care l-a creat. Un joc cu un premiu la final. Nu trebuie să-l rezolvați acum. Premiul nu va fi găsit de nimeni altcineva. Puteți să așteptați, s-o faceți împreună cu nepoții lui, când o să fie suficient de mari. Îi place ideea.

Sunteți profesor de matematică. Acum, asta înseamnă rezolvarea unor probleme cu lucruri care reprezintă alte lucruri. În aceste transcrieri sunt *toate* indiciile și informațiile de care aveți nevoie. Tatăl dvs. ne-a făcut să credem că acest jurnal era pentru un ofițer de eliberare condiționată pe nume Maxine. Nu era așa. Primul dvs. Nume e Max. Al doilea nume e Ian. A inventat povestea asta *pentru dumneavoastră* și vrea s-o descifrați *dumneavoastră.*

Max, Codul Twyford *vă este destinat.*

Data: 9 ianuarie 2022

Mulțumesc pentru mesajul foarte elocvent, inspectore. Pentru că

telefonul dvs. mă tot redirecționează către un serviciu de mesagerie, probabil că fie sunteți ocupat, fie iar în concediu. Cred că văd situația mai clar acum.

Văd că în cea mai mare parte, povestea e spusă de tata. Sunt foarte puține ocazii în care înregistrează alte voci. Doar Nathan are o prezență semnificativă. Vorbește de șapte ori, inclusiv ultima dată, când sunt împreună toți cei cinci prieteni. Ceilalți, Shell, Donna și Paul apar doar de câte două ori fiecare înainte de veghea finală, despre care consider acum că e momentul în care Steve își ia rămas-bun de la prietenii lui.

De fapt, nu sunt în Dorset. Ce ne spune Steve – că Miss Iles a fost ucisă de elevii ei de la clasa de engleză ajutătoare. Îmi aduce aminte prea tare de o altă poveste. *Împăratul muștelor*. Prima carte pe care a citit-o tata. L-a inspirat dincolo de orice imaginație. Uitându-mă din nou prin transcrierile mesajelor lui, văd referiri la ea în fișierele audio 3, 15, 25, 55 și 115.

Steve are să-mi spună ceva, dar eu refuz să vorbesc cu el. Nu poate scrie cu ușurință, așa că înregistrează mesajul. Însă nu e suficient. Așa că-i recrutează ca să-l ajute pe cei în care are cea mai multă încredere. Convins de ce-a aflat de la Andy Harrison, îi spune fiecăruia dintre prieteni doar ce are nevoie să știe.

Steve se întâlnește prima dată cu Nathan în fișierul audio 28. Nathan spune: „Pare un pic forțat”. Încerc să fac să sune mai natural. Îl sună pe Steve în fișierul audio 153 ca să-i spună că „mai are ceva, pe baza pozelor ălora”. Ulterior, tata și Lucy discută despre tururile lui Edith Twyford la școli din Germania și vizitele ei la UCL: pentru ambele existând online dovezi foto.

Nathan face documentarea. Îl ajută pe tata oferindu-i o bază concretă pentru poveste și navigând pentru el în lumea cuvintelor. Când m-am întâlnit cu el, n-a trădat nicio urmă de înșelătorie. Nici chiar când mi-am dat seama că nu spunea adevărul. De parcă faptul că-mi ascundea informații și se prefăcea că nu e implicat, când de fapt era, ar fi parte dintr-un adevăr mai însemnat.

Și mai e și Donna. În fișierul audio 120, spune că nu-l mai poate ajuta la proiectul lui. Steve se grăbește să închidă microfonul. Nu vrea să spună nimic care să trădeze adevărul din spatele poveștii pe care o spune. *Proiectul* lui. Inspectore, cred că tata n-a fost niciodată la căsuța lui Twyford, la baza RAF Tarrant Rushton, la Wrexham sau la Liverpool. N-a

ieșit niciodată din sudul Londrei. Toate înregistrările alea au fost dramatizate. Jucate. Nathan a scos de pe internet toate informațiile de care aveau nevoie.

Cum de nu mi-am dat seama mai repede? Steve trebuia să scape de Harrisoni, hotărâți să-și recupereze aurul pierdut, dar era și eliberat condiționat și supravegheat de poliție, care-l bănuia că a luat parte la jaful de la FSBC. Numai că ofițerul responsabil e o veche prietenă: Donna, în fișierul audio 70, Steve vine beat la bibliotecă, fără cărțile pe care ar fi trebuit să le returneze. Mai târziu, în fișierul audio 71, ne spune că de fapt cărțile au fost predate la hostel, deși el le lăsase pe o bancă din parc. Abia în fișierul audio 88 Donna dezvăluie că *ea* îl urmărea în ziua aia și a recuperat cărțile. Și ține la distanță autoritățile cât Steve înregistrează ceva ce ea crede că ar fi o poveste audio fantastică pentru nepoții lui.

Donna ar trebui să-l ajute să creeze un serial de ficțiune cu aventuri de călătorie, dar renunță după prima. În fișierul audio 121, Steve înregistrează accidental o discuție cu Shell, în care o întreabă dacă nu vrea să-l ajute *ea* în schimb. Ea nu poate, așa că e nevoit să ridice în rang personajul altfel marginal al lui Lucy și s-o facă să urmărească împreună cu el codul. Și devine Lucy și toate personajele care interacționează cu ea.

Și merge. Numai că, pe măsură ce se desfășoară povestea, intervin niște elemente care dau peste cap planul. Așa cum spune el la sfârșitul fișierului audio 192, aceste două elemente sunt Andy Harrison și Micul Harry. Îi întrerup scenariul planificat cu grijă și-l obligă să improvizeze. Realitatea pătrunde în ficțiunea atent construită a tatei și trebuie inclusă în povestea Codului Twyford.

În fișierul audio 88, când tata și Donna fac înregistrarea împreună, fișierul e întrerupt destul de curios. Îi vede pe Andy și pe micul H și găsește un pretext s-o trimită de-acolo pe Donna. E atacat violent de cei doi și fuge la Nathan, unde înregistrează o succesiune de fișiere – de la 90 la 95 –, despre aventura lor în tunelul Rushton și cum au fost salvați de Lionel și Maeve, mascarazii. Povestea explică rănile pe care le-a suferit și de ce e dintr-odată împreună cu Nathan. Mai târziu, în fișierul audio 120, Donna îl întreabă nevinovată cine sunt cei doi.

Apoi, în fișierul audio 134, tata ar fi în Wrexham, la un bar, cu Lucy, dar vizita lor e tulburată de altă întrerupere misterioasă. De data asta, e vorba de doi bărbați aflați la toaletă. În fișierul audio 151, tata se duce la Colin, unde

găsește doi bărbați care-l așteaptă. În ambele situații, îmi dau seama acum că era vorba despre Andy Harrison și Micul H. Are nevoie de cinci zile ca să prezinte povestea de acoperire pentru episodul ăsta. Aflăm abia în fișierul audio 168, când tata ne induce ideea morții lui Colin.

Data următoare când îl găsesc Harrisonii, zice că s-ar afla în față la UCL, așteptând-o pe Lucy. Asta se întâmplă în fișierul audio 176. Steve mimează răpirea când discută cu doamna Wintle în fișierele audio 181 și 182…

Dar ultimul fișier, unde tata vorbește, cu glasul lui Lucy, în întuneric și frig, în sfârșit prins de Harrisoni. Oare e chiar Steve pe punctul de a-și găsi sfârșitul? Nu știu.

Tata a folosit programul de transcriere ca să-și transfere povestea pe hârtie, dar știu că înregistrările reale vor trăda înșelătoria. Poate păcăli un computer, dar nu și urechea omenească, să considere că o anumită voce reprezintă doi oameni diferiți. Aș fi observat schimbarea între cele două voci, zgomotele de fundal nepotrivite, jocul slab al conspiratorilor. Și de aceea nu mi-a dat fișierele audio. Inspectore, n-am nevoie decât de adevăr.

Data: 12 ianuarie 2022

Max, ați avut parte de o bună creștere, așa că e firesc să prețuiți adevărul. Dar aduceți-vă aminte ce spune tatăl dvs. la începutul acestor fișiere – nu e întotdeauna cel mai util răspuns. Există adevăr în *tot* ce e aici, chiar dacă unele fragmente nu respectă întru totul litera adevărului. Dar ce e important *acum* e inventat în întregime, construit să ascundă secrete și să le dezvăluie numai persoanei căreia i se adresează.

Dacă vreți adevărul adevărat, atunci iată-l. Bătrânul vrea să știți cum a devenit persoana cu care n-ați vrut să aveți de-a face. Și-a pus sufletul și inima în povestea asta. Nu citise nicio carte înainte să intre la pușcărie, dar *a scris* o carte pentru dvs. Cât de bine a putut el. O aventură întunecată cum e *Împăratul mușt*elor. O alegorie ca *Ferma animalelor.* O aventură ca *Ghidul autostopistului galactic.* Mai mult, e ca *Mascarada.* A fost inspirat de căruțul bibliotecii. Cărți pe care le aruncau alții.

Povestea pe care a născocit-o el are personaje pline de culoare, dileme, răsturnări de situație, fundături și pericole de moarte. O dezvăluire majoră la final. A mai adăugat și ceva magie și mister. N-a existat niciun autobuz verde. A găsit cartea în autobuzul 42. I-a arătat-o șoferului, care a ridicat

din umeri și a zis „E-a ta, băiete”.

Tatăl dvs. a găsit o comoară. Și totuși, n-a putut face nimic cu ea, pentru că ar fi fost văzut. Ar fi devenit o țintă pentru polițai și mardeiașii pe care-i trăsese în piept. S-ar fi uitat peste umăr tot restul vieții. Puteți să-i spuneți blestem, dacă vreți.

Așa că s-a dus la prima persoană în care avusese dintotdeauna încredere. Ea l-a ajutat s-o ascundă, rapid și sigur, dar în așa fel încât locul să poată fi comunicat în secret când venea momentul – persoanei pe care o alegea el. După care a intrat la pușcărie ca să lase timpul să treacă, să se liniștească lucrurile, să se gândească la următoarea mișcare.

A avut la dispoziție 11 ani în care să pună la cale cum s-o facă. Și totuși, odată eliberat, a intrat într-o cursă contra-cronometru. Trebuia să vă spună totul înainte să-l găsească Harrisonii. Cel mai sigur era s-o facă verbal. Voia să vă spună o parte față în față, apoi să înregistreze restul pe casetuțele alea. Ca să știți cum să descifrați totul, dar să n-aibă nicio noimă pentru oricine altcineva. Numai că lucrurile n-au mers conform planului.

S-a trezit brusc fără cuvinte. Când v-a văzut după atâția ani. Erați foarte diferit de el. A rămas efectiv fără suflare. I-a fost rușine, și a fost sigur că și dvs. vă era rușine pentru el. A trebuit să se adune, a jurat că vă spune data viitoare, însă i-ați tăiat-o și a trebuit să regândească totul. Acum trebuia să înregistreze totul, dar și-a mai dat seama de ceva atunci. Nu mai avea nimeni dictafoane sau casete mici. Magazinul de unde le cumpărase se închisese. Nu putea să scrie pe hârtie ce voia să comunice; era complet blocat. Îi dăduserăți deja răspunsul – telefonul dvs. vechi.

Aveți dreptate în legătură cu prietenii lui. Unul dintre ei a venit cu ideea cu mulți ani în urmă, doi l-au ajutat să înregistreze fișierele, unul l-a ajutat să scape și să se asigure că n-o să mai fie recunoscut și, când a ajuns în siguranță, doi dintre ei l-au răzbunat. I-a răsplătit pe toți pentru loialitate, pentru că el nu fusese răsplătit niciodată pentru a sa și așa, speră el, o să alunge blestemul.

Poate că vă întrebați unde e acum. Dar nu contează. Nu-l căutați. Oricum nu l-ați recunoaște, iar omul care era el e ca și mort. Nu mai e vorba decât de dvs. Sunteți tot ce nu e el. Fotografia dvs. pe telefonul lui. Păreți pe cât de fericit ar fi trebuit să fie el. Pe cât de fericit ar fi putut fi.

Ascultați, Max. Vă descurcați foarte bine. Dar vreau să priviți și mai atent. Sunt indicii aici. Indicii care duc spre cea mai mare captură de aur și

diamante din istoria infracțională. Ceva ce a scăpat nu doar poliției, ci și hoților care au furat-o.

Vrea să vă asigurați pentru tot restul vieții, așa cum a făcut cu toți cei care i-au rămas alături. Ați citit totul fără să vă dați seama. Duceți-vă înapoi chiar la început. Analizați ce se spune despre cum să identifici și să descifrezi indiciile din cărțile lui Twyford, apoi aplicați-le la transcrieri. Puteți s-o faceți, Max, aveți un dar pentru așa ceva, exact ca mine. Încercați acum. Singurul lucru inventat în fișierele astea e Codul Twyford. Dar nu e niciun mister, toate răspunsurile sunt aici.

Data: 12 ianuarie 2022

Inspectore, m-am uitat la apelurile dvs. Către mobilul meu și la numărul pe care mi l-ați dat ca să iau legătura cu dvs. Provin de la un serviciu securizat de telefonie care trimite și primește mesaje vocale. E înregistrat în Côte d'Ivoire, nu departe de locul exact identificat de Lucy în tablourile din spatele lui Edith Twyford, în fotografia bine-cunoscută.

În zona asta, sunt mutate pe tot globul sume imense fără a fi detectate. Banii sunt transferați în anonimat, fără urme. Un sistem străvechi care se cheamă *hawala.* Un nod financiar pentru infractori, unde-și procesează și spală averile furate și le pot muta prin toată lumea.

Oriunde s-ar ascunde tata, nu poate să ajungă în Africa de Vest și să plece ușor de-acolo. Ceea ce explică de ce răspunsurile către mine întârzie. Nu era planificat să-i analizez așa profund povestea, ci doar să analizez transcrierile în căutare de indicii. O vânătoare de comori în viața reală. Hai să nu ne mai prefacem. Știu cu cine vorbesc. Inspectore Waliso? Am fost rătăcit cândva RIP.

Data: 13 ianuarie 2022

Max, ăsta-i ultimul mesaj pe care ți-l mai trimit. Transcrierile explică totul. Și știu că poți să-ți dai seama. Ești băiatul meu, chiar dacă, pentru tine, eu nu sunt tatăl tău. Asta-i tot ce pot face acum. Ți-am promis ceva, deși tu n-ai știut. Că n-o să mă întorc. Nici în închisoare. Nici la fosta mea viață. Că o să-mi spun povestea, ca să ai ocazia să mă cunoști. Ca nepoții mei să poată să mă cunoască după ce n-o să mai fiu. Că odată ce o să fiu

liber, tot ce am să fac o să fie pentru tine.

Data: 13 ianuarie 2022

Tată, spui că nu e niciun mister, dar nu ți-am povestit ce s-a întâmplat când am plecat în ziua aia de la Miss Iles.

Menajera de la azil așteaptă nerăbdătoare la ușă. Îmi iau haina și ies în vârful picioarelor, dar aud o voce care mă strigă: „Atenție, toată lumea. Ai încredere în ce afli. Ce e drept nu iese din înșelăciune. Totul e spus. Iubește întotdeauna în zadar. Fiecare oră a zilei îți răspunde".

Mă întorc și mă uit, rămas fără grai, cum Miss Iles se afundă înapoi în fotoliu, cu pătura în jurul umerilor. O siluetă micuță proiectată pe decorul vast de dincolo de fereastră.

Menajera mă conduce pe coridor, spre ușa de la intrare. Pălăvrăgesc cu ea și zic că e o zonă plăcută pentru un azil. Azil? Menajera râde. Asta-i casa lui Miss Iles. Stă aici de ani de zile. Rămân încremenit și mă uit în jur. Câteodată, Miss Iles a mai luat la ea prieteni care nu aveau unde să-și petreacă amurgul vieții, dar toți s-au dus. Acum e singură.

Hai să ghicesc, șoptesc eu. Stă aici de vreo 15 ani. Văd că tata i-a lăsat fostei lui profesoare o recompensă pentru ajutor. Simt cum mă copleșește mândria că i-a respectat pe cei care l-au susținut. Dar menajera se gândește o clipă și clatină din cap. A, nu, spune ea vioaie. Mai mult de 40 de ani.

Înainte să apuc să mai pun vreo întrebare, sunt condus pe ușă afară. Se închide în urma mea. Mă întorc să admir conacul izolat și mă trezesc față în față cu ceva care aproape că-mi oprește inima. Ușa din stejar bătrân are un vitraliu colorat cu un model. Un pește complicat. Cu aripioarele și coada în unghiuri clare, înflorite.

Note despre Codul Twyford, de profesorul Max Mansfield

Deci există indicii ascunse în aceste transcrieri, care dezvăluie cum se încheie povestea tatei. Sper că răspund la principalele mele două întrebări: Unde e aurul de la FSBC pe care Steve l-a deturnat de la hoții care-l furaseră? Și unde e Steve?

Smithy, puștiul din sudul Londrei care nu putea să citească sau să scrie. Cum a reușit? Spune că trebuie să-mi dau seama. Ei bine, asta e.

În ultimele cuvinte pe care i le adresează lui Lucy în fișierul audio 193, Steve șoptește: „fără pisici sos galben". Cuvintele „e musai să" sunt interpretate greșit de softul de transcriere drept „mușchi". Mușchiul e descris drept „sos galben" de tata atunci când Nate îi oferă un sandvici cu bacon în fișierul audio 161. Deci în ultima propoziție din fișierul audio 193, Steve vrea să spună că indiciile din acrostihuri nu sunt „între pisici", ca în Codul Twyford, ci „între mușchi".

Mesajele transmise prin acrostihuri înseamnă că iei prima literă a fiecărui cuvânt dintr-o propoziție obișnuită și faci o propoziție nouă. Unele acrostihuri combină cuvinte normale și anagrame. Trebuie să găsesc prima apariție a doua „mușchi" și să mă uit între ele.

Fișierul audio 5

Sunt convins că odată mușchiul să fi fost ambii mei părinți, fratele meu și cu mine, într-un apartament, dar nu-mi aduc aminte. Când ești așa de mic, aici stă tabloul, aici eram în casa elegantă, parcă urcată, templu unic, luminos (...) Mama mușchi să fi plecat foarte devreme (...) pentru că abia dacă o pomenește cineva. Chiar și acum pare ciudat să rostesc cuvântul cu voce tare.

Nu poate fi vorba de toate cuvintele dintre „mușchi", ci despre o succesiune de cuvinte consecutive aflate undeva între ele. *Aici stă tabloul, aici eram în casa elegantă parcă urcată, templu unic, luminos.*

Dacă iei prima literă din fiecare cuvânt…

ĂSTA E ÎNCEPUTUL

Fișierul audio 28

Primele două „mușTaruri” din fișierul ăsta sunt la distanță mare unul de altul și nu apar indicii că ar exista vreun acrostih între ele. Și acum? Mă uit din nou la fișierul audio 90 și ce susține tata că i-ar fi spus Donna despre Codul Twyford – că „pisicii” unici n-au acrostihuri atașate – sunt indicii false, ca să-i amețească pe codificatorii fără experiență. Așa că o să luăm în considerare doar „mușTarurile” apropiate unul de altul, să zicem la cel mult o propoziție sau două distanță unul de altul.

Ceva mai încolo în același fișier avem: *Pe eternitate, se tulbură elementele. Iese neant. Obscur. Vag, lămurirea oricum volatilizată.* Aici, acrostihul direct e: *Peste în ovlov.* Un acrostih combinat cu o anagramă! Ovlov e Volvo citit invers.

PESTE ÎN VOLVO

„Pește” înseamnă aur, exact ca în Codul Twyford.

Steve spune de multe ori că poți să ascunzi cel mai bine ceva dacă-l ții în mișcare și la vedere. Le-a lăsat celor patru prieteni care l-au ajutat o recompensă în Volvo-ul lui ruginit. Ceea ce explică Tesla lui Nate, mutarea Donnei în Noua Zeelandă, clinica de dezintoxicare din Elveția a lui Paul… Nu sunt încă sigur care a fost recompensa pentru Shell. Sper că o să se lămurească mai încolo.

Fișierul audio 32

Oliver Unwin. Răsună mai anapoda. Desigur e prea elevat. Și te evită, ca un ratat adevărat tăinuit, se iește fără a recunoaște adevăratul cognomen. Oare al Donnei? Aș zice că evident că nu… îmi place să mă gândesc că are un alter ego, dar nu.

O URMĂ DE PEȘTE CURAT ȘI FĂRĂ COADĂ

Există niște aur pentru mine. E puțin, curat și fără coadă. În piese mici… Curat – nu poate fi identificat ca fiind furat… Fără coadă – nu poate fi urmărit. Dar unde?

Fișierul audio 50

Bine, uimiți, cu așteptări, totul are doar existență. Printre ele, strălucire, tenacitate, educație, inteligență, nu fără învățăcei entuziaști. Cum a reușit ea oare pe toți să ne adune? Sper că

BUCATĂ DE PEȘTE ÎN FIECARE OPT

E o piesă de aur în fiecare din opt… opt ce?

Fișierul audio 52

O, profesore, te las oricum, ca un rândaș îngăduitor; nu-l urnesc deloc – a rămas tot bătrânul om amnezic rătăcit, departe, ca într-o mlaștină. O mare eșuare, ne temem etern

OPT LOCURI NU DARTBOARD CI MOMENTE

În Codul Twyford, imaginea unei dartboard ascunde o serie de coordonate geografice. Momente. Unde găsesc momente? Opt momente.

Fișierul audio 58

Cucoana elegantă limpezește multe acareturi, în vechea ei chiuvetă, hârburi, inoxuri, multe ornamente, rânduite mai abitir, nu trântite

Nu. Nu. Nu. Nu se poate… Nici măcar n-o să dezleg acrostihul ăsta. Repede, care-i următorul?

Fișierul audio 75

Vai, e zadarnic, întotdeauna crezi orice despre unire; lângă tine, whisky, yoga, fără ordine riști dezamăgirea

VEZI CODUL TWYFORD

Vezi Codul Twyford – pentru ce?

Fișierul audio 118

putem reflecta oricum, ba avem bunăvoință iată laude, amintiri, măreție, fortărețe, orizonturi sau tinerețe, lipsește unicitatea caracteristică

yoghinilor

PROBABIL AM FOST LUCY

Tata a fost la închisoare 11 ani. Nu spune exact când anume în perioada asta a învățat să citească. Acum înțeleg că a fost destul de devreme ca să-și șlefuiască talentul literar și să citească despre mai multe subiecte. Căruciorul de la biblioteca închisorii, o amestecătură de cărți donate, pare să-i fi oferit *Împăratul muștelor, Ferma animalelor, Ghidul autostopistului galactic, Codul lui da Vinci, Mascarada* și *Codul Bibliei,* precum și cărți despre istoria artei, codul Enigma, spionaj și Al Doilea Război Mondial. Spune că nu se mai putea sătura de cuvinte.

Poate că inițial n-a avut de gând ca Lucy să fie un personaj principal, dar odată ce a început să vorbească folosind vocea ei, parcă i-ar fi dat încrederea și energia să meargă mai departe cu planul. Mai văd ceva la Lucy. Prin ea, tata o recreează pe Miss Iles. Profesoara care l-a inspirat și de care s-a atașat așa de mult în adolescența lui cu probleme.

Fișierul audio 146

În neștire, cam așa se arată zarul: e ca ecoul din inimă, nu karma o stăpânește

ÎN CASA ZECE DIN KOS

Kos. Cuvântul apare des în transcrieri. Softul îl folosește când Steve, și de fapt oricine altcineva, spune „din cauză". Casa zece. Stai… în fișierul audio 17, înainte să se întâlnească Steve cu Shell, se uită prin pozele ei de pe Facebook și pomenește „Vila Kappa™ oareunde satisfăcător așezată pe o insulă grecească". Kappa e a zecea literă din alfabetul grecesc! „Kappa oareunde satisfăcător" e un acrostih pentru Kos.

Shell e singura persoană care știe unde se află tata. Când o sun, pe 23 iulie 2020, dându-mă drept Steve, îl salută în greacă și folosește forma familiară Ya Sue. Tata stă în Kos, în vila lui Shell… Cea pe care ea n-o poate vinde pentru că e așa de izolată și de dărăpănată. Tata o cumpără de la ea. Ea n-are nevoie de bani, așa că el îi rezolvă singura problemă pe care o are!

Fișierul audio 156

Flăcăiandrul în uitare. Lumea mea e uitare. Tinerețe inversată. Noima e mai importantă, ne temem egal, și fără amânare reușim să introducem totul, uitarea, langoarea, moarta, eternitatea, uniunea.

FIUL MEU ȚINE MINTE SFÂRȘITUL MEU

Dacă notele astea ar fi o înregistrare, am avea aici un .hhhh hhhh… mă rog, asta-i tot ce reușesc să găsesc între două „mușturi", așa că… Să vedem, ce urmează?

Acrostihul din fișierul audio 59 mă sperie până în măduva oaselor. „Cel mai vechi mormânt". Trebuie să sap în cel mai vechi mormânt ca să găsesc partea mea din aurul de la FSBC. Dar cel mai vechi mormânt DE UNDE?

Opt locuri, nu sunt ținte de darts, ci momente. Unde o să găsesc opt momente? Sunt momente în toate fișierele. Sunt și timpi pentru lungimea pauzelor, întreruperi în înregistrări. Sute. Ce caut? Opt momente, opt momente…

Oare referirile temporale, aparent introduse în text de câte ori e menționată „ora" sau doar „ceas". Par să fie o funcție automată care sincronizează fișierele cu date calendaristice. Dar dacă nu e deloc ceva automat, ci sunt referiri specifice amplasate strategic în text? Câte sunt?

Opt! Și încep toate cu 51 sau 52. Coordonate zecimale nordice pentru Marea Britanie! Ia să vedem…

Fișierul audio 2

52781277-0988837. O căutare rapidă pe Google și sunt în Norfolk, într-un sat care se cheamă… Twyford. Coordonatele bisericii Sf. Nicolae. Din imaginile din satelit, văd că e o clădire veche, într-un peisaj rural, cu un cimitir foarte vechi. Să fie același pentru toate referințele temporale?

Fișierul audio 28

52817122-2946043 – da, ăsta duce la biserica Pradoe din Oswestry, lângă un alt loc care se cheamă Twyford, de data asta în Shropshire. Hmmm, deci o linie în referința temporală indică o coordonată vestică negativă…

Da! Fișierele audio 2, 28, 77, 114, 116, 135, 183 și 190. Am verificat

toate „referințele temporale” și toate duc spre câte o biserică veche, fiecare în alt loc care se cheamă Twyford și se află undeva în Anglia. Toate au câte un cimitir vechi și, desigur, un cel mai vechi mormânt. Unde se pare că trebuie să sap…

„Vezi Codul Twyford” înseamnă „chiar este Codul Twyford”. Locuri care se numesc Twyford.

Au trecut DOI ani și mai bine între momentul în care tata „a dispărut” de la hostel și cel în care a luat legătura cu mine inspectorul Waliso. O grămadă de timp pentru cineva ca Nathan, care, după cum spune tata, este „un vrăjitor cu computerul”, să facă toată documentarea necesară, să creeze mesajele din acrostihuri, anagrame și coduri. Să caute referințe geografice și să le introducă de mână în transcrieri. Să-l ajute pe tata să redacteze scrisoarea către fiul lui și să se prefacă apoi că e un inspector de poliție al cărui nume conține nu una, ci două anagrame.

În 2007, în lunile cât tata se ascundea, el a pus bazele. A împărțit prada de la FSBC, ca să devină „o urmă”, „curată” și „fără coadă” și apoi a ascuns-o în diverse locuri prin toată țara.

În cele din urmă, depozitează restul într-un Volvo vechi și îl ascunde pentru când o să fie eliberat tata. Imediat ce iese, își pune în aplicare ultima parte a planului. Pentru asta, are nevoie de prietenii lui și îi răsplătește pentru ajutor… El spune că e un talent neprețuit să inspiri loialitate altora.

Tata și prietenii lui din școală. Cei Șase Extraordinari. Cinci copii de oraș și profesoara lor, care au fost legați prin trauma din viețile lor și au avut în comun excluderea din viața generală a școlii. Loialitatea a rămas intactă până acum. Oare tata chiar a pierdut vreodată legătura cu ei sau a fost doar o perdea de fum?

Ce rol a jucat fiecare dintre ei în planul lui ambițios de a organiza o vânătoare de comori și o evadare codificate? Știu sigur că le-a spus fiecăruia dintre ei doar ce avea nevoie să știe și nimic mai mult. Dacă vreau să văd tabloul de ansamblu, trebuie să-l deduc singur.

Ce-a zis inspectorul? „Unul l-a ajutat să scape și să se asigure că n-o să mai fie recunoscut”. Asta-i Shell. În fișierul audio 121, spune: „Când ești gata, vino la noi. Ține minte, fără mâncare și băutură”, pentru că urmează să fie supus unei operații. Soțul ei, Zander, chirurg estetician, modifică înfățișarea lui Steve chiar înainte să-și lase în urmă pentru totdeauna vechea viață. Spune că n-o să-l mai vadă nimeni vreodată, că nu l-aș

recunoaște acum.

„Doi l-au ajutat să înregistreze fișierele”. Păi, discută cu toți prietenii lui. Dar Nathan și Donna au rolurile cele mai importante. Nathan îl sună de mai multe ori pe tata, cu sugestii și idei. Donna îl ajută la început, dar trebuie să se retragă pentru că e solicitată de o situație de familie. Și joacă și un alt rol, mai semnificativ. După ce tata scapă, doi prieteni îl răzbună. Donna e inspector de poliție – ceea ce explică de ce-i știe numărul de telefon atunci când o sună în fișierul audio 131 și de ce apare pe neașteptate în timp ce înregistrează fișierul audio 82; pentru că ia parte la operațiunea de urmărire a lui Smithy, ca să vadă dacă are acces la aur. Fără îndoială că raportează că nu are.

Cuvântul „armă” apare de multe ori în transcrieri. Avem „arma” când tata vrea să spună „ar urma” sau „urma să”. El se referă la tineri ca „armăsari”, dar iese „armă seacă”. În Volvo mai e ceva. Arma cu care a fost ucis John, cu profilul balistic ca o amprentă. Așteaptă aproape 15 ani ca să-l identifice pe adevăratul ucigaș.

Ultima dată când vorbește cu prietenii lui, în fișierul audio 190, tata s-ar afla în Dorset, după revelația legată de Miss Iles – un punct culminant al poveștii lui care nu e foarte diferit de cel din cartea lui favorită, *Împăratul mușt*elor. De fapt, își ia rămas-bun de la ei înainte să plece. În același timp, le dă lui Paul și Donnei ultimele piese de recuzită și instrucțiuni ca să-l poată aduce în fața justiției pe Andy Harrison. Tot aici are loc și un transfer esențial.

Smithy îi dă arma cu care a fost ucis John Harrison lui Paul, mecanicul care se ocupă de mașinile lui Andy și care o poate „planta” în garajul proaspăt construit al acestuia, împreună cu un lingou de aur de la FSBC. Paul o anunță pe Donna când se încheie operațiunea, iar Andy este arestat în cele din urmă. Tata poate că a aprobat sau nu uciderea lui John la vremea aceea, dar oricum Steve nu mai e și nici nu se mai întoarce.

Steve a pus deja răzbunarea în mișcare – când s-a întâlnit cu Andy și Micul H în apartamentul lui Colin, le-a dat un săculeț cu bijuterii care pot fi identificate ca făcând parte din prada de la FSBC, un episod pe care-l povestește în fișierul audio 168. Pe lângă armă și aur, Andy va avea asupra lui și prea multe dovezi ca să poată fi ignorate de poliție.

Bătrânul Harry a spus că, dacă vrei să distrugi un om, trebuie să-l distrugi și pe fiul lui. Chiar și cu Andy scos din peisaj, Micul H va fi un

pericol pentru Steve tot restul vieții lui. Dar nu se întoarce la obiceiurile vechi – n-o să-l distrugă și pe Micul H –, așa că nu mai vine în Marea Britanie.

Sper că dragostea și loialitatea prietenilor lui o să-l ajute pe tata să se vindece. Trauma copilăriei, pierderea părinților, lipsa de atenție a lui Colin, trădarea lui Andy. Sper că noua lui viață, într-o vilă izolată de pe o insulă îndepărtată, o să fie și ea de ajutor. Singurul lucru care mă întristează e că e singur acolo.

Miss Iles – cum să explic faptul că pare să știe despre Codul Twyford, când tata mă asigură că el l-a inventat și că n-a mai văzut-o pe profesoara lui din ziua aia din 1983? În fine, tata nu spune niciodată adevărul dacă îl poate ajuta mai mult o minciună. A găsit-o acum mulți ani, în 2007.

Când se trezește singur cu un camion de aur furat, fuge la ea.

Ea îl ajută să împartă lingourile și să le ascundă în locuri sigure, aparent fără legătură între ele. Apoi îi spune o poveste la care poate recurge ca să ascundă referiri la aceste locuri. Povestea e despre un cod secret ascuns în cărțile lui Edith Twyford. Indicii despre cum a furat ea, împreună cu soțul ei, aur în Misiunea Peștele. Micul Smithy își dă seama când aude o poveste bună. Bănuiește și-n ziua de azi că profesoara a inventat-o. Nu știu ce să zic…

Steve știe că-l așteaptă o condamnare lungă. Trebuie să născocească singur un cod dacă vrea să transmită mai departe prada. Am văzut cu ochii mei ce încântată a fost Miss Iles că a reușit.

Privirea aia, sclipirea din ochi. Aceeași sclipire pe care și-o duce aminte din 1983 și tata și o pomenește prima dată în fișierul audio 8. O senzație de aventură. O convingere că există posibilități. O disponibilitate de a înfrunta pericolul. Curaj, nesăbuință, năzdrăvănie… un personaj al lui Edith Twyford în viața reală. Ca Lucy. Ca tata.

Unde a fost Volvo-ul cât era Steve în închisoare? Ascuns la un conac izolat din Sussex? El spune că a recuperat mașina de la „un vecin al lui Maxine”. Ei bine, Miss Iles stă în comitatul vecin cu al meu… Tata merge cu mașina, cu încărcătura ascunsă cu tot, până când i-o dă lui Paul la ultima întâlnire cu fosta lui clasă, pe 28 iunie 2019, consemnată în fișierul audio 190. Paul duce mașina la Nathan, unde rămâne până în ziua de azi.

Menajera spune că Miss Iles stă în casa aia de 40 de ani. Dacă așa e, atunci e adevărată povestea? Chiar a fost împinsă în tunelul Rushton de

elevii ei tulburați? A găsit aur din Misiunea Peștele ascuns acolo din nou de oameni convinși că tunelul a fost uitat? Mi-o și imaginez, trezindu-se în beznă, înconjurată de paleți cu lingouri de aur… Dacă e adevărat, atunci sunt două capturi de aur la distanță de o generație.

Sigur că nu. Probabil că a vrut doar să mă necăjească. Miss Iles, cu înclinația ei spre năzdrăvănii și modul ei flexibil de a aborda adevărul. Nu făcea decât să creeze confuzie, ca să protejeze planul atent elaborat al Micului Smithy. Peștele din vitraliul de la ușa din față. E doar o coincidență. Nu-i așa?

Tata nu mi-a putut oferi mare parte din ceea ce ar trebui să ofere un tată fiului său. Dar mi-a lăsat altceva, iar ca să-l găsesc nu trebuie decât să-mi iau liber de la serviciu și să pornesc într-o aventură, într-o vânătoare de comori prin țară.

Merită să încerc, nu crezi? Sau ar trebui să rezist tentației de a fura aurul din nou? O să-mi aducă fericirea? Dacă-l folosesc ca să-i ajut pe alții, așa cum a făcut tata… Cel puțin am variante. Nu-i nicio grabă. Pot să aștept și câțiva ani, dacă vreau. Doar n-o să-l găsească altcineva, nu?

Nu, deocamdată o să pun deoparte notițele astea. Am nevoie de timp ca să mă împac cu tot ce-am aflat. Să jelesc. Pentru ceea ce n-am avut niciodată și pentru ce-am pierdut.

Și tu? Nu știu cine ești, dar dacă citești toate astea, notițele probabil că au căzut în mâna cui nu trebuia. În fine, dacă ești tentat să iei o lopată și să pleci să găsești de unul singur comoara…

Iată, unde biruie inspirația, respingerea e alungată. E mai alinată inima și temelia relațiilor afective leagă ușor conștiințele. Însă trebuie ocolit adevărul? Rămâne exilat dacă e camuflat, ascuns, tăinuit. Adevărul umbrit rămâne uitat; lumina dezvăluie adâncul realității. Așa, prezentul arată sensul. Afecțiunea mai adastă însă glorioasă, rămâne ecoul uneori.

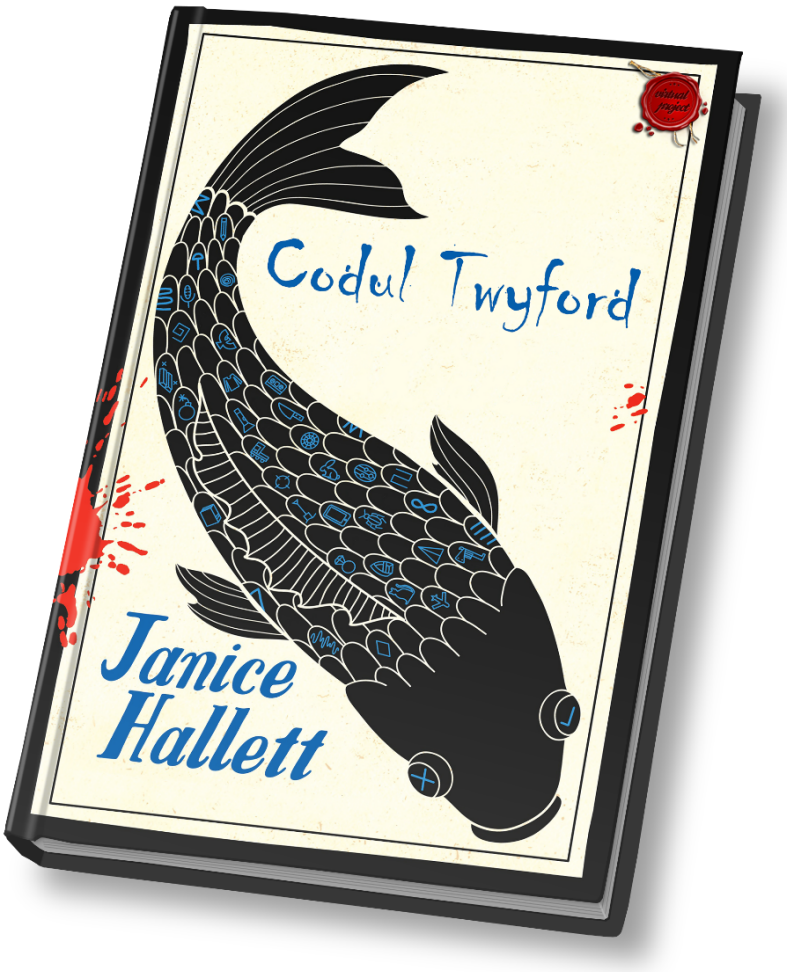

virtual-project.eu

violin

[1] În traducere, „Îl voi masca”.

[2] Joc de cuvinte intraductibil: în engleză, Inspector Waliso este anagrama pentru *Inspector is AWOL (absent without leave* – absent fără permisiune).

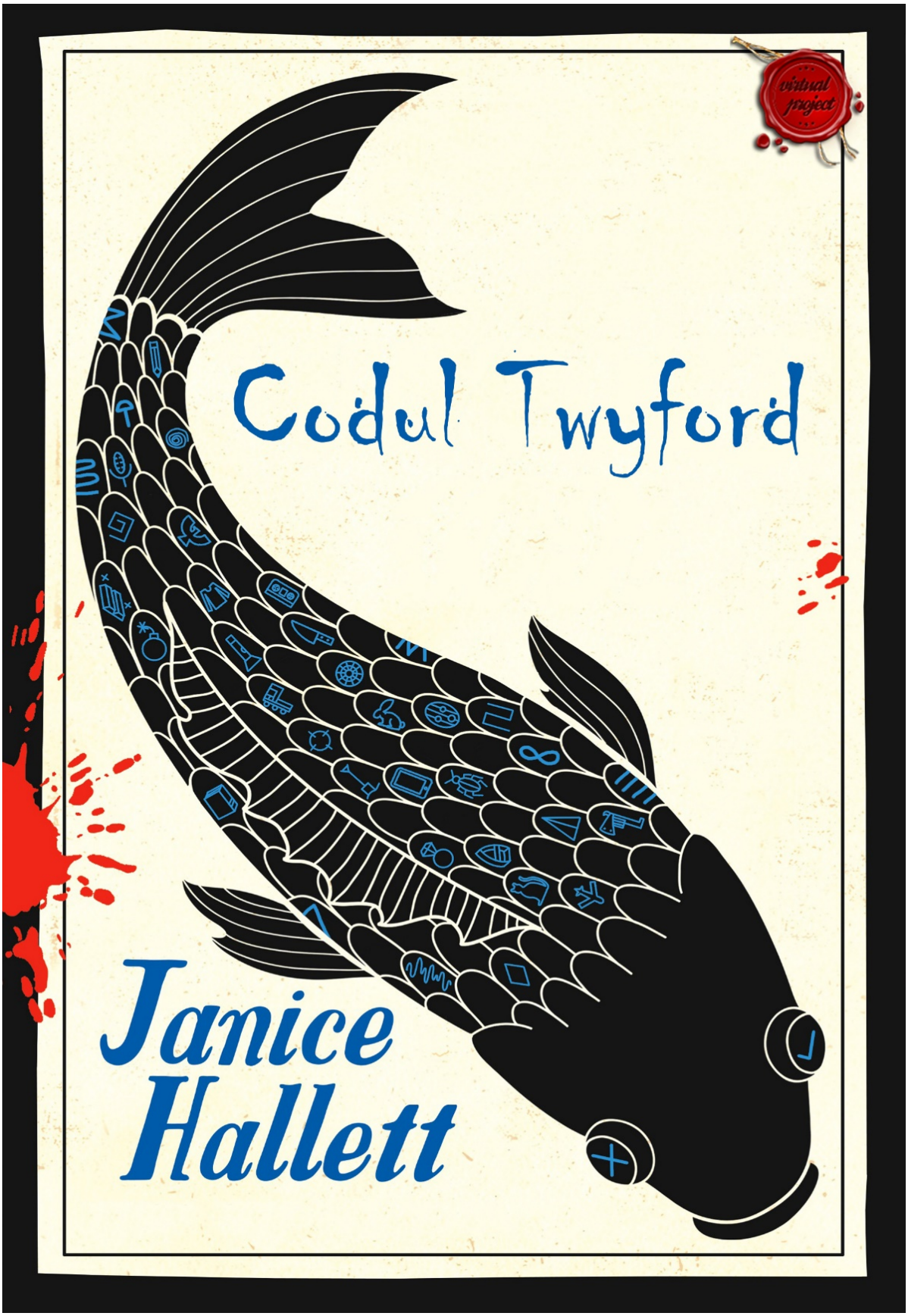
virtual project
Codul Twyford
Janice Hallett